FLASHFORWARD

Robert J. Sawyer

Câștigător al
Premiului Nebula
pentru cel mai bun roman

„O EXCELENTĂ CĂLĂTORIE FILOSOFICĂ...”
– *Publishers Weekly*

Ce ai face dacă ai putea zări o frântură din propriul viitor? Ai încerca să schimbi lucrurile sau ai accepta ideea că viitorul nu poate fi transformat și l-ai lua ca atare?

În *Flashforward*, o echipă de fizicieni care râvnesc la premiul Nobel conduc un experiment științific care pune în mișcare o energie de proporții inimaginabile. Într-o clipă, omenirea este proiectată înainte cu douăzeci și unu de ani, putându-se astfel experimenta câteva minute din viitor. Ce se întâmplă însă cu trupurile și mințile locuitorilor planetei în acest interval și, mai ales, după, când lumea se retrezește și se confruntă cu un nou coșmar?

„Să fie oare Sawyer răspunsul Canadei la Michael Crichton? Foarte posibil, da.” – *The Montreal Gazette*

„Un scriitor incitant, elegant, Sawyer scrie cu verva și mărețiа științifică a lui Arthur C. Clarke și cu nota umană a lui Isaac Asimov.” – *Quill & Quire*

ROBERT JAMES SAWYER (născut în 1960 la Ottawa) este un reputat scriitor de literatură SF, autor de romane și povestiri publicate în numeroase antologii și reviste, precum Analog Science Fiction and Fact, Amazing Stories, On Spec, Nature. *A câștigat patruzeci și unu de premii naționale și internaționale, dintre care se disting prestigioasele* Nebula Award *și* Hugo Award.

Romanul a stat la baza serialului TV *Amintiri din viitor*, difuzat de canalele AXN și ANIMAX.

SCIENCE-FICTION

ISBN: 978-973-102-371-7

www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro

LEDA, *imprint al* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Ilustrația copertei: 123rf.com
Designul copertei: Andreea Apostol

Robert J. Sawyer

Flashforward

Traducere din limba engleză şi note de
Ana-Veronica Mircea

Cuprins

PENTRU RICHARD M. GOTLIB

L-am cunoscut pe Richard când eram în liceu, în 1975. Pe vremea aceea, amândoi ne imaginam diverse variante de viitor pentru noi înşine. Însă un singur lucru părea extrem de clar: indiferent după cât de mulţi ani, aveam să fim întotdeauna prieteni. Acum, când a trecut un sfert de secol, sunt încântat că măcar această parte s-a dovedit a fi exact aşa cum am plănuit-o.

MULŢUMIRI

Sincere mulţumiri agentului meu, Ralph Vicinanza, şi asociatului său, Christopher Lotts; redactorului meu de la Tor, David G. Hartwell şi asistentului său, James Minz; lui Chris Dao şi Lindei Quinton, de asemenea de la Tor; lui Tom Doherty, editorul de la Tor; lui Rob Howard, lui Suzanne Hallsworth şi lui Harold şi Sylviei Fenn, de la H.B. Fenn & Company Ltd, distribuitorul meu din Canada; lui Neil Calder, şeful Serviciului Media de la Organizaţia Europeană pentru Fizica Particulelor (CERN); Dr. John Cramer, profesor de fizică la Universitatea din Washington; Dr. Shaheen Hussain Azmi, lui Asbed Bedrossian, Ted Bleaney, Alan Bostick, Michael A. Burstein, Linda C. Carson, David Livingstone Clink, James Alan Gardner, Richard M. Gotlib, Terence M. Green, John-Allen Price, Dr. Ariel Reich, Alan B. Sawyer, Tim Slater, Masayuki Uchida şi Edo van Belkom; tatălui meu, John A. Sawyer, fiindcă mi-a permis să-i împrumut, în repetate rânduri, casa de vacanţă din Bristol Harbour Village, unde a fost scrisă o mare parte a acestui roman; şi, mai ales, fermecătoarei mele soţii, Carolyn Clink.

CARTEA ÎNTÂI

Aprilie 2009

Cel care prevede calamitățile trece prin ele de două ori.
– Beilby Porteus

1

Ziua întâi: marţi, 21 aprilie 2009

O fisură în spaţiu-timp…

Clădirea centrului de control al acceleratorului de particule de la CERN[1] era nouă: primise autorizaţia de construcţie în *Anno Domini* 2004 şi fusese terminată în 2006. Înconjura o curte interioară, numită în mod inevitabil „nucleul”. Fiecare birou avea câte o fereastră, îndreptată fie către nucleu, fie către restul campusului CERN, răsfirat în toate direcţiile. Patrulaterul din jurul nucleului se înălţa pe două niveluri, dar ascensoarele principale opreau în patru locuri: pe cele două niveluri de deasupra solului; la subsol, unde erau găzduite boilerele şi depozitele; şi la nivelul de la adâncimea de o sută de metri, de unde se putea ieşi în staţia monoraiului folosit pentru deplasarea pe circumferinţa de douăzeci şi şapte de kilometri a tunelului acceleratorului. Tunelul propriu-zis trecea pe sub terenurile fermierilor, pe sub periferia aeroportului din Geneva şi pe sub dealurile de la poalele munţilor Jura.

Peretele sudic al coridorului principal din clădirea centrului de control era împărţit în nouăsprezece secţiuni lungi, şi fiecare fusese împodobită cu un mozaic creat de un artist dintr-o ţară membră în CERN. Cel din Grecia îi reprezenta pe Democrit şi originea teoriei atomice; cel din Germania descria viaţa lui Einstein; cel din Danemarca, pe a lui Niels Bohr. Însă existau şi mozaicuri fără nici o legătură cu fizica: cel din Franţa înfăţişa Parisul profilat pe fundalul cerului, iar cel din Italia, o vie cu mii de ametiste şlefuite în loc de struguri.

Centrul propriu-zis de control al Marelui Accelerator de Particule era un pătrat perfect, cu uşi mari, glisante, plasate cu exactitate în mijlocul a două dintre laturile sale. Încăperea se înălţa pe două niveluri şi jumătatea superioară avea pereţi de sticlă, astfel încât grupurile de vizitatori puteau urmări activitatea desfăşurată jos; CERN organiza tururi de vizitare de câte trei ore, în zilele de luni şi de sâmbătă, la nouă dimineaţa şi la două după-amiaza. De pereţii de sub ferestre atârnau, pleoştite, steagurile celor nouăsprezece state membre, câte cinci pe fiecare latură; al douăzecilea loc era ocupat de steagul albastru cu auriu al Uniunii Europene.

Sala de control adăpostea zeci de console. Una le era dedicată injectoarelor de particule; controla începutul experimentelor. Alături era o alta, cu suprafaţa înclinată şi cu zece monitoare încrustate,

[1] Organizaţia Europeană pentru Cercetări Nucleare.

pentru afişarea rezultatelor raportate de detectoarele ALICE şi CMS, imensele sisteme subterane care înregistrau şi încercau să identifice particulele produse în urma experienţelor din LHC[2]. Monitoarele de pe a treia consolă arătau porţiuni din tunelul uşor curbat al acceleratorului subteran, cu şina monoraiului, o grindă cu profil I, suspendată de plafon.

Lloyd Simcoe, un cercetător de origine canadiană, stătea la consola injectorului. Împlinise patruzeci şi cinci de ani, era înalt şi proaspăt bărbierit. Avea ochii albaştri şi părul tuns perie de un castaniu atât de închis încât nu puteai condamna pe cineva care spunea că e negru – cu excepţia tâmplelor, pe jumătate încărunţite.

Specialiştii în fizica particulelor elementare nu erau celebri pentru splendoarea vestimentaţiei lor şi, până de curând, Lloyd nu fusese o excepţie. Dar, cu câteva luni în urmă, acceptase să-şi doneze întreaga garderobă filialei din Geneva a Armatei Salvării şi-şi lăsase logodnica să-i aleagă haine cu totul noi. Pentru a spune adevărul, după gustul lui erau puţin cam ţipătoare, dar trebuia să admită că nu mai arătase niciodată atât de atrăgător. În ziua aceea purta o cămaşă bej; o haină de culoarea coralului; pantaloni maro cu pungi exterioare în loc de buzunare interioare; şi – ca o recunoaştere a eleganţei tradiţionale – pantofi italieneşti, negri, de piele. Lloyd adoptase şi două simboluri universale ale statutului său, care se întâmplaseră să fie, totodată, pete de culoare locală: un stilou Mont Blanc pe care-l ţinea agăţat de buzunarul interior al hainei şi un ceas analogic elveţian, de aur.

În dreapta lui, aşezată la consola detectorului, era însăşi maestra autoare a acestei noi înfăţişări, logodnica lui, inginera Michiko Komura. Cu zece ani mai tânără decât Lloyd la cei treizeci şi cinci ai săi, Michiko avea un nas micuţ, cârn, şi păr negru, lucios, pe care şi-l coafase alegând populara tunsoare paj.

În spatele ei, în picioare, stătea Theo Procopides, colaboratorul lui Lloyd în domeniul cercetării ştiinţifice. La douăzeci şi şapte de ani, Theo era cu optsprezece mai tânăr decât Lloyd; nu puţini glumeţi îi comparaseră pe cei doi, conservatorul de vârstă mijlocie şi înflăcăratul său coleg grec, cu echipa Watson şi Crick[3]. Theo avea părul des, negru şi buclat, ochi cenuşii şi maxilarul proeminent. Purta întotdeauna pantaloni roşii de dril – lui Lloyd nu-i plăceau, dar nu mai găseai nici o persoană sub treizeci de ani care să poate blugi – şi un tricou din interminabilul său set cu personaje de desene animate din întreaga lume; în ziua aceea îl alesese pe venerabilul Tweety Bird. La console erau aşezaţi alţi doisprezece savanţi şi ingineri.

Deplasarea în susul cubului…

---

[2] *Large Hadron Collider,* Marele Accelerator de Particule.

[3] James D. Watson şi Francis Crick, descoperitorii structurii de elice dublă a ADN-ului.

Cu excepţia zumzetului discret al instalaţiei de aer condiţionat şi a vâjâitului abia auzit al ventilatoarelor aparaturii, în camera de control domnea o linişte desăvârşită. După o zi lungă de pregătiri pentru experiment, toată lumea era nervoasă şi încordată. Lloyd aruncă o privire în jurul încăperii, apoi răsuflă adânc. Pulsul i se accelera şi avea impresia că în stomac i se învârteau fluturi.

Ceasul de pe perete era analogic; cel de pe consola lui, digital. Amândouă se apropiau vertiginos de 17h00 – oră la care Lloyd, deşi se afla de doi ani în Europa, continua să se gândească numind-o 5.00 P.M.

Lloyd era conducătorul grupului colaborativ de aproape o sută de fizicieni care foloseau detectorul ALICE *(„A Large Ion Collider Experiment”*[4]). El şi Theo îşi petrecuseră doi ani proiectând coliziunea de particule din ziua aceea – doi ani pentru o activitate care s-ar fi putut întinde pe durata a două vieţi. Încercau să recreeze nivelurile de energie care îşi încetaseră existenţa la o nanosecundă după Big Bang, când temperatura universului era de 10 000 000 000 000 000 grade. Sperau că, în decursul acelui proces, aveau să detecteze Sfântul Graal al fizicii, mult jinduitul boson Higgs, particula care interacţiona cu altele, înzestrându-le cu masă. Dacă experimentul reuşea, ar fi dobândit, deopotrivă, bosonul Higgs şi premiul Nobel, care avea să răsplătească probabil descoperirea acestuia.

Întregul experiment era automat şi temporizat cu mare precizie. Nu trebuia să tragi de nici un heblu imens, nu exista nici un declanşator ascuns sub un buton cu arcul tensionat, în aşteptarea unei apăsări. Da, Lloyd proiectase şi Theo scrisese modulele centrale ale programului experimentului, dar totul se afla acum sub controlul unui computer.

Când ceasul digital ajunse la 16:59:55, Lloyd începu, cu glas tare, numărătoarea inversă.

– Cinci.

Se uită la Michiko.

– Patru.

Ea îi răspunse cu un zâmbet încurajator. Doamne, ce mult o iubea…

– Trei.

Îşi mută privirea asupra lui Theo, un *Wunderkind*[5] – genul de star tânăr în care sperase Lloyd să se încadreze el însuşi, fără să fi reuşit vreodată.

– Doi.

Foarte plin de sine, Theo îi făcu semn, ridicându-şi degetul mare în sus.

– Unu.

Te rog, Doamne… se gândi Lloyd. *Te rog.*

---

[4] Marele experiment de coliziune a ionilor.

[5] Copil-minune.

– Zero.
Şi apoi…

Şi apoi totul se schimbă pe neaşteptate.
Lumina se modifică instantaneu – razele soarelui pătrundeau printr-o fereastră, înlocuind strălucirea palidă din camera de control. Dar fără nici o ajustare, fără nici un disconfort – fără senzaţia că pupilele i s-ar fi contractat. Ca şi cum ar fi fost deja obişnuit cu lumina aceea intensă.
Însă nu-şi putea controla ochii. Dorea să se uite în jur, să vadă ce se petrecea, dar ochii păreau să i se mişte prin propria lor voinţă.
Era în pat – dezbrăcat, după toate aparenţele. Simţi cearşafurile de bumbac alunecându-i pe piele când se ridică într-un cot. Capul i se mişcă şi întrezări lucarnele, care păreau să se afle la primul etaj al unei case de ţară. Se vedeau copacii şi…
Nu, nu era cu putinţă. Aveau frunzele răsucite, arse de frig. Dar erau în 21 aprilie – era primăvară, nu toamnă.
Privirea lui Lloyd continuă să alunece şi *realiză* brusc, cu ceea ce trebuia să fi fost o tresărire, că nu era singur în pat. Alături de el era cineva.
Se trase înapoi.
Nu – nu, nu era adevărat. Nu avusese nici o reacţie fizică; de parcă trupul lui ar fi divorţat de propria minte. Dar *simţise* nevoia să se retragă.
Cealaltă persoană era o femeie, dar…
Ce naiba se petrecea?
Femeia era bătrână, zbârcită, cu pielea translucidă, cu părul ca un voal alb. Colagenul care-i rotunjise cândva obrajii se adunase, creând iluzia unor nuiele, la colţurile gurii, o gură zâmbitoare, dar ridurile râsului i se pierduseră printre pliurile permanente ale feţei.
Lloyd încercă să se rostogolească, îndepărtându-se de cotoroanţă, dar trupul lui refuză să coopereze.
Ce se petrecea, pentru numele lui Dumnezeu?
Era primăvară, nu toamnă.
Doar dacă nu cumva…
Fireşte, dacă nu cumva se afla acum în emisfera sudică. Transportat, cumva, din Elveţia în Australia…
Dar nu. Copacii întrezăriţi pe fereastră erau arţari şi plopi; *trebuia* să fie în America de Nord sau în Europa.
Mâna i se întinse. Femeia purta o cămaşă de un albastru-închis. Însă nu era o bluză de pijama; avea epoleţi cu nasturi şi mai multe buzunare – îmbrăcăminte pentru excursii, din doc, de genul celei care se vinde la L.L. Bean sau la Tilley şi pe care o poartă femeile cu simţ practic când se ocupă de grădinărit. Lloyd îşi simţi degetele pipăind ţesătura, îi simţi moliciunea, supleţea. Şi apoi…

Şi apoi degetele lui găsiră nasturele, dur, din plastic, încălzit de trupul ei, translucid ca pielea ei. Îl prinseră fără ezitare, îl traseră în afară, îl făcură să alunece în lateral printre marginile cu tighel proeminent ale butonierei. Înainte de a se deschide bluza, privirea lui, continuând încă să acţioneze din proprie iniţiativă, se ridică spre faţa bătrânei, ţintuindu-i ochii de un albastru palid, cu inelele fisurate ale unor halouri albe în jurul irisurilor.

Îşi simţi propriii obraji încordându-se când zâmbi. Mâna i se strecură sub bluza femeii, îi găsi sânul. Şi vru din nou să se retragă, dezlipindu-şi palma dintr-o smucitură. Sânul era moale, zbârcit, cu pielea atârnând – un fruct stricat. Degetele i se strânseră laolaltă, urmărindu-i conturul, găsindu-i sfârcul.

Simţi o apăsare în partea de jos a trupului. Preţ de o clipă groaznică, se gândi că avea o erecţie, dar nu era aşa. În schimb, îi apăru brusc senzaţia de vezică prea plină; trebuia să urineze, îşi retrase mâna şi văzu sprâncenele femeii înălţându-se a întrebare. Apoi îşi simţi omoplaţii săltându-se şi coborând uşor, într-o vagă ridicare din umeri. Ea îi zâmbi – un zâmbet cald, încurajator, ca şi cum s-ar fi petrecut cel mai firesc lucru din lume, ca şi cum el ar fi fost nevoit adesea să-şi ceară scuze de la bun început. Avea dinţii uşor îngălbeniţi – simpla tentă gălbuie a vârstei – dar altminteri într-o formă excelentă.

Trupul lui făcu, în sfârşit, ceea ce îşi dorise tot timpul: se rostogoli, îndepărtându-se de femeie. Simţi o durere în genunchi în vreme ce o făcea, un junghi ascuţit. Era dureros, dar, după toate aparenţele, îl ignoră. Îşi roti picioarele, trecându-le peste marginea patului, plesnind uşor cu tălpile duşumeaua rece, din lemn de esenţă tare. Când se ridică, zări o parte mai mare a lumii de dincolo de fereastră. Era fie jumătatea dimineţii, fie a după-amiezii, umbra unuia dintre copaci cădea, precis conturată, asupra celui de alături. O pasăre se odihnise pe una dintre crengi; mişcarea bruscă din dormitor o sperie şi îşi luă zborul. Un cocoşar – adică un sturz mare, din America de Nord, nu micul măcăleandru din Lumea Veche; se afla, cu siguranţă, în Statele Unite sau în Canada. De fapt, părea, într-o foarte mare măsură, să se afle în Noua Anglie – toamna avea acolo culori pe care el unul le adora.

Descoperi că se mişca încet, aproape târându-şi picioarele pe scândurile duşumelei. Îşi dădu seama că încăperea nu se găsea într-o casă, ci mai degrabă într-o cabană; mobila era o amestecătură, tipică pentru locuinţele de vacanţă. Recunoscu în sfârşit noptiera – cu picioare scunde, făcută din plăci aglomerate, cu furnirul subţire ca o coală de hârtie de deasupra imitând structura lemnului. O cumpărase când era student şi o plasase, în cele din urmă, în camera de oaspeţi a casei lui din Illinois. Dar ce căuta acolo, în locul ăla nefamiliar?

Îşi continuă drumul. Genunchiul drept îl supăra la fiecare pas; se întrebă ce-o fi în neregulă cu el. Pe perete era fixată o oglindă; avea rama din lemn noduros de pin, acoperit cu lac transparent. Venea în

conflict cu „lemnul” mai întunecat al noptierei, fireşte, dar…

Iisuse!

Iisuse Hristoase.

Ochii i se uitară din proprie iniţiativă în oglindă în timp ce trecea prin faţa ei şi se zări…

Pentru o jumătate de secundă crezu că-şi privea tatăl.

Dar era el însuşi. Părul care-i mai rămăsese pe cap era în întregime cărunt; cel de pe piept era alb. Pielea îi atârna, zbârcită, mergea gârbovit.

Putea fi un efect al radiaţiilor? Experimentul îl expusese? Putea…?

Nu. Nu, nu era asta. O ştia, avea răspunsul în oase – în oasele lui *artritice.* Nu era asta. Era *bătrân.*

Ca şi cum ar fi îmbătrânit cu cel puţin douăzeci de ani, ca şi cum…

Două decenii din viaţă trecuseră, extirpate din memoria lui.

Voia să strige, să urle, să protesteze împotriva nedreptăţii, a pierderii, să-i ceară socoteală universului…

Dar nu putea face nimic din toate astea; nu avea nici un control. Trupul lui continua să-şi târşească picioarele, încet şi dureros, către baie.

Când se întoarse să intre în încăpere, aruncă o privire înapoi, către femeia din pat, acum întinsă pe o parte, cu capul sprijinit pe un braţ, cu zâmbetul poznaş, seducător. Avea vederea încă pătrunzătoare – desluşea licărul auriu de pe inelarul mâinii ei stângi. Era suficient de rău că se culca tocmai cu o babă, dar cu o babă *căsătorită…*

Uşa de lemn era întredeschisă, dar el întinse mâna ca s-o deschidă pe de-a-ntregul şi zări cu coada ochiului o verighetă geamănă pe propriul său deget.

Şi atunci înţelese. Hoaşca aia, străina, femeia pe care n-o mai văzuse niciodată, femeia care nu semăna nicidecum cu iubita lui Michiko, era soţia lui.

Îşi dori s-o privească din nou, să încerce să şi-o imagineze aşa cum arătase când era cu câteva decenii mai tânără, să-i reconstruiască frumuseţea pe care era posibil s-o fi avut cândva, dar…

Dar îşi continuă drumul, intrând în baie, întorcându-se pe jumătate cu faţa spre toaletă, aplecându-se ca să-i ridice capacul şi…

… şi, brusc, incredibil, din fericire, uluitor, Lloyd Simcoe era din nou la CERN, din nou în camera de control a LHC. Dintr-un anumit motiv, se prăbuşise în scaunul lui tapisat cu vinilin. Îşi îndreptă spatele şi îşi aranjă cămaşa, trăgând de ea cu mâinile.

Ce halucinaţie incredibilă avusese! Toată povestea avea să-i iasă cuiva pe nas, bineînţeles: ar fi trebuit să fie pe de-a-ntregul ecranaţi acolo, cu o sută de metri de pământ între ei şi inelul acceleratorului. Dar auzise că descărcările de înaltă-energie puteau produce halucinaţii; cu siguranţă că asta se întâmplase.

Lloyd avu nevoie de un moment ca să se reorienteze. Nu existase nici un fel de tranziţie între *aici* şi *acolo:* nici o străfulgerare de lumină, nici o senzaţie de ameţeală, nici un pocnet în urechi. Într-un prim moment fusese acolo, la CERN, apoi, în secunda următoare, ajunsese altundeva, pentru – cât? – poate două minute. Iar acum, tot pe nesimţite, se trezise din nou în camera de control.

Bineînţeles că n-o părăsise nicidecum. Bineînţeles că fusese o iluzie.

Îşi roti privirea, încercând să citească pe feţele celorlalţi. Michiko părea şocată. Oare îl privise în timpul halucinaţiei?

Oare ce făcuse? Se zbătuse ca un epileptic? Îşi întinsese mâna în aer, ca şi cum ar fi mângâiat un sân invizibil? Ori alunecase pur şi simplu pe spătarul scaunului, pierzându-şi cunoştinţa? Dacă fusese aşa, atunci nu durase mult – timpul scurs nu se apropiase nicidecum de cele două minute pe care le percepuse – fiindcă altminteri Michiko şi ceilalţi ar fi fost în clipa aceea aplecaţi deasupra lui, verificându-i pulsul şi lărgindu-i gulerul. Aruncă o privire la ceasul analogic: de la ora cinci post meridian trecuseră într-adevăr două minute.

Pe urmă îşi îndreptă ochii spre Theo Procopides. Expresia feţei tânărului grec era mai calmă decât a lui Michiko, dar părea cel puţin tot atât de îngrijorat ca Lloyd, se uita pe rând la toţi ceilalţi oameni din încăpere şi îşi ferea ochii imediat ce unul dintre ei îi întorcea privirea.

Lloyd deschise gura să vorbească, deşi nu era sigur ce voia să spună. Dar o închise când auzi un geamăt venind prin cea mai apropiată uşă deschisă. Îl auzise evident şi Michiko; se ridicară amândoi în acelaşi timp. Însă ea era mai aproape şi ieşise deja pe coridor când ajunse Lloyd în dreptul uşii.

– Dumnezeule! spunea ea. Eşti OK?

Unul dintre tehnicieni – era Sven – se străduia să se salte în picioare. Îşi ţinea mâna dreaptă la nas, care sângera din abundenţă. Lloyd se întoarse în grabă în camera de control, desprinse trusa de prim ajutor din suportul său din perete şi alergă pe coridor. Trusa era într-o cutie de plastic alb; Lloyd o deschise şi începu să desfăşoare un rulou de tifon.

Sven începu să vorbească în norvegiană, dar se opri în clipa următoare şi o luă de la început în franceză.

– Probabil… probabil am leşinat.

Podeaua coridorului era din plăci dure de mozaic; Lloyd văzu o pată roşie de sânge în locul de care Sven se izbise cu faţa. Îi întinse tifonul tehnicianului, care îl luă dând din cap în semn de mulţumire şi şi-l apăsă peste nară.

– O chestie nebunească, spuse el. Am adormit în picioare. Râse scurt. Am avut şi un vis.

Lloyd îşi simţi sprâncenele înălţându-se.

– Un vis? întrebă el, tot în franceză.

– Părea cât se poate de real, continuă Sven. Eram în Geneva – lângă

Le Rozzel.
Lloyd cunoştea foarte bine localul: o *creperie*[6] în stil breton de pe Grand-Rue.
– Dar era ca într-un film science-fiction. Maşinile pluteau fără s-atingă pământul şi…
– Da, da!
Era o voce de femeie, dar nu îi răspundea lui Sven. Venea din camera de control.
– Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie!
Lloyd reintră în încăperea slab luminată.
– Ce ţi s-a întâmplat, Antonia?
O italiancă bondoacă stătea de vorbă cu alte două persoane, dar se întoarse acum spre Lloyd.
– A fost ca şi cum aş fi ajuns deodată altundeva. Parry zice că şi el a păţit la fel.
Michiko şi Sven stăteau acum în cadrul uşii, chiar în spatele lui Lloyd.
– Şi eu, spuse Michiko, părând uşurată că mai erau şi alţii în aceeaşi situaţie.
Theo, acum lângă Antonia, se încrunta. Lloyd se uită la el.
– Theo? Ţie ţi s-a întâmplat ceva?
– Nimic.
– Nimic?
Grecul clătină din cap.
– Probabil că am leşinat cu toţii, spuse Lloyd.
– Eu am leşinat cu siguranţă, zise Sven.
Îşi îndepărtă tifonul de faţă, apoi şi-l atinse din nou de nas, verificând dacă sângerarea i se oprise. Dar sângele continua să-i curgă.
– Cât timp am fost leşinaţi? întrebă Michiko.
– Şi – Hristoase! – care e rezultatul experimentului? exclamă Lloyd.
Alergă spre staţia de monitorizare a detectorului ALICE şi apăsă pe câteva taste.
– Nimic, spuse. *Fir-ar să fie.*
Michiko pufni, dezamăgită.
– Ar fi trebuit să funcţioneze, spuse Lloyd, lovind cu palma deschisă în consolă. Ar fi trebuit să obţinem bosonul Higgs.
– Ei, *ceva* s-a întâmplat, zise Michiko. Theo, n-ai observat nimic în timp ce noi, ceilalţi, aveam… aveam viziuni?
El clătină din cap.
– Absolut nimic. Cred… că de fapt am leşinat. Numai că n-a fost nici o clipă de întuneric. Mă uitam la Lloyd în timp ce făcea numărătoarea inversă: cinci, patru, trei, doi, unu, zero. Pe urmă a fost o schimbare

---

[6] Local unde se servesc clătite.

bruscă, ştii, ca în filme, o trecere la o altă scenă. Lloyd a apărut dintr-odată prăbuşit în scaun.

– M-ai văzut prăbuşindu-mă?

– Nu, nu. E exact aşa cum am spus: acum stăteai drept în scaun, iar în clipa următoare erai prăbuşit, fără nici o mişcare între cele două momente. Cred… cred am leşinat într-adevăr. N-am conştientizat că te prăbuşiseşi decât atunci când te-ai îndreptat din nou şi…

Trilul unei sirene spintecă brusc aerul – o maşină chemată pentru o urgenţă de un soi sau altul. Lloyd se grăbi să iasă din camera de control, urmat de toţi ceilalţi. Încăperea din partea opusă a coridorului avea fereastră. Michiko, care ajunsese prima, ridica deja jaluzelele veneţiene. Vehiculul era o maşină de pompieri de la CERN, una dintre cele trei pe care le ţineau în complex. Străbătea campusul în goană, îndreptându-se către clădirea principală a administraţiei.

Nasul lui Sven părea să nu mai sângereze; acum ţinea tifonul murdar în mâna care-i atârna pe lângă corp.

– Mă întreb dac-o mai fi leşinat şi altcineva, spuse el.

Lloyd îi aruncă o privire.

– Folosesc maşinile de pompieri şi pentru primul ajutor, nu doar pentru incendii.

Michiko realiză magnitudinea celor sugerate de spusele lui.

– Ar trebui să verificăm toate încăperile de aici, să ne asigurăm că toată lumea e teafără.

Lloyd dădu din cap şi se întoarse pe coridor.

– Antonia, ocupă-te de camera de control. Michiko, ia-i pe Jake şi pe Sven şi vedeţi ce s-a-ntâmplat în partea aia. Eu şi Theo mergem în partea asta.

Simţi înţepătura scurtă a unui sentiment de vinovăţie fiindcă o îndepărta pe Michiko, dar avea nevoie de un moment în care să pună în ordine tot ce văzuse, întreaga experienţa de care avusese parte.

Prima încăpere în care intrară adăpostea o femeie prăbuşită. Lloyd nu reuşea să-şi aducă aminte cum se numea, dar ştia că lucra în domeniul relaţiilor cu publicul. Pe ecranul monitorului din faţa ei se vedea familiarul desktop tridimensional din Windows 2009. Era încă inconştientă; vânătaia imensă de pe frunte spunea clar că se înclinase în faţă, izbindu-şi capul de cadrul metalic al mesei şi făcându-se knock-out. Lloyd imită ceea ce văzuse în nenumărate filme: îi luă mâna stângă în mâna lui dreaptă şi o bătu uşor pe dosul palmei cu mâna cealaltă în timp ce-o îndemna să se trezească.

Ceea ce şi făcu într-un târziu.

– Doctore Simcoe? spuse ea, cu ochii la Lloyd. Ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu.

– Am avut un… un vis, povesti femeia. Eram undeva, într-o galerie de artă, mă uitam la un tablou.

– Acum eşti OK?

– Nu... nu ştiu. Mă doare capul.
– S-ar putea să ai o comoţie. Ar trebui să mergi la cabinetul medical.
– Ce-i cu toate sirenele astea?
– Maşini de pompieri. Apoi, după o pauză: Uite, trebuie să plec. S-ar putea să mai fie şi alţi răniţi.
Ea dădu din cap.
– O să mă descurc.
Theo îşi continua deja drumul pe coridor. Lloyd părăsi încăperea şi se îndreptă în aceeaşi direcţie. Îl depăşi pe grecul ocupat să ajute o altă persoană căzută. Coridorul cotea spre dreapta; Lloyd o porni într-acolo. Ajunse la uşa unui birou, care glisă, deschizându-se fără zgomot la apropierea lui, dar oamenii din partea cealaltă păreau să fie nevătămaţi, deşi discutau cu însufleţire despre viziunile pe care le avuseseră. Erau trei: două femei şi un bărbat. Una dintre femei prinse privirea canadianului.
– Lloyd, ce s-a-ntâmplat? îl întrebă ea, în franceză.
– Încă nu ştiu, răspunse el, în aceeaşi limbă. Sunteţi cu toţii OK?
– Ne simţim excelent.
– Nu m-am putut împiedica să trag cu urechea, spuse Lloyd. Şi voi trei aţi avut viziuni?
Toată lumea dădu din cap, încuviinţând.
– Au fost extrem de clare?
Femeia care încă nu vorbise arătă spre bărbat.
– Nu şi a lui Raul. El a avut un soi de experienţă psihedelică.
O spusese ca şi cum nici nu te-ai fi putut aştepta la altceva, ţinând cont de viaţa pe care o ducea tipul în cauză.
– Eu n-aş numi-o chiar psihedelică, spuse acesta, parcă vrând să se apere; părul lui blond era lung, curat şi prins într-o coadă de cal superbă. Dar n-a fost cu siguranţă realistă. A apărut un individ cu trei capete, înţelegi...
Lloyd dădu din cap, reţinând informaţia.
– Dacă sunteţi teferi şi nevătămaţi, veniţi cu noi – o serie de oameni au avut parte de căzături urâte când s-a întâmplat indiferent ce-o fi fost. Trebuie să găsim toţi răniţii.
– Ce-ar fi să folosim intercomul şi să le cerem tuturor celor care se pot deplasa să vină în hol? zise Raul. Pe urmă putem să-i numărăm şi să vedem cine lipseşte.
Lloyd îşi dădu seama că propunerea era cât se poate de logică.
– Voi continuaţi să căutaţi; unii ar putea avea nevoie urgentă de ajutor. Eu mă duc în biroul executivului.
Părăsi încăperea, iar ceilalţi se ridicară şi ieşiră de asemenea pe coridor. Lloyd alese cel mai scurt drum, trecând în fugă pe lângă diversele mozaicuri. Când ajunse, o parte din membrii personalului administrativ erau aplecaţi asupra unuia de-al lor care, după toate aparenţele, îşi rupsese braţul în cădere. O altă persoană se opărise,

ajungând cu capul în propria cană cu cafea aburindă.

– Ce s-a-ntâmplat, doctore Simcoe? îl întrebă un bărbat.

Lui Lloyd întrebarea începuse deja să-i facă greaţă.

– N-am idee. Ştiţi să folosiţi P.A.-ul?

Bărbatul se uită la el. Era evident că Lloyd apelase la un nord-americanism care nu-i era cunoscut.

– P.A., repetă el. Sistemul de adresare publică.

Celălalt îl privea la fel de nedumerit.

– Intercomul!

– Oh, sigur, veni răspunsul, într-o engleză asprită de accentul nemţesc. Veniţi aici.

Îl conduse la o consolă şi apăsă pe câteva butoane. Lloyd luă tija subţire de plastic în capătul căreia se afla microfonul de tip *solid state.*

– Sunt Lloyd Simcoe.

Îşi auzea propria voce venind din difuzorul de pe coridor, dar filtrele din sistem eliminau microfonia.

– Este evident că s-a-ntâmplat ceva. Mai multe persoane sunt rănite. Dacă sunteţi deplasabili…

Se opri. Pentru majoritatea angajaţilor din complex, engleza nu era limba maternă.

– Dacă puteţi să mergeţi şi dacă persoanele alături de care vă aflaţi pot de asemenea să meargă, sau măcar pot fi lăsate singure, vă rugăm să veniţi imediat în holul principal. E posibil ca vreunii dintre noi să fi căzut în vreun loc ascuns; trebuie să aflăm dacă lipseşte cineva. Îi înapoie celuilalt microfonul. Puteţi repeta anunţul, în esenţă, în germană şi franceză?

– *Jawohl,* spuse bărbatul, făcând deja traducerea în gând.

Începu să vorbească în microfon. Lloyd se îndepărtă de consolă. Conduse toate persoanele din birou capabile să se ţină pe picioare în holul împodobit cu o placă lungă de alamă, recuperată dintr-o clădire demolată ca să elibereze locul destinat centrului de control al LHC. Pe placă era inscripţionată semnificaţia iniţială a acronimului CERN: *Conseil Europeén pour la Recherche Nucléaire.* Acronimul se transformase între timp într-o denumire de sine stătătoare, dar în locul acela rădăcinile sale istorice erau păstrate la loc de cinste.

Oamenii din hol erau, în marea lor majoritate, albi, dar se zăreau şi câţiva – Lloyd se opri înainte de a-i numi, în gând, americani melanici, denumirea preferată, în mod curent, de negrii din Statele Unite. Deşi Peter Carter, aflat acolo, era din Stanford, majoritatea celorlalţi negri proveneau de fapt chiar din Africa. Erau şi câţiva asiatici, printre care se număra, fireşte, Michiko, sosită în hol ca urmare a anunţului difuzat prin P.A. Lloyd se apropie şi o îmbrăţişă. Slavă Domnului că măcar ea era nevătămată.

– Alte persoane cu răni grave? întrebă el.

– Câteva vânătăi şi un alt nas însângerat, răspunse Michiko, dar

nimic semnificativ. Tu ce-ai găsit?

Lloyd se uită după femeia care se lovise la cap. Încă nu apăruse.

– O posibilă comoţie, un braţ rupt şi o arsură urâtă. Apoi, după o pauză: Ar trebui să chemăm nişte ambulanţe – să ducă răniţii la spital.

– Mă ocup eu de asta, spuse Michiko.

Şi dispăru în birou.

Grupul adunat era tot mai mare; ajunsese să numere aproape două sute de persoane.

– Atenţie, toată lumea, vă rog! strigă Lloyd. *Votre attention, s'il vous plaît!* Aşteptă până când se întoarseră toţi ochii spre el. Uitaţi-vă în jur, verificaţi dacă vă vedeţi toţi coechipierii, colegii de birou sau de laborator. Anunţaţi-mă dacă lipseşte cineva pe care l-aţi văzut în cursul zilei de azi. Anunţaţi-mă şi dacă aici, în hol, există cineva care are nevoie urgentă de asistenţă medicală. Am chemat câteva ambulanţe.

În clipa aceea reapăru Michiko. Pielea ei era mai palidă ca de obicei şi vorbi cu voce tremurătoare.

– Nu vine nici o ambulanţă. Oricum, nu prea curând. Telefonista de la urgenţe mi-a spus că au fost trimise toate în oraş. S-ar părea că toţi şoferii din trafic au leşinat; nu pot nici măcar să-nceapă numărătoarea morţilor şi a răniţilor.

2

CERN fusese fondat cu cincizeci şi cinci de ani în urmă, în 1954. Personalul său era alcătuit din trei mii de oameni, dintre care în jur de o treime fizicieni şi ingineri, o altă treime tehnicieni, şi o alta împărţită între personalul administrativ şi muncitori.

Marele Accelerator de Particule fusese construit, cu un cost de cinci miliarde de dolari americani, în interiorul aceluiaşi tunel circular plasat de ambele părţi ale graniţei franco-eleveţiene care mai adăpostea încă şi vechiul LEP, Marele Accelerator Electron-Pozitron, în momentul acela scos din uz; fusese în funcţiune între anii 1989 şi 2000. LHC folosea un câmp dual de 10 Tesla, creat de electromagneţi supraconductori, pentru propulsarea particulelor prin inelul gigantic. CERN avea cel mai mare şi cel mai puternic sistem criogenie din lume, cu heliu lichid care răcea magneţii până la o temperatură cu doar 1,8 grade Celsius peste zero absolut.

În cazul Marelui Accelerator de Particule era de fapt vorba de două acceleratoare într-unui singur: primul accelera particulele în sensul acelor de ceas, iar al doilea, în sens contrar. Un fascicul de particule îndreptat într-o direcţie putea fi făcut să intre în coliziune cu un altul, care se deplasa în direcţia opusă, şi apoi...

Apoi $E=mc^2$, marele succes.
Ecuaţia lui Einstein spunea, pur şi simplu, că masa şi energia sunt interschimbabile. Dacă reuşeai să ciocneşti particulele cu viteze suficient de mari, energia cinetică rezultată din coliziune se putea transforma în particule exotice.
LHC fusese pus în funcţiune în 2006 şi în primii săi ani de activitate realizase coliziuni proton-proton, generând energii de până la paisprezece trilioane de electron-volţi.
Dar sosise momentul trecerii la Etapa a Doua, aşa că Lloyd Simcoe şi Theo Procopides conduseseră echipa care realizase proiectul primului experiment. În această A Doua Etapă, în loc să se ciocnească protonii între ei, aveau să fie ghidate pentru a intra în coliziune nucleele atomice – fiecare dintre ele cu o masă de două sute şaptesprezece ori mai mare decât a unui proton. Coliziunile urmau să genereze o energie de o mie o sută cincizeci de electron-volţi, comparabilă cu nivelul energiei din univers la numai o miliardime de secundă după Big Bang. La un asemenea nivel energetic, Lloyd şi Theo ar fi trebuit să genereze bosonul lui Higgs, particula căutată de fizicieni de o jumătate de secol.
În schimb, generaseră moarte şi distrugere, la o scară cutremurătoare.

Gaston Béranger, directorul general al CERN, era un bărbat îndesat, păros, cu nasul ascuţit şi înalt. În clipa declanşării fenomenului, se afla în biroul lui. Era cel mai mare din campusul CERN, cu o masă lungă, din lemn natural, chiar în faţa biroului său, şi cu un bar amplu, cu oglindă în partea din spate şi foarte bine aprovizionat. Béranger nu bea – nu mai bea; în Franţa, cu vinul care curgea la fiecare masă, un alcoolic trecea prin cele mai grele chinuri cu putinţă; înainte de a se angaja la CERN, Gaston locuise în Paris. Dar, când veneau ambasadorii să vadă cum erau cheltuite milioanele lor, trebuia să le poată umple paharul fără să lase să se vadă cu câtă disperare îşi dorea să fi putut bea cot la cot cu ei.
Desigur, Lloyd Simcoe şi prietenul lui nedespărţit, Theo Procopides, încercau în după-amiaza aceea să facă marele lor experiment; ar fi trebuit să-şi lase locul liber în program şi să asiste – dar întotdeauna se întâmpla câte ceva de importanţă majoră şi, dacă ar fi urmărit fiecare punere în funcţiune a acceleratorului, n-ar mai fi făcut niciodată nimic altceva. În plus, trebuia să pregătească întâlnirea din dimineaţa următoare cu echipa de la compania Gec Alsthom şi…

– Pe asta o ridici tu!
Gaston Béranger n-avea nici o îndoială în privinţa locului unde se afla: era în casa lui de pe malul drept al Lacului Geneva. Biblioteca Ikea Billy era aceeaşi, ceea ce se putea spune şi despre canapea, şi

despre fotoliu. Dar televizorul Sony şi suportul lui dispăruseră. În schimb, pe peretele de deasupra locului unde ar fi trebuit să se afle fusese montat un monitor plat. Reda un meci internaţional de lacrosse. Una dintre echipe era evident a Spaniei, dar nu o recunoscu pe cealaltă, în tricouri verzi cu purpuriu.

În cameră intrase un tânăr. Gaston nu-l recunoscu nici pe el. Purtase ceva care semăna a haină neagră de piele, pe care o aruncase într-un capăt al canapelei, de unde alunecase pe podeaua mochetată. Un robot de dimensiuni reduse, nu cu mult mai mare decât o cutie de pantofi, ieşise de sub masă înaintând pe role şi se îndreptase spre haina căzută. Gaston îndreptă un deget spre el şi se răsti:

– *Arret!*[7]

Maşina încremeni, apoi, o clipă mai târziu, se retrase la loc, sub masă.

Tânărul se răsuci. Părea de vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani. Pe obrazul drept avea un soi de tatuaj animat, reprezentând un fulger; îi străbătea faţa în zigzag, din cinci salturi distincte, după care îşi repeta ciclul iarăşi şi iarăşi.

În timp ce se întorcea, deveni vizibilă şi partea stângă a feţei – şi era înspăimântătoare, cu muşchii şi vasele de sânge perfect vizibile, de parcă şi-ar fi tratat pielea cu o substanţă chimică, făcându-şi-o astfel transparentă. Mâna dreaptă a tânărului era acoperită de o mănuşă ca un exoschelet, şi degetele se prelungeau cu altele, mecanice, cu vârfuri strălucitoare, ascuţite ca nişte instrumente chirurgicale.

– Am spus s-o ridici! se răsti Gaston, în franţuzeşte – sau cel puţin vocea lui rosti cuvintele; el nu dorise câtuşi de puţin să le articuleze. Atâta vreme cât îţi plătesc eu hainele, o să le porţi de grijă aşa cum trebuie.

Tânărul îi aruncă o privire aspră. Era sigur că nu-l cunoştea, dar semăna cu… cu cine? Era greu să-ţi dai seama, cu faţa aia oribilă, pe jumătate transparentă, dar fruntea înaltă, buzele subţiri, ochii de un cenuşiu rece, nasul acvilin…

Vârfurile ascuţite ale extensiilor degetelor se retraseră cu un zumzet şi băiatul ridică haina între degetul mecanic şi arătătorul său, ţinând-o ca pe un obiect dezgustător. Privirea lui Gaston îl urmări în timp ce traversa camera. Şi el nu se putu împiedica să observe că o mulţime de alte amănunte se schimbaseră: aranjamentul familiar al cărţilor de pe rafturi se modificase cu desăvârşire, ca şi cum cineva ar fi reorganizat la un moment dat totul. Şi, într-adevăr, numărul volumelor părea mult mai mic decât înainte, de parcă biblioteca familiei ar fi suferit o epurare. Un alt robot, de data asta de forma unui păianjen şi de dimensiunile unei palme omeneşti deschise, îşi croia drum de-a lungul rafturilor, părând să şteargă praful.

[7] Opreşte-te!

Pe unul dintre pereţi, unde fusese o copie înrămată a tabloului lui Renoir *Le Moulin de la Galette,* se afla acum o nişă unde se zărea ceva care lăsa impresia unei sculpturi de Henry Moore – dar nu, nu, acolo nu putea fi nici o nişă; casa avea peretele în comun cu cea de alături. Era probabil un obiect plat atârnat pe perete, o hologramă sau ceva asemănător, care crea senzaţia de adâncime; şi, dacă aşa stăteau lucrurile, iluzia era desăvârşită.

Se schimbaseră şi uşile dulapului; glisară la apropierea băiatului, deschizându-se din proprie voinţă. El întinse mâna înăuntru şi scoase un umeraş pe care aşeză haina. Pe urmă puse umeraşul la loc… şi haina alunecă de pe el, căzând în dulap.

Vocea lui Gaston îl mustră iarăşi:

– La naiba, Marc, nu poţi să fu mai atent? Marc…

Marc! *Mon Dieu!*

De aceea i se părea cunoscut. Asemănare de familie.

Marc. Numele ales de el şi de Marie-Claire pentru copilul pe care-l purta ea. Marc Béranger.

Gaston încă nu ţinuse bebeluşul în braţe, nu şi-l săltase pe umăr ca să râgâie, nu-i schimbase scutecele, şi totuşi era acolo, matur, un bărbat – un bărbat înspăimântător, ostil.

Marc se uită la haina căzută, cu obrazul încă fulgerând, dar se îndepărtă de dulap, lăsând uşa să se închidă şuierând în urma lui.

– Lua-te-ar naiba, Marc, spuse vocea lui Gaston. Mi-e silă de atitudinea ta. Dac-o să continui să te porţi aşa, n-o să-ţi găseşti niciodată o slujbă.

– Du-te dracului, spuse băiatul, cu vocea profundă, pe un ton batjocoritor.

Astea erau primele cuvinte ale bebeluşului – nici „mama”, nici „tata”, ci „du-te dracului”.

Şi, ca şi cum ar mai fi rămas vreun dubiu, Marie-Claire apăru chiar atunci în câmpul său vizual, intrând pe o altă uşă glisantă a salonaşului.

– Nu vorbi aşa cu tatăl tău, spuse ea.

Gaston fu luat prin surprindere; era Marie-Claire, fără nici o îndoială, dar semăna mai degrabă cu mama ei decât cu ea însăşi. Avea părul alb, faţa ridată, şi se îngrăşase cu vreo cincisprezece kilograme bune.

– Du-te şi tu dracului, spuse Marc.

Gaston bănui că vocea lui avea să protesteze:

– Nu vorbi aşa cu mama ta.

Şi vocea nu-l dezamăgi.

Înainte ca Marc să se răsucească, îi întrezări zona rasă de la ceafă, cu o mufă metalică implantată chirurgical.

Probabil era o halucinaţie. *Trebuia* să fie. Dar ce halucinaţie cumplită! Marie-Claire putea să nască de-acum în orice clipă. Se

străduiseră ani de zile ca să rămână gravidă – Gaston conducea o instalaţie care putea realiza, cu mare precizie, contopirea unui electron cu un pozitron, însă, cumva, el şi Marie-Claire nu reuşeau să aducă laolaltă un ovul şi un spermatozoid, ambii de câte un milion de ori mai mari decât acele particule subatomice. Dar la un moment dat se întâmplase; Dumnezeu le zâmbise în cele din urmă, ea rămăsese însărcinată.

Trecuseră nouă luni şi urma să nască, în sfârşit. Toate acele cursuri Lamaze, toate planificările, toate strădaniile cu care aranjaseră camera copilului… aveau să-şi atingă în sfârşit scopul.

Şi acum visul ăsta; asta trebuia să fie. Nimic altceva decât un vis urât. De frică: avusese cel mai cumplit coşmar din viaţa lui chiar înainte de a se însura. De ce-ar fi fost altfel acum?

Dar *era* altfel. Părea mult mai real decât orice vis pe care-l avusese vreodată. Se gândi la priza de la ceafa fiului său; se gândi la pomparea imaginilor direct în creier – drogul viitorului?

– Lăsaţi-mă-n pace, spuse Marc. Am avut o zi grea.

– Oh, serios? întrebă vocea lui Gaston, mustind de sarcasm. Ai avut o zi grea, nu zău? Ai obosit terorizând turiştii din Oraşul Vechi, nu-i aşa? Ar fi trebuit să te las să putrezeşti în puşcărie, derbedeu ingrat…

Gaston avu un şoc auzindu-se vorbind aproape ca tatăl lui – spunând lucruri pe care i le spusese tatăl lui când era de vârsta lui Mark, lucruri pe care îşi promisese că n-avea să le spună niciodată propriilor săi copii.

– Ei, Gaston…, zise Marie-Claire.

– Păi, dacă nu apreciază tot ce are aici…

– N-am nevoie de tot rahatul ăsta, rânji dispreţuitor Marc.

– Ajunge! se răsti Marie-Claire. Ajunge.

Gura lui Gaston se deschise, gata să răspundă, şi apoi…

… şi apoi, dintr-odată, era din nou în biroul lui de la CERN.

După ce dăduse vestea despre numeroasele decese, Michiko Komura se întorsese imediat în biroul executivului din centrul de control al LHC. Încercă să telefoneze la o şcoală din Geneva, unde învăţa Tamiko, fiica ei de opt ani; Michiko divorţase de primul soţ, directorul unei firme din Tokyo. Dar suna întruna ocupat şi, dintr-un motiv sau altul, compania elveţiană de telefonie nu o anunţa automat că linia se eliberase.

Lloyd stătea în spatele ei în timp ce continua să încerce, şi Michiko îşi ridică în cele din urmă privirea spre el, cu ochii plini de disperare.

– Nu pot să obţin legătura, spuse ea. Trebuie să mă duc acolo.

– Vin cu tine, se oferi imediat Lloyd.

Alergară afară din clădire, în aerul cald de aprilie, cu soarele roşu sărutând deja orizontul, cu munţii profilându-se în depărtare.

Şi maşina lui Michiko – o Toyota – era parcată acolo, dar se urcară în

Fiat-ul închiriat al lui Lloyd, cu el la volan. Ieşiră din campus trecând pe lângă impozantele rezervoare cilindrice cu heliu şi intrară pe Route de Meyrin, care străbătea oraşul cu acelaşi nume, aflat chiar la est de CERN. Deşi văzură câteva maşini pe marginile drumului, situaţia nu părea mai gravă decât după unul dintre rarele viscole din timpul iernii, fireşte cu excepţia faptului că pe pământ nu era nici urmă de zăpadă.

Trecură în viteză prin oraş. La mică distanţă în afara acestuia se afla aeroportul Cointrin din Geneva. Spre cer se înălţau coloane de fum negru; un imens avion cu reacţie al companiei Swissair se zdrobise de o pistă.

– Dumnezeule, spuse Michiko. Îşi duse pumnul strâns la gură. Dumnezeule.

Îşi continuară drumul, intrând în oraşul propriu-zis, situat în extremitatea vestică a Lacului Leman. Geneva era o metropolă bogată, cu două sute de mii de locuitori, cunoscută pentru restaurantele ultraelegante şi pentru preţurile exorbitante din magazine.

Indicatoarele şi marcajele de obicei aprinse nu funcţionau şi o mulţime de maşini – majoritatea fiind Mercedes-uri sau alte tipuri de automobile scumpe – ieşiseră de pe partea carosabilă a străzii şi se izbiseră de clădiri. Vitrinele mai multor magazine erau sparte, dar se părea că nimeni nu încercase să le jefuiască. Până şi turiştii erau, după toate aparenţele, prea uluiţi de cele petrecute ca să profite de situaţie.

Remarcară o ambulanţă, al cărei personal se ocupa de un bătrân pe marginea drumului; auziră şi sirenele maşinilor de pompieri şi ale altor vehicule pentru urgenţe. La un moment dat, zăriră un elicopter încastrat în peretele de sticlă al unui mic turn cu birouri.

Străbătură Pont de l'Ile, trecură peste fluviul Ron cu pescăruşii rotindu-li-se deasupra capetelor, părăsind Malul Drept, cu hotelurile sale aristocratice, şi ajungând pe istoricul Mal Stâng. Patru maşini implicate într-un accident blocau şoseaua care ocolea *Vieille Ville* – Oraşul Vechi – aşa că se văzură nevoiţi să-şi croiască drum pe străzile acestuia, înguste, cotite, cu sens unic de circulaţie. Merseră pe Rue de la Cité, care devenea apoi Grand-Rue. Şi care era blocată, la rândul ei, de un autobuz al *Transports Publics Genevois,* care se rotise, scăpat de sub control, şi era acum răsturnat pe ambele benzi de circulaţie. Încercară să-şi continue drumul pe un traseu alternativ, cu Michiko tot mai neliniştită pe minut ce trecea, dar şi acesta era blocat de vehicule avariate.

– Cât mai avem până la şcoală? întrebă Lloyd.

– Mai puţin de un kilometru, spuse Michiko.

– Să mergem pe jos.

Se întoarseră pe Grand-Rue şi traseră maşina pe marginea drumului. Nu era un loc autorizat de parcare, dar Lloyd nu credea că, într-un asemenea moment, avea să-i pese cuiva de asta. Coborâră din Fiat şi începură să alerge pe străzi în pantă abruptă, pietruite. Michiko

se opri după câţiva paşi şi-şi scoase pantofii cu tocuri înalte, ca să poată fugi mai repede, îşi continuară drumul în susul străzilor, dar se opriră şi ea se încălţă din nou când ajunseră pe un trotuar plin cu cioburi de sticlă.

Străbătură în goană Rue Jean-Calvin, ajunseră dincolo de Musée Barbier-Mueller, intrară pe Rue de Puits St. Pierre şi trecură grăbiţi pe lângă Maison Tavel, cea mai veche locuinţă particulară din Geneva, construită cu şapte sute de ani în urmă. Îşi încetiniră foarte puţin paşii când ajunseră în dreptul austerului Temple de l'Auditoire, unde predicaseră cândva Jean Calvin şi John Knox.

Îşi continuară drumul cu inimile bătând cu putere şi cu respiraţia întretăiată. În dreapta lor se aflau Cathedrale Saint-Pierre şi casa de licitaţii Christie's. Traversară grăbiţi piaţa largă numită Place de Bourg-de-Four, cu haloul său de cafenele şi patiserii în aer liber, plasate în jurul fântânii centrale. Pe pavaj mai erau încă mulţi turişti şi genovezi, căzuţi cu faţa în jos; alţi erau aşezaţi, fie îngrijindu-şi singuri propriile zgârieturi şi vânătăi, fie fiind ajutaţi de alţii.

În cele din urmă ajunseră în curtea şcolii, pe Rue de Chaudronniers. Era o instituţie cu vechime, numită Ducommun şi destinată educaţiei copiilor străinilor care lucrau în Geneva şi în împrejurimi. Clădirile din centru datau de peste două sute de ani, dar în ultimele decenii fuseseră adăugate multe construcţii suplimentare. Deşi orele de clasă se încheiau la patru după-amiaza, activităţile de după cursuri continuau până la şase, astfel încât părinţii ocupaţi îşi puteau lăsa copiii acolo toată ziua şi, cu toate că se făcuse deja şapte, în şcoală încă se mai aflau zeci de copii.

Michiko nu era singurul părinte care venise într-un suflet. În curte se încrucişau umbrele lungi ale diplomaţilor, ale oamenilor de afaceri bogaţi şi alte altor străini care aleseseră Ducommun; câteva zeci îşi îmbrăţişau copiii şi plângeau de uşurare.

Toate clădirile păreau intacte. Atât Michiko cât şi Lloyd respirau pufăind zgomotos în timp ce continuau să alerge pe peluza imaculată. Respectând o îndelungată tradiţie, în faţa şcolii fluturau steagurile ţărilor de baştină ale tuturor elevilor. Tamiko era, în momentul acela, singura japoneză, dar pânza cu soarele dimineţii fâlfâia printre celelalte, pocnind în bătaia vântului de primăvară.

Intrară în holul cu dale superbe de marmură pe podea şi cu pereţii acoperiţi de lambriuri din lemn de culoare întunecată. Biroul conducerii era în dreapta şi Michiko deschise drumul într-acolo. Uşa glisă, expunând vederii o tejghea lungă de lemn, care despărţea secretarele de public. Michiko reuşi să ajungă lângă ea şi, între două respiraţii tremurătoare, începu să vorbească:

– Bună ziua, sunt…

– Oh, *Madame* Komura, spuse o femeie care îşi făcu apariţia dintr-un birou. Am tot încercat să vă telefonez, dar n-am reuşit să obţin

legătura. Se întrerupse, stângace. Intraţi, vă rog.

Michiko şi Lloyd trecură de tejghea şi pătrunseră în birou. Pe o masă stătea un PC la care era conectat un dataset.

– Unde e Tamiko? întrebă Michiko.

– Vă rog, spuse femeia. Luaţi loc. Se uită la Lloyd. Sunt *Madame* Severin; sunt directoarea şcolii.

– Lloyd Simcoe, se prezentă el. Sunt logodnicul lui Michiko.

– Unde e Tamiko? repetă Michiko.

– *Madame* Komura, îmi pare atât de rău. Îmi... Femeia tăcu, înghiţi în sec, reîncepu să vorbească. Tamiko era afară. O maşină a dat buzna în parcare şi... îmi pare nespus de rău.

– Ce e cu ea? întrebă Michiko.

– Tamiko e moartă, *Madame* Komura. Noi, cu toţii... eu nu ştiu ce s-a-ntâmplat; am leşinat cu toţii, sau cam aşa ceva. Când ne-am revenit, am găsit-o.

Din ochii lui Michiko izvorau lacrimi. Lloyd simţi o apăsare cumplită în piept. Michiko găsi un scaun şi se prăbuşi în el, cu capul în mâini. El îngenunche alături şi o cuprinse cu braţul.

– Îmi pare atât de rău, spuse doamna Severin.

Lloyd dădu din cap.

– N-aveţi nici o vină.

Michiko continuă să plângă o vreme, apoi îşi ridică privirea, cu ochii înroşiţi.

– Vreau s-o văd.

– E tot în parcare. Îmi pare rău – am anunţat poliţia, dar încă n-au sosit.

– Arătaţi-mi, spuse Michiko, cu vocea frântă.

Doamna Severin dădu din cap şi îi conduse în spatele clădirii. Alţi câţiva copii stăteau în picioare, uitându-se la cadavru, îngroziţi şi în acelaşi timp atraşi de el, îmboldiţi de ceva care le depăşea puterea de înţelegere. Personalul îngrijea elevii răniţi, era prea ocupat ca să-i adune pe toţi ceilalţi în clădirea şcolii.

Tamiko zăcea acolo – era pur şi simplu întinsă. Nu se vedea nici o urmă de sânge, trupul părea intact. Maşina despre care se presupunea că o izbise se retrăsese la mică distanţă şi era parcată pieziş. Avea bara de protecţie lovită.

Michiko se apropie la mai puţin de cinci metri, apoi se prăbuşi cu desăvârşire, plângând zgomotos. Lloyd o prinse în braţe şi o sprijini. Doamna Severin rămase o vreme în preajma lor, dar cineva o chemă în curând să se ocupe de un alt părinte, să rezolve o altă criză.

În cele din urmă, fiindcă ea o voia, Lloyd o conduse pe Michiko alături de trupul căzut. Apoi se aplecă, cu privirea înceţoşată, cu inima frântă, şi îndepărtă cu gingăşie părul căzut pe faţa lui Tamiko.

Lloyd n-avea cuvinte; ce cuvinte de alinare ar fi putut rosti într-un asemenea moment? Rămaseră acolo, el ţinând-o în braţe pe Michiko

poate pentru încă o oră, cu trupul ei zguduit tot timpul de hohote de plâns.

3

Theo Procopides înainta pe culoarul cu mozaicuri, purtat de picioare nesigure către biroul său minuscul, cu pereţii acoperiţi de postere din desene animate: Asterix Le Gauloix aici, Ren şi Stimpy dincolo, Bugs Bunny şi Fred Flinstone şi Gaga din Waga deasupra mesei de lucru.

Se simţea năucit, ca lovit de şocul unei explozii. Deşi el nu avusese nici o viziune, se părea că toţi ceilalţi avuseseră. Însă şi numai simplul său leşin ar fi fost de-ajuns ca să-l descurajeze. La asta se adăugau rănile prietenilor şi ale colegilor, precum şi veştile despre morţii din Geneva şi din împrejurimi. Era pe de-a-ntregul devastat.

Theo îşi dădea seama că lumea îl considera îngâmfat şi arogant – dar el nu era aşa. Nu cu adevărat, nu în profunzime. Ştia pur şi simplu că era bun în munca lui şi că, în vreme ce alţii vorbeau despre visurile lor, el muncea din greu, fără răgaz, ca să-l transforme pe al lui în realitate. Dar asta – asta îl lăsase confuz şi dezorientat.

Veştile continuau să sosească. O sută unsprezece oameni muriseră în avionul Swissair 797 prăbuşit pe aeroportul din Geneva. În împrejurări normale, unii ar fi supravieţuit prăbuşirii – dar nimeni nu se pusese în mişcare ca să-i evacueze înainte de a lua foc avionul.

Theo se lăsă să cadă în scaunul lui pivotant, tapisat cu piele neagră. Zărea fumul înălţându-se în depărtare; fereastra lui dădea către aeroport – trebuia să ai o vechime mult mai mare ca să primeşti un birou cu vedere spre munţii Jura.

El şi Lloyd nu intenţionaseră să facă nici un rău. La naiba, Theo nu era în stare nici măcar să-nceapă să înţeleagă din ce cauză leşinaseră cu toţii. Fusese vorba de o pulsaţie electromagnetică imensă? Dar aşa ceva ar fi făcut cu siguranţă mai mult rău computerelor decât oamenilor, şi toată aparatura sensibilă de la CERN părea să funcţioneze normal.

Îşi rotise scaunul după ce se aşezase; stătea cu spatele la uşa deschisă. Nu-şi dădu seama că mai intrase cineva decât după ce auzi un bărbat dregându-şi glasul. Se răsuci cu tot cu scaun şi dădu cu ochii de Jacob Horowitz, un doctorand tânăr, care lucra cu el şi cu Lloyd. Avea o claie de păr roşu şi mai multe roiuri de pistrui.

– Nu e vina voastră, spuse Jake, pronunţând apăsat cuvintele.

– Bineînţeles că e, îl contrazise Theo, de parcă ar fi fost extrem de evident. E clar că n-am ţinut cont de vreun factor important şi…

– Nu, repetă cu tărie Jake. Nu, serios. Nu e vina voastră. N-are nici o legătură cu CERN.

– Cum?
Theo părea să nu-i fi înţeles cuvintele.
– Vino jos, în barul personalului.
– În clipa asta nu vreau să dau ochii cu nimeni şi…
– Nu, haide. Acolo se uită toţi la CNN şi…
– A ajuns deja pe CNN?
– O să vezi. Vino.
Theo se ridică încet şi se puse în mişcare. Jake îi făcu semn să meargă mai repede şi, în cele din urmă, grecul începu să alerge alături de el. Când ajunseră, în bar mai erau vreo douăzeci de persoane.
– … Helen Michael, din New York. Ai din nou legătura, Bernie.
Faţa rigidă şi ridată a lui Bernard Shaw umplu ecranul televizorului de înaltă rezoluţie.
– Mulţumesc, Helen. După cum vedeţi, spuse el către cameră, fenomenul pare să se fi manifestat în toată lumea – ceea ce sugerează că ipoteza iniţială, care atribuia efectul unui tip necunoscut de armă, e incorectă, deşi, fireşte, pare în continuare posibil să fi fost vorba de un act terorist. Nici o grupare credibilă nu şi-a atribuit deocamdată responsabilitatea şi… ah, avem acum reportajul din Australia, promis cu o clipă mai devreme.
Imaginea se schimbă, arătând acum Sydney-ul, cu velele albe ale Operei în fundal, profilându-se, luminoase, pe un cer întunecat. În centrul ecranului stătea un reporter.
– Bernie, în Sydney abia a trecut de patru dimineaţa. Nu ştiu ce imagine să vă arăt ca să vă faceţi idee ce s-a petrecut aici. Veştile sosesc cu încetineală, pe măsură ce oamenii îşi dau seama că experienţa prin care au trecut n-a fost un fenomen izolat. Tragediile sunt numeroase: un spital din centru ne-a anunţat că o femeie a murit în timpul unei intervenţii chirurgicale de urgenţă, când toată lumea din sala de operaţie a încetat pur şi simplu să mai lucreze vreme de câteva minute. Dar avem şi o ştire despre un jaf la un magazin non-stop, care a eşuat când toată lumea – inclusiv hoţul – a leşinat simultan la două noaptea, ora locală. Se pare că hoţul s-a făcut knockout când s-a izbit de podea, aşa că patronul şi-a revenit înaintea lui şi a reuşit să-i ia arma. Încă nu se ştie care e numărul morţilor din Sydney, ca să nu mai vorbim de întreaga Australie.
– Paul, dar halucinaţiile? A fost raportată şi prezenţa lor?
O pauză, în timp ce întrebarea lui Shaw sărea de la un satelit la altul, până în Australia.
– Bernie, da, oamenii vorbesc întruna şi despre asta. Nu ştim ce procent din populaţie a avut halucinaţii, dar pare să fie foarte mare. Eu însumi am avut una cât se poate de clară.
– Mulţumesc, Paul.
Afişajul din spatele lui Shaw se schimbă, reproducând sigiliul prezidenţial al Statelor Unite.

– Suntem anunţaţi că preşedintele Boulton se va adresa mulţimii peste cincisprezece minute. CNN îi va transmite bineînţeles comentariile în direct. Între timp, avem un reportaj din Islamabad, Pakistan. Yusef, eşti acolo…?

– Vezi, spuse Jake, sotto-voce. N-a avut nici o legătură cu CERN.

Theo se simţea, în acelaşi timp, şocat şi uşurat. Ceva afectase întreaga planetă; experimentul lor n-ar fi putut face una ca asta, fără nici o îndoială.

Şi totuşi…

Şi totuşi, dacă nu avusese nici o legătură cu experimentul LHC, care ar fi putut fi cauza? Oare Shaw avea dreptate – fusese un soi de armă teroristă? Fenomenul se produsese cu puţin peste două ore în urmă. Echipa CNN dădea dovadă de un profesionalism uimitor; Theo încă se mai străduia din răsputeri să-şi recapete propriul echilibru.

Pierderea cunoştinţei întregii specii omeneşti vreme de două minute, şi cât de mare putea fi tributul plătit morţii?

Câte maşini se ciocniseră?

Câte avioane se prăbuşiseră? Câte deltaplane? Câţi paraşutişti leşinaseră, nemaireuşind să-şi deschidă paraşutele?

Câte operaţii se sfârşiseră tragic? Câte naşteri?

Câţi oameni căzuseră de pe scările mobile, câţi se rostogoliseră pe treptele din clădiri?

Bineînţeles că majoritatea avioanelor îşi puteau continua zborul în condiţii optime, fără intervenţia pilotului, vreme de un minut sau două, dacă nu cumva decolau sau aterizau. Pe drumurile cu trafic lejer, maşinile ar fi putut chiar să se oprească singure, fără incidente.

Şi totuşi… totuşi…

– Surprinzător este, spunea Bernard Shaw la televizor, că, din câte putem spune, specia omenească a rămas fără cunoştinţă exact la amiază, după ora Coastei de Est a Statelor Unite. La început am avut impresia că diversele momente nu au coincis cu precizie, dar am verificat ora indicată de ceasurile celor care au anunţat fenomenul prin comparaţie cu ceasurile noastre de aici, de la sediul CNN din Atlanta, care sunt bineînţeles reglate în concordanţă cu semnalul primit de la Institutul Naţional de Standarde şi Tehnologie din Boulder, Colorado. Ajustând reglajele uşor incorecte ale altor ceasuri, aflate în posesia diverselor persoane, descoperim că fenomenul a avut loc, cu o precizie de ordinul secundelor, exact la amiază, la ora 12 fix pe Coasta de Est, şi…

Precizie de ordinul secundelor, se gândi Theo.

Ordinul secundelor.

Iisuse Hristoase.

CERN folosea un ceas atomic, fireşte. Iar experimentul fusese programat să înceapă exact la 17h00, ora Genevei, ceea ce însemna…

… ora amiezii în Atlanta.

– Astronomul Donald Poort, de la Georgia Tech, este alături de noi, aşa cum a fost, în permanenţă, pe durata ultimelor două ore, spuse Shaw. Trebuia să ne fie oaspete la emisiunea *CNN This Morning,* şi suntem norocoşi fiindcă se afla deja aici, în studio. Doctorul Poort pare puţin cam palid; ne cerem scuze pentru asta. L-am grăbit să intre în emisie înainte de a avea şansa să treacă pe la machiaj. Doctore Poort, vă mulţumesc că aţi fost de acord să vă alăturaţi echipei noastre.

Poort era un bărbat între cincizeci şi cincizeci şi cinci de ani, cu faţa îngustă, osoasă. Părea într-adevăr palid în lumina din studio – de parcă n-ar mai fi văzut soarele din vremea administraţiei Clinton.

– Mulţumesc, Bernie.

– Spuneţi-ne din nou ce s-a întâmplat, doctore Poort.

– Ei bine, după cum aţi remarcat, fenomenul a avut loc exact la amiază, cu o precizie de ordinul secundelor. Fiecare oră are, fireşte, trei mii şase sute de secunde, aşa că şansele ca un eveniment aleatoriu să aibă loc chiar pe culmea ceasului – ca să folosesc o expresie care vă place dumneavoastră, oamenilor de radio şi televiziune – sunt de unu la trei mii şase sute. Cu alte cuvinte, aproape nule. Ceea ce mă face să bănuiesc că avem de-a face cu un fenomen provocat de mâna omului, cu ceva care a fost *programat* să se petreacă. Însă nu am absolut nici o idee ce anume l-ar fi putut declanşa…

La dracu’, se gândi Theo. Dar-ar toţi dracii. Trebuia să fie experimentul LHC; faptul că momentul coliziunii particulelor care generase cea mai mare energie din istoria planetei era absolut identic cu momentul declanşării fenomenului nu putea fi o coincidenţă.

Nu. Nu, nu era corect. Nu fusese un fenomen: fusese un dezastru – poate cel mai mare din întreaga existenţă a speciei omeneşti.

Iar el, Theo Procopides, îl provocase într-un fel sau altul. Gaston Béranger, directorul general al CERN, intră în bar chiar în clipa aceea.

– Aici erai! exclamă el, de parcă Theo ar fi lipsit câteva săptămâni.

Theo schimbă o privire nervoasă cu Jake, apoi se întoarse spre directorul general.

– Salut, domnule Béranger.

– Ce naiba aţi făcut? întrebă acesta, într-o franceză plină de furie. Şi unde e Simcoe?

– Lloyd şi Michiko s-au dus s-o ia pe fiica ei – e la şcoala Ducommun.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Béranger.

Theo îşi desfăcu mâinile.

– N-am idee. Nu-mi pot imagina ce-ar fi putut provoca asta.

– Ceea ce… indiferent ce s-o fi întâmplat, a avut loc exact la ora programată pentru începerea experimentului vostru LHC, spuse Béranger.

Theo dădu din cap şi arătă spre televizor cu o zvâcnire a degetului mare.

– Aşa spunea şi Bernard Shaw.

– Se difuzează la CNN! se văicări francezul, ca şi cum, din clipa aceea, totul ar fi fost pierdut. Cum au aflat de experimentul vostru?

– Shaw n-a spus nimic despre CERN. N-a făcut decât să…

– Slavă Domnului! Uite ce e, nu trebuie să spuneţi nimănui nimic despre ceea ce făceaţi, înţelegi?

– Dar…

– Nici un dar. Pagubele sunt fără îndoială de ordinul bilioanelor, dacă nu chiar al trilioanelor. Asigurarea noastră nu poate acoperi decât o fracţiune minusculă.

Theo nu-l cunoştea prea bine pe Béranger, dar administratorii tuturor instituţiilor ştiinţifice din lume erau făcuţi din acelaşi aluat. Şi ascultându-l în timp ce continua să vorbească despre culpabilitate, tânărul grec ajunse să vadă lucrurile din această perspectivă.

– Fir-ar să fie, n-aveam de unde şti c-o să se-ntâmple aşa ceva. Nu există nicăieri vreun expert care să poată pretinde că e vorba de o consecinţă previzibilă a experimentului nostru. Dar s-a petrecut ceva cu care nu ne-am mai întâlnit până acum şi noi suntem singurii care au cât de cât un indiciu în ceea ce priveşte cauzele. Trebuie să facem cercetări.

– Bineînţeles c-o să facem o investigaţie, zise Béranger. Am trimis deja mai mult de cincizeci de ingineri jos, în tunel. Dar trebuie să fim atenţi, nu doar de dragul CERN. Credeţi că membrii echipei care a lucrat la proiect nu vor fi daţi în judecată, în grup şi individual, până la ultimul? Indiferent cât de imprevizibil ar fi fost acest rezultat, vor fi voci care vor susţine că e urmarea unei neglijenţe criminale grosolane şi veţi fi traşi personal la răspundere.

– Procese individuale?

– Întocmai. Béranger îşi ridică vocea. Atenţie! Atenţie, toată lumea, vă rog!

Feţele se întoarseră către el.

– În prezenţa oricărei persoane din afara acestei clădiri nu se va face nici o referire la posibila implicare a CERN. Dacă primiţi e-mailuri sau telefoane cu întrebări legate de experimentul LHC care trebuia făcut astăzi, spuneţi că ora de începere a fost amânată până la şaptesprezece treizeci, din cauza unei defecţiuni a computerelor şi că, având în vedere ceea ce s-a întâmplat între timp, programul n-a mai fost rulat astăzi. E limpede? De asemenea, absolut nici un fel de comunicare cu presa. Totul se face prin intermediul biroului de relaţii cu mass-media, s-a înţeles? Şi pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu pune în funcţiune acceleratorul fără aprobarea mea scrisă. E clar?

Auditoriul schiţă gesturi de încuviinţare.

– O să ieşim cu bine din asta, zise Béranger. Vă promit. Dar va trebui să colaborăm. Îşi coborî vocea şi se întoarse din nou spre Theo. Vreau să mi se raporteze din oră-n oră ce aflaţi.

Se întoarse să plece.

– O clipă, spuse Theo. Puteţi pune o secretară să urmărească CNN-ul? Cineva trebuie să monitorizeze toată povestea, pentru cazul că apare ceva important.

– Acordă-mi puţin credit, zise directorul. O să am oameni care vor monitoriza nu numai CNN-ul, ci şi BBC World Service, canalul franţuzesc general de ştiri, CBC Newsworld şi orice altceva putem prinde prin satelit; o să salvăm totul pe casete. Vreau o înregistrare exactă a tuturor faptelor raportate; nu vreau să exagereze nimeni mai târziu cu pretenţiile de plată a daunelor.

– Eu sunt mult mai interesat de indiciile care pot sugera ce a provocat fenomenul, preciza Theo.

– O să căutăm şi aşa ceva, bineînţeles, promise Béranger. Nu uita, pune-mă la curent, oră de oră, cu noutăţile de ultimă oră.

Theo dădu din cap şi directorul plecă. Grecul îşi acordă o secundă în care să-şi frece tâmplele. Fir-ar să fie, şi-ar fi dorit să fie Lloyd acolo.

– Ei, spuse în cele din urmă, adresându-i-se lui Jake, cred că ar trebui să-ncepem o diagnosticare completă a tuturor sistemelor de aici, din centrul de control; trebuie să ştim dacă există ceva ce n-a funcţionat cum ar fi trebuit. Şi să adunăm laolaltă un grup, ca să vedem ce se poate deduce din halucinaţii.

– Pot s-adun câţiva oameni, zise Jake.

Theo dădu din cap.

– Bun. O să folosim sala mare de şedinţe de la etajul întâi.

– OK, acceptă Jake. Ne întâlnim acolo cât mai curând posibil.

Grecul dădu iarăşi din cap şi Jake plecă. Ştia că şi el ar fi trebuit să intre imediat în acţiune, dar, pentru încă o clipă, se mulţumi să stea pur şi simplu acolo, buimăcit de cele petrecute.

Michiko reuşi să se adune într-o măsură suficientă ca să-l poată suna pe tatăl lui Tamiko la Tokyo – deşi acolo încă nu era nici măcar patru dimineaţa – dar liniile telefonice erau blocate. Şi nu era genul de mesaj pe care voiai să-l trimiţi prin e-mail, dar, ei bine, dacă mai rămăsese vreun sistem de comunicare internaţională în stare de funcţionare, atunci acela trebuia să fie Internetul, un copil al Războiului Rece conceput astfel încât să fie complet descentralizat, pentru ca mesajele să poată ajunge la destinaţie, indiferent cât de multe dintre nodurile sale ar fi fost scoase din uz de bombele inamicului. Aşa că folosi unul dintre computerele şcolii şi compuse în grabă un text în engleză – în apartamentul ei avea o tastatură *kanji,* dar acolo nu exista nici una la îndemână. Însă Lloyd fu nevoit să lanseze comanda de expediere a mesajului: ea se prăbuşi din nou când încerca să dea un clic pe butonul potrivit.

Lloyd nu ştia ce să spună şi ce să facă. În mod obişnuit, moartea unui copil reprezenta cea mai puternică dintre crizele cărora trebuia să le facă faţă un părinte, dar, ei bine, Michiko nu era cu siguranţa

singura care trecea printr-o asemenea tragedie în ziua aceea. Erau atât de mulţi morţi, atât de mulţi răniţi, atât de multe distrugeri. Bineînţeles că fundalul de orori nu făcea moartea lui Tamiko câtuşi de puţin mai uşor de suportat, dar…

… dar existau lucruri care trebuiau făcute. Poate că Lloyd n-ar fi trebuit să plece de la CERN: la urma urmelor, experimentul lui şi al lui Theo provocase probabil totul. Fără îndoială că o însoţise pe Michiko nu doar din dragoste pentru ea sau fiindcă îşi făcea griji pentru Tamiko, ci şi fiindcă, cel puţin în parte, îşi dorea să fugă de indiferent ce nu mersese aşa cum ar fi trebuit.

Însă acum…

Acum trebuiau să se întoarcă la CERN. Dacă putea cineva să-şi dea seama ce se întâmplase – nu doar acolo, ci şi în întreaga lume, după cum indicau ştirile de la radio şi comentariile celorlalţi părinţi, pe care le surprinsese fără să vrea – atunci aceia erau oamenii de la CERN. Nu-şi puteau permite să aştepte o ambulanţa care să ridice trupul – era posibil să dureze mai multe ore, sau chiar zile. Iar legea spunea, cu siguranţă, că nici nu era permis să-l deplaseze înainte de a fi fost văzut de poliţie, deşi părea foarte puţin probabil ca şoferul să poată fi găsit vinovat.

În cele din urmă, se întoarse totuşi *Madame* Severin, care se oferi să vegheze asupra rămăşiţelor lui Tamiko, ajutată de restul personalului, până la apariţia oamenilor legii.

Michiko avea faţa umflată şi roşie şi ochii injectaţi. Plânsese atât de mult încât rămăsese fără lacrimi, dar trupul îi tresaltă la fiecare câteva minute, ca şi cum ar fi continuat să hohotească.

Şi Lloyd o iubise pe micuţa Tamiko – ar fi trebuit să-i fie tată vitreg. Îşi petrecuse atât de mult timp liniştind-o pe Michiko încât pur şi simplu încă nu avusese când să plângă el însuşi; asta avea să se întâmple, o ştia – dar pe moment, *chiar* în momentul acela, trebuia să fie puternic. Îşi folosi arătătorul ca să ridice bărbia ei cu blândeţe. Îşi alesese cuvintele – datorie, responsabilitate, muncă, multe de făcut, trebuie să plecăm – dar Michiko era puternică în felul ei aparte, şi înţeleaptă, şi minunată, şi o iubea pentru sufletul ei, şi nu fu nevoit să spună nimic. Ea reuşi să dea încet din cap, cu buzele tremurându-i.

– Ştiu, zise, în engleză, cu o voce minusculă, aspră. Trebuie să ne-ntoarcem la CERN.

El o ajută să meargă, cu un braţ în jurul taliei ei şi sprijinind-o cu celălalt de cot. Vaietul sirenelor – ambulanţe, maşini de pompieri, maşini de poliţie – nu încetase nici o clipă, înălţându-se în triluri şi în bocete şi modificându-se ca urmare a efectului Doppler, un fundal constant încă din primele clipe după producerea fenomenului. Îşi croiră drum înapoi, către maşina lui Lloyd, sub lumina sărăcăcioasă a serii – multe felinare nu mai funcţionau – şi se întoarseră la CERN pe străzile presărate cu sfărâmături, cu Michiko ţinându-şi fără încetare

braţele înfăşurate în jurul trupului.

În timpul drumului, Lloyd îşi aduse pentru o clipă aminte de un eveniment pe care i-l povestise cândva mama lui. Pe atunci era un ţânc, prea mic ca să ţină minte el însuşi: noaptea în care se stinseseră luminile, marea pană de curent din Estul Americii de Nord din anul 1965. Curentul electric fusese întrerupt mai multe ore de-a rândul. În noaptea aceea, mama lui fusese acasă, singură cu el; îi spusese că toată lumea care trăise experienţa acelei incredibile căderi în întuneric avea să ţină minte toată viaţa exact în ce loc se aflase în clipa căderii tensiunii electrice.

Şi acum avea să fie la fel. Toată lumea urma să-şi aducă aminte unde se aflase în momentului acestei alte căderi – căderea în leşin.

Adică toată lumea care îi supravieţuise.

4

Când se întoarseră Lloyd şi Michiko, Jake şi Theo adunaseră în sala de şedinţe de la primul etaj al centrului de control un grup de oameni din echipa LHC.

Majoritatea personalului de la CERN locuia în oraşul elveţian Meyrin (care părea un chenar al marginii estice a campusului CERN), sau la doisprezece kilometri distanţă, în Geneva, sau în oraşele St. Genis sau Thoiry din Franţa, la nord-vest de acceleratorul de particule. Dar oamenii veniseră din întreaga Europă, precum şi din tot restul lumii. Pe Lloyd îl fixau cu privirea douăsprezece chipuri extrem de diferite. Şi Michiko se alăturase cercului, dar era absentă, cu ochii sticloşi. Stătea pur şi simplu pe un scaun, legănându-se încet înainte şi înapoi.

În calitate de şef de proiect, Lloyd conducea ancheta. Se uită de la un om la altul.

– Theo mi-a spus ce s-a anunţat la CNN. E suficient de clar că oamenii din întreaga lume au avut o diversitate de halucinaţii.

Respiră adânc. Concentrare, hotărâre – de asta avea nevoie acum.

– Să vedem dacă reuşim să ne dăm cu exactitate seama ce s-a-ntâmplat. Putem să parcurgem cercul, vorbind pe rând? Nu intraţi în detalii; spuneţi-ne o singură frază despre ceea ce aţi văzut. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, o să iau notiţe, OK? Olaf, putem începe cu tine?

– Sigur, cred că da, răspunse un bărbat blond, musculos. Eram în casa de vacanţă a părinţilor mei. Au o cabană lângă Sundsvall.

– Cu alte cuvinte, spuse Lloyd, era un loc care îţi e familiar?

– Oh, da.

– Cât de exactă a fost viziunea?

– Foarte exactă. Cabana arăta exact aşa cum mi-o amintesc.

– În viziune mai apărea şi altcineva în afară de tine?
– Nu – asta a fost oarecum straniu. Mă duc acolo numai ca să-mi văd părinţii, dar ei nu erau în cabană.
Lloyd se gândi la el însuşi, la versiunea zbârcită pe care şi-o zărise în oglindă.
– Te-ai… te-ai văzut pe tine însuţi?
– Adică să mă văd într-o oglindă? Nu.
– OK, zise Lloyd. Mulţumesc.
Lângă Olaf stătea o negresă de vârstă mijlocie. Lloyd se simţi stânjenit; era conştient că ar fi trebuit să-i ştie numele, dar nu şi-l aducea aminte. În cele din urmă, se mulţumi să zâmbească şi spuse:
– Următorul.
– Cred că eram în Nairobi, în centrul oraşului, povesti femeia. Pe întuneric. Era o seară călduroasă. M-am gândit că mă aflam pe strada Dinesen, dar părea într-un stadiu prea avansat de dezvoltare. Şi era şi un McDonald’s.
– În Kenya nu există nici un McDonald’s? întrebă Lloyd.
– Ba da, dar… Adică, pe firmă scria McDonald’s, dar sigla nu se potrivea. Ştiţi, în loc de arcurile aurii, avea un M imens, numai din linii drepte – cu aspect foarte modern.
– Deci viziunea lui Olaf a fost dintr-un loc unde merge adesea, iar a ta dintr-un loc unde n-ai mai fost niciodată, sau cel puţin existau lucruri pe care nu le-ai mai văzut niciodată?
Femeia dădu din cap.
– Cred că aşa e.
Michiko stătea la patru scaune mai încolo, pe circumferinţa cercului. Lloyd n-ar fi putut spune dacă reţinea ceva din tot ce se vorbea în jur.
– Dar tu, Franco? întrebă el.
Franco della Robbia ridică din umeri.
– Eram la Roma, noaptea. Dar – nu ştiu – trebuie să fi fost un soi de joc video. Ceva care ţine de realitatea virtuală.
Lloyd se aplecă în faţă.
– De ce spui asta?
– Păi, da, era Roma. Chiar lângă Colosseum. Şi eu eram la volanul unei maşini – numai că n-o conduceam eu, nu tocmai. Părea să meargă din propria ei voinţă. Şi nu pot fi sigur în privinţa celei în care mă aflam, dar altele, o mulţime, planau cam la douăzeci de centimetri deasupra solului. Ridică iarăşi din umeri. Cum spuneam, un soi de simulare.
Sven şi Antonia, care pomeniseră despre maşini zburătoare ceva mai devreme, dădeau energic din capete.
– Şi eu am văzut acelaşi lucru, spuse Sven. Dar nu, nu eram la Roma – însă chiar am văzut maşini plutitoare.
– Şi eu, interveni Antonia.
– Fascinant, zise Lloyd. Se întoarse spre Jacob Horowitz, tânărul

doctorand. Tu ce-ai văzut, Jake?

Vocea acestuia era subţire, stridentă. Îşi trecu nervos degetele pistruiate prin părul roşu.

– Încăperea era mai degrabă de nedescris. Un laborator, de undeva. Pereţi galbeni. Iar pe unul dintre ei era un tabel periodic al elementelor, cu titlul scris în engleză. Şi Carly Tompkins era acolo.

– Cine? întrebă Lloyd.

– Carly Tompkins. Sau cel puţin cred că era ea. Părea mult mai bătrână decât ultima oară când am văzut-o.

– Cine e Carly Tompkins?

Răspunsul nu veni de la Jake, ci de la Theo Procopides, aşezat mult mai departe în cerc.

– Ar trebui s-o cunoşti, Lloyd – îţi e compatrioată, din Canada de limbă franceză. Se ocupă de studiul mezonilor; ultima oară când am primit veşti despre ea, lucra la TRIUMF[8].

Jake încuviinţă dând din cap.

– Aşa e. Eu unul n-am întâlnit-o decât de două ori, dar sunt destul de sigur că era ea.

Antonia, căreia urma să-i vină imediat rândul, ridică din sprâncene.

– Dacă ea a apărut în viziunea lui Jake, mă întreb dacă n-o fi apărut şi Jake în viziunea ei.

Se uitară cu toţii intrigaţi la italiancă. Lloyd ridică uşor din umeri.

– Există o singură cale de a afla. Să-i dăm un telefon. Se uită la Jake. Ai numărul ei?

Tânărul clătină din cap.

– Cum spuneam, abia o cunosc. Am fost de câteva ori la aceleaşi seminarii la ultima întrunire a Societăţii Americane de Fizică, şi m-am aşezat pe lucrarea ei de cromodinamică.

– Dacă face parte din SAF, spuse Antonia, trebuie să fie în cartea de telefon.

Traversă încăperea clătinându-se şi cotrobăi pe un raft până când găsi un volum subţire, cu coperta simplă, de carton. Îl răsfoi.

– Iată, spuse apoi. Numărul de telefon de-acasă şi de la serviciu.

– Eu… of, nu vreau s-o sun, zise Jake.

Lloyd fu surprins de reţinerea lui, dar nu încercă să afle despre ce era vorba.

– E-n ordine. Nu trebuie să vorbeşti cu ea. Vreau să văd dacă spune spontan numele tău.

– E posibil să nu reuşeşti să obţii legătura, zise Sven. Liniile telefonice sunt blocate de oamenii care încearcă să afle ce s-a-ntâmplat cu rudele şi cu prietenii lor – ca să nu mai vorbesc de toate firele doborâte de vehicule.

---

[8] Laboratorul naţional din Canada de fizică nucleară şi de fizica particulelor.

– Merită să încercăm, spuse Theo.

Se ridică, traversă camera şi luă cartea de telefon de la Antonia. Însă apoi se uită la aparat, şi din nou la numerele din carte.

– Cum formezi de-aici un număr din Canada?

– La fel ca din Statele Unite, spuse Lloyd. Codul de ţară e acelaşi: zero-unu.

Degetul lui Theo dansă pe clape, tastând un şir lung de cifre. Apoi, în beneficiul auditoriului său, începu să-şi ridice degetele, indicând de câte ori suna telefonul. O dată. De două ori. De trei. De patru.

– Oh, alo. Cu Carly Tompkins, vă rog. Salut, doctore Tompkins. Sun de la Geneva, de la CERN. Ştiţi, aici suntem mai mulţi. Vă deranjează dacă pun telefonul pe speaker?

O voce somnoroasă.

– … dacă preferaţi. Ce s-a-ntâmplat?

– Vrem să ştim ce halucinaţie aţi avut când aţi leşinat.

– Cum? E un soi de farsă?

Theo se uită la Lloyd.

– Nu ştie nimic.

Lloyd îşi drese glasul, apoi vorbi.

– Doctore Tompkins, sunt Lloyd Simcoe. Sunt tot canadian, deşi am lucrat la experimentul D-Zero[9], la Fermilab[10], până în 2007, iar de doi ani sunt aici, la CERN. Se opri, neştiind ce să mai spună. Apoi: Cât e ceasul acolo?

– E chiar înainte de amiază. Un căscat înăbuşit. E ziua mea liberă, dormeam. Despre ce e vorba?

– Deci nu v-aţi mai trezit astăzi?

– Nu.

– În camera în care vă aflaţi există vreun televizor? se interesă Lloyd.

– Da.

– Deschideţi-l. Uitaţi-vă la ştiri.

Ea păru iritată.

– E greu de crezut c-o să recepţionez ştirile din Elveţia aici, în Columbia Britanică.

– Nu trebuie să fie ştirile din Elveţia. Deschideţi-l pe orice canal de ştiri.

Toată lumea din încăpere o auzi pe Tompkins oftând în microfonul telefonului.

– Bine. O clipă.

Apoi auziră, în fundal, estompat, ştirile transmise probabil de CBC Newsworld. După ceea ce păru o eternitate, Tompkins reveni la

[9] Cercetări referitoare la natura fundamentală a materiei.

[10] *Fermi National Accelerator Laboratory* (Fermilab) din Batavia, Illinois, SUA.

telefon.
– Oh, Doamne, spuse ea. Oh, Doamne.
– Aţi dormit în tot acest timp? întrebă Theo.
– Mă tem că da, spuse vocea, de la o jumătate de lume distanţă. Tăcu o secundă. De ce m-aţi sunat?
– Pe programul pe care-l urmăriţi s-a spus ceva despre viziuni?
– Joel Gotlib vorbeşte despre ele chiar acum, răspunse ea, probabil referindu-se la un reporter de ştiri canadian. Pare o nebunie. Oricum, mie nu mi s-a întâmplat nimic de genul ăsta.
– E în ordine, spuse Lloyd. Ne pare rău că v-am stricat somnul, doctore Tomkins. O să fim…
– O clipă, se amestecă Theo.
Lloyd se uită la bărbatul mai tânăr.
– Doctore Tompkins, mă numesc Theo Procopides. Cred că ne-am întâlnit la conferinţe, o dată sau de două ori.
– Dacă spuneţi dumneavoastră, se auzi vocea lui Tompkins.
– Doctore Tompkins, continuă Theo. Eu sunt ca dumneavoastră – nici eu n-am văzut nimic. N-am avut nici o viziune, nici un vis, absolut nimic.
– Vis? făcu vocea lui Tompkins. Acum, după ce-aţi menţionat asta, cred că un vis am avut. E ciudat că a fost colorat – eu nu visez niciodată în culori. Dar mi-aduc aminte de un tip cu părul roşu.
Theo păru dezamăgit – fusese evident încântat că afle că nu era unicat. Dar sprâncenele tuturor celorlalţi se înălţară şi se întoarseră spre Jake.
– N-a fost numai atât, continuă Carly, avea şi indispensabili roşii.
Faţa tânărului Jake căpătă culoarea abia menţionată.
– *Indispensabili* roşii? repetă Lloyd.
– Exact.
– Îl cunoaşteţi pe bărbatul ăsta? întrebă Lloyd.
– Nu, nu cred.
– Nu semăna cu cineva pe care l-aţi mai întâlnit?
– Nu cred.
Lloyd se aplecă, apropiindu-se mai mult de speaker.
– Dar ce ziceţi de… de tatăl cuiva pe care l-aţi cunoscut? Nu părea să fie tatăl cuiva?
– Unde vreţi s-ajungeţi? întrebă Tompkins.
Lloyd oftă, apoi îşi roti privirea prin încăpere, vrând să vadă dacă avea cineva de gând să obiecteze împotriva intenţiei sale. Nimeni nu o făcu.
– Numele Jacob Horowitz vă spune ceva?
– Nu…, oh, o clipă. Oh, da. Sigur, sigur. De *el* mi-a adus aminte. Da, era Jacob Horowitz, dar, Doamne, ar fi trebuit să-şi poarte mai bine de grijă. Arăta de parc-ar fi îmbătrânit cu câteva decenii de când l-am văzut ultima oară.

Antonia icni scurt. Lloyd îşi simţi inima bătând cu putere.

– Uitaţi ce e, spuse Carly. Trebuie să mă asigur că rudele mele sunt OK. Părinţii mei sunt în Winnipeg – trebuie să mă pun în mişcare.

– Vă mai putem suna ceva mai târziu? întrebă Lloyd. Ştiţi, îl avem aici pe Jacob Horowitz, şi viziunea lui pare să coincidă cu a dumneavoastră – într-un anume fel, oricum. El spune că era într-un laborator, dar…

– Da, aşa e. Era un laborator.

În glasul lui Lloyd se strecură îndoiala.

– Şi era în indispensabili?

– Ei, nu până la sfârşitul viziunii… Ştiţi, trebuie să plec.

– Mulţumesc, spuse Lloyd. La revedere.

– La revedere.

Din speaker se auzi tonul specific Elveţiei. Theo întinse mâna şi-l închise.

Jacob Horowitz continua să arate evident stânjenit. Lloyd se gândi să-i spună că aproape toţi fizicienii pe care îi cunoştea o făcuseră probabil într-un moment sau altul într-un laborator, dar tânărul părea gata să aibă o cădere nervoasă dacă i s-ar fi adresat cineva în clipa aceea.

– Bun, zise el. Bun. O s-o spun eu, fiindcă ştiu că vă gândiţi cu toţii la asta. Indiferent ce s-o fi întâmplat aici a creat un efect temporal. Viziunile n-au fost halucinaţii; au fost de fapt incursiuni în viitor. Faptul că, după toate aparenţele, Jacob Horowitz şi Carly Tompkins au văzut acelaşi lucru o sugerează cu tărie.

– Dar viziunea lui Raul a fost psihedelică, n-a spus cineva aşa? zise Theo.

– Da, confirmă Raul. Ca un vis, sau cam aşa ceva.

– Ca un vis, repetă Michiko.

Avea în continuare ochii roşii, dar reacţiona la lumea din afară.

Însă nu spuse mai mult decât atât, dar, o clipă mai târziu, Antonia prinse înţelesul vorbelor ei şi îl explică.

– Michiko are dreptate. Nu e nici un mister – în acel moment din viitor la care se referă viziunile, Raul o să fie adormit şi o să aibă visul respectiv.

– E o nebunie, zise Theo. Uite, eu n-am avut nici o viziune.

– Dar ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Sean, care nu-l auzise descriindu-şi experienţa mai devreme.

– A fost… nu ştiu, ca o discontinuitate, aşa presupun. M-am pomenit dintr-odată cu două minute mai târziu; n-am avut nici senzaţia trecerii timpului, nici ceva care să pară o viziune. Theo îşi încrucişă sfidător braţele pe pieptul lat. Cum explicaţi asta?

În încăpere se lăsă tăcerea. Expresia îndurerată a mai multor feţe îi sugeră clar lui Lloyd că şi alţii înţeleseseră, dar nimeni nu voia s-o spună cu glas tare. În cele din urmă ridică uşor din umeri.

– E simplu, spuse, privindu-şi asociatul de douăzeci şi şapte de ani, genial şi arogant. Peste douăzeci de ani – sau în momentul, oricare ar fi, din care provin viziunile… Tăcu, apoi îşi deschise braţele. Îmi pare rău, Theo, dar peste douăzeci de ani o să fii mort.

5

Viziunea pe care îşi dorea Lloyd cel mai mult s-o afle era a lui Michiko. Dar ea continua să fie – şi fără nici o îndoială avea să mai fie încă multă vreme – complet ruptă de realitate. Când îi veni rândul, sări peste ea. Îşi dorea s-o poată duce pur şi simplu acasă, dar pentru ea era cu siguranţă mai bine să nu fie singură în momentul acela şi nici el, nici altcineva nu puteau pleca pentru a-i fi alături.

Nici unele dintre celelalte viziuni relatate de micul eşantion de oameni din sala de şedinţe nu se suprapuneau – nu exista nici un indiciu care să sugereze că aparţineau aceluiaşi timp sau aceleiaşi realităţi, deşi se părea că aproape toată lumea se bucura de o zi liberă sau de o zi de vacanţă. Dar exista întrebarea ridicată de viziunile lui Jake Horowitz şi Carly, separaţi de aproape o jumătate de planetă şi aparent văzându-se unul pe altul. Bineînţeles că ar fi putut fi o coincidenţă. Totuşi, dacă viziunile coincideau, nu doar în linii mari, faptul ar fi fost semnificativ.

Lloyd şi Michiko se retrăseseră în biroul lui. Michiko se încovrigase pe un fotoliu şi trăsese hanoracul lui Lloyd peste ea, ca pe o pătură. El ridică receptorul telefonului de pe masa de lucru şi formă un număr.

– *Bonjour,* spuse. *La police de Genève? Je m'appelle Lloyd Simcoe; je suis avec CERN.*

– *Oui, Monsieur Simcoe,* îi răspunse o voce de bărbat. Şi continuă în engleză; elveţienii reacţionau adesea astfel la auzul accentului său. Cu ce vă pot ajuta?

– Ştiu că sunteţi extrem de ocupaţi…

– E puţin spus, *monsieur.* Suntem, cum se zice la dumneavoastră, ocupaţi până peste cap.

Potopiţi, se gândi Lloyd.

– Dar sper că există un anchetator disponibil. Avem o teorie în privinţa viziunilor şi ne-ar prinde foarte bine ajutorul unui expert în obţinerea mărturiilor.

– Vă pun în legătură cu departamentul care se ocupă de aşa ceva, spuse vocea.

În timp ce aştepta, Theo îşi vârî capul pe uşă.

– BBC World Service anunţă că multe persoane au avut viziuni care coincid, zise el. De exemplu, mai multe cupluri căsătorite au relatat experienţe similare, deşi în momentul producerii fenomenului nu se

aflau în aceeaşi încăpere.

Lloyd dădu din cap la auzul informaţiei.

– Totuşi, presupun că, din indiferent ce motiv, există întotdeauna posibilitatea unei înţelegeri secrete între cei doi, sau, făcând abstracţie de Carly şi Jake, posibilitatea ca sincronizarea viziunilor să fi fost un fenomen localizat. Dar…

Nu mai continuă – la urma urmelor, i se adresa lui Theo, omul care nu avusese nici o viziune. Însă, dacă Jacob Horowitz şi Carly Tompkins – el lângă Geneva, ea în Vancouver – văzuseră într-adevăr exact acelaşi lucru, atunci viziunile erau, fără nici un dubiu, ale unui acelaşi viitor, piese din mozaicul unui mâine… al unui mâine care nu-l includea pe Theo Procopides.

– Vorbiţi-mi despre încăperea în care vă aflaţi, spuse anchetatoarea, o elveţiancă de vârstă mijlocie.

Ţinea în faţă un datapad şi purta o cămaşă polo lejeră; cămăşile polo fuseseră ultima dată la modă la sfârşitul anilor ’80 şi tocmai îşi recăpătau popularitatea.

Jacob Horowitz închise ochii, înlăturând orice i-ar fi putut distrage atenţia şi străduindu-se să-şi reamintească toate amănuntele.

– Era un soi de laborator. Pereţi galbeni. Tăbliile meselor din Formica. Un tablou periodic al elementelor pe perete.

– Mai era şi altcineva în laborator?

Jake încuviinţă din cap. Doamne, de ce trebuia să aibă drept anchetator o femeie?

– Da. O femeie. O femeie albă, cu părul negru. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani.

– Cu ce era îmbrăcată femeia asta?

Jake înghiţi în sec.

– Cu nimic…

Anchetatoarea elveţiancă plecase, iar Michiko şi Lloyd comparau acum rapoartele despre viziunile lui Jacob şi Carly; ea fusese de acord să fie interogată în mod similar de poliţia din Vancouver şi relatarea interogatoriului fusese trimisă prin e-mail la CERN.

În orele care trecuseră, Michiko reuşise să-şi mai revină oarecum, încerca evident să se concentreze, să meargă mai departe, să ajute la rezolvarea crizei mai ample, dar la fiecare câteva minute îşi pierdea puterea şi i se umezeau ochii. Reuşi totuşi să citească ambele transcrieri fără să ude prea tare hârtia.

– Nu există nici o îndoială, spuse ea. Coincid în amănunt. Au fost în aceeaşi încăpere.

Lloyd încercă un mic zâmbet.

– Puştani, spuse el.

O cunoştea pe Michiko numai de doi ani; nu făcuseră niciodată

dragoste într-un laborator – dar, pe vremea când îşi pregătea doctoratul, el şi prietena lui de atunci, Pamela Ridgley, încinseseră cu siguranţă vreo câteva dintre tăbliile meselor de la Harvard. Ceea ce nu-l împiedică să clatine din cap, uluit.

– O întrezărire a viitorului. Fascinant. Făcu o pauză. Presupun că unii se vor îmbogăţi din asta.

Michiko săltă uşor din umeri.

– Poate, în cele din urmă. Oricine s-a întâmplat să se uite la rapoartele de bursă din viitor ar putea ajunge bogat – peste câteva decenii. Trebuie s-aştepţi cam mult pentru profit.

Lloyd păstră o clipă tăcerea, apoi:

– Încă nu mi-ai povestit ce-ai văzut – care-a fost viziunea ta.

Ea îşi feri privirea.

– Nu, răspunse, nu ţi-am povestit.

Lloyd îi atinse cu delicateţe obrazul, dar nu scoase nici un cuvânt.

– În momentul acela – în momentul când am avut viziunea, mi s-a părut minunată, începu ea. Adică, eram dezorientată, confuză, fiindcă nu înţelegeam ce se petrecea. Dar viziunea în sine a fost veselă. Reuşi să schiţeze un zâmbet firav. Numai că acum, după cele petrecute…

Lloyd nu o forţă nici de data asta. Se aşeză, aparent cu toată răbdarea.

– Era noaptea, târziu, spuse în sfârşit Michiko. Eram în Japonia; sunt sigură că era o casă japoneză. Mă aflam în dormitorul unei fetiţe, stând pe marginea patului. Iar fetiţa, de vreo şapte sau opt ani, stătea în pat în capul oaselor şi îmi vorbea. Era o fetiţă frumoasă, dar nu era… nu era…

Dacă viziunea reda un moment situat cu câteva decenii în viitor, bineînţeles că nu era Tamiko. Lloyd dădu încet din cap, absolvind-o de terminarea frazei.

– Dar… dar *era* fiica mea, trebuie să fi fost. O fiică pe care încă n-o am. Mă ţinea de mână şi îmi spunea *okaasan;* adică mămico, în japoneză. Se părea că o adusesem la culcare, că îi uram noapte bună.

– Fiica ta…, spuse Lloyd.

– Ei, fiica noastră, sunt sigură, zise Michiko. A ta şi a mea.

– Ce făceai în Japonia? întrebă Lloyd.

– Nu ştiu; presupun că-mi vizitam familia. Unchiul meu Masayuki locuieşte în Kyoto. În afara faptului că noi doi aveam o fiică, n-am înţeles de fapt nimic din ceea ce se afla în viitor.

– Fetiţa avea…

Lloyd se opri. Întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună era crudă, grosolană. „Avea ochii oblici?” Sau, dându-şi seama la timp, ar fi putut s-o reformuleze mai elegant: „Avea pliuri epicantice?” Dar Michiko n-ar fi înţeles. S-ar fi gândit că în spatele întrebării lui Lloyd se ascundea o prejudecată, o teamă stupidă de amestecul raselor. Dar nu era aşa. Lui nu-i păsa dacă înfăţişarea eventualilor lor copii avea să fie

occidentală sau orientală. Ar fi putut fi oricare dintre ele, sau, fireşte, un amestec al lor, şi el i-ar fi iubit la fel de mult, presupunând…

Presupunând, bineînţeles, că ar fi fost copiii *lui.*

Viziunile păreau să descrie un moment situat, probabil, la două decenii distanţă în viitor. Iar într-a lui, pe care încă nu i-o împărtăşise lui Michiko, el se afla undeva, poate în New England, cu o altă femeie. O femeie albă. Şi Michiko era în Japonia, la Kyoto, cu fiica ei, care ar fi putut fi asiatică, sau caucaziană, sau ceva între cele două rase, în funcţie de bărbatul care îi era tată.

Fetiţa avea…

– Ce să aibă? întrebă Michiko.

– Nimic, răspunse Lloyd, ferindu-şi privirea.

– Dar viziunea ta? se interesă ea. Ce-ai văzut?

Lloyd respiră adânc. Odată şi odată trebuia să-i spună, presupuse el, şi…

– Lloyd, Michiko – veniţi jos, în bar. Era vocea lui Theo, care îşi strecurase din nou capul pe uşă. Tocmai am înregistrat de pe CNN ceva ce-o să vreţi să vedeţi.

*

Lloyd, Michiko şi Theo intrară în bar. Alte patru persoane erau deja acolo. Lou Waters, cu părul lui alb, tresălta în susul şi în josul ecranului; videocasetofonul din bar era vechi – îi aparţinuse unui membru al personalului – şi funcţia „pauză” era primitivă.

– Ah, bun, spuse Raul la apariţia lor. Uitaţi-vă la asta.

Apăsă butonul pauză al telecomenzii, şi Waters intră în acţiune.

– David Houseman ne poate spune mai multe despre asta. David?

Pe ecran apăru reporterul CNN David Houseman, plasat în faţa unui zid de ceasuri foarte vechi – deşi avea un reportaj şocant, CNN continua să caute imagini interesante de fundal.

– Mulţumesc, Lou, spuse Houseman. În majoritatea viziunilor nu a apărut, fireşte, nici o referinţă la timp, dar destul de multe persoane s-au aflat în camere cu ceasuri sau cu calendare pe perete, sau au citit ziare electronice – după toate aparenţele, cele tipărite pe hârtie dispăruseră – şi am reuşit să lansăm o ipoteză în privinţa datei. S-ar părea că în viziuni a apărut un moment plasat în viitor, la o distanţă de douăzeci şi unu de ani, şase luni, două zile şi două ore faţă de acela în care s-au produs: viziunile descriu perioada de timp cuprinsă între orele 2:21 şi 2:23 P.M., ora Coastei de Est, din ziua de miercuri, 23 octombrie 2030. Presupunem că abaterile ocazionale sunt explicabile: se pare că unii citeau ziare din data de 22 octombrie 2030, sau chiar de mai înainte – probabil era vorba de numere vechi. Iar referirile la oră depind, fireşte, într-o foarte mare măsură de fusul orar în care s-a întâmplat să se afle persoana respectivă. Am presupus că majoritatea oamenilor vor locui, peste două decenii, în acelaşi fus orar în care se află în prezent, şi că aceia care au menţionat o oră diferită de cea la

care ne aşteptam se aflau într-un fus orar diferit…

Raul apăsă din nou butonul pauză.

– Asta e, spuse el. Un număr concret. Indiferent ce am făcut aici a generat cumva un salt al conştientului speciei umane cu douăzeci şi unu de ani înainte, pe timpul a două minute.

Theo se întoarse în biroul său, dând cu ochii de întunericul nopţii de dincolo de fereastră. Toate acele discuţii despre viziuni erau tulburătoare – mai ales fiindcă el nu avusese nici una. Era oare posibil ca Lloyd să aibă dreptate? Era cu putinţă să moară în următorii douăzeci de ani? N-avea decât douăzeci şi şapte, pentru numele lui Dumnezeu; peste două decenii vârsta lui avea să fie sub cincizeci de ani. Nu fuma – ceea ce nu reprezenta un fapt ieşit din comun pentru un nord-american, dar pentru un grec continua să fie o realizare. Făcea exerciţii fizice cu regularitate. De ce naiba ar fi trebuit să moară atât de curând? Lipsa viziunii trebuia să aibă o altă explicaţie.

Telefonul ţiui. Theo ridică receptorul.

– Alo?

– Alo, spuse o voce de femeie, în engleză. Sunteţi, ăăă, Theodosios Procopides?

Îi pronunţă numele bâlbâindu-se.

– Da.

– Mă numesc Kathleen DeVries, se prezentă ea. M-am tot gândit dacă să vă sun sau nu. Telefonez din Johannesburg.

– Johannesburg? Adică din Africa de Sud?

– Da, oricum, pentru moment, zise ea. Dacă viziunile sunt demne de crezare, va fi redenumită, oficial, Azania la un moment dat, în următorii douăzeci de ani.

Theo aşteptă în tăcere să continue. Şi ea o făcu peste o clipă.

– Şi vă sun în legătură cu viziunile. Pentru că, vedeţi, a mea vă implică pe dumneavoastră.

El îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Ce veste minunată! Poate că n-avusese o viziune proprie din indiferent ce motiv, dar femeia aceea îl văzuse peste douăzeci şi unu de ani de atunci înainte. Bineînţeles că trebuia să fie în viaţă atunci; bineînţeles că Lloyd se înşelase spunând că avea să fie mort.

– Da? făcu el, cu răsuflarea tăiată.

– Ăăă, îmi pare rău că v-am deranjat, spuse femeia. Pot să… îmi permiteţi să vă întreb în ce a constat viziunea dumneavoastră?

Theo lăsă aerul să-i părăsească plămânii.

– N-am avut nici o viziune, răspunse el.

– Oh. Oh, îmi pare rău să aud asta. Dar… ei bine, atunci presupun că n-a fost o greşeală.

– Ce n-a fost o greşeală?

– Viziunea mea. Eram aici, la mine acasă, în Johannesburg, şi citeam

ziarul la cină – numai că nu era tipărit pe hârtie. Era pe ceva care semăna cu o coală de plastic; un soi de ecran computerizat, cred. Oricum, articolul pe care-l citeam s-a întâmplat să fie – ei, îmi pare rău că nu există un alt mod de a o spune. Era despre moartea dumneavoastră.

Theo citise cândva o poveste a Lordului Dunsany[11] despre un bărbat care îşi dorise cu ardoare să vadă într-o bună zi ziarul din ziua următoare şi, când i se îndeplinise în sfârşit dorinţa, descoperise uluit că ziarul cu pricina conţinea propriul său necrolog. Şocul fusese suficient de puternic ca să-l ucidă, vestea morţii sale urmând să fie publicată, evident, în următorul număr al ziarului. Asta era; asta fusese tot – o întorsătură şocantă a lucrurilor, o poantă. Însă în cazul lui… nu era ziarul din ziua următoare; era un ziar de peste două decenii.

– Moartea mea, repetă el, ca şi cum cele două cuvinte ar fi lipsit, cumva, din toate lecţiile lui de limba engleză.

– Da, exact.

Theo reuşi să-şi revină intr-o oarecare măsură.

– Şi de unde ştiu că nu e vorba de o păcăleală, de o farsă?

– Îmi cer scuze; ştiam că n-ar fi trebuit să sun. O să…

– Nu, nu, nu. Nu închideţi. De fapt, spuneţi-mi, vă rog, numele şi numărul dumneavoastră. Pe afurisitul ăsta de afişaj nu scrie decât „din exterior”. Trebuie să mă lăsaţi să vă telefonez eu; convorbirea vă costă probabil o avere.

– Numele meu e Kathleen DeVries, aşa cum v-am spus. Sunt infirmieră la un azil de bătrâni.

Îi spuse şi numărul de telefon.

– Dar, serios, plătesc cu dragă inimă convorbirea. Cu toată sinceritatea, nu vreau nimic de la dumneavoastră, nu încerc să vă păcălesc. Dar, ei – ştiţi, eu văd oameni murind tot timpul. La azil pierdem cam unul pe săptămână, dar sunt, în marea lor majoritate, trecuţi de optzeci de ani, sau de nouăzeci, sau chiar de o sută. Dar dumneavoastră – dumneavoastră o să muriţi la patruzeci şi opt de ani, şi asta-nseamnă c-o să fiţi mult prea tânăr. M-am gândit să vă sun, să vă anunţ, poate c-o să vă puteţi preveni cumva propria moarte.

Theo rămase tăcut câteva secunde, apoi întrebă:

– Şi cum spune… necrologul că am murit?

Preţ de o clipă stranie, Theo se simţi într-un fel încântat fiindcă trecerea lui în nefiinţă meritase să fie anunţată în ziare, pe plan internaţional. Fu cât pe ce să întrebe dacă primele cuvinte ale articolului nu erau cumva „Laureat al Premiului Nobel”.

---

[11] Edward John Moreton Drax Plunkett, al 18-lea Baron de Dunsany (1878–1957), prozator şi dramaturg irlandez din Marea Britanie, ale cărui scrieri sunt cu precădere fantastice.

– Ştiu că ar trebui să-mi reduc colesterolul; a fost un atac de cord?
Urmă o tăcere de câteva secunde.
– Aăă, domnule doctor Procopides, îmi cer scuze, cred că ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Nu citeam un necrolog; era un articol de ştiri. Înghiţi în sec. Un articol despre asasinarea dumneavoastră.
Theo amuţi. Ar fi putut să repete cuvântul, cu un aer neîncrezător. Dar era lipsit de sens.
Avea douăzeci şi şapte de ani; era un om foarte sănătos. Aşa cum se gândise cu puţin mai devreme, bineînţeles că n-avea cum să moară din cauze naturale în următorii douăzeci şi unu de ani. Dar… asasinare?
– Domnule doctor Procopides? Mai sunteţi la telefon?
– Da.
Pentru moment.
– Îmi… îmi cer scuze, domnule doctor Procopides. Îmi dau seama că trebuie să fi fost un adevărat şoc.
El mai păstră tăcerea câteva momente, apoi:
– Articolul pe care îl citeaţi… dezvăluia numele criminalului?
– Mă tem că nu. După toate aparenţele, era vorba de o crimă nerezolvată.
– Ei bine, ce scria în articol?
– Am notat tot ce mi-am adus aminte; vă pot trimite textul prin e-mail, dar am să vi-l citesc. Nu uitaţi, e o reconstituire; cred că e destul de fidelă, dat nu garantez pentru fiecare cuvânt. Femeia tăcu, îşi drese glasul, apoi reluă. Titlul era: „Fizician împuşcat mortal”.
Împuşcat, se gândi Theo. Doamne. Kathleen DeVries continuă:
– Ştirea era din Geneva. Şi suna astfel: „Theodosios Procopides, un fizician grec angajat la CERN, Centrul European de Fizica Particulelor, a fost găsit astăzi împuşcat mortal. Procopides, care şi-a obţinut doctoratul la Oxford, era directorul Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni de la…
– Mai spuneţi o dată, zise Theo.
– Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni, repetă ea.
Pronunţa greşit cuvântul „tahioni”, cu „ch” în loc de „h”.
– N-am mai auzit niciodată cuvintele astea până acum.
– Nu există un asemenea accelerator, spuse Theo. Sau cel puţin încă nu. Continuaţi, vă rog.
– … directorul Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni de la CERN. Doctorul Procopides lucra la CERN de douăzeci şi trei de ani. Nu s-a sugerat nici un mobil al crimei, dar jaful a fost exclus, deoarece portofelul doctorului Procopides a fost găsit asupra sa. După toate aparenţele, fizicianul a fost împuşcat ieri, între amiază şi 1:00 P.M., ora locală. Ancheta continuă. Doctorul Procopides şi-a lăsat în urmă…
– Da? Da?
– Îmi pare rău, asta e tot.
– Vreţi să spuneţi că viziunea s-a încheiat înainte de a termina de

citit articolul?

O scurtă tăcere.

– Păi, nu tocmai. Restul articolului era în afara ecranului şi, în loc să apăs butonul de derulare a paginii – pe care-l vedeam foarte clar în partea laterală a aparatului de lectură – am selectat un alt articol. Făcu o pauză. Îmi pare rău, domnule doctor Procopides. Eu – cea din 2009 – eram interesată de restul articolului, dar versiunea mea din 2030 nu părea să-i acorde importanţă. Am încercat să-i impun – să-mi impun *mie* – să apese butonul de derulare a paginii, dar n-a mers.

– Prin urmare, nu ştiţi cine m-a ucis, sau de ce?

– Îmi pare rău.

– Şi ziarul pe care-l citeaţi – sunteţi sigură că era ultimul număr? Ştiţi, cel din 23 octombrie 2030.

– De fapt, nu. Exista o… cum să-i spun? O linie de stare? În partea de sus a cititorului exista o linie de stare pe care erau scrise, cu litere proeminente, data şi titlul ziarului: *The Johannesburg Star,* marţi, 22 octombrie 2030. Deci presupun că era ziarul de ieri, ca să zic aşa. Se întrerupse. Îmi pare rău că sunt purtătoarea unei veşti proaste.

Theo rămase tăcut o vreme, încercând să asimileze totul. Era destul de greu să facă faţă ideii că era posibil să moară peste numai douăzeci de ani, însă gândul că ar fi putut fi ucis părea aproape de nesuportat.

– Vă mulţumesc, doamnă DeVries, spuse. Dacă vă mai amintiţi şi alte detalii – oricât de neînsemnate – vă rog, vă rog să mă anunţaţi. Şi vă rog să-mi trimiteţi prin fax transcrierea despre care mi-aţi vorbit.

Îi dădu numărul lui de fax.

– O să v-o trimit, promise ea. Îmi… îmi pare rău, păreţi un tânăr de treabă. Sper că veţi reuşi să vă daţi seama cine a făcut-o – cine urmează s-o facă – şi că veţi găsi o cale de a-l împiedica.

6

Era aproape miezul nopţii. Lloyd şi Michiko mergeau pe coridor, îndreptându-se către biroul lui, când îl auziră pe Jake Horowitz strigând dintr-o încăpere cu uşa deschisă.

– Hei, Lloyd, vino să vezi ceva.

Intrară. Tânărul Jake stătea lângă un televizor. Ecranul era plin de purici.

– Purici, spuse Lloyd, îndatoritor, în timp ce traversa spaţiul ca să se oprească alături de Jake.

– Într-adevăr.

– Ce canal încerci să prinzi?

– Nici unul. Derulez o înregistrare.

– Ce înregistrare?

– Se-ntâmplă să fie cea realizată de camera de supraveghere de la poarta principală a campusului CERN.

Apăsă butonul de ejectare. Caseta video ieşi în afară. O înlocui cu alta.

– Şi asta e din camera de la Microcosm.

Apăsă butonul de rulare; ecranul se umplu iar de purici.

– Eşti sigur că foloseşti tipul potrivit de videocasetofon?

Elveţia utiliza sistemul de înregistrare PAL şi, cu toate că de obicei se foloseau aparate multistandard, la CERN existau şi câteva videocasetofoane compatibile numai cu sistemul NTSC.

Jake dădu din cap.

– Sunt sigur. Mi-a luat ceva timp până când am găsit unul care să arate ceea ce se află de fapt pe bandă – majoritatea videocasetofoanelor afişează un albastru compact când nu primesc nici un semnal de imagine.

– Păi, dacă e tipul corect de videocasetofon, atunci e probabil ceva în neregulă cu benzile, se încruntă Lloyd. Poate-a existat un puls electromagnetic asociat cu… indiferent ce-o fi fost; ar fi putut să le şteargă.

– Aşa m-am gândit şi eu la început, spuse Jake. Dar uită-te la asta.

Apăsă butonul de derulare înapoi al telecomenzii. Puricii îşi înteţiră dansul de pe ecran şi literele REV[12] – prescurtarea era identică în mai multe limbi europene – deveniră vizibile în colţul din dreapta sus. După vreo jumătate de minut, imaginea apăru dintr-odată, înfăţişând Expoziţia Microcosm, o galerie din CERN menită să le explice turiştilor în ce consta fizica particulelor. Jake mai reînfăşură puţin bandă, apoi luă degetul de pe buton.

– Vezi? spuse el. Asta s-a înregistrat mai devreme – uită-te la timpul marcat.

În mijlocul părţii de jos a ecranului, peste imagine era suprapusă ora, afişată digital: ,,16h58m22s”, – ,,16h58m23s”, – „16h58m24s”…

– Cu circa un minut şi jumătate înainte de declanşarea fenomenului, zise Jake. Dacă ar fi apărut ceva de genul unui puls electromagnetic, ar fi şters şi ceea ce se înregistrase deja.

– Ce vrei să spui? întrebă Lloyd. Înregistrarea se umple de purici exact în momentul declanşării fenomenului?

Îi plăcea cuvântul găsit de Jake pentru ceea ce se petrecuse.

– Da – şi imaginea reapare după exact un minut şi patruzeci şi trei de secunde. E la fel pe toate benzile pe care le-am verificat: un minut şi patruzeci şi trei de secunde de paraziţi.

– Lloyd, Jake – veniţi repede!

Era vocea lui Michiko. Cei doi bărbaţi se întoarseră şi o văzură făcându-le semn din uşă. Alergară pe urmele ei în încăperea de alături

---

[12] *Reverse,* în sens invers.

– barul, care avea propriul său televizor, încă mergând pe CNN.

– … bineînţeles că, în perioada când minţile oamenilor erau în altă parte, s-au făcut sute de mii de înregistrări video, spunea Petra Davies, reportera coordonatoare a emisiunii. Benzile din camerele de supraveghere, camerele video personale rămase în funcţiune, înregistrările din studiourile TV – inclusiv propriile noastre benzi de arhivă, pe care le înregistrăm aici, la CNN, fiindcă aşa ne cere Comisia Federală de Comunicaţii – şi multe altele. Am presupus că ne vor arăta foarte clar cum a leşinat toată lumea, cum au căzut trupurile la pământ…

Lloyd şi Jake schimbară o privire.

– Dar, continuă Davies, pe nici una dintre ele nu se vede nimic. Sau, mai exact, nimic altceva decât purici – pistrui negri şi albi care roiesc pe ecran. Din câte ştim noi, în toate înregistrările video făcute oriunde în lume pe durata *Flashforward*-ului[13] apar purici, timp de exact un minut şi patruzeci şi trei de secunde. În mod similar, toate celelalte aparate de înregistrare, cum ar fi cele ataşate la echipamentele meteorologice, nu au înregistrat absolut nici o informaţie în perioada în care a leşinat toată lumea. Dacă vreunul dintre telespectatorii noştri deţine o înregistrare din perioada respectivă pe care apar imagini, este rugat să ne anunţe. Ne puteţi telefona gratuit la…

– Incredibil, spuse Lloyd. Te face să te întrebi ce s-a petrecut de fapt în tot acel timp.

Jake încuviinţă.

– Da, chiar aşa.

– „Flashforward”, ei? zise Lloyd, savurând termenul folosit de reporteră. Nu e un nume tocmai rău.

Jake dădu din cap.

– E cu siguranţă mai bun decât „dezastrul de la CERN”, sau decât orice altceva de acelaşi gen.

Lloyd se încruntă.

– Da, chiar aşa.

Theo se lăsă pe spătarul scaunului din biroul său, cu mâinile la ceafă, fixând cu privirea constelaţiile de găuri din plăcile plafonului acustic, cu gândul la tot ce-i spusese DeVries.

Nu era ca şi cum ai fi ştiut c-o să mori într-un accident. Dacă erai avertizat c-o să fii lovit de o maşină pe strada cutare la ora cutare, atunci te fereai pur şi simplu să te afli în locul respectiv în momentul respectiv şi – *voilá!* – criză anulată. Dar dacă cineva era al naibii de hotărât să te ucidă, asta avea să se întâmple mai curând sau mai târziu. Dacă Theo voia să se salveze, nu era întru totul suficient să

---

[13] Procedeu literar sau cinematografic prin care secvenţa cronologică a evenimentelor este întreruptă de inserţia unui eveniment viitor.

evite să se afle acolo – sau oriunde altundeva urma să fie săvârşită crima; reportajul din *Johannesburg Star* nu menţiona de fapt cu exactitate locul – pe data de 21 octombrie 2030.

Doctorul Procopides şi-a lăsat în urmă…

Pe cine? Părinţii? Tatăl ar fi avut optzeci şi doi de ani, iar mama şaptezeci şi nouă. Tatăl lui Theo avusese un infarct cu câţiva ani în urmă şi de atunci îşi ţinea cu scrupulozitate colesterolul sub control, renunţând la *saganaki*[14] şi la salatele cu brânză feta după care se dădea în vânt. Bineînţeles că amândoi ar fi putu fi încă în viaţă la data respectivă.

Cum avea să suporte tatăl lui? Nimeni nu se aşteaptă ca un tată să-i supravieţuiască fiului său. Oare avea să considere că avusese deja parte de o existenţă frumoasă, îndelungată? Avea să renunţe la ea, murind peste câteva luni şi lăsând-o pe mama lui Theo să meargă mai departe cu desăvârşire singură? Grecul spera, cu siguranţă, că părinţii săi aveau să fie în viaţă în 2030, dar…

Doctorul Procopides şi-a lăsat în urmă…

… soţia şi copiii?

Aşa ceva se spune de obicei în necrologuri. Soţia lui – soţia lui, Anthoula, poate, o fată frumoasă din Grecia. Asta l-ar fi făcut fericit pe tatăl lui.

Numai că…

Numai că Theo nu cunoştea nici o fată frumoasă din Grecia – sau de altă naţionalitate. Cel puţin – în minte îi veni un gând, dar se luptă să-l alunge – cel puţin nici una care să fie liberă.

Se devotase muncii lui. Mai întâi străduindu-se să ia note destul de bune ca să poată merge la Oxford. Pe urmă ca să-şi obţină doctoratul. Pe urmă ca să i se atribuie un post la CERN. Oh, fuseseră şi femei, fireşte – eleve americane din Atena, aventuri de o noapte cu alte studente şi o singură dată, în Danemarca, o prostituată. Dar se gândise întotdeauna că avea să fie mai târziu timp pentru dragoste, pentru o soţie, pentru copii.

Însă când urma să vină timpul ăla?

Se întrebase într-adevăr dacă articolul avea să înceapă cu „laureat al Premiului Nobel”. Nu începuse, dar el se întrebase – şi, ca să fie sincer cu sine însuşi, se întrebase foarte serios. Un Nobel însemna nemurire; însemna să fii ţinut minte pentru totdeauna. Dar el nu reuşise.

Reuşita – ca şi cum el s-ar fi mulţumit cu o singură reuşită.

Mort peste douăzeci şi unu de ani. Cine avea să-şi aducă aminte de el?

Totul era atât de nebunesc. Atât de incredibil.

---

[14] Aperitiv grecesc care are drept ingredient principal brânza prăjită în unt sau în ulei de măsline.

El era Theodosios Procopides, pentru numele lui Dumnezeu. Era nemuritor.

Bineînţeles că era. Bineînţeles. Ce om de douăzeci şi şapte de ani nu era?

O soţie. Copii. Necrologul îi menţiona cu siguranţă. Dacă ar fi derulat pagina, Kathleen DeVries le-ar fi văzut cu siguranţă numele, poate chiar şi vârstele.

Dar stai – stai!

Care era numărul de pagini tipic pentru un ziar dintr-un oraş mare? Două sute, să zicem. Şi numărul cititorilor? Tirajul tipic pentru un cotidian important putea fi de o jumătate de milion de exemplare. Desigur, DeVries spusese că citea ziarul de ieri. Totuşi, nu putea fi ea singura persoană care citea articolul ăla în timpul celor două minute în care întrezăriseră viitorul.

În plus, se părea că Theo avea să fie ucis acolo, în Elveţia – articolul se referea la un eveniment petrecut în Geneva – dar reportajul apăruse într-un ziar din Africa de Sud. Ceea ce însemna că apăruse şi în alte ziare, din întreaga lume, şi pe grupurile de ştiri de pe Internet, poate relatând evenimentele sub o altă formă. În *Tribune de Genève* apăruse, cu siguranţă, un articol cu mult mai amănunţit. Trebuiau să existe sute – sau poate mii – de oameni care citiseră reportaje despre moartea lui.

Putea să-i caute dând anunţuri pe Internet şi în cele mai importante ziare. Putea să afle mai multe – şi avea să afle, cu siguranţă, dacă în spusele lui DeVries exista vreo urmă de adevăr.

– Uită-te la asta, spuse Jake Horowitz.

Îşi trânti datapadul pe biroul lui Lloyd; afişa o pagină web.

– Ce reprezintă?

– Nişte chestii de la Centrul de Cercetări Geologice al Statelor Unite. Înregistrările seismografului.

– Da?

– Uită-te la înregistrările făcute azi, ceva mai devreme, zise Jake.

– Oh, Doamne.

– Exact. Vreme de două minute, începând de la cinci după-amiaza, ora noastră, înregistratoarele n-au detectat absolut nimic. Fie n-au existat perturbaţii – ceea ce e imposibil, Pământul se cutremură uşor în permanenţă, fie şi numai datorită interacţiunilor mareice cu luna – fie n-au înregistrat nimic. Exact la fel cum s-a întâmplat cu camerele video: nici o înregistrare a celor petrecute de fapt în intervalul ăla de două minute. Şi am făcut verificări la mai multe instituţii meteorologice naţionale. Aparatura lor – pentru măsurarea vitezei vântului, a temperaturii, a presiunii atmosferice, şi aşa mai departe –

n-a înregistrat nimic în timpul *Flashforward*-ului. Iar NASA şi ESA[15] raportează o perioadă moartă în activitatea de telemetrie a sateliţilor lor pe perioada celor două minute.

– Cum e posibil? întrebă Lloyd.

– Nu ştiu, spuse Jake, trecându-şi mâna prin părul roşu. Dar, într-un fel sau altul, toate camerele de luat vederi, toţi senzorii şi toată aparatura de înregistrare din întreaga lume şi-au întrerupt pur şi simplu funcţionarea în timpul *Flashforward*-ului.

*

Aşezat la biroul lui, sub privirile atente ale unui Donald Răţoiul de plastic cocoţat pe monitor, Theo se gândea cum să formuleze ceea ce dorea să spună. Se hotărî să aleagă ceva simplu şi direct. La urma urmelor, trebuia să-şi plaseze mesajul, sub forma unui anunţ de mică publicitate, în sute de ziare din întreaga lume; dacă nu era concis, putea să-l coste o avere. Avea la dispoziţie trei tastaturi – o AZERTY franţuzească, o QWERTY englezească şi una grecească. O folosi pe cea englezească:

Theodosios Procopides, născut la Atena şi angajat la CERN, va fi ucis luni, 21 octombrie 2030. Dacă viziunea dumneavoastră a avut vreo legătură cu această crimă, anunţaţi vă rog la procopides@cern.ch.

Se gândi să se oprească aici, însă apoi adăugă încă un rând: „Sper să-mi pot împiedica propria moarte.”

Putea să traducă el însuşi anunţul în greacă şi în franceză şi, teoretic, computerul i l-ar fi putut traduce în alte limbi, dar, dacă învăţase măcar un singur lucru în timpul petrecut la CERN, atunci aflase că traducerile făcute de computer erau adesea inexacte – încă îşi mai aducea aminte de incidentul groaznic de la petrecerea de Crăciun. Nu, avea să apeleze la diverse persoane de la CERN, solicitându-le ajutorul – şi rugându-i de asemenea să-i spună care erau cele mai importante ziare din ţările lor.

Dar exista un lucru pe care-l putea face imediat: postarea anunţului pe mai multe grupuri de ştiri. Îl plasă înainte de a se duce acasă, la culcare.

*

La ora unu dimineaţa, Lloyd şi Michiko plecară în sfârşit de la CERN. Abandonară din nou Toyota ei în parcare – pentru angajaţii de la CERN nu era neobişnuit să-şi lase maşinile acolo toată noaptea.

Michiko lucra la Sumitomo Electric; era inginer specializat în tehnologia accelerării cu supraconductori, detaşat pe termen lung la CERN, care cumpărase de la Sumitomo mai multe componente ale acceleratorului. Patronul ei făcuse rost de un apartament minunat, situat pe malul drept al Lacului Geneva, pentru ea şi pentru Tamiko.

---

[15] *European Space Agency,* Agenţia Spaţială Europeană.

Lloyd nu era chiar atât de bine plătit şi nu primea nici o bonificaţie pentru chiria locuinţei; apartamentul lui se afla în orăşelul St. Genis. Îi plăcea să locuiască în Franţa în timp ce lucra cu precădere în Elveţia; CERN avea propriul său punct de frontieră, care îi permitea personalului să treacă graniţa dintre cele două ţări fără să-şi facă griji în privinţa verificării paşaportului.

Lloyd închiriase un apartament mobilat; deşi era la CERN de doi ani, nu îl privea ca pe un cămin şi i se părea lipsită de sens ideea de a cumpăra mobilă, al cărei transport la întoarcerea în America de Nord avea să fie o povară. Mobilierul oferit era puţin cam prea de modă veche şi cam prea ornamentat pentru gustul lui, dar cel puţin totul se asorta: lemnul aproape negru, covorul de un portocaliu foarte închis, pereţii de un roşu întunecat. Crea o senzaţie de confort şi de căldură, cu preţul de a face spaţiul să pară mai restrâns decât în realitate. Dar nu se ataşase emoţional de apartament – nu fusese căsătorit niciodată şi nu locuise niciodată împreună cu cineva de sex opus şi, în cei douăzeci şi cinci de ani scurşi de când plecase din oraşul lui natal, avusese unsprezece adrese diferite. Însă în noaptea aceea nu se îndoiau că era de preferat să meargă la el, nu la ea. În apartamentul din Geneva aveau să regăsească prea mult din Tamiko, prea mult ca să poată fi înfruntat atât de curând.

Lloyd locuia într-o casă construită cu patruzeci de ani în urmă, încălzită cu radiatoare electrice. Stăteau pe canapea. El îi înconjurase umerii cu braţul şi încerca s-o liniştească.

– Îmi pare rău, îi spuse.

Faţa lui Michiko continua să fie umflată. Avea perioade de calm, dar lacrimile reîncepeau să-i curgă pe neaşteptate şi păreau să se prelingă la nesfârşit. Dădu încet din cap.

– Aşa ceva nu putea fi prevăzut, continuă Lloyd. Şi nu putea fi împiedicat.

Dar Michiko clătină din cap.

– Ce fel de mamă sunt? zise ea. Mi-am dus fetiţa la o jumătate de lume distanţă de bunicii ei, de căminul ei.

Lloyd nu spuse nimic. Ce-ar fi putut spune? Că, la vremea respectivă, ideea păruse excelentă? Studiile în Europa, chiar şi la numai opt ani, erau o experienţă extraordinară pentru orice copil. Aducerea lui Tamiko în Elveţia fusese opţiunea corectă.

– Ar trebui să mai încerc să-l sun pe Hiroshi, adăugă Michiko – Hiroshi era fostul ei soţ. Să m-asigur c-a primit e-mailul.

Lloyd se gândi să remarce că, probabil, fiica lui moartă n-avea să trezească interesul lui Hiroshi mai mult decât o făcuse când trăia. Deşi nu-l întâlnise niciodată, Lloyd îl ura pe Hiroshi, pe mai multe niveluri. Îl ura fiindcă întristase existenţa lui Michiko a lui – nu numai o dată sau de două ori, ci ani de-a rândul. Îl durea gândul la ea, înaintând cu greutate prin viaţă cu chipul lipsit de orice umbră de zâmbet, fără nici

un strop de bucurie în suflet. Şi, dacă era brutal de sincer cu sine însuşi, îl ura pe Hiroshi fiindcă el o avusese primul. Dar nu scoase nici un cuvânt. Se mulţumi să-i mângâie părul lucios şi negru.

– El n-a vrut s-o aduc aici, se smiorcăi Michiko. Voia s-o las la Tokyo, să meargă la o şcoală japoneză. Îşi şterse ochii. „La o şcoală potrivită”, zicea el. Făcu o pauză, apoi: Măcar dacă l-aş fi ascultat.

– Fenomenul s-a petrecut în toată lumea, spuse Lloyd, cu blândeţe. N-ar fi fost mai în siguranţă la Tokyo decât la Geneva. N-ai de ce să te-nvinuieşti.

– Nu mă-nvinuiesc, zise Michiko. Dar…

Şi se opri. Lloyd nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva avusese de gând să spună „Dar te-nvinuiesc pe tine”.

Michiko nu venise la CERN ca să fie cu Lloyd, dar nici unul dintre ei nu se îndoia că el fusese motivul pentru care se hotărâse să rămână. Ea îi ceruse firmei Sumitomo s-o păstreze acolo şi după instalarea echipamentului de care fusese responsabilă. În primele două luni, Tamiko stătuse în Japonia dar, odată ce se hotărâse să-şi prelungească şederea, Michiko avusese grijă ca fiica ei să fie adusă în Europa.

Şi Lloyd o iubise pe Tamiko. Ştia că e dificil să fii tată vitreg, dar el şi fetiţa se înţelegeau foarte bine. Copiii nu sunt întotdeauna încântaţi când un părinte divorţat îşi găseşte un partener nou; propria lui soră rupsese o legătură pentru că fiii săi, doi băieţi încă mici, nu arătau nici un interes faţă de noul bărbat din viaţa ei. Dar Tamiko îi spusese la un moment dat lui Lloyd că îl plăcea fiindcă îi făcea mama să râdă.

Îşi privi logodnica. Era atât de tristă încât se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată zâmbind. Şi el simţea nevoia să plângă, dar ceva stupid şi masculin nu-l lăsa s-o facă atâta vreme cât plângea ea. Îşi reţinu lacrimile.

Se întrebă care avea să fie impactul asupra apropiatei lor căsătorii. O ceruse de nevastă pentru simplul motiv că o iubea, cu desăvârşire şi întru totul. Şi nu se îndoia de dragostea ei pentru el dar, cu toate acestea, trebuia să existe, într-o oarecare măsură, şi o altă cauză pentru care îşi dorea să se mărite. Indiferent cât de modernă şi de emancipată ar fi fost, şi, cel puţin după standardele japoneze, Michiko era *foarte* modernă, căuta totuşi, într-o anumită proporţie, un tată pentru copilul ei, căuta pe cineva care s-o ajute să-i poarte de grijă lui Tamiko, care să aducă o prezenţă masculină în viaţa fetiţei.

Oare Michiko îşi căutase într-adevăr un soţ? O, da, ea şi Lloyd se simţeau extraordinar de bine împreună – dar multe cupluri se simţeau bine alături fără să se căsătorească sau să-şi ia vreun alt angajament pe termen lung. De ce şi-ar mai fi dorit acum să se mărite cu el?

Şi, fireşte, exista cealaltă femeie, cea din viziunea lui, dovada clară, deplină…

Dovada că relaţia în care era de aşteptat să intre el şi Michiko avea să-şi găsească sfârşitul printr-un divorţ, exact aşa cum se întâmplase

cu căsătoria părinţilor lui.

7

Ziua a doua: miercuri, 22 aprilie 2009

SUMAR DE ŞTIRI

După fenomenul *Flashforward* de ieri, numărul pierderilor de vieţi omeneşti continuă să crească În Caracas, Venezuela, Guillermo Garmendia, 36 de ani, aparent neconsolat după moartea soţiei sale Maria, 34 de ani, şi-a împuşcat letal cei doi fii, Ramon, 7 ani, şi Salvador, 5 ani, apoi a îndreptat arma către el însuşi.

*

Ca urmare a fenomenului *Flashforward,* guvernul de la Queensland, Australia, a declarat oficial starea de urgenţă.

*

Corporaţia Bondplus din San Rafael, California, e într-un adevărat haos. Directorul general, directorul financiar şi întregul consiliu de conducere şi-au găsit moartea în urma prăbuşirii avionului directorial, care a decolat în momentul *Flashforward*-ului. Bondplus se afla în plin proces de contracarare a unei oferte agresive de preluare din partea principalului său rival, Jasmine Adhesives.

*

Un proces colectiv, prin care se solicită despăgubiri de un miliard de dolari (canadieni), a fost intentat ieri împotriva companiei de transport public Toronto Transit Commission, în numele călătorilor răniţi sau ucişi în timpul *Flashforward*-ului. Compania e acuzată de neglijenţă, fiindcă nu a capitonat podelele de la baza treptelor şi a scărilor rulante, pentru a proteja pasagerii în eventualitatea unei căderi.

*

Indicaţiile oferite de *Flashforward* cu privire la scăderea monedei japoneze, în 2030, la numai jumătate din valoarea sa curentă comparativ cu dolarul american, au generat o vânzare masivă de yeni la curs de schimb scăzut, precipitând apariţia unei alte crize a economiei japoneze.

Cursa începuse.

Theo stătea aplecat, studiind cu atenţie hârtiile cu datele înregistrate de computer împrăştiate pe biroul său. Trebuia să existe un răspuns, o explicaţie raţională a celor petrecute. În întreg campusul CERN, fizicienii examinau, explorau şi dezbăteau toate interpretările posibile.

Uşa biroului se deschise şi intră Michiko Komura, ţinând în mână câteva bucăţi de hârtie.

– Am auzit că eşti în căutare de informaţii despre propria ta asasinare, spuse ea.

Theo îşi simţi bătăile inimii accelerându-se.

– Ştii ceva?

– Eu? Michiko se încruntă. Nu. Nu, îmi pare rău.

– Oh. Tăcu o clipă. Atunci de ce-ai adus vorba?

– Păi, am o idee, atâta tot. Nu se poate să fii singurul care se străduieşte cu disperare să afle cât mai multe despre propriul viitor.

– Cred că ai dreptate.

– Şi, ei bine, mă gândesc că ar trebui să existe o modalitate centralizată de coordonare a acestor încercări. Vreau să spun că am văzut azi-dimineaţă postarea ta de pe grupul de ştiri – şi nu e nicidecum singura de genul ăsta.

– Da?

– O grămadă de oameni caută informaţii despre viitorul lor. Bineînţeles că nu vor să afle cu toţii în ce împrejurări au murit, dar… ei, uite, lasă-mă să-ţi citesc câteva solicitări. Se aşeză şi începu să citească de pe bucăţile de hârtie. „Oricine este în posesia unor informaţii despre locul unde se va afla în viitor Marcus Whyte este rugat să ia legătura cu…” „Student dornic de sfaturi legate de carieră: dacă viziunea dumneavoastră oferă indicaţii referitoare la meseriile căutate în 2030, vă rog să mă anunţaţi.” „Informaţii referitoare la viitorul Comitetului Internaţional al Crucii Roşii…”

– Fascinant, zise Theo.

Ştia ce făcea Michiko. Se adâncea în ceva – în indiferent ce – mai degrabă decât să se gândească la pierderea lui Tamiko.

– Nu-i aşa? spuse ea. Şi pe Web sunt deja o mulţime de reclame – chestii atrăgătoare, plasate de marile companii în căutare de informaţii care le-ar putea fi de folos. Nu ştiam că un banner cu reclame poate apărea într-un timp atât de scurt, dar presupun că orice e posibil când eşti dispus să plăteşti. Se întrerupse şi se uită în altă parte; fără îndoială că gândul la Tamiko revenise în prim-plan – din nefericire, unele lucruri erau imposibile, oricât de mult ai fi plătit. Continuă o clipă mai târziu: De fapt, ştii, n-ar trebui să faci publică informaţia despre moartea ta într-un viitor relativ apropiat. În dimineaţa asta îi spuneam lui Lloyd că toate companiile de asigurări adună deja informaţii despre persoanele care vor muri în următorii douăzeci de ani, ca să le refuze cererile de asigurare.

Theo îşi simţi stomacul vibrând. La asta nu se gândise.

– Prin urmare, tu eşti de părere că ar trebui să coordoneze cineva toate astea? întrebă el.

– Ei, nu şi ceea ce ţine de corporaţii – n-aş vrea să mă audă şefii mei de la Sumitomo, dar puţin îmi pasă ce companie se îmbogăţeşte. Însă problemele personale – oamenii care încearcă să afle ce le rezervă viitorul, care încearcă să-şi înţeleagă viziunile. Cred că ar trebui să-i ajutăm.

– Noi doi?

– Ei, nu numai noi. Tot CERN-ul.

– Béranger n-o să facă niciodată aşa ceva, spuse Theo, clătinând din cap. Nu vrea să recunoaştem sub nici o formă că suntem implicaţi.

– Nu e necesar. Ne putem oferi pur şi simplu să coordonăm o bază de date. Putem crea cu siguranţă programul şi, la urma urmelor, CERN are în spate o istorie în ceea ce priveşte realizarea unor programe altruiste. World Wide Web a luat de fapt fiinţă aici.

– Şi care e propunerea ta? întrebă Theo.

Ea ridică uşor din umeri.

– Mă gândeam la un depozit central. Un site web cu un formular: descrieţi viziunea dumneavoastră în, nu ştiu, poate în două sute de cuvinte. Putem indexa toate descrierile, astfel încât să existe posibilitatea de a face căutări apelând la cuvinte-cheie şi la operatori booleeni. Înţelegi? De exemplu, toate viziunile care se referă la oraşul Aberdeen, dar nu şi la evenimente sportive. Lucruri de genul ăsta. Bineînţeles că programul de indexare va face automat referinţe încrucişate, termeni ca hochei, *baseboru*[16], şi aşa mai departe, legaţi de alţii, generali, ca „evenimente sportive”.

Theo se pomeni dând din cap.

– Are sens. Dar de ce să limităm lungimea intrărilor? Vreau să spun că spaţiul de stocare e ieftin. Eu aş încuraja oamenii să facă relatări cât mai amănunţite. La urma urmelor, ce i se pare irelevant persoanei care a avut viziunea poate fi de o importanţă vitală pentru altcineva.

– E un punct corect de vedere, zise Michiko. Atâta timp cât e în vigoare moratoriul lui Béranger în privinţa folosirii acceleratorului, n-am prea multe de făcut, aşa că aş vrea să lucrez la asta. Dar o să am nevoie de ajutor. Lloyd nu e de nici un folos când e vorba de programare; mă gândeam că tu m-ai putea ajuta.

Parteneriatul dintre Lloyd şi Theo începuse fiindcă primul avusese nevoie de cineva cu mai multă experienţă de programator care să-i codifice ideile din domeniul fizicii, transformându-le astfel în experimente rulate cu ALICE.

Theo se gândea deja la un comunicat de presă – femeia de la relaţiile cu publicul care se lovise la cap în timpul viziunii îl putea trimite oriunde putea să ajungă. Iar în comunicatul de presă puteau folosi chiar cazul său drept exemplu – era metoda perfectă de a se asigura că problema lui se bucura de atenţie în întreaga lume.

– Bineînţeles, spuse. S-a făcut.

După plecarea lui Michiko, Theo se întoarse la computerul lui şi îşi verifică e-mailurile. Erau cele obişnuite, inclusiv spam-ul de la o firmă din Mauritania. Guvernul mauritanian dăduse o lovitură remarcabilă: fiind una dintre puţinele naţiuni care nu condamna spam-ul din partea

---

[16] Versiunea japoneză a baseball-ului.

companiilor pe de teritoriul său, atrăsese mii de societăţi de afaceri pe coastele sale.

Theo deschise pe rând celelalte mesaje. Un bilet de la un prieten din Sorrento. Solicitarea unui exemplar dintr-o lucrare la care fusese coautor; pentru un cercetător de la MIT[17], cel puţin afacerile reintraseră în normal. Şi...

Da! Mai multe informaţii despre uciderea lui.

Mesajul era de la o femeie din Montreal. Era franţuzoaică şi se născuse în Franţa, nu în Canada, aşa că urmărea ştirile din ţara ei de baştină. CERN era amplasat, fireşte, pe graniţa dintre Elveţia şi Franţa şi, cu toate că Geneva era cel mai apropiat oraş, crima din campus era un reportaj din Franţa în aceeaşi măsură în care era din Elveţia. În viziunea ei, femeia citise un articol din *Le Monde* despre uciderea lui Theo. Faptele se potriveau cu ceea ce îi povestise Kathleen DeVries – erau prima confirmare că telefonul din Africa de Sud nu fusese o farsă. Dar cuvintele din relatare, aşa cum le reda ea, erau cu totul altele. Nu era vorba de o simplă traducere a articolului văzut de DeVries; era mai degrabă un altul, cu totul diferit. Şi conţinea o informaţie care atrăgea atenţia şi care lipsea din articolul de la Johannesburg. După cum spunea franţuzoaica, numele detectivului care avea să ancheteze asasinarea lui Theo era Helmut Drescher, de la poliţia din Geneva.

Femeia îşi încheia articolul cu urarea *„Bonne chance!”*.

Bonne chance. Noroc. Da, avea cu siguranţă nevoie de foarte mult noroc.

Theo ştia pe dinafară numărul pentru urgenţe al poliţiei din Geneva: 1-1-7; într-adevăr, era tipărit pe o etichetă adezivă lipită pe toate aparatele telefonice de la CERN. Dar n-avea idee care era numărul de la informaţii. Folosi tastatura telefonului său, află numărul, apoi îl formă.

– *Allo,* spuse el. *Detective Helmut Drescher, s’il vous plaît.*

– N-avem nici un detectiv cu numele ăsta, răspunse vocea bărbătească a interlocutorului său.

– E posibil să aibă o altă funcţie. Cu mult inferioară.

– Aici nu e nimeni cu numele ăsta, spuse vocea.

Theo chibzui.

– Aveţi un repertoriu al celorlalte secţii de poliţie din Elveţia? Există vreo modalitate de verificare?

– N-am nimic de genul ăsta aici; ar trebui să facem nişte săpături.

– Ar fi posibil?

– Despre ce e vorba?

Theo decise că adevărul – sau măcar semiadevărul – era cea mai bună tactică.

---

[17] *Massachusetts Institute of Technology,* Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

– Investighează o crimă, şi eu am nişte informaţii.
– Bine; o să-l caut. Cum pot da de dumneavoastră?
Theo îi spuse numele său şi numărul de telefon, îi mulţumi şi închise. Se hotărî să încerce o abordare mai directă, formând numele lui Drescher pe tastatura telefonului.
Succes. În Geneva exista un singur Helmut Drescher; locuia pe Rue Jean-Dassier.
Theo formă numărul.

8

SUMAR DE ŞTIRI

Angajaţii spitalelor din Polonia, aflaţi în grevă, au votat azi, în unanimitate, în favoarea întoarcerii la lucru. „Susţinem o cauză dreaptă şi ne vom relua acţiunea grevistă – dar, pe moment, datoria noastră faţă de oameni trebuie să fie pe primul loc”, a spus Ştefan Wyszynski, liderul sindicatului.

*

Cineplex/ Odeon, un mare lanţ de cinematografe, a anunţat că toţi spectatorii care vizionau filme în timpul *Flashforward*-ului vor primi bilete gratuite. Deşi, după toate aparenţele, filmele au continuat să ruleze în timpul fenomenului, publicul şi-a pierdut cunoştinţa, pierzând astfel şi două minute din acţiune. E de aşteptat ca alte lanţuri de cinematografe să-i urmeze exemplul.

*

După ce, în ultimele douăzeci şi patru de ore, a primit un număr record de cereri, Oficiul de Brevete din Statele Unite a fost închis până la noi dispoziţii, aşteptând o hotărâre a Congresului în ceea ce priveşte brevetarea invenţiilor apărute în urma viziunii.

*

Comitetul de Investigare Ştiinţifică a Pretinselor Evenimente Paranormale a transmis un comunicat de presă care subliniază faptul că, deşi încă nu există o explicaţie a *Flashforward*-ului, nu avem nici un motiv de invocare a unor cauze supranaturale.

*

European Mutual, cea mai mare companie de asigurări din Uniunea Europeană, s-a declarat falimentară.

Venise sorocul, mai devreme decât se aşteptau. Ca urmare a şocului din ziua precedentă, Marie-Claire Béranger intrase în durerile facerii. Gaston îşi duse soţia la spitalul din Thoiry: soţii Béranger locuiau în Geneva, dar naşterea fiului lor pe pământ francez era, pentru amândoi, de o mare importanţă emoţională.
Ca director general al CERN-ului, Gaston era bine plătit, iar Marie-Claire, care era avocată, avea de asemenea un venit considerabil. Însă era liniştitor să ştie că, indiferent de posibilităţile lor financiare, Marie-

Claire urma să se bucure de toată îngrijirea medicală de care avea nevoie în timpul sarcinii. Gaston auzise că, în Statele Unite, multe femei gravide ajungeau pentru prima oară la doctor abia în ziua naşterii. Nu era de mirare că acolo rata mortalităţii infantile era de mai multe ori mai mare decât în Elveţia sau în Franţa. Nu, ei aveau de gând să-i ofere fiului lor tot ce era mai bun, în toate privinţele. Ştiau că era băiat, şi asta nu numai datorită viziunii. Marie-Claire avea patruzeci şi doi de ani şi doctorul lor recomandase efectuarea unei serii de ecografii în timpul sarcinii; văzuseră foarte clar mica bărbăţie a micului bărbat.

Bineînţeles că nu avusese cum să-şi ascundă viziunea de Marie-Clare; Gaston nu era oricum genul care are secrete faţă de soţie, iar în cazul acela era imposibil. Ea avusese o viziune corespunzătoare – aceeaşi ceartă cu Marc, dar din punctul ei de vedere. Gaston se bucura că Lloyd Simcoe reuşise să dovedească existenţa sincronizării viziunilor discutând cu doctorandul lui şi cu femeia din Canada; el şi Marie-Claire juraseră să nu-şi facă publică viziunea.

Apăruseră totuşi probleme, cu toate că amândoi luaseră parte la aceeaşi scenă. Marie-Claire îl rugase să-i descrie înfăţişarea ei de după douăzeci de ani. Gaston înfrumuseţase câteva amănunte, printre care şi faptul că ea câştigase în greutate; se plângea de luni de zile că sarcina o făcea să se simtă imensă şi era hotărâtă să-şi recapete silueta cu repeziciune.

La rândul lui, fusese surprins să afle că în 2030 avea să poarte barbă; nu şi-o lăsase niciodată să crească în tinereţe, iar acum, cât favoriţii începuseră deja să-i încărunţească, presupusese că n-avea s-o facă nici în viitor. Marie-Claire îi spusese că nu urma să chelească – dar el nu ştia dacă era adevărat, dacă îl minţise din bunătate, sau dacă primiseră un indiciu că, la sfârşitul celui de al treilea deceniu al secolului, aveau să existe remedii simple şi la îndemâna oricui împotriva calviţiei.

Spitalul gemea de pacienţi, mulţi stăteau pe coridoare, întinşi pe tărgi; se părea că ajunseseră acolo imediat după evenimentul din ziua precedentă. Însă majoritatea rănilor fuseseră fie fatale, provocând instantaneu moartea şi neimplicând o vizită la spital, fie oase rupte sau arsuri; pacienţii internaţi erau relativ puţini. Şi, slavă Domnului, secţia de obstetrică era doar cu puţin mai aglomerată ca de obicei. Marie-Claire era transportată într-un scaun cu rotile împins de o infirmieră; Gaston mergea alături, ţinându-şi soţia de mână.

Gaston era fizician, fireşte – sau cel puţin fusese cândva; numeroasele lui portofolii administrative îl împiedicau, de mai bine de doisprezece ani, să se mai ocupe personal cu adevărat de ştiinţă. N-avea idee ce provocase viziunile. Oh, era cu siguranţă posibil să fie legate de experimentul din LHC; precizia cu care coincideau în timp era prea mare ca să fie ignorată. Dar, indiferent ce le-ar fi provocat, şi

indiferent cât de neplăcută ar fi fost a lui, Gaston nu şi-o regreta. Fusese un avertisment, un apel de trezire, un semn prevestitor. Şi el avea să-i acorde atenţie – n-avea să lase lucrurile să evolueze astfel. Avea să fie un tată bun; intenţiona să-şi facă o mulţime de timp pentru fiul lui.

Strânse mâna lui Marie-Claire.

Şi se îndreptară spre sala de naşteri.

Casa era mare şi plăcută la vedere – şi, fiind atât de aproape de lac, fără îndoială foarte scumpă. Liniile exterioare sugerau o cabană, ceea ce era, evident, numai o poză: locuinţele din Geneva cosmopolitană se deosebeau tot atât de mult de cabanele elveţiene ca Manhattanul de ferme. Theo sună la uşă şi aşteptă, cu mâinile în buzunare, până când i se deschise.

– Trebuie să fiţi domnul de la CERN, spuse femeia.

Cu toată că Geneva se afla în partea de limbă franceză a Elveţiei, accentul ei era german. Fiind sediul a numeroase organizaţii internaţionale, metropola atrăgea oameni din întreaga lume.

– Întocmai, *Frau* Drescher, spuse Theo, ghicind formula potrivită de adresare.

Femeia avea probabil patruzeci şi cinci de ani, era zveltă, foarte frumoasă, cu un păr blond a cărui culoare i se păru naturală.

– Mă numesc Theo Procopides. Vă mulţumesc că mi-aţi permis să vin.

Frau Drescher ridică din umerii ei înguşti.

– În mod normal n-aş fi făcut-o, fireşte – un străin care dă telefon. Dar sunt două zile atât de stranii.

– Într-adevăr, încuviinţă Theo. *Herr* Drescher e acasă?

– Nu încă. Munca îl reţine uneori până târziu.

Theo zâmbi cu indulgenţă.

– Îmi imaginez. Munca de poliţie trebuie să fie foarte solicitantă.

Femeia se încruntă.

– Munca de poliţie? Cu ce credeţi de fapt că se ocupă soţul meu?

– E poliţist, nu?

– Helmut? Vinde pantofi; are un magazin pe Rue du Rhône.

Oamenii îşi pot schimba meseria în douăzeci de ani, fireşte – dar de la comerciant la detectiv? Nu se ridica la înălţimea unei poveşti de Horatio Alger[18], dar era totuşi al naibii de improbabil. Şi, pe deasupra, magazinele de o ostentativă strălucire de pe Rue du Rhône aveau preţuri piperate pe măsură. Theo nu şi-ar fi permis nimic mai mult decât să se uite la produsele din vitrine. Ar fi trebuit să accepţi o reducere substanţială a veniturilor dacă te făceai poliţist după ce

---

[18] Horatio Alger, Jr. (1832–1899), autor de romane şi povestiri pentru tineret.

lucraseşi în acea parte a oraşului.

– Îmi cer scuze. Am făcut o simplă presupunere – soţul dumneavoastră e singurul Helmut Drescher din cartea de telefon din Geneva. Mai cunoaşteţi pe altcineva cu acelaşi nume?

– Nu, dacă nu vă referiţi cumva la fiul meu.

– Fiul dumneavoastră?

– Îi spunem Moot, dar se numeşte de fapt Helmut, Jr.

Bineînţeles, bătrânul lucra într-un magazin de pantofi, iar fiul era poliţist. Şi absenţa numărului unui poliţist din cartea de telefon era firească.

– Ah, a fost greşeala mea. El trebuie să fie. Îmi puteţi spune cum aş putea intra în legătură cu fiul dumneavoastră?

– E sus, în camera lui.

– Adică mai locuieşte încă aici?

– Desigur. N-are decât şapte ani.

Theo se imagină dându-şi cu pumnii în cap; încă se mai lupta cu realitatea privirilor aruncate în viitor – şi poate faptul că el însuşi nu avusese ocazia să întrezărească nimic îl scuza fiindcă nu realizase cu adevărat că implicau scurgerea unor ani, dar se simţea totuşi ca un idiot.

Dacă micul Moot avea şapte ani în momentul acela, urma să aibă douăzeci şi opt la data morţii lui Theo – cu un an mai mult decât avea el însuşi în prezent. Şi era lipsit de sens să-l întrebe dacă voia s-ajungă poliţist când avea să fie mare – toţi băieţii de şapte ani şi-o doresc.

– Nu-mi place să abuzez, zise el, dar, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-l văd.

– Nu ştiu. Poate-ar trebui s-aştept până se-ntoarce soţul meu.

– Dacă preferaţi, zise Theo.

Femeia arăta ca şi cum s-ar fi aşteptat la insistenţe; faptul că era dispus să aştepte păru să-i spulbere temerile.

– Bine, acceptă, haideţi înăuntru. Dar trebuie să vă previn: Moot e foarte rezervat de când… după ceea ce s-a petrecut ieri, indiferent ce-o fi fost. Şi n-a dormit bine azi-noapte, aşa că e cam agitat.

Theo dădu din cap.

– Înţeleg.

Ea îl lăsă să intre. Casa era luminoasă, cu un aer vesel, şi oferea o privelişte uimitoare a Lacului Leman; după toate aparenţele, Helmut senior vindea o grămadă de pantofi.

Scara era alcătuită din trepte orizontale de lemn, fără părţile verticale. *Frau* Drescher se opri la baza ei şi strigă:

– Moot! Moot! A venit cineva care doreşte să te vadă! Pe urmă se întoarse spre Theo. Nu vreţi să luaţi loc?

Arătă către un fotoliu scund din lemn, cu perne albe; se asorta cu canapeaua de alături. Theo se aşeză. Femeia se duse din nou la baza scării, acum în spatele lui, şi strigă iarăşi:

– Moot! Vino-ncoace! Cineva vrea să te vadă.

Reveni într-un loc aflat în raza vizuală a lui Theo şi îşi ceru scuze cu o ridicare grăitoare din umeri, gen „ce poate să facă o mamă?”.

În cele din urmă se auzi zgomotul unor paşi uşori pe treptele de lemn. Băiatul cobora repede; poate că nu-l trăgea inima să dea atenţie solicitării mamei sale, dar, ca toţi copiii, părea să aibă obiceiul de a fugi în josul scărilor.

– Ah, Moot, spuse mama lui, dânsul este *Herr* Proco…

Theo se răsucise să-l privească pe băiat peste umăr. În clipa când îl văzu, Moot ţipă şi fugi imediat înapoi, în susul scărilor, atât de repede încât treptele dezgolite se cutremurară.

– Ce s-a-ntâmplat? strigă femeia către băiatul care se îndepărta.

Odată ajuns la etaj, Moot trânti o uşă în urma lui.

– Îmi pare atât de rău, spuse *Frau* Drescher, întorcându-se spre Theo. Nu ştiu ce l-a apucat.

Grecul închise ochii.

– Cred că ştiu eu. Nu v-am spus totul, *Frau* Drescher. Eu… peste douăzeci şi unu de ani de acum înainte, eu voi fi mort. Iar fiul dumneavoastră, Helmut Drescher, va fi detectiv la poliţia din Geneva. Şi va ancheta asasinarea mea.

Faţa lui *Frau* Drescher căpătă culoarea creştetului alb al Mont Blanc-ului.

– *Mein Gott,* făcu ea. *Mein Gott.*

– Trebuie să mă lăsaţi să stau de vorbă cu Moot, o rugă el. M-a recunoscut – ceea ce înseamnă că viziunea lui trebuie să fi avut legătură cu mine.

– Nu e decât un băieţel.

– Desigur – dar e în posesia unor informaţii despre uciderea mea. Trebuie să aflu ce ştie, indiferent ce-ar fi.

– Un copil nu poate înţelege nimic din toate astea.

– Vă rog, *Frau* Drescher. Vă rog – vorbim despre viaţa *mea.*

– N-a spus nimic despre… despre viziunea lui, zise femeia. E evident că l-a speriat, dar n-a vorbit despre ea.

– Vă rog, trebuie să aflu ce-a văzut.

Ea se gândi câteva clipe, apoi spuse, ca şi cum ar fi făcut-o împotriva raţiunii:

– Veniţi cu mine.

Începu să urce scara. Theo o urmă la o distanţă de câţiva paşi. La etaj erau patru camere: o baie, cu uşa deschisă; două dormitoare, tot cu uşile deschise; şi o a patra încăpere, cu un poster din versiunea originală a filmului *Rocky* lipit pe partea exterioară a uşii închise. *Frau* Drescher îi făcu semn lui Theo să rămână pe coridor, ceva mai departe. El o ascultă şi ea bătu în uşă cu încheieturile degetelor.

– Moot! Moot, sunt mama. Pot să intru? Nu primi nici un răspuns.

Întinse mâna spre mânerul de culoarea alamei şi îl răsuci încet, apoi

întredeschise cu prudenţă uşa.

– Moot?

O voce înăbuşită, de parcă băiatul ar fi stat cu faţa în jos, cu nasul în pernă.

– Omul ăla e încă aici?

– N-o să intre la tine. Îţi promit.

O pauză.

– Îl cunoşti de undeva?

– I-am văzut faţa. Bărbia aia.

– Unde?

– Într-o cameră. Era întins pe-un pat. Apoi, după o scurtă tăcere: Numai că nu era pat, era făcut din metal. Şi avea în el o chestie, ca platoul ăla pe care serveşti friptura.

– Un jgheab? întrebă *Frau* Drescher.

– Avea ochii închişi, dar era el, şi…

– Şi ce?

Tăcere.

– E OK dacă povesteşti, Moot. E OK dacă-mi povesteşti mie.

– Nu purta nici cămaşă, nici pantaloni. Şi mai era un tip în halat alb, cum purtăm noi la cursul de artă. Însă avea un cuţit, şi tocmai…

Pe coridor, Theo îşi ţinu răsuflarea.

– Avea un cuţit, un soi de cuţit, şi tocmai… tocmai…

Mă deschidea, se gândi Theo. O autopsie, cu detectivul privindu-l pe medicul legist.

– Era atât de scârbos, spuse băiatul.

Theo înaintă în tăcere, ajungând în cadrul uşii, în spatele lui *Frau* Drescher. Copilul stătea într-adevăr întins pe burtă.

– Moot…, spuse grecul, cu extrem de multă blândeţe. Moot, îmi pare rău că ai văzut aşa ceva, dar… dar trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu ce ţi-a spus omul acela.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse băiatul.

– Ştiu, ştiu. Dar e foarte important pentru mine. Te rog, Moot. Te rog. Bărbatul ăla în halat alb era doctor. Te rog, povesteşte-mi ce spunea.

– Trebuie? o întrebă băiatul pe mama lui.

Theo văzu lupta emoţiilor pe faţa femeii. Pe de-o parte, voia să-şi protejeze copilul de o situaţie neplăcută; pe de altă parte, în joc era evident altceva, mult mai important.

– Nu, spuse ea într-un târziu, nu trebuie – dar ar fi de ajutor.

Traversă camera, se aşeză pe marginea patului şi mângâie părul scurt şi blond al băieţelului.

– Vezi, *Herr* Procopides, aici de faţă, are necazuri mari. Cineva o să-ncerce să-l ucidă. Poate reuşeşti să-l ajuţi să-mpiedice asta. Ţi-ar plăcea să-l ajuţi, nu-i aşa, Moot?

Era rândul copilului să se lupte cu propriile gânduri.

– Cred că da, zise în cele din urmă.
Îşi ridică puţin capul, se uită spre Theo, apoi îşi feri imediat privirea.
– Moot? spuse mama lui, înghiontindu-l uşor.
– Îşi vopseşte părul, spuse băiatul, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva scandalos. De fapt e cărunt.
Theo dădu din cap. Micul Helmut nu înţelesese. Cum ar fi putut? La şapte ani, transportat brusc de oriunde s-ar fi aflat – poate de pe terenul de joacă, sau din clasă, sau poate chiar de acolo, din adăpostul sigur al dormitorului său. Mutat de acolo la morgă, unde văzuse un cadavru disecat, privise sângele gros şi negru scurgându-se prin canalul mesei de morgă.
– Te rog, spuse Theo. Îţi – ei, îţi promit că n-o să-mi mai vopsesc părul.
Băiatul mai rămase o vreme tăcut, apoi vorbi cu prudenţă, ezitând.
– Foloseau o mulţime de cuvinte fanteziste. Au spus foarte multe lucruri pe care nu le-am înţeles.
– Vorbeau franţuzeşte?
– Nu, nemţeşte. Tipul celălalt n-avea nici un accent, aşa cum n-am nici eu.
Theo zâmbi uşor; accentul lui Moot era de fapt destul de puternic, se gândi el. Însă două treimi din populaţia Elveţiei vorbea limba germană, în timp ce un procent de optsprezece la sută vorbea de obicei în franceză. Geneva se afla desigur în partea unde se vorbea franceza, dar n-ar fi fost câtuşi de puţin neobişnuit ca doi vorbitori nativi de limba germană s-o folosească dacă erau singuri.
– Au spus ceva despre o rană de intrare? întrebă Theo.
– O ce?
– O rană de intrare.
În momentul acela, Theo şi Moot vorbeau în franţuzeşte. Grecul spera că folosise expresia corectă.
– Ştii, locul pe unde a intrat glonţul.
– Gloanţele, spuse băiatul.
– Poftim?
– Gloanţele. Au fost trei. Se uită la mama lui. Asta spunea bărbatul în halat.
Trei gloanţe, se gândi Theo. *Cineva m-a vrut mai mort decât toţi morţii.*
– Şi rănile de intrare? întrebă Theo. Au spus pe unde intraseră gloanţele?
– Prin piept.
Înseamnă că l-am văzut pe ucigaş, cugetă Theo.
– Îmi mai poţi povesti şi altceva?
– Eu am spus ceva, zise băiatul.
– Ce?
– Adică, am avut impresia că am spus-o eu. Dar nu era vocea mea.

Era foarte groasă.
Se maturizase. Bineînţeles că era groasă.
– Ce-ai spus?
– Am spus că ai fost împuşcat de aproape.
– De unde ştiai?
– Habar n-am – habar n-am de ce am spus aşa. A fost ca şi cum cuvintele ar fi ieşit singure.
– Medicul legist – bărbatul în halat – a răspuns ceva când ai spus asta?
Băiatul se ridicase între timp, stătea în pat, cu faţa către ei.
– Nu, a dat doar din cap, sau cam aşa ceva. Ca şi cum ar fi fost de acord cu mine.
– Bine, atunci a spus ceva care te-a-ndemnat să remarci că am fost împuşcat de aproape?
– Nu înţeleg, zise băiatul. Mami, chiar trebuie să fac asta?
– Te rog, spuse *Frau* Drescher. O s-avem îngheţată la desert. Te rog să-l ajuţi pe acest om cumsecade încă vreo câteva minute.
Băiatul se încruntă, ca şi cum s-ar fi întrebat cât de atrăgătoare putea fi îngheţata. Apoi:
– A zis că ai fost ucis într-un meci de box.
Theo fu uluit. Poate că o fi fost arogant, poate că o fi avut o ambiţie agresivă, dar în viaţa lui de adult nu lovise niciodată o altă fiinţă omenească. Se considera un pacifist şi, după absolvirea facultăţii, refuzase mai multe oferte de angajare din partea unor firme din domeniul apărării. Şi nu fusese niciodată la un meci de box; pentru el nu era un sport, ci mai degrabă o afişare a instinctelor animalice.
– Eşti sigur că aşa a spus? întrebă.
Se uită din nou la posterul din filmul *Rocky* de pe uşă, apoi la peretele de deasupra patului lui Moot, acoperit de un alt poster, de data asta cu Evander Holyfield, boxerul de categoria grea. Oare băiatul îşi amesteca visurile cu viziunea?
– Îhî, încuviinţă Moot.
– Dar de ce să fi fost împuşcat în timpul unui meci de box?
Copilul ridică din umeri.
– Îţi mai aminteşti şi altceva?
– A spus despre ceva că era într-adevăr mic.
– Ceva era mic?
– Da. Doar nouă milimetri.
Theo se uită la mama băiatului.
– Asta e o dimensiune a armei. Cred că se referă la diametrul interior al ţevii.
– Detest armele, răspunse *Frau* Drescher.
– Şi eu, zise Theo. Se uită din nou la băiat. Ce altceva au mai spus?
– „Glock”. Omul ăla spunea întruna „Glock”.
– Asta-i un tip de armă. Şi altceva?

– Nişte chestii despre dalistică…
– Dai…? Adică balistică?
– Cred că da. Aveau de gând să trimită gloanţele la balistică. E un oraş?
Theo clătină din cap.
– Au mai vorbit şi altceva despre gloanţe?
– Erau americane. Bărbatul a spus că pe cartuşe scria „Remington”, iar eu am spus „Americane”, ca şi cum aş fi ştiut despre ce vorbeam şi el a dat din cap.
– Au mai spus ceva? În timp ce se uitau în pieptul meu?
Băiatul era palid.
– Era atât de mult sânge. Atât de multe maţe. Eu…
Frau Drescher îşi trase fiul mai aproape.
– Îmi pare rău, *Herr* Procopides, însă cred că trebuie să ne oprim.
– Dar…
– Nu. Acum trebuie să plecaţi.
Theo expiră prelung. Îşi duse mâna la buzunar, scoase o carte de vizită şi o întinse către patul copilului.
– Moot, uite cum poţi să dai de mine. Păstrează, te rog, cartea de vizită. Oricând – adică nu contează peste cât timp, chiar şi peste câţiva ani – oricând o să-ţi vină în minte ceva pe care-o să crezi că ar trebui să-l ştiu, te rog să-mi dai un telefon. Pentru mine e foarte important.
Băiatul se uită la micul dreptunghi; probabil că nu i se mai oferise nici o carte de vizită, în toată viaţa lui.
– Ia-o. Ia cartea de vizită. E a ta, trebuie s-o păstrezi.
Moot o luă nesigur din mâna lui Theo.
El îi dădu o altă carte de vizită mamei, le mulţumi celor doi Drescher şi plecă.

9

SUMAR DE ŞTIRI

Darren Sunday, vedeta serialului de televiziune *Dale Rice,* difuzat de NBC, a încetat din viaţă astăzi, ca urmare a rănilor căpătate într-o cădere din timpul fenomenului. Producerea serialului, care continuase în absenţa lui Sunday, s-a întrerupt.

*

Comisia Autostrăzilor din statul New York raportează că locul coliziunii în lanţ a celor şaptezeci şi două de vehicule din apropierea Ieşirii 44 (Canandaigua) nu a fost degajat şi autostrada către sud-vest continuă să fie blocată în această zonă. Şoferii sunt sfătuiţi să aleagă trasee alternative.

*

Un grup de zece mii de musulmani din Londra, Anglia, ale căror rugăciuni în intimitate au fost întrerupte de *Flashforward,* au venit astăzi împreună în

Piccadilly Circus ca să se roage *en masse,* cu faţa către Mecca.

*

Papa Benedict al XVI-lea a anunţat un program istovitor de vizite internaţionale. I-a invitat pe credincioşi, catolici sau nu, să ia parte la liturghiile sale, menite să ofere alinare pentru pierderea celor dragi în timpul *Flashforward*-ului. Când a fost întrebat dacă fenomenul reprezintă un miracol, pontiful a preferat să nu se pronunţe.

*

Fundaţia ONU pentru copii a venit în ajutorul agenţiilor naţionale de adopţie suprasolicitate, alăturându-se strădaniilor acestora de a găsi cămine noi pentru copiii rămaşi orfani în timpul *Flashforward*-ului.

Deşi CERN era în plină efervescenţă – fiecare cercetător avea câte o teorie preferată în privinţa celor petrecute – Lloyd şi Michiko se întoarseră acasă devreme; nimeni nu-i putea condamna, după ceea ce se întâmplase cu fiica lui Michiko. „Acasă” însemna din nou, fără discuţie – nu era nevoie de aşa ceva –, apartamentul lui din St. Genis.

Michiko continua să plângă la fiecare câteva ore şi, în timp ce se afla la serviciu, Lloyd găsise în sfârşit un răgaz în care închisese uşa, îşi sprijinise capul pe birou şi plânsese la rândul lui cu disperare. Plânsul îl ajuta uneori să-şi alunge durerea; dar nu şi de data asta.

Cinară devreme; Lloyd prăji nişte cotlete pe care le avea în frigider. Michiko, evident dornică să-şi găsească o îndeletnicire – oricare – ca să-şi ţină mintea ocupată, făcu ordine în apartament.

Şi, după ce terminară de mâncat, după ce ea îşi bău ceaiul şi el cafeaua, întrebarea de care se temea Lloyd fu în sfârşit rostită iarăşi.

– Ce-ai văzut?

El deschise gura să răspundă, dar o închise imediat.

– Ei, haide, spuse Michiko, evident citindu-i pe chip. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău.

– A fost, zise el.

– Ce-ai văzut? repetă ea.

– Eram… Lloyd închise ochii. Eram cu o altă femeie.

Michiko clipi de mai multe ori.

– Mă înşelai? spuse în cele din urmă, cu o voce de gheaţa.

– Nu… nu.

– Atunci?

– Eram – Doamne, iubito, îmi pare *atât* de rău – eram căsătorit cu altă femeie.

– De unde ştii că eraţi căsătoriţi?

– Eram în pat împreună; aveam verighete identice. Şi ne aflam într-o cabană din Noua Anglie.

– Poate era locuinţa ei.

– Nu. Am recunoscut o parte din mobilă.

– Erai căsătorit cu altcineva, spuse Michiko, de parcă ar fi încercat să digere ideea.

Avusese de curând un asemenea şoc încât probabil că orice altceva însemna prea mult, nu mai putea fi absorbit. Lloyd dădu din cap.

– Probabil că noi – tu şi cu mine – divorţaserăm între timp. Sau…

– Sau?

El ridică din umeri.

– Sau poate nici măcar nu ne căsătorisem vreodată.

– Nu mă mai iubeşti? întrebă Michiko.

– Bineînţeles că te iubesc. Bineînţeles. Dar – ştii, nu mi-am dorit să am viziunea aia. Nu mi-a făcut nici un fel de plăcere. Îţi aduci aminte când am vorbit despre legămintele noastre? Ţii minte că ne-am întrebat dacă să păstrăm sau nu formula „până când moartea ne va despărţi”? Tu ai spus că e de modă veche; ai spus că n-o mai foloseşte nimeni. Şi, ei, tu ai mai fost căsătorită o dată. Iar eu am spus că ar trebui s-o lăsăm la locul ei. Asta îmi doresc. Îmi doresc o căsătorie care să dureze pe vecie. Nu ca a părinţilor mei – nu cum a fost primul tău mariaj.

– Erai în Noua Anglie, repetă Michiko, încă străduindu-se să accepte ideea. Şi eu… eu eram la Kyoto.

– Cu o fetiţă, zise Lloyd.

Tăcu, neştiind dacă să dea sau nu glas întrebării care îl sâcâia. Dar o făcu, fără să se uite de-a dreptul în ochii ei.

– Cum arăta fetiţa?

– Avea părul lung, negru, răspunse Michiko.

– Şi…?

Ea îşi feri privirea.

– Şi trăsături asiatice. Părea japoneză. Se întrerupse o clipă. Dar asta nu-nseamnă nimic; o mulţime de copii ai cuplurilor mixte seamănă mai mult cu un părinte decât cu celălalt.

Lloyd îşi simţi inima zbătându-i-se în piept.

– Credeam că suntem făcuţi unul pentru altul, spuse el, cu blândeţe. Credeam…

Vocea i se frânse, nu reuşi să spună: „Credeam că eşti sufletul meu pereche.” Simţea că-l usturau ochii; şi ea părea să aibă aceeaşi senzaţie. Îşi frecă pleoapele cu dosurile palmelor.

– Te iubesc, Lloyd, spuse.

– Şi eu te iubesc, dar…

– Da, zise ea. Dar…

El se întinse şi îi atinse mâna, aşezată în clipa aceea pe masă. Ea îi strânse degetele. Rămaseră aşa, împreună, tăcuţi, vreme îndelungată.

Theo rămase o vreme în maşina lui, pe stradă, lângă casa familiei Drescher, cu mintea alergând. Fusese împuşcat cu un Glock de 9 milimetri; ştia cu certitudine, din filmele poliţiste pe care le văzuse, că Glock era un pistol semiautomat, agreat de forţele poliţieneşti din întreaga lume. Însă muniţia fusese americană; poate că pe trăgaci

apăsase un american. Bineînţeles că probabil încă nu-l întâlnise pe acela, oricine ar fi fost, care avea să-i dorească într-o bună zi moartea. Cu siguranţă că n-avea să existe nici o suprapunere între actualul lui cerc de prieteni, cunoştinţe şi colegi şi persoanele care urmau să facă parte din aceste categorii peste două decenii.

Însă Theo cunoştea deja o mulţime de americani.

Dar pe nici unul destul de bine. Pe nici unul, cu excepţia lui Lloyd Simcoe.

Fireşte că Lloyd nu era de fapt american. Se născuse în Canada. Şi nici canadienilor nu le plăceau armele – nu aveau un Al Doilea Amendament, sau indiferent ce-o fi fost blestemăţia aia care-i făcea pe americani să creadă că puteau umbla peste tot înarmaţi.

Însă, înainte de a veni la CERN, Lloyd locuise vreme de şaptesprezece ani în Statele Unite, mai întâi la Harvard, apoi lângă Chicago, făcând experienţe cu Tevatron-ul[19] la Fermilab. Şi, după cum recunoştea el însuşi, avea să se afle din nou în SUA în momentul viziunilor. Ar fi putut face rost de o armă cu destulă uşurinţă.

Dar nu – Lloyd avea un alibi. Se afla în Noua Anglie în momentul când – cum spuneau americanii? În momentul *lichidării* lui Theo.

Numai că...

Numai că Theo fusese/ avea să fie ucis pe 21 octombrie – iar viziunea lui Lloyd era, ca toate celelalte, din 23 octombrie.

Lloyd îi descrisese lui Theo viziunea lui – spusese că încă nu i-o povestise nici lui Michiko, dar el insistase şi Lloyd se lăsase înduplecat, deşi îi ceruse tânărului grec să jure că avea să păstreze secretul. Îi mărturisise că în viziune făcea dragoste cu o femeie bătrână, probabil soţia lui din momentul respectiv.

Fără îndoială că bătrânii nu fac dragoste prea des, se gândi Theo. De fapt, probabil că se-ntâmpla numai în ocazii speciale. Ca atunci când unul dintre ei se reîntorcea, după o absenţă îndelungată. Pentru o călătorie cu avionul din Noua Anglie până în Elveţia nu era nevoie decât de şase ore... şi asta în prezent. Peste douăzeci de ani ar fi putut dura mult mai puţin.

Da, Lloyd s-ar fi putut afla cu uşurinţă luni la CERN, iar miercuri din nou acasă, în New Hampshire, sau unde naiba o fi locuit. Ceea ce nu însemna că Theo se putea gândi la vreun motiv pentru care ar fi dorit Lloyd să-l ucidă.

Doar că, desigur, în 2030, nu Lloyd, ci Theo era, după toate aparenţele, directorul a ceea ce părea un accelerator de particule incredibil de avansat de la CERN: Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. De-a lungul anilor, invidia academică şi profesională condusese la nu doar o singură crimă.

Mai era, fireşte, şi faptul că Lloyd şi Michiko se despărţiseră. Dacă

---

[19] Accelerator de particule, al doilea ca mărime, după LHC.

era sincer cu sine însuşi, Theo recunoştea că Michiko îl atrăgea. Ce bărbat n-ar fi fost atras? Era superbă, inteligentă, prietenoasă şi amuzantă. Şi, ei bine, era mai apropiată de vârsta lui decât de a lui Lloyd. Oare el însuşi ar fi putut juca un rol în despărţirea celor doi?

Aşa cum îl îndemnase pe Lloyd să-i împărtăşească viziunea lui, Theo insistase şi pe lângă Michiko: era dornic să arunce o privire, încerca să zărească prin intermediul altora ceea ce avuseseră toţi ceilalţi norocul să vadă. În viziunea ei, Michiko se afla, după cum spunea ea, probabil la Kyoto, unde îşi dusese fetiţa în vizită la unchiul ei. Era posibil ca Lloyd să fi aşteptat până la plecarea ei temporară din Geneva ca să vină şi să-ncheie o veche socoteală cu Theo?

Grecul se detesta pentru simplu fapt că lua în considerare astfel de posibilităţi. Lloyd fusese mentorul lui, asociatul lui. Discutaseră întotdeauna despre împărţirea unui premiu Nobel. Dar…

Dar în cele două articole despre propria sa moarte nu exista nici o referire la un premiu Nobel. Bineînţeles că asta nu însemna că Lloyd nu l-ar fi putut primi, dar…

Mama lui Theo suferea de diabet; când fusese diagnosticată, el făcuse cercetări legate de istoria bolii. Şi dăduse mereu peste numele Banting şi Best – numele canadienilor care descoperiseră insulina. Cei doi reprezentau un alt cuplu cu care erau uneori comparaţi Lloyd şi Theo: aidoma lui Crick şi Watson, Banting şi Best erau de vârste diferite – Banting era evident cercetătorul mai vârstnic. Dar, deşi Crick şi Watson primiseră Nobelul împreună, Banting şi-l împărţise cu J.R.R. Macleod, şeful său, nu cu tânărul Best, adevăratul său partener de cercetare. Poate că Lloyd avea să primească un Nobel – nu pentru descoperirea bosonului Higgs, care nu se materializase, ci mai degrabă pentru o explicaţie a efectului de deplasare în timp. Şi poate că n-avea să-l împartă cu tânărul său asociat, ci mai degrabă cu şeful lui – cu Béranger, sau cu altcineva din ierarhia CERN. Cum avea să le afecteze asta prietenia, parteneriatul? Ce soi de invidie şi ce soi de ură aveau să supureze la un moment dat între clipa prezentă şi anul 2030?

Nebunie. Paranoia. Şi totuşi…

Şi totuşi, în cazul în care urma să fie omorât în incinta CERN-ului – împuşcarea într-o arenă sportivă, aşa cum sugerase Moot Drescher, părea o presupunere dubioasă – atunci ucigaşul avea să fie cineva care reuşise să aibă acces în campus. CERN nu era nicidecum o instituţie de securitate maximă, dar nici nu-i era permis oricui să treacă de poartă.

Nu, probabil că îl ucisese cineva care putea intra în campusul CERN. Cineva pe care avea să-l întâlnească faţă în faţă. Şi cineva care nu voia pur şi simplu să-l omoare, ci care îşi dezlănţuise furia, trăgând în el un glonţ după altul.

*

Lloyd şi Michiko se mutaseră pe canapeaua din camera de zi;

spălatul vaselor putea rămâne pe mai târziu.

Fir-ar să fie, se gândi Lloyd, de ce a fost nevoie să se întâmple toate astea? Totul mergea atât de bine, şi acum…

Şi acum totul părea gata să se facă zob.

Lloyd nu mai era tânăr. Nu intenţionase niciodată să aştepte atât de mult înainte de a se însura, dar…

Dar munca îi stătuse în drum, şi…

Nu. Nu, nu era asta. Trebuia să fie sincer. Să privească lucrurile în faţă.

Se considera un om bun, amabil şi prietenos, dar…

Dar, respectând adevărul, nu era cizelat, nu era abil; lui Michiko îi fusese uşor să-i îmbunătăţească garderoba, fiindcă, fireşte, orice schimbare nu putea fi decât în bine.

Oh, desigur, femeile – şi bărbaţii, din acelaşi punct de vedere – susţineau că era un bun ascultător, dar Lloyd ştia că asta nu se datora într-o prea mare măsură înţelepciunii sale, ci mai degrabă faptului că, pur şi simplu, nu ştia ce să spună. Aşa că stătea şi asculta, înregistra suişurile şi coborâşurile altora, succesele şi prăbuşirile, încercările şi strădaniile celor care duceau o existenţă mai variată, mai excitantă, mai tulburătoare decât a lui însuşi.

Lloyd Simcoe nu era un bărbat care caută şi atrage compania femeilor; nu spunea anecdote; nu avea reputaţia unui orator. Nu era decât un savant, un specialist în plasmă quark-gluon, tipul reprezentativ al omului inteligent, dar obsedat de munca lui, care începuse prin a fi un puşti incapabil să arunce o minge de baseball şi care îşi petrecuse adolescenţa cu nasul în cărţi, în timp ce alţii, tot de vârsta lui, ieşeau în lume, perfecţionându-şi abilităţile necesare în societate într-o mie şi una de situaţii diferite.

Şi anii alunecaseră pe lângă el – împlinise douăzeci, treizeci, şi acum, iată, trecuse de patruzeci şi cinci. Oh, munca lui fusese încununată de succes, avusese din când în când câte o aventură, şi mai fusese şi Pam, cu atât de mulţi ani în urmă, dar nimic nu păruse că ar fi putut să devină permanent, nici o legătură nu păruse destinată să treacă testul timpului.

Până la relaţia lui cu Michiko.

Totul îi crease senzaţia că se potriveau atât de bine. Râsetele ei la glumele lui; râsetele lui la ale ei. Deşi se maturizaseră în societăţi total diferite – el în zona rurală din Nova Scoţia; ea în cosmopolitanul şi copleşitorul Tokio –, aveau opinii şi convingeri politice şi morale comune, de parcă ar fi fost suflete-pereche – termen ce apăruse nepoftit, de la sine –, menite dintotdeauna să fie împreună. Da, ea fusese măritată şi divorţase, da, avea – avusese – un copil, dar, cu toate astea, păreau să se sincronizeze cu desăvârşire, să fie atât de potriviţi unul pentru altul.

Dar acum…

Acum se părea că nici asta nu fusese nimic altceva decât o iluzie. Poate că lumea se mai străduia încă să decidă ce realitate reflectau viziunile, presupunând că reflectau într-adevăr una, dar Lloyd le acceptase deja drept fapte împlinite, drept descrieri ale zilei de mâine, ale continuumului spaţiu-timp unic şi inalterabil în care ştiuse întotdeauna că sălăşluia.

Însă trebuia să-i explice ei ce simţea el – el, Lloyd Simcoe, omul ale cărui cuvinte dădeau greş întotdeauna, omul care ştia să asculte, omul demn de încredere, către care se întorceau ceilalţi când aveau dubii. Trebuia să-i explice ei ce se petrecea în mintea lui, de ce viziunea unei căsătorii destrămate, plasată într-un moment de care îi despărţea un drum de douăzeci şi unu de ani – douăzeci şi unu! –, îl paraliza în clipa aceea, otrăvind în ochii lui ceea ce crezuse că aveau împreună.

Se uită la Michiko, îşi coborî privirea, încercă din nou să-i întâlnească ochii, apoi îi îndreptă pe ai săi către un punct golaş de pe pereţii întunecaţi, de culoarea vinului.

Nu-i mai vorbise nimănui despre asta – nici măcar surorii lui, Dolly, sau cel puţin n-o mai făcuse de când erau copii. Respiră adânc şi începu, cu privirea încă nedezlipită de perete.

– Când aveam opt ani, părinţii mei ne-au chemat, pe mine şi pe sora mea, jos, în camera de zi. Înghiţi în sec. Era în după-amiaza unei zile de sâmbătă. În casa noastră, atmosfera era încordată de săptămâni întregi. „Atmosferă încordată” e o expresie pe care-o folosesc adulţii ca să descrie o astfel de situaţie. Copil fiind, eu nu ştiam decât că mama şi tata nu-şi vorbeau. Oh, se adresau unul altuia atunci când erau nevoiţi s-o facă, dar întotdeauna cu voci ridicate. Şi discuţiile se încheiau adesea cu fraze trunchiate. „Dacă aşa stau lucrurile…!”, „Eu în nici un caz…!” „Să nu cumva…!” În stilul ăsta. Se străduiau să nu depăşească limitele bunei-cuviinţe când ştiau că-i puteam auzi, dar noi auzeam mult mai multe decât îşi închipuiau.

Privirea lui Lloyd se îndreptă pentru o clipă spre Michiko, apoi el îşi întoarse ochii din nou spre perete.

– Oricum, ne-au chemat jos, în camera de zi. „Lloyd, Dolly – veniţi încoace!” Era tata. Şi, ştii, când striga la noi să venim, însemna de obicei că o-ncurcaserăm. Nu ne strânseserăm jucăriile; vreun vecin se plânsese de vreo poznă de-a noastră; cine ştie ce altceva. Ei, şi am ieşit din camera mea, şi Dolly a ieşit dintr-a ei, şi ne-am uitat, într-un fel, unul la altul, ştii, doar o privire fulgerătoare, împărţind pur şi simplu o clipă de nelinişte. Lloyd se uită la Michiko, exact aşa cum se uitase la sora lui, cu atâţia ani în urmă. Apoi continuă: Am coborât la parter, iar ei erau acolo: mama şi tata. Stăteau amândoi în picioare, aşa că nu ne-am aşezat nici noi. Am rămas tot timpul aşa, de parc-am fi aşteptat un afurisit de autobuz. Ei au tăcut o vreme, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să spună. Pe urmă, într-un târziu, a vorbit mama. A spus: „Tatăl vostru se mută.” Aşa, pur şi simplu. Fără preambul, fără să-ndulcească lovitura.

„Tatăl vostru se mută.” Pe urmă ni s-a adresat el: „O să-mi iau o locuinţă în apropiere. O să mă puteţi vedea în weekenduri.” Iar mama a adăugat, de parcă ar fi fost necesar: „Eu şi tatăl vostru nu ne mai înţelegem.”

Lloyd amuţi.

Michiko căpătă o expresie compătimitoare.

– L-aţi văzut des după ce s-a mutat? întrebă ea în cele din urmă.

– Nu s-a mutat.

– Dar părinţii tăi sunt divorţaţi.

– Da – au divorţat şase ani mai târziu. Dar, după marea înştiinţare, el nu s-a mutat. N-a plecat.

– Adică părinţii tăi s-au împăcat?

Lloyd ridică uşor din umeri.

– Nu. Nu, certurile au continuat. Dar n-au mai spus niciodată că el o să se mute. Noi – eu şi Dolly – am tot aşteptat să se întâmple, să se mute tata. Luni de-a rândul – de fapt şase ani, cât a mai durat căsnicia lor după aceea – ne-am gândit că putea pleca în orice clipă. La urma urmelor, nimeni nu spusese vreodată ceva despre un moment anume – nu spuseseră când urma să plece. În final, când s-au despărţit, a fost aproape ca o uşurare. Îl iubesc pe tata, şi o iubesc pe mama, dar să stăm atât de mult cu o asemenea ameninţare deasupra capului a fost o povară prea mare. Lloyd făcu o pauză. Şi o astfel de căsătorie, una care să iasă prost… îmi pare rău, Michiko, dar nu cred că aş mai fi în stare să trec vreodată prin aşa ceva.

10

Ziua a treia: joi, 23 aprilie 2009

<u>SUMAR DE ŞTIRI</u>

Pentru a-şi degreva personalul, care trebuie să facă faţă potopului de noi acuzaţii legate de jafurile din perioada imediat următoare *Flashforward*-ului, Biroul Procurorului Districtual din Los Angeles a întrerupt urmărirea tuturor cazurilor de infracţiune în aşteptare.

*

Catedra de filosofie a Universităţii din Witwatersrand, Africa de Sud, raportează un număr record de cereri pentru cataloage de prezentare a cursurilor sale.

*

Amtrak din Statele Unite, Via Rail din Canada şi British Rail au raportat creşteri enorme ale numărului de pasageri. Nici unul dintre trenurile acestor companii de transport n-a fost distrus în timpul *Flashforward*-ului.

*

Biserica Sfintei Viziuni, care a luat fiinţă ieri în Suedia, la Stockholm,

pretinde acum că are 12 000 de adepţi în întreaga lume, devenind astfel religia cu cea mai rapidă dezvoltare de pe planetă.

*

Baroul American anunţă o creştere uriaşă a numărului de solicitări de întocmire şi de modificare de testamente.

În ziua următoare, Theo şi Michiko lucrau împreună la noul lor site web, destinat persoanelor dornice să-şi relateze viziunile. Hotărâseră să-l numească Proiectul Mozaic, atât în amintirea primului program popular (dar abandonat de multă vreme) de navigare pe Internet, cât şi ca o recunoaştere a faptului – deja bine stabilit, mulţumită cercetătorilor şi reporterilor din întreaga lume – că fiecare viziune reprezenta într-adevăr o dală din vastul portret mozaicat al anului 2030. Theo avea o cană cu cafea. Luă o înghiţitură, apoi:

– Pot să-ţi pun o-ntrebare despre viziunea ta?

Michiko privea munţii pe fereastră.

– Desigur.

– Fetiţa cu care erai. E fiica ta, aşa crezi?

Fusese cât pe ce să spună „noua ta fiică”, dar, din fericire, îşi cenzurase gândul înainte de a-l lăsa să scape în cuvinte. Michiko îşi săltă uşor umerii înguşti.

– După toate aparenţele.

– Şi… şi fiica lui Lloyd, nu?

Ea păru surprinsă de întrebare.

– Bineînţeles, spuse, dar în voce i se simţea o uşoară ezitare.

– Pentru că Lloyd…

Michiko se crispă.

– Ţi-a povestit viziunea lui, nu-i aşa?

Theo îşi dădu seama că făcuse o gafă.

– Nu, nu tocmai. Mi-a spus doar că se afla în Noua Anglie…

– Cu o femeie care nu eram eu. Da, ştiu.

– Sunt sigur că nu înseamnă nimic. Şi că viziunile nu se vor adeveri.

Michiko privi din nou munţii; Theo se pomeni făcând acelaşi lucru. Aveau ceva – ceva durabil, permanent, neschimbător. Descoperi că era liniştitor să-i privească, să ştie că existau lucruri care dăinuiau nu doar vreme de decenii, ci chiar de-a lungul mileniilor.

– Uite ce e, zise ea, eu am mai divorţat o dată. Nu sunt suficient de naivă ca să-mi imaginez că toate căsniciile durează la nesfârşit. Poate eu şi Lloyd ne vom despărţi la un moment dat. Cine poate şti?

Theo îşi feri privirea, simţind că nu era în stare să-i întâlnească ochii, neştiind cum avea să reacţioneze la cuvintele pe care le simţea clocotind în el.

– Ar fi un idiot dacă te-ar lăsa să pleci, spuse.

Îşi ţinea mâna pe birou. O simţi pe neaşteptate pe a lui Michiko atingându-i-o, bătându-i-o cu afecţiune.

– Ei, mulţumesc, răspunse ea.

Theo o privi şi văzu că zâmbea.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Ea îşi retrase mâna… dar nu înainte de a se scurge câteva secunde delicioase.

*

Lloyd Simcoe ieşise din centrul de control al LHC-ului şi mergea către clădirea administrativă principală. Drumul îi lua de obicei cincisprezece minute, dar de data asta se întinse pe durata unei jumătăţi de oră, fiindcă fu oprit de trei ori de fizicieni apăruţi din direcţia opusă şi dornici să-i pună întrebări despre experimentul LHC care fi putut declanşa deplasarea în timp, sau să-i sugereze modele teoretice de explicare a *Flashforward*-ului. Era o zi frumoasă de primăvară – răcoroasă, dar cu munţii uriaşi de nori cumulonimbus pe cerul de un albastru strălucitor rivalizând cu piscurile din estul campusului.

În cele din urmă intră în clădirea administrativă şi se îndreptă spre biroul lui Béranger. Bineînţeles că solicitase întrevederea (la care întârziase deja cincisprezece minute; volumul activităţilor desfăşurate la CERN era imens, aşa că nu puteai, sub nici o formă, să treci oricând pe la directorul său general).

Secretara lui Béranger îi spuse să intre imediat şi el o făcu. Încăperea de la etajul al doilea avea vedere către complexul CERN. Directorul se ridică de la biroul său şi se aşeză la masa lungă de şedinţe, acoperită în mare parte de diagrame experimentale legate de *Flashforward.* Lloyd se aşeză în faţa lui.

– *Oui?* făcu Béranger. Ce s-a-ntâmplat?

– Vreau să fac o declaraţie publică, zise Lloyd. Să-i spun întregii lumi care a fost rolul nostru în cele petrecute.

– *Absolument pas,* se opuse directorul. Nici gând.

– Ce naiba, Gaston, la un moment dat tot va trebui să dezvăluim adevărul.

– Nu ştii dac-a fost vina noastră, Lloyd. N-o poţi dovedi, şi nimeni altcineva nu poate. Telefoanele au sunat, fireşte, fără să ne acuze cineva. Presupun că toţi fizicienii din lume primesc telefoane de la reporteri care le solicită opinia despre cele întâmplate. Dar nimeni n-a făcut încă legătura cu noi – şi să sperăm că nici n-o va face.

– Ei, haide! Theo mi-a spus că ai dat buzna ca o furtună în centrul de control imediat după *Flashforward* – ai ştiut din prima clipă că noi eram cauza.

– Asta a fost când credeam că e un fenomen local. Dar mi-am revizuit părerea imediat ce am aflat că s-a manifestat la scară globală. Crezi că suntem singurul centru experimental care făcea ceva interesant în momentul respectiv? Am verificat. La KEK[20] se desfăşura

[20] Organizaţie japoneză de cercetare în domeniul fizicii particulelor.

o experienţă care începuse cu numai cinci minute înainte de *Flashforward;* şi la SLAC[21] aveau loc coliziuni de particule. Observatorul de Neutrini de la Sudbury a remarcat o rafală chiar înainte de 17h00; şi, tot cu foarte puţin înainte de ora respectivă, în Italia a avut loc un cutremur de trei virgulă două grade pe scara Richter. În Indonezia a fost pus în funcţiune, exact la 17h00, ora noastră, un reactor de fuziune. Iar la Boeing se făceau o serie de teste ale motoarelor de rachetă.

– Nici KEK, nici SLAC nu pot genera energie la un nivel cât de cât apropiat de ceea ce facem aici, cu LHC, zise Lloyd. Iar celelalte evenimente nu sunt nicidecum neobişnuite. Te agăţi de fire de paie.

– Nu, îl contrazise Béranger. Conduc o investigaţie corectă. Nu eşti sigur – n-ai nici măcar certitudinea morală – că noi am fost cauza, şi, până când o să fii, nu spui nici măcar un cuvânt.

Lloyd clătină din cap.

– Ştiu că-ţi petreci zilele punând hârtiile în mişcare, dar credeam că, măcar în adâncul inimii, ai rămas om de ştiinţă.

– Sunt om de ştiinţă, spuse Béranger. Şi aici e vorba de ştiinţă – cercetare ştiinţifică de bună calitate, aşa cum şi trebuie să fie. *Tu* eşti gata să faci un anunţ înainte de a cunoaşte toate circumstanţele. Nu *eu.* Tăcu, trase aer în piept. Uite ce e, adăugă, încrederea oamenilor în ştiinţă s-a zdruncinat destul de-a lungul anilor. Prea multe evenimente ştiinţifice s-au dovedit a fi fraude, şarlatanii.

Lloyd se uită la el.

– Percival Lowell – care n-avea nevoie decât de nişte lentile mai bune şi de o imaginaţie mai puţin activă – a pretins că vede canale pe Marte. Dar acolo nu era nici un canal. Încă ne mai confruntăm cu urmările faptei unui idiot din Roswell, care-a decis să declare că avea în faţa ochilor rămăşiţele unei nave extraterestre, nu ale unui balon meteorologic. Îţi aduci aminte de Tasaday? Tribul din epoca de piatră descoperit în Noua Guinee în anii 1970, din vocabularul căruia lipsea cuvântul „război”? Antropologii se dădeau peste cap să-l studieze. N-a existat decât o singură problemă – toată povestea era o înşelătorie. Dar savanţii erau prea grăbiţi să ajungă în talk-show-uri ca să se obosească să ia în considerare evidenţa.

– Eu nu vreau s-ajung în nici un talk-show, spuse Lloyd.

– Pe urmă am anunţat lumii existenţa fuziunii la rece, continuă Gaston, ignorându-l. Ţii minte? Gata cu criza energetică, gata cu sărăcia! Mai multă energie decât va avea vreodată nevoie omenirea. Numai că nu era real – nu erau decât Fleischmann şi Pons, care o luau la fugă înainte de start. După care am început să vorbim despre viaţa pe Marte – meteoritul antarctic, cu presupusele lui microfosile, dovadă

[21] *Stanford Linear Accelerator Center,* Centrul de Accelerare Liniară Stanford (Universitatea Stanford, California, SUA).

că evoluţia începuse şi pe o altă planetă, în afară de Pământ. Numai că s-a dovedit că savanţii se grăbiseră din nou să vorbească, şi fosilele nu erau nicidecum fosile, ci doar nişte formaţiuni de rocă naturale. Gaston se opri să răsufle, apoi continuă: Trebuie să avem foarte multă grijă, Lloyd. Ai ascultat vreodată pe cineva de la Institutul de Cercetări asupra Creaţiei? Ţin discursuri teatrale şi în păsăreşte despre originea vieţii, dar o să vezi că oamenii din public dau din cap, fiind de acord cu ei – creaţioniştii susţin că oamenii de ştiinţă nu ştiu despre ce vorbesc, şi au dreptate, în jumătate de timp nu ştim. Deschidem gura prea devreme, dintr-o dorinţă disperată de a fi primii, de a căpăta credit. Dar, de fiecare dată când greşim – de fiecare dată când susţinem că am făcut un progres semnificativ în lupta contra cancerului şi am rezolvat unul dintre misterele fundamentale ale universului şi apoi, peste o săptămână, peste un an sau peste un deceniu, e cazul să ne întoarcem cu o sută optzeci de grade şi să spunem: hait! ne-am înşelat, n-am verificat faptele, n-am ştiut despre ce vorbim – de fiecare dată când se întâmplă asta venim în sprijinul astrologilor, şi al creaţioniştilor, şi al adepţilor New Age, al tuturor celorlalţi artişti din domeniul şarlataniei şi al simplilor ţicniţi. Noi suntem savanţi, Lloyd – din partea noastră e de aşteptat să fim ultimul bastion al gândirii raţionale, al dovezilor verificabile, reproductibile şi irefutabile, dar suntem cei mai mari duşmani ai noştri. Tu vrei să faci o declaraţie publică – vrei să spui că a făcut-o CERN, că am deplasat conştiinţa omenească în timp, că putem vedea viitorul, că putem oferi ziua de mâine în dar. Însă eu nu sunt convins, Lloyd. Tu crezi că nu sunt decât un administrator care încearcă să-şi salveze fundul, ba chiar să salveze fundul colectivului, al nostru, al tuturor, şi asigurările noastre. Dar nu e vorba de asta, sau, ca să fiu sincer, nu e vorba numai de asta. La naiba, Lloyd – îmi pare rău, într-o mult mai mare măsură decât îţi poţi imagina, pentru cele întâmplate cu fiica lui Michiko. Marie-Claire a născut ieri; nici măcar n-ar trebui să fiu aici – slavă Domnului că sora ei stă cu noi – dar sunt atât de multe de făcut. Acum am un fiu şi, cu toate că n-a venit pe lume decât de câteva ore, n-aş suporta să-l pierd vreodată. Michiko a trecut prin ceva – tu treci prin ceva – care depăşeşte puterea imaginaţiei mele. Dar vreau o lume mai bună pentru fiul meu. Vreau o lume în care ştiinţa e respectată, în care savanţii vorbesc bazându-se pe informaţii solide, nu pe speculaţii nebuneşti, în care, ori de câte ori raportează cineva o descoperire ştiinţifică, publicul îşi îndreaptă spatele şi ia notă, pentru că este dezvăluit ceva nou şi fundamental despre mersul universului – nu îşi rostogoleşte ochii spunând: Doamne, mă întreb ce-au de gând să pretindă săptămâna asta. Nu ştii cu certitudine – nu poţi jura – că există vreo legătură între CERN şi cele petrecute… şi, până când n-o să fii – până când n-o să fiu eu – sigur de asta, nimeni nu ţine nici o conferinţă de presă. E clar?

Lloyd deschise gura să protesteze, o închise, apoi o deschise din nou.

– Şi dacă pot dovedi că există o legătură între CERN şi povestea asta?

– N-o să reactivezi acceleratorul – nu la nivelul de 1150 TeV[22]. Modific ordinea în care se fac experienţele. Odată ce încheiem toate diagnosticările, oricine vrea să folosească LHC pentru coliziuni proton-proton poate s-o facă, dar nimeni nu reporneşte acceleratorul ăla pentru coliziuni nucleare înainte de a spune eu.

– Dar…

– Nici un dar, Lloyd, zise Béranger. Acum, uite, am o tonă de probleme de rezolvat. Dacă nu mai e şi altceva…

Lloyd clătină din cap şi ieşi din birou, ieşi din clădirea administraţiei şi făcu cale-ntoarsă.

În drum spre Centrul de Control, îl opriră alţi oameni; se părea că la fiecare câteva minute apărea o teorie nouă, iar cele vechi erau excluse cu aceeaşi frecvenţă. Într-un târziu ajunse în biroul lui. Pe masa de lucru îl aştepta primul raport al echipei de ingineri care străbătuse întreaga lungime de douăzeci şi şapte de kilometri a tunelului acceleratorului, căutând o anomalie a utilajului capabilă să genereze deplasarea în timp; până în momentul acela, nu apăruse nimic neobişnuit. Iar detectoarele ALICE şi CMS aveau de asemenea certificate de sănătate curate, trecuseră cu bine toate testele de diagnosticare rulate până în momentul respectiv.

Îl mai aştepta şi un exemplar din prima pagină a ziarului *Tribune de Genève;* cineva i-l pusese acolo şi încercuise un articol:

Moartea unui bărbat care a avut o viziune

Viitorul nu e de neschimbat, afirmă o profesoară.

MOBILE, ALABAMA (AP[23]): James Punter, 47 de ani, a fost ucis astăzi într-un accident de maşină, pe I-65. Punter îi descrisese fratelui său, Dennis Punter, 44 de ani, viziunea sa prevestitoare.

„Jim mi-a povestit viziunea lui”, a spus Dennis. „Era acasă – aceeaşi casă în care locuia acum–, în viitor. Se bărbierea, şi a tras cea mai mare spaimă din viaţa lui când s-a văzut în oglindă, bătrân şi zbârcit.”

Moartea lui Punter are implicaţii diverse, afirmă Jasmine Rose, profesoară de filosofie la Universitatea Statului New York din Brockport.

„Imediat după viziuni, am avut dezbateri, întrebându-ne dacă descriau un viitor real sau numai un viitor posibil, sau, fireşte, dacă ar fi putut fi simple halucinaţii”, a spus ea. „Moartea lui Punter denotă, fără nici un dubiu, că viitorul nu e de neschimbat; a avut o viziune, dar nu se mai află printre noi ca s-o vadă devenind realitate.”

---

[22] Teraelectron volt.

[23] Associated Press.

Lloyd continua să fie furios după discuţia cu Béranger, şi se pomeni mototolind ziarul şi aruncându-l către peretele opus.

O profesoară de filosofie!

Bineînţeles că moartea lui Punter nu dovedea nimic. Articolul era cu desăvârşire anecdotic. Nu exista nici o dovadă care să-l susţină – nici un ziar şi nici o emisiune TV nu întrezărise ideea de a-i compara relatarea cu ale altora şi, după toate aparenţele, tipul nu apăruse în viziunea nimănui altcuiva. Un om de patruzeci şi şapte de ani putea muri cu uşurinţă în următorii douăzeci şi unu. Şi-ar fi putut inventa viziunea – şi chiar era foarte lipsită de imaginaţie – mai degrabă decât să dezvăluie că nu avusese nici una. Şi, aşa cum spusese Michiko, mărturisind lipsa viziunii, Theo îşi anulase probabil orice şansă de a-şi mai face vreodată o asigurare de viaţă. Punter ar fi putut decide că era mai bine să pretindă că avusese viziune decât să admită că urma să moară în curând.

Lloyd oftă. Nu putuseră găsi un om de ştiinţă căruia să-i prezinte problema? Un om care pricepe ce anume poate constitui de fapt o dovadă?

O profesoară de filosofie. Mai slăbiţi-mă.

Michiko făcea cea mai mare parte a muncii legate de înfiinţarea noului site web; Theo rula simulări computerizate ale coliziunii din LHC pe un alt PC din aceeaşi încăpere, fiind disponibil ori de câte ori avea ea nevoie de ajutor. CERN dispunea, fireşte, de toate programele de ultimă oră, dar mai rămâneau destul de multe lucruri pe care trebuia să le facă operatorul, inclusiv înregistrarea descrierilor unei multitudini de variabile necesare pentru conectarea la diversele motoare de căutare disponibile în lume. Ea apreciase că totul avea să fie gata după încă o zi.

Pe monitorul lui Theo se suprapuse o fereastră, anunţând primirea unui nou mesaj. În mod normal, l-ar fi ignorat până într-un moment mai potrivit, dar subiectul afişat solicita atenţia lui imediată: *„Betreff: Ihre Ermordung”,* ceea ce echivala, în limba germană, cu *„Re: Uciderea dumneavoastră”.*

Theo îi ceru computerului să deschidă mesajul. Era în întregime în nemţeşte, dar el îl putea înţelege fără probleme, însă Michiko, care privea peste umărul său, nu cunoştea limba, aşa că traduse pentru ea.

– E de la o femeie din Berlin. Spune cam aşa: „Am văzut anunţul dumneavoastră, retransmis către un grup de ştiri, şi l-am citit. Căutaţi oameni care ar putea şti ceva despre uciderea dumneavoastră. Ei bine, o persoană care locuieşte în blocul meu deţine câteva informaţii despre asta. Ne-am” – aici spune că s-au întrunit, s-au adunat, sau cam aşa ceva – „ne-am adunat cu toţii în hol după cele întâmplate şi ne-am povestit viziunile. Un tip – nu-l cunosc foarte bine, dar stă cu un etaj deasupra mea – a avut o viziune în care se uita la televizor, la o

emisiune de ştiri despre uciderea unui fizician de la Lucerne – aşa am crezut că spusese, dar, după ce v-am citit anunţul, mi-am dat seama că de fapt era CERN, de care recunosc că n-am auzit niciodată. Oricum, i-am retransmis o copie a mesajului dumneavoastră, dar nu ştiu dacă v-a căutat sau nu. Se numeşte Wolfgang Rusch şi îl puteţi găsi la…” Asta e tot ce spune.

– Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Michiko.

– Ce-aş putea face? Iau legătura cu tipul ăsta.

Ridică receptorul şi formă codul lui de acces pentru convorbiri personale internaţionale, apoi tastă numărul care continua să strălucească pe ecran.

11

SUMAR DE ŞTIRI

În Filipine a fost declarată o zi naţională de doliu, ca omagiu adus preşedintelui Maurice Maung şi celorlalţi filipinezi morţi în timpul *Flashforward*-ului.

*

O grupare autointitulată Coaliţia 21 Aprilie face deja lobby pe lângă Congres, solicitând aprobarea construirii unui monument comemorativ în National Mall din Washington D.C., pentru a cinsti memoria americanilor morţi în timpul *Flashforward*-ului. Membrii grupării propun realizarea unui mozaic gigantic, care să înfăţişeze Times Square din New York, aşa cum s-ar părea că va arăta în anul 2030, în baza relatărilor miilor de oameni cărora le-a apărut în viziuni. În mozaic va exista câte o dală pentru fiecare persoană care şi-a pierdut viaţa în timpul evenimentului, pe fiecare dală fiind inscripţionat, cu laser, numele unei persoane.

*

Compania de film şi televiziune Castle Rock Entertainment a anunţat o amânare a lansării mult aşteptatei sale producţii de mare succes, *Catastrofa,* „până într-un moment mai potrivit.”

*

Un sondaj de opinie publicat de *Maclean’s* relevă faptul că tendinţele separatiste ale locuitorilor Québec-ului au atins minimul de până acum: „Informaţia aparent sigură conform căreia Québec-ul va continua să facă parte din Canada peste douăzeci şi unu de ani i-a determinat pe mulţi separatişti înveteraţi să renunţe la luptă”, remarcă un editorial al revistei.

*

Ca măsură de urgenţă menită să-i degreveze pe medicii care au nevoie de mai mult timp pentru a acorda asistenţă persoanelor rănite în timpul *Flashforward*-ului, Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor din Statele Unite a aprobat punerea în vânzare fără reţetă a unsprezece antidepresive, pe întreg teritoriul ţării şi pe o perioadă de un an.

În noaptea aceea, Lloyd şi Michiko stăteau din nou pe canapeaua din

apartamentul lui, cu o serie de documente tipărite la imprimantă şi de rapoarte, toate aduse de el, stivuite pe măsuţă într-un teanc de cinci centimetri. De când ajunseseră acasă. Michiko nu plânsese nici măcar o singură dată, dar Lloyd ştia că avea să adoarmă cu siguranţă din nou plângând, aşa cum se întâmplase în ultimele două nopţi. El se străduia să facă aşa cum era mai bine: nu voia să evite discuţiile despre Tamiko, ceea ce ar fi fost totuna cu a nega că fetiţa existase vreodată – dar nu vorbea despre ea decât dacă Michiko îi rostea numele.

Şi bineînţeles că nu voia să discute nici despre căsătoria şi despre viziunile lor, nici despre toate dubiile care i se învolburau în minte. Aşa că stăteau unul lângă altul, el fiind gata s-o cuprindă cu braţul ori de câte ori avea ea nevoie de sprijin, şi discutau despre alte lucruri.

– Gaston Béranger mi-a tot vorbit despre rolul ştiinţei în ziua de azi, spuse Lloyd. Şi, la naiba, m-a făcut să mă gândesc că e posibil să aibă dreptate. Noi, savanţii, facem afirmaţii speculative. Folosim cu bună ştiinţă cuvinte cu încărcătură emoţională, făcând publicul să creadă că facem ceea ce de fapt nu facem.

– Sunt de acord că lucrurile n-au ieşit întotdeauna bine în privinţa prezentării adevărurilor ştiinţifice în faţa publicului, încuviinţă Michiko. Dar, dacă răspunderea e purtată de CERN… dacă tu…

Dacă tu porţi răspunderea…

Fără îndoială că asta începuse să spună înainte de a se controla. Dacă *tu* porţi răspunderea…

Da, dacă el purta răspunderea – dacă experimentul lui, al lui şi al lui Theo, fusese, cumva, răspunzător pentru toate vieţile curmate, pentru toate distrugerile, pentru moartea lui Tamiko…

Jurase că n-avea s-o întristeze niciodată pe Michiko, că n-avea să-i facă niciodată ceea ce îi făcuse Hiroshi. Dar, dacă experimentul lui condusese, oricât de accidental, oricât de indirect, la moartea lui Tamiko, atunci îi făcuse mult mai mult rău decât îi făcuseră vreodată indiferenţa şi neglijenţa fostului ei soţ.

Wolfgang Rush nu părea câtuşi de puţin dornic de o discuţie telefonică, aşa că, în cele din urmă, Theo îl anunţă cu hotărâre că avea să vină în Germania. Berlinul era la numai opt sute şaptezeci de kilometri de Geneva. Putea să facă drumul cu maşina într-o zi, dar se decise să sune mai întâi la o agenţie de voiaj, mizând pe ideea că avea o şansă minimă să găsească un bilet ieftin.

Şi se dovedi că putea găsi o mulţime.

Da, numărul avioanelor din lume scăzuse într-o oarecare măsură – unele se prăbuşiseră, cu toate că, dintre cele trei mii cinci sute aflate în aer în timpul *Flashforward*-ului, marea majoritate îşi continuaseră cu voie bună zborul fără intervenţia pilotului. Şi, da, exista un influx de oameni care n-aveau de ales, erau nevoiţi să călătorească pentru a-şi rezolva urgenţele din familie.

Dar, conform spuselor funcţionarului de la agenţie, toţi ceilalţi stăteau acasă. Sute de mii de oameni din întreaga lume refuzau să se urce în avioane – şi cine putea să le-o ia în nume de rău? Dacă leşinul se repeta, alte aeronave aveau să se zdrobească de pistele aeroporturilor. Swissair renunţa la toate restricţiile de călătorie obişnuite – nu mai era nevoie de rezervarea biletelor în avans, nu mai era necesar un interval minim de rămânere la destinaţie – clienţii primeau de patru ori mai multe puncte de fidelitate, iar locurile la clasa întâi se distribuiau respectând principiul primul sosit, primul servit, fără să implice costuri suplimentare. Theo îşi luă bilet şi ajunse în Germania în mai puţin de nouăzeci de minute. Şi găsi o întrebuinţare folositoare a timpului de zbor, rulând pe laptopul său alte simulări de coliziuni ale nucleelor atomice.

Când sosi la locuinţa lui Rusch, trecuse cu puţin de opt seara.

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi, îi spuse.

Rusch avea în jur de treizeci de ani, era slab, blond, cu ochii de culoarea grafitului. Se trase într-o parte, lăsându-l să intre în micul apartament, dar nu părea nicidecum încântat că are un oaspete.

– Trebuie să vă spun, mărturisi el, în engleză, că mi-aş fi dorit să nu veniţi. Trec printr-un moment foarte dificil.

– Oh?

– Mi-am pierdut soţia în timpul acestui… indiferent cum vreţi să-l numiţi. Presa germană îi spune *Der Zwischenfall* – „incidentul”. Clătină din cap. Găsesc că e un nume extrem de nepotrivit.

– Îmi pare rău.

– Eu eram aici, acasă, când s-a întâmplat. Joia n-am cursuri.

– Cursuri?

– Predau chimia, sunt profesor asociat. Dar soţia mea… şi-a găsit moartea pe drumul de întoarcere de la serviciu.

– Îmi pare atât de rău, spuse Theo, cu toată sinceritatea.

Rusch ridică din umeri.

– Asta n-o aduce înapoi.

Theo dădu din cap, aprobându-i punctul de vedere. Însă se bucură că, până în momentul acela, Béranger se opusese dorinţei lui Lloyd de a face cunoscută legătura dintre CERN şi accident – se îndoia că Rusch ar mai fi stat de vorbă cu el dacă ar fi ştiut de existenţa unei asemenea relaţii.

– Cum m-aţi găsit?

– Cineva mi-a oferit un pont – am primit foarte multe. Oamenii par intrigaţi de… cercetările mele. Cineva mi-a trimis un e-mail şi mi-a spus că v-a auzit povestindu-vă viziunea, în care aţi auzit de moartea mea urmărind la televizor o emisiune de ştiri.

– Cine?

– Unul dintre vecinii dumneavoastră. Nu cred că are importanţă care anume.

Theo nu promisese să păstreze secretul, dar nu i se părea prudent să-şi dezvăluie sursa.

– Vă rog, adăugă, am făcut un drum lung, care a implicat un cost considerabil, numai ca să vă vorbesc. Trebuie s-aveţi de povestit mai multe decât mi-aţi spus la telefon.

Rusch păru să se mai înmoaie puţin.

– Cred că da. Ei, îmi cer scuze. N-aveţi idee cât de mult mi-am iubit soţia.

Theo îşi roti ochii prin încăpere. Pe un corp scund de bibliotecă era o fotografie: Rusch, părând cu zece ani mai tânăr, alături de o femeie frumoasă, cu părul negru.

– Ea e? întrebă.

Rusch arăta de parcă i-ar fi stat inima – ca şi cum Theo ar fi arătat către soţia lui, în carne şi oase, printr-un miracol iarăşi vie şi nevătămată. Însă apoi dădu cu ochii de fotografie.

– Da, răspunse.

– E foarte frumoasă.

– Mulţumesc, murmură el.

Theo aşteptă câteva clipe, apoi continuă pur şi simplu.

– Am stat de vorbă cu câteva persoane care-au citit în ziare sau în articole online despre… despre uciderea mea, dar dumneavoastră sunteţi primul despre care am aflat că a văzut ceva la televizor. Vă rog, ce-mi puteţi povesti despre asta?

Rusch îl invită în sfârşit să stea jos şi el se aşeză alături de fotografia răposatei *Frau* Rusch. Pe o măsuţă era un castron plin cu struguri – probabil unul dintre noile soiuri obţinute prin inginerie genetică, cu boabe care rămâneau suculente chiar şi fără să fi fost păstrate în frigider.

– Nu sunt prea multe de spus, începu Rusch. Deşi, dacă mă gândesc bine, ceva mi s-a părut straniu. Emisiunea de ştiri nu era în limba germană, era în franceză. Aici, în Germania, nu auzim prea multe buletine de ştiri în franceză.

– Nu apărea indicativul sau sigla postului de televiziune?

– Oh, probabil – dar nu i-am dat atenţie.

– Dar crainicul – l-aţi recunoscut?

– Era o femeie. Necunoscută. Însă eficientă. Foarte vioaie. Dar nu e de mirare că n-am recunoscut-o; avea cu siguranţă mai puţin de treizeci de ani, ceea ce înseamnă că în prezent n-are nici măcar zece.

– N-avea numele suprapus peste imagine? Probabil că viziunea ei a fost despre prezentarea buletinului de ştiri şi, dacă aş găsi-o în prezent, poate şi-ar aminti lucruri pe care nu le-aţi reţinut dumneavoastră.

– Emisiunea nu era live; era o înregistrare. Viziunea mea a început când o derulam; numai că nu foloseam o telecomandă. Videocasetofonul părea să răspundă la comenzile mele verbale. Şi era

pe derulare rapidă. Aparatul nu folosea o casetă video; imaginile se succedau rapid, dar trecerea era extrem de lină, fără purici, fără zvâcniri. Rush făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, imediat ce în spatele ei a apărut o imagine, reprezentând o fotografie – ei, cred că era a dumneavoastră, deşi eraţi mai bătrân, fireşte – am oprit derularea rapidă şi am început să urmăresc emisiunea. Sub imagine scria *„Un Savant tué”* – „moartea unui savant”. Cred că titlul m-a intrigat, ştiţi, fiind eu însumi om de ştiinţă.

– Şi aţi văzut tot reportajul?

– Da.

Prin mintea lui Theo trecu un gând. Dacă Rusch văzuse tot reportajul, însemna că nu durase nici măcar două minute. Bineînţeles că la televizor două minute erau o eternitate, dar…

Dar toată viaţa lui, prezentată în mai puţin de un minut şi patruzeci şi trei de secunde…

– Ce-a spus prezentatoarea? întrebă el. Orice vă puteţi aminti o să-mi fie de folos.

– Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe. Sinele meu din viitor o fi fost intrigat, dar, ei bine, cred că eu am intrat în panică. Cu alte cuvinte – ce naiba se întâmpla? Stăteam la masa din bucătărie, acolo, bând cafea şi citind lucrările unor studenţi, şi totul s-a schimbat dintr-odată. Amănuntele unui reportaj despre o persoană necunoscută erau ultimul lucru care mă interesa.

– Înţeleg că aţi fost probabil foarte dezorientat, zise Theo, deşi, fiindcă nu avusese el însuşi o viziune, bănuia că de fapt nu putea să înţeleagă. Totuşi, cum vă spuneam, orice detaliu pe care vi-l puteţi aminti mi-ar fi de folos.

– Ei bine, femeia relata că eraţi om de ştiinţă – fizician, cred. E corect?

– Da.

– Şi spunea că aveaţi – că o să aveţi – patruzeci şi opt de ani.

Theo dădu din cap.

– Şi că fuseserăţi împuşcat.

– A spus unde?

– A, cred că în piept.

– Nu, nu. Unde am fost împuşcat – unde mă aflam?

– Mă tem că n-a spus.

– S-a întâmplat la CERN?

– A spus că lucraţi la CERN, dar… dar nu-mi aduc aminte să fi spus unde aţi fost ucis. Îmi pare rău.

– A spus ceva despre o arenă sportivă? Despre un meci de box?

Rusch păru surprins de întrebare.

– Nu.

– Vă mai amintiţi şi altceva?

– Îmi pare rău, nu.

– Ce reportaj a urmat după cel despre mine?

Nu ştia de ce pusese întrebarea – poate ca să afle ce loc ocupa în ierarhia ştirilor.

– Îmi pare rău, nu ştiu. N-am urmărit restul buletinului de ştiri. Când s-a terminat partea care vorbea despre dumneavoastră, a început o reclamă – despre o companie care îţi oferea ocazia să-ţi proiectezi copilul. Asta m-a fascinat într-adevăr – pe mine, cel din 2009 – dar sinele meu din 2030 nu părea să manifeste absolut nici un interes. A închis pur şi simplu televi… ei, bineînţeles că de fapt nu era tocmai un televizor; era un ecran plat, agăţat de perete. Dar el l-a închis – a spus „Închidere” şi s-a făcut negru, cât ai clipi; fără să pălească mai întâi. Iar el – eu – noi ne-am întors cu spatele şi – cred că eram într-o cameră de hotel; existau două paturi mari. M-am întins pe unul dintre ele, complet îmbrăcat. Mi-am petrecut restul timpului holbându-mă pur şi simplu la tavan, până când mi s-a terminat viziunea şi m-am trezit din nou la masa din bucătărie. Făcu o pauză. Aveam, fireşte, o lovitură urâtă în frunte; mă izbisem cu capul de masă la începutul viziunii. Şi îmi vărsasem cafea fierbinte pe mână; probabil că dădusem peste cană când mă înclinasem în faţă; am fost norocos că nu m-am ales cu o arsură serioasă. Am avut nevoie de un răstimp în care să-mi limpezesc mintea, şi pe urmă am aflat că toată lumea din clădire avusese halucinaţii. Şi am încercat să-mi sun soţia, numai ca să aflu că… să aflu că… Înghiţi în sec, cu greutate. Le-a luat ceva timp ca s-o găsească, sau cel puţin ca să ia legătura cu mine. Tocmai urca pe un şir de trepte abrupte, la ieşirea din metrou. Aproape că ajunsese sus, după cum spun alţii care au văzut-o, când a leşinat şi a căzut pe spate, în josul a şaizeci sau şaptezeci de trepte. Şi-a frânt gâtul în cădere.

– Dumnezeule, spuse Theo. Îmi pare rău.

De data asta, Rusch dădu din cap, acceptând pur şi simplu comentariul.

Nu mai aveau ce altceva să-şi spună şi, în plus, Theo trebuia să se întoarcă la aeroport; nu voia să-şi sporească datoriile cu costul unei camere de hotel din Berlin.

– Mii de mulţumiri pentru timpul dumneavoastră. Theo îşi duse mâna la buzunar şi îşi scoase caseta cu cărţi de vizită. Dacă vă mai aduceţi aminte ceva despre care credeţi că ar putea fi util, aş aprecia dacă mi-aţi da telefon sau mi-aţi trimite un e-mail.

Îi întinse lui Rusch o carte de vizită.

Acesta o luă, dar nu-i aruncă nici o privire. Theo plecă.

*

Lloyd se întoarse în biroul lui Gaston Béranger în ziua următoare. De data asta, drumul dură încă şi mai mult: îl acostă un grup de adepţi ai teoriei unificării câmpurilor, aflat în drum spre Centrul de Control Computerizat. Când ajunse în sfârşit în biroul directorului, intră direct în subiect:

– Îmi pare rău, Gaston, şi dacă vrei poţi încerca să mă opreşti, dar eu dau totul publicităţii.

– Credeam că mi-am exprimat clar…

– Trebuie să dăm totul publicităţii. Uite, tocmai am stat de vorbă cu Theo. Ştii c-a fost ieri în Germania?

– Nu pot ţine evidenţa deplasărilor unui număr de trei mii de angajaţi.

– S-a dus în Germania – ca urmare a unei hotărâri de moment, şi l-a costat o nimica toată. De ce? *Fiindcă oamenilor le e frică să meargă cu avionul.* Toată lumea e încă paralizată, Gaston. Toată lumea se teme că deplasarea în timp se va repeta. Dacă nu mă crezi, citeşte ziarele sau uită-te la televizor; eu am făcut-o. Evită să facă sport, conduc maşina numai când e neapărat necesar, se feresc de deplasările pe calea aerului. E ca şi cum… ca şi cum ar aştepta să cadă drobul de sare.

Lloyd îşi aminti din nou cum îşi anunţase tatăl lui plecarea.

– Dar asta n-o să se întâmple, nu-i aşa? Atâta vreme cât nu repetăm experimentul, nici deplasarea în timp nu se poate repeta. Nu putem lăsa lumea în suspans. Am făcut deja destul rău. Nu putem lăsa oamenii să se teamă să-şi continue vieţile, să le fie frică să se-ntoarcă – în măsura în care e cu putinţă – la starea de lucruri de mai înainte.

Béranger părea să-i cântărească spusele.

– Ei, haide, Gaston. Mai curând sau mai târziu cineva tot o să scape oricum ceva.

Directorul expiră zgomotos.

– Ştiu. Crezi că nu ştiu? Nu vreau să fiu obstrucţionist. Dar trebuie să ne gândim la consecinţe – la complicaţiile legale.

– E cu siguranţă mai bine să dezvăluim adevărul de bunăvoie decât s-aşteptăm să fim arătaţi cu degetul.

Béranger se uită o vreme în tavan.

– Ştiu că nu mă găseşti pe placul tău, spuse, fără să privească în ochii lui Lloyd.

Canadianul deschise gura să protesteze, dar el ridică mâna.

– Nu te osteni să negi. N-am mers niciodată umăr la umăr; n-am fost niciodată prieteni. Bineînţeles că, în parte, e firesc să fie aşa – se întâmplă în toate laboratoarele din lume. Savanţi care sunt de părere că administratorii există doar ca să le pună beţe-n roate. Administratori care se poartă ca şi cum savanţii ar fi un inconvenient, nu însuşi sufletul acelui loc. Dar aici e ceva care merge mai departe, nu-i aşa? Indiferent ce posturi am ocupa, tot nu ţi-aş fi pe plac. M-am tot gândit la asta şi înainte. Am cunoscut întotdeauna oameni cărora nu le-am plăcut şi nici n-aveam să le plac vreodată, însă nu mi-am închipuit niciodată că vina ar putea fi a mea. Tăcu, apoi ridică uşor din umeri. Dar poate este. Nu ţi-am spus ce mi-a dezvăluit viziunea… şi nici n-am de gând să-ţi spun. Poate mă opun dorinţelor tale mai mult decât e cazul. Crezi că ar trebui să dăm totul publicităţii? Hristoase,

nu ştiu dacă e sau nu corect s-o facem. Dar nu ştiu nici dacă e corect să *n-o* facem. Se întrerupse. Apoi: Apropo, am găsit o paralelă – care să-i poată fi servită presei dacă transpiră ceva, o analogie care să demonstreze că n-avem nici o vină.

Lloyd înălţă din sprâncene.

– Prăbuşirea podului de peste Strâmtoarea Tacoma, spuse Béranger.

Lloyd dădu din cap. În dimineaţa zilei de 7 noiembrie 1940, pavajul podului suspendat peste Strâmtoarea Tacoma, din statul Washington, începuse să se vălurească. În scurt timp, întregul pod începuse să oscileze în sus şi în jos, tresăltând puternic până când, în cele din urmă, se prăbuşise. Orice elev de pe Pământ care învăţase fizică în liceu văzuse filmul celor petrecute şi toată lumea încercase, decenii de-a rândul, să găsească explicaţia cea mai apropiată de realitate: vântul provocase probabil intrarea podului în rezonanţă, motiv pentru care începuse să se onduleze.

La vremea respectivă, toată lumea susţinuse, fireşte, că proiectanţii podului ar fi trebuit să ia în calcul această posibilitate; la urma urmelor, rezonanţa era un fenomen cunoscut cel puţin de când se inventase diapazonul. Numai că intrarea în rezonanţă era o explicaţie eronată; rezonanţa implică o foarte mare precizie – altminteri orice cântăreţ ar sparge câte un pahar cu vin – şi e cât se poate de sigur că vânturile aleatorii nu-i pot da naştere. Nu, în 1990 se demonstrase că podul peste Strâmtoarea Tacoma se prăbuşise datorită unei nelinearităţii fundamentale a podurilor suspendate, o consecinţă a teoriei haosului – o ramură a ştiinţei care nici măcar nu exista la data construirii podului. Proiectanţii nu aveau nici o vină; cunoştinţele de care dispuneau nu le ofereau nici o metodă de a prevedea sau de a împiedica prăbuşirea.

– Ştii, dacă ar fi fost numai viziunile, zise Béranger, n-ar fi fost necesar să ne acoperim fundurile; bănuiesc că aproape toată lumea ţi-ar fi mulţumit. Dar au fost toate accidentele alea de maşină, toţi oamenii care au căzut de pe scări, şi aşa mai departe. Eşti pregătit să-ţi asumi vina? Pentru că n-o să cadă asupra mea, nici asupra CERN. Când se va ajunge la esenţa faptelor, indiferent cât de mult vom vorbi despre Strâmtoarea Tacoma şi despre consecinţele imprevizibile, lumea va dori totuşi să găsească un ţap ispăşitor şi ştii că acela o să fii tu, Lloyd. A fost experimentul tău.

Directorul general tăcu. Lloyd cântări o vreme totul, apoi spuse:

– Sunt în stare să mă descurc.

Béranger dădu scurt din cap.

– *Bien.* O să convocăm o conferinţă de presă. Se uită pe fereastră. Presupun că e timpul să dezvăluim adevărul.

CARTEA A DOUA

Primăvara anului 2009

Libertatea de voinţă e o iluzie. E sinonimă cu o percepţie incompletă.
– Walter Kubilius

12

Ziua a cincea: sâmbătă, 25 aprilie 2009

Clădirea administraţiei din complexul CERN avea o mulţime de săli pentru seminarii şi o mulţime de spaţii destinate întrunirilor. Pentru conferinţa de presă foloseau o sală de prelegeri cu două sute de locuri – şi toate erau ocupate. Departamentul de relaţii cu publicul nu avusese de făcut nimic mai mult decât să anunţe intenţia CERN-ului de a da publicităţii un comunicat de mare importanţă, referitor la cauzele deplasării în timp, şi sosiseră reporteri din întreaga Europă, plus unul din Japonia, unul din Canada şi şase din Statele Unite.

Béranger se ţinu de cuvânt: îl lăsă pe Lloyd să deţină rolul principal; dacă urma să existe un ţap ispăşitor, atunci el avea să fie acela. Canadianul se urcă la pupitrul oratorului şi îşi drese glasul.

– Bună ziua tuturor, spuse el. Mă numesc Lloyd Simcoe.

Cineva din departamentul PR îl instruise, sfătuindu-l să-şi spună numele pe litere, ceea ce şi făcu.

– Adică S-I-M-C-O-E, iar Lloyd începe cu doi de „L”.

Reporterii urmau să primească DVD-uri cu comentariile şi cu biografia lui, dar mulţi ar fi putut dori să-şi scrie imediat reportajele, fără a avea timp să-şi consulte kitul de presă. Lloyd continuă.

– Specialitatea mea e studiul plasmei quark-gluon. Sunt cetăţean canadian, dar am lucrat multă vreme în Statele Unite, la Laboratorul Acceleratorului Naţional Fermi. Iar în ultimii doi ani m-am aflat aici, la CERN, punând la punct un experiment de mare importanţă, desfăşurat cu ajutorul Marelui Accelerator de Particule.

Se opri; îşi făcea rost de timp, încerca să-şi liniştească stomacul. Nu se temea să vorbească în public; îşi petrecuse prea mult timp predând cursuri la universitate pentru a mai rămâne cu o cât de mică spaimă în această privinţă. Dar n-avea cum să ştie ce reacţie urmau să stârnească spusele sale.

– Vi-l prezint pe colaboratorul meu, doctorul Theodosios Procopides, continuă el.

Theo se săltă pe jumătate din scaunul său, aflat alături de pupitru.

– Theo, preciza el, cu un mic zâmbet adresat mulţimii. Spuneţi-mi Theo.

O mare familie fericită, se gândi Lloyd. Spuse numele şi prenumele lui Theo pe litere, apoi inspiră adânc şi trecu mai departe:

– Am condus împreună un experiment care a avut loc aici, pe data de 21 aprilie, exact la ora 16, ora meridianului Greenwich.

Se întrerupse din nou şi se uită de la un chip la altul. Declaraţia sa

nu avu nevoie de prea mult timp ca să-şi facă efectul. Ziariştii începură imediat să-şi strige întrebările şi flash-urile aparatelor de fotografiat asaltară ochii lui Lloyd. El îşi ridică mâinile, cu palmele în afară, aşteptând să se liniştească reporterii.

– Da, spuse, da, bănuiesc că aveţi dreptate. Avem motive să credem că fenomenul de deplasare în timp a avut legătură cu ceea ce făceam aici, cu Marele Accelerator de Particule.

– Cum e cu putinţă? întrebă Klee, un membru al echipei CNN.

– Sunteţi siguri? zbieră Jonas, un corespondent al BBC.

– De ce n-aţi dezvăluit asta mai devreme? strigă reporterul de la Reuters.

– O să vă răspund mai întâi la ultima întrebare, spuse Lloyd. Sau, mai exact, o să-l las pe doctorul Procopides să răspundă.

– Mulţumesc, zise Theo, ridicându-se şi apropiindu-se de microfon. Nu am, ăăă, dezvăluit acest lucru până acum fiindcă n-am avut un model teoretic care să ofere o explicaţie pentru cele petrecute. Făcu o pauză. Ca să fiu sincer, încă nu îl avem, la urma urmelor de la *Flashforward* n-au trecut decât patru zile. Dar fapt este că am realizat coliziunea de particule care-a generat cea mai mare energie din istoria planetei şi care a avut loc exact – în aceeaşi secundă – când s-a declanşat fenomenul. Nu putem ignora posibilitatea existenţei unei relaţii cauzale.

– Cât de siguri sunteţi că aceste două evenimente sunt legate? întrebă o femeie de la *Tribune de Genève.*

Theo ridică din umeri.

– Nu ne putem gândi la nici un element al experimentului nostru care ar fi putut provoca *Flashforward*-ul. Pe de altă parte, nici nu ne putem gândi la nimic altceva care ar fi putut să-l provoace. S-ar părea, pur şi simplu, că activitatea noastră e cel mai probabil candidat.

Lloyd se uită la Béranger, a cărui figură de şoim era impasibilă. Când făcuseră repetiţia pentru conferinţa de presă, Theo spusese „cel mai probabil vinovat”, iar directorul protestase cu o revărsare pripită de cuvinte, nemulţumit de termenul ales. Dar se dovedi că modificarea nu avusese nici o importanţă.

– Deci admiteţi că sunteţi responsabili? întrebă Klee. Admiteţi că toate decesele au avut loc din vina dumneavoastră?

Lloyd îşi simţi stomacul înnodându-se şi văzu faţa lui Béranger încreţindu-se într-o expresie încruntată. Directorul general părea gata să intervină, preluând conducerea conferinţei de presă.

– Admitem că experimentul nostru pare să fie cauza cea mai probabilă, spuse Lloyd, venind alături de Theo. Dar susţinem că nu exista nici o modalitate – absolut nici una – prin care am fi putut prevedea, chiar şi pe departe, cele întâmplate ca o consecinţă a acţiunii noastre. Evenimentul a fost pe de-a-ntregul neprevăzut – şi imprevizibil. A fost, pur şi simplu, ceea ce numesc companiile de

asigurări un act divin.

– Dar toate decesele…, strigă un reporter.

– Şi toate pagubele materiale…, strigă un altul.

Lloyd îşi ridică din nou mâinile.

– Da, da, ştim. Credeţi-mă, inimile noastre sunt alături de toţi cei care au fost răniţi sau au pierdut pe cineva drag. O fetiţă la care ţineam foarte mult şi-a găsit sfârşitul când s-a răsucit o maşină scăpată de sub control; aş da orice ca s-o pot aduce înapoi. Dar preîntâmpinarea acestui fapt nu ar fi fost posibilă…

– Ba da, bineînţeles că ar fi fost, strigă Jonas. Dacă n-aţi fi făcut experimentul, nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Cu tot respectul, domnule, ceea ce spuneţi e iraţional, zise Lloyd. Oamenii de ştiinţă fac experienţe tot timpul, iar noi am luat toate precauţiile rezonabile. După cum ştiţi, CERN deţine un record demn de invidiat în privinţa siguranţei. Iar oamenii nu se pot pur şi simplu opri să facă anumite lucruri – ştiinţa nu poate înceta să meargă înainte. N-am ştiut că se va întâmpla aşa ceva; nu puteam s-o ştim. Dar dezvăluim adevărul; i-l spunem lumii. Ştiu că oamenii se tem că fenomenul s-ar putea repeta, că, în orice clipă, conştientul fiecăruia dintre ei ar putea fi transportat în viitor. Dar nu va fi aşa; noi am fost cauza şi noi vă asigurăm – asigurăm pe toată lumea – că nu există pericolul de a se mai întâmpla vreodată ceva similar.

Bineînţeles că din rândurile presei se înălţară strigăte scandalizate – editoriale despre savanţii care voiau să afle lucruri pe care oamenii nu erau meniţi să le cunoască. Dar, oricât ar fi încercat, nici măcar publicaţiile de scandal de cea mai joasă speţă nu reuşiră să găsească vreun fizician demn de încredere dornic să pretindă că ar fi existat ceva care să sugereze că experimentul de la CERN putea provoca deplasarea în timp a zonei conştiente a minţii. Ceea ce dădu fireşte naştere unor comentarii şovăielnice despre fizicienii care se protejau reciproc. Însă opinia publică trecu rapid de la învinuirile aduse echipei de la CERN la acceptarea faptului că fenomenul fusese cu desăvârşire imprevizibil, că reprezentase o noutate absolută.

Însă Lloyd şi Michiko continuau să treacă prin clipe grele. Ea plecase cu avionul la Tokio, să ducă trupul neînsufleţit al lui Tamiko. El se oferise, fireşte, să o însoţească, dar nu ştia limba japoneză. În circumstanţe obişnuite, japonezii cunoscători ai limbii engleze s-ar fi străduit, cu toată politeţea, să-l ajute să se simtă în largul lui, însă, în acea situaţie cumplită, era evident că ar fi fost exclus din aproape toate conversaţiile. Fapt la care se adăuga şi aspectul cel mai stânjenitor: Lloyd nu era tatăl vitreg al lui Tamiko; nu era soţul lui Michiko. Era momentul ca Michiko şi Hiroshi, indiferent ce neînţelegeri ar fi avut în trecut, să-şi jelească fiica şi să o conducă la locul odihnei de veci. Oricât de zdrobit s-ar fi simţit el însuşi din

pricina celor întâmplate cu Tamiko, Lloyd trebuia să admită că în Japonia nu-i putea fi de prea mare ajutor lui Michiko.

Aşa că, în timp ce ea zbura spre est, către locurile natale, Lloyd rămase la CERN, încercând s-ajute o lume derutată să-nţeleagă fenomenul fizic aflat la baza celor petrecute.

– Doctore Simcoe, spuse Bernard Shaw, puteţi să ne explicaţi ce s-a întâmplat?

– Desigur, răspunse Lloyd, aşezându-se confortabil.

Se afla în sala de teleconferinţe de la CERN, cu o cameră cât un degetar îndreptată către el din vârful unui trepied firav. Shaw era, fireşte, la sediul CNN din Atlanta. Pe toată durata zilei, Lloyd avea programate alte cinci interviuri similare, dintre care unul în franceză.

– Cei mai mulţi dintre noi au auzit termenul „spaţiu-timp”, sau „continuum spaţio-temporal”. Se referă la o combinaţie a celor trei dimensiuni, lungimea, lăţimea şi înălţimea, cu o a patra dimensiune, care este timpul. Îi făcu semn unei tehniciene aflate în afara câmpului vizual al camerei şi pe monitorul din spatele lui apăru imaginea imobilă a unui bărbat alb, cu părul negru. Iată-l pe Hermann Minkowski, continuă el. Omul care a propus pentru prima oară folosirea conceptului de continuum spaţio-temporal. O pauză. E greu să-l ilustrăm direct pe un model cu patru dimensiuni, dar e simplu dacă îl simplificăm, înlăturând una dintre dimensiunile spaţiale. Lloyd dădu iarăşi din cap şi imaginea se schimbă. Iată o hartă a Europei. Bineînţeles că Europa e tridimensională, dar ne-am obişnuit cu toţii să folosim hărţi bidimensionale. Iar Hermann Minkowski s-a născut în anul 1864 aici, în Kaunas, pe teritoriul Lituaniei de astăzi.

În interiorul graniţelor Lituaniei apăru un punct luminos.

– Iată-l. Însă haideţi să pretindem că lumina nu reprezintă oraşul Kaunas, ci e mai degrabă însuşi Minkowski, născându-se în anul 1864.

În colţul din dreapta jos al hărţii apăru legenda: „1864 d.H.”

– Dacă ne-ntoarcem cu câţiva ani înapoi, vedem că înaintea acelui moment nu există nici un Minkowski.

Data de pe hartă se schimbă în 1863 d.H., apoi în 1862 d.H., şi bineînţeles că Minkowski nu se vedea nicăieri.

– Acum să revenim în 1864.

Harta îi făcu pe plac şi lumina care-l simboliza pe Minkowski reapăru, strălucitoare, la latitudinea şi longitudinea oraşului Kaunas.

– În 1878, zise Lloyd, Minkowski s-a mutat la Berlin, ca să meargă la Universitate.

Harta din 1864 se desprinse ca o filă de calendar; cea de sub ea purta eticheta 1865. Apoi, într-o succesiune rapidă, se desprinseră alte hărţi, etichetate drept 1866 până la 1877, toate cu lumina Minkowski în Kaunas sau în imediata sa apropiere, dar, când apăru harta din 1878, lumina se mutase cu patru sute de kilometri către vest,

ajungând în Berlin.

– Minkowski n-a rămas în Berlin, continuă Lloyd. În 1881 s-a transferat la Königsberg, în apropierea graniţelor de astăzi ale Poloniei.

Se desprinseră încă trei hărţi şi, când apăru cea etichetată 1881, lumina Minkowski îşi schimbase din nou locul.

– Vreme de nouăsprezece ani, Hermann al nostru a sărit de la o universitate la alta, parcă jucând bebop, întorcându-se la Königsberg în 1894, venind apoi la Zürich, aici, în Elveţia, în 1896, şi mutându-se apoi în centrul Germaniei, la universitatea din Göttingen, în 1902.

Hărţile care se succedau reflectară mutările.

– Şi a rămas în Göttingen până la data morţii sale, 12 ianuarie 1909.

Se desprinseră mai multe hărţi, dar lumina rămase în acelaşi loc.

– Şi bineînţeles că, după 1909, n-a mai existat.

Hărţile echitate „1910”, „1911” şi „1912” se desprinseră pe rând, dar pe nici una dintre ele nu apărea nici o lumină.

– Acum, zise Lloyd, ce se întâmplă dacă luăm hărţile şi le stivuim înapoi, în ordine cronologică, dar le înclinăm puţin, astfel încât să le vedem înşiruindu-se oblice?

Computerul care genera imaginea din spatele lui i se supuse, făcând exact ceea ce spunea el.

– După cum vedeţi, lumina dată de mişcările lui Minkowski lasă o dâră prin timp. Începe de aici, aproape de jos, din Lituania, trece prin Germania şi Elveţia şi se încheie aici, sus, în Göttingen.

Hărţile erau aşezate una peste alta, alcătuind un cub, iar traseul vieţii lui Minkowski şerpuia în interiorul acestuia, zărindu-se prin el, ca o vizuină strălucitoare de gofer ce urca spre suprafaţa de deasupra.

– Acest mod de a reprezenta traseul vieţii cuiva prin spaţiu-timp se numeşte cubul lui Minkowski: bunul Hermann însuşi a fost primul care a desenat aşa ceva. Bineînţeles că putem desena câte unul pentru oricine. Iată-l pe al meu.

Harta se modifică, reprezentând întreaga lume.

– M-am născut în Nova Scoţia, Canada, în anul 1964, m-am mutat la Toronto şi apoi la Harvard ca să-mi fac studiile universitare, am lucrat câţiva ani la Fermilab, în Illinois, şi am sfârşit prin a ajunge aici, la CERN, pe graniţa dintre Elveţia şi Franţa.

Hărţile se stivuiră una peste alta, alcătuind un cub cu un traseu luminos şerpuind în interior.

– Şi, fireşte, puteţi reprezenta traseul vieţii altor persoane în acelaşi cub.

Alte cinci trasee, fiecare de o altă culoare, străpunseră cubul, urcând spre suprafaţă. Unele începeau mai devreme decât al lui Lloyd şi unele se încheiau fără să atingă suprafaţa.

– Latura de sus a cubului, cea de aici, spuse el, reprezintă ziua de astăzi, 25 aprilie 2009. Şi suntem, fireşte, cu toţii de acord că astăzi *e*

astăzi. Adică ne amintim cu toţii ziua de ieri, dar suntem de acord că a trecut; şi nici unul dintre noi nu ştie nimic despre ziua de mâine. Ne uităm, cu toţii, la această secţiune particulară prin cub.

Suprafaţa de deasupra se lumină.

– Vă puteţi imagina ochiul minţii colective a omenirii privind această secţiune.

Schiţa unui ochi omenesc complet, cu tot cu gene, plutea în exteriorul cubului, paralelă cu faţa sa superioară.

– Dar în timpul *Flashforward*-ului s-a întâmplat următorul lucru: ochiul minţii omenirii s-a deplasat în susul cubului, către viitor, şi, în loc să privească secţiunea care reprezintă anul 2009, a privit-o pe cea care reprezintă anul 2030.

Cubul se extinse în sus, transformându-se într-un bloc, şi majoritatea traseelor colorate de vieţi continuară să urce în interiorul său. Ochiul plutitor se înălţă dintr-un salt, iar planul luminat se afla acum foarte aproape de partea de sus a blocului de hărţi prelungit.

– Vreme de două minute, am privit un alt punct de pe traseele vieţilor noastre.

Bernard Shaw se foi în scaun.

– Cu alte cuvinte, spuneţi că spaţiul-timp este ca un grup de cadre de film stivuite unele peste altele, iar „acum” este cadrul luminat în momentul respectiv?

– E o analogie corectă, răspunse Lloyd. De fapt, mă ajută să-mi continui explicaţia, după cum urmează: Să presupunem că vă uitaţi la *Casablanca,* care este filmul meu preferat. Şi să presupunem că pe ecran se află acum un anume moment al filmului.

În spatele lui Lloyd, Humphrey Bogart spunea:

– L-ai cântat pentru ea, cântă-l şi pentru mine. Dacă ea îl suportă, îl suport şi eu.

Dooley Wilson se feri să-l privească pe Bogey în ochi.

– Nu-mi amintesc cuvintele.

Bogart, printre dinţii încleştaţi:

– Cântă-l!

Wilson îşi înălţă privirea către tavan şi începu să cânte „Cum trece timpul”, cu degetele dansându-i pe clapele pianului.

– Ei, continuă Lloyd, stând în faţa ecranului, simplul fapt că acum vă uitaţi la *acest* cadru – şi, când spuse „acest cadru”, Dooley Wilson încremeni în imagine – nu înseamnă că *această* altă parte e mai puţin definită sau mai puţin reală.

Imaginea se schimbă brusc. Un avion dispărea în ceaţă. Un Claude Rains energic se uită la Bogart.

– Ar putea fi o idee bună să dispari o vreme din Casablanca, spuse el. În Brazzaville e o garnizoană franceză. Pot fi convins să-ţi aranjez plecarea acolo.

Bogey schiţă un zâmbet.

– Scrisoarea mea de tranzit? Mi-ar prinde bine o călătorie. Dar pariul nostru e valabil în continuare. Îmi datorezi zece mii de franci.

Rains ridică din sprâncene.

– Şi aceşti zece mii de franci ar trebui să acopere cheltuielile noastre.

– Ale *noastre?* întrebă Bogart, surprins.

Rains dădu din cap.

– Îhî.

Lloyd îi privi pe cei doi din spate, în timp ce se pierdeau umăr la umăr în întunericul nopţii.

– Louis, spuse Bogart – într-o replică din afara cadrului, despre care Lloyd ştia că fusese adăugată după filmare – cred că ăsta ar putea fi începutul unei prietenii frumoase.

– Vedeţi? continuă canadianul, întorcându-se ca să se uite la cameră şi la Shaw. Poate că tocmai îl priviţi pe Sam cântând pentru Rick „Cum trece timpul”, dar sfârşitul *e deja hotărât.* Când urmăriţi pentru prima oară *Casablanca,* staţi pe marginea scaunului, întrebându-vă dacă Elsa o să plece cu Victor Laszlo sau o să rămână cu Rick Blaine. Însă răspunsul este şi va fi întotdeauna acelaşi: problemele pe care le au doi oameni neînsemnaţi nu înseamnă de fapt mare lucru în lumea asta nebună[24].

– Vreţi să spuneţi că viitorul e la fel de inflexibil ca trecutul? întrebă Shaw, părând să aibă mai multe îndoieli decât de obicei.

– Exact.

– Dar, doctore Simcoe, cu tot respectul, pare o afirmaţie lipsită de sens. Cu alte cuvinte, cum rămâne cu liberul-arbitru?

Lloyd îşi încrucişa braţele la piept.

– Nu există aşa ceva.

– Bineînţeles că există, zise Shaw.

Lloyd zâmbi.

– Ştiam că o să spuneţi asta. Sau, mai exact, oricine priveşte cuburile lui Minkowski din exterior ştia c-o s-o spuneţi – pentru că era deja dăltuit în piatră.

– Cum ar fi cu putinţă? În fiecare zi luăm un milion de decizii; oricare dintre ele ne modelează viitorul.

– Aţi luat un milion de decizii ieri, dar sunt imuabile – nu se mai pot schimba în nici un chip, indiferent cât de mult aţi regreta o parte dintre ele. Şi veţi lua un milion de decizii mâine. Nu există nici o diferenţă. Credeţi că aveţi un liber-arbitru, dar nu e aşa.

– Daţi-mi voie să văd dacă v-am înţeles corect, doctore Simcoe. Susţineţi că viziunile n-au fost ale *unui* viitor posibil. Au fost mai degrabă ale *viitorului* – ale singurului viitor care există.

– Categoric. Trăim cu adevărat într-un univers de tipul blocului

---

[24] O altă replică din film.

Minkowski, iar ceea ce înţelegem prin „acum” e de fapt o iluzie. Viitorul, prezentul şi trecutul sunt, toate, exact la fel de reale şi exact la fel de imuabile.

13

– Doctore Simcoe?

Începea să se lase seara. Lloyd terminase în sfârşit ultimul interviu din ziua aceea şi, cu toate că avea de citit un teanc de rapoarte înainte de a merge la culcare, se plimba acum pe una dintre străzile monotone din St. Genis. Se îndrepta către o brutărie şi către un magazin de brânzeturi, să-şi cumpere pâine şi un calup de brânză Appenzeller pentru micul dejun din ziua următoare.

Un bărbat masiv, de vreo treizeci şi cinci de ani, se apropia de el. Purta ochelari – fapt destul de neobişnuit într-o lume avansată, unde keratotomia cu laser atinsese perfecţiunea – şi un pulover albastru întunecat. Era tuns scurt, ca şi Lloyd, în pas cu moda.

Canadianul simţi împunsătura panicii. Era probabil nebun fiindcă ieşea de unul singur în public după ce o jumătate de lume îi văzuse faţa la televizor. Se uită în dreapta şi în stânga, încercând să-şi dea seama unde ar fi putut să fugă. Nu avea unde.

– Da? răspunse el cu prudenţă.

– Doctorul Lloyd Simcoe?

Bărbatul vorbea englezeşte, dar cu accent franţuzesc. Lloyd înghiţi în sec.

– Eu sunt.

A doua zi trebuia să discute cu Béranger despre asigurarea unei gărzi de corp.

Mâna bărbatului o găsi pe neaşteptate pe a lui şi începu să i-o scuture cu furie.

– Doctore Simcoe, vreau să vă mulţumesc! Omul îşi ridică palma stângă, ca şi cum ar fi vrut să împiedice o obiecţie. Da, da, ştiu că n-aţi avut intenţia să se petreacă tot ce s-a petrecut, şi cred că unii au avut de suferit. Dar trebuie să vă spun că viziunea asta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mi-a schimbat cu desăvârşire viaţa.

– Ah, zise Lloyd, retrăgându-şi mâna. E un lucru bun.

– Da, domnule, înainte de viziune eram cu totul alt om. N-am crezut niciodată în Dumnezeu – absolut niciodată, nici măcar când eram copil. Dar viziunea mea – în viziune eram într-o biserică, rugându-mă împreună cu o întreagă congregaţie.

– Vă rugaţi într-o seară de miercuri?

– Întocmai, doctore Simcoe! Adică, nu în timp ce aveam viziunea,

dar după ce s-a anunţat la ştiri ce au fost viziunile. Mă rugam într-o seară de miercuri! Eu! Tocmai eu, din toţi oamenii. Ei bine, nu puteam să neg că asta se întâmpla, că, la un moment dat, între acum şi atunci, o să-mi găsesc calea. Aşa că am luat o Biblie – am intrat într-o librărie şi am cumpărat una. Nu ştiusem niciodată că sunt de atât de multe feluri! Atâtea traduceri diferite! Oricum, am luat-o pe aceea în care cuvintele lui Iisus sunt tipărite cu roşu şi am început s-o citesc. M-am gândit, OK, mai curând sau mai târziu tot o să fac asta, aşa că aş putea să aflu acum despre ce e vorba. Şi am citit pur şi simplu – am citit până şi toţi acei arbori genealogici, toate numele acelea minunate, ca o muzică: Obadia, Şebania – ce nume extraordinare! Oh, desigur, doctore Simcoe, dacă n-aş fi avut viziunea, aş fi descoperit oricum toate astea peste douăzeci şi unu de ani, dar dumneavoastră m-aţi făcut să le găsesc acum, în 2009. Nu m-am simţit niciodată mai împăcat, mai iubit. Mi-aţi făcut într-adevăr o mare favoare.

Lloyd nu ştia ce să spună.

– Mulţumesc.

– Nu, domnule, eu vă mulţumesc!

Şi îi scutură din nou mâna, apoi îşi continua grăbit drumul.

Lloyd ajunse acasă în jurul orei nouă. Michiko îi lipsea foarte mult, şi se gândi s-o sune, dar la Tokio era cinci dimineaţa – prea devreme pentru un telefon. Puse pâinea şi brânza deoparte şi se aşeză să se uite la televizor – să se destindă pentru câteva minute înainte de a aborda ultimul teanc de rapoarte.

Trecu de pe un canal pe altul, până când îi atrase atenţia ceva de pe un program elveţian de ştiri: o discuţie despre *Flashforward.* O reporteră obţinuse legătura prin satelit cu Statele Unite. Lloyd îl recunoscu pe bărbatul intervievat după coama bogată de păr roşu: era Uluitorul Alexander, iluzionist de mare clasă şi ridiculizator al presupuselor puteri psihice. Lloyd îl văzuse adesea la televizor de-a lungul anilor, inclusiv la *The Tonight Show.* De fapt, se numea Raymond Alexander şi era profesor la Universitatea Duke.

Interviul nu era în direct, fără nici o îndoială: reportera vorbea în franceză, iar Alexander răspundea în engleză şi vocea lui era acoperită de a unui translator care oferea versiunea franceză a spuselor americanului. Cuvintele lui Alexander abia dacă se distingeau în fundal.

– L-aţi auzit, fără nici o îndoială, pe savantul de la CERN care susţine că viziunile au înfăţişat singurul viitor posibil.

Lloyd îşi îndreptă spatele.

– *Oui,* răspunse vocea translatorului. Dar e evident absurd. Se poate demonstra cu uşurinţa că viitorul e adaptabil. Alexander se foi pe scaun. În viziune, mă aflam în apartamentul meu. Şi aveam pe birou, atunci ca şi acum, acest obiect.

În studio, în faţa lui, se afla o masă. Întinse mâna şi luă un prespapier. Camera se apropie de obiect. Era un bloc de malahit, cu un mic Triceratops auriu în interior.

– Ei, o fi părând de două parale, spuse el, dar eu ţin realmente mult la acest flecuşteţ; e un suvenir dintr-o excursie la Monumentul Naţional al Dinozaurilor, care mi-a făcut mare plăcere. Însă ţin într-o mult mai mare măsură la raţionalitate.

Întinse mâna sub masă, de unde scoase o bucată de pânză de sac. O întinse şi aşeză prespapierul pe ea. Pe urmă extrase de sub aceeaşi masă un ciocan şi, continuând să se afle în obiectivul camerei, începu să distrugă suvenirul, şi malahitul se sparse şi se fărâmiţă, iar micul dinozaur – care nu putea fi din metal masiv – fu strivit, transformându-se într-un bulgăre imposibil de recunoscut.

Alexander zâmbi triumfător către cameră: raţiunea îşi dovedise încă o dată supremaţia.

– Prespapierul a apărut în viziunea mea; un prespapier care nu mai există. Prin urmare, tot ceea ce au dezvăluit viziunile nu reprezintă nicidecum imaginea unui viitor imuabil.

– Dar cuvântul dumneavoastră este, fireşte, singura dovadă că prespapierul a apărut în viziune, spuse intervievatoarea.

Alexander păru tulburat, iritat că integritatea lui era pusă la îndoială. Însă în final dădu din cap.

– Aveţi dreptate să fiţi sceptică – lumea ar deveni un loc mai bun dacă am fi cu toţii ceva mai puţin creduli. Adevărul este că oricine poate face un experiment similar. Dacă în viziunea dumneavoastră aţi văzut o piesă de mobilier pe care o deţineţi acum, distrugeţi-o – sau vindeţi-o. Dacă v-aţi văzut propria mână, faceţi-vă un tatuaj pe mâna aceea. Dacă v-au văzut alţii, şi aveaţi barbă, apelaţi la o electroliză facială, ca să nu vă mai crească barba niciodată.

– Electroliză facială! exclamă reportera. Pare o măsură extremă.

– Dacă viziunea dumneavoastră v-a răvăşit şi dacă vreţi să vă asiguraţi că n-o să se adeverească niciodată, poate fi un mod de a vă convinge. Dar cel mai eficient mod de a demonstra pe scară largă falsitatea viziunilor este, fireşte, găsirea unui punct de reper pe care l-au văzut mii de oameni – cum ar fi, să zicem, Statuia Libertăţii – şi distrugerea lui. Însă presupun că Serviciul Parcurilor Naţionale n-o să ne-ngăduie să facem asta.

Lloyd se lăsă pe spătarul canapelei. Ce minciuni. Nici unul dintre lucrurile sugerate de Alexander nu reprezenta o dovadă autentică – şi toate erau subiective; depindeau de relatările propriilor viziuni. Şi, ei bine, ce metodă excelentă de a ajunge la televizor – nu numai pentru Alexander, ci şi pentru oricine altcineva care îşi dorea să fie intervievat. Era suficient să pretinzi că nu erai de acord cu imuabilitatea viitorului.

Lloyd se uită la ceasul de pe unul dintre rafturile fixate pe pereţii de

un roşu întunecat ai apartamentului său. Era 21h30 – adică numai 1:30 după-amiaza la graniţa dintre Colorado şi Utah, unde se afla Monumentul Naţional al Dinozaurilor; îl vizitase o dată el însuşi. Se mai gândi câteva minute, apoi luă telefonul, vorbi cu o operatoare de la informaţii şi, în final, cu o vânzătoare de la magazinul de suveniruri al Monumentului Dinozaurilor.

– Bună ziua, spuse el. Caut un obiect anume – un pres-papier din malahit.

– Malahit?

– E un mineral verde – ştiţi, o piatră ornamentală.

– Oh, da, sigur. Ale noastre sunt cu dinozauri micuţi în interior. Avem cu *Tyrannosaurus Rex,* cu *Stegosaurus* şi cu *Triceratops.*

– Cât costă cel cu *Triceratops?*

– Paisprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

– Faceţi livrări prin poştă?

– Sigur că da.

– Aş vrea să cumpăr unul şi să-l trimit în…

Se opri să se gândească: unde naiba era Universitatea Duke?

– În Carolina de Nord.

– OK. Care e adresa completă?

– Nu sunt sigur. Puneţi doar „Profesor Raymond Alexander, Universitatea Duke, Durham, Carolina de Nord”. Nu mă-ndoiesc c-o să ajungă.

– Prin UPS[25]?

– Ar fi excelent.

Zgomot de taste.

– Transportul e opt dolari şi cincizeci de cenţi. Cum preferaţi să plătiţi?

– Cu cardul Visa.

– Numărul, vă rog.

Îşi scoase portofelul şi îi citi şirul de cifre; îi spuse şi data expirării şi numele său. Şi apoi închise telefonul, se aşeză din nou pe canapea şi îşi încrucişă braţele pe piept, simţindu-se cât se putea de satisfăcut.

Stimate doctore Simcoe,

Îmi cer scuze fiindcă vă deranjez cu un e-mail nesolicitat; sper că o să treacă prin filtrul dumneavoastră antispam. Ştiu că de când aţi apărut la televizor sunteţi probabil asaltat de mesaje, dar trebuia pur şi simplu să vă scriu şi să vă spun ce impact a avut viziunea asupra mea.

Am optsprezece ani şi sunt gravidă. Nu de foarte mult timp – doar de vreo două luni. Încă nu le spusesem, nici prietenului meu, nici părinţilor mei. Credeam că să rămân însărcinată era cel mai cumplit lucru care mi s-ar fi putut întâmpla: sunt încă la liceu, iar prietenul meu începe facultatea la toamnă. Încă mai locuim amândoi cu părinţii şi n-avem bani. Mă gândeam că

[25] *United Parcel Service.*

nu e deloc timpul potrivit să aducem un copil pe lume… aşa că intenţionam să fac un avort. Eram deja programaţi. Şi apoi am avut viziunea – şi a fost incredibil! Eram eu, şi Brad (prietenul meu), şi fiica noastră, eram cu toţii împreună, locuind într-o casă frumoasă, peste douăzeci şi unu de ani de acum înainte. Fiica mea crescuse – era chiar cu puţin mai mare decât sunt eu acum – şi era atât de frumoasă, şi ne povestea că se întâlneşte cu un coleg de şcoală, şi ne întreba dacă ar putea să-l aducă într-o seară la cină, fiindcă ştia că o fim pur şi simplu încântaţi de el, şi bineînţeles că noi am spus da, fiindcă ea era fiica noastră şi era vorba de ceva important pentru ea, şi…

Ei, trăncănesc prea mult. Esenţa este că viziunea mi-a permis să-mi dau seama că lucrurile aveau să meargă. Am anulat programarea pentru avort, şi eu şi Brad căutăm un mic apartament unde să locuim împreună, şi, spre surprinderea mea, părinţii mei nu s-au enervat şi au chiar de gând să ne-ajute puţin în privinţa cheltuielilor.

Ştiu că o mulţime de oameni vor spune că viziunile le-au distrus vieţile. Eu am vrut doar să ştiţi că în a mea a adus o îmbunătăţire enormă, că a salvat pur şi simplu viaţa fetiţei pe care o port acum în mine.

Vă mulţumesc… pentru toate.

Jean Alcott

*

Doctore Simcoe,

Am auzit, la ştiri, despre oameni care-au avut viziuni fascinante. Eu nu. În viziune eram exact în casa în care locuiesc acum. Eram singur, ceea ce nu e neobişnuit – copiii cresc şi soţia mea e adesea foarte ocupată la serviciu. Deşi câteva lucruri arătau diferit – mobila uşor rearanjată, un tablou nou pe perete – nu exista într-adevăr nimic care să-mi sugereze că mă aflam în viitor.

Şi ştiţi ce? Asta-mi place. Sunt un bărbat fericit; am avut o viaţă bună. E extrem de liniştitor să mă gândesc că existenţa mea va fi exact la fel vreme de încă două decenii.

Viziunea a întors, în aparenţă, vieţile multor oameni cu susul în jos – dar nu şi pe a mea. Am vrut pur şi simplu să ştiţi asta.

Cele mai bune urări,
Tony DiCiccio

POSTĂRI PE SITE-UL WEB PROIECTUL MOZAIC

Brooklyn, New York: OK, în viziunea mea a apărut steagul american, da? Şi avea, cred, 52 de stele: un rând de 7, apoi un rând de 6, apoi 7, apoi 6, şi tot aşa, până la un total de 52. Ei, îmi imaginez că a 51-a stea trebuie să fie Puerto Rico, corect? Dar înnebunesc încercând să ghicesc care ar putea fi a 52-a. Dacă ştiţi, trimiteţi vă rog un e-mail…

*

Edmonton, Alberta: Nu sunt inteligent. Sufăr de sindromul Down, dar sunt un om bun. În viziunea mea, vorbeam folosind cuvinte mari, aşa că eram probabil inteligent. Vreau să fiu inteligent din nou.

*

Indianapolis, Indiana: Vă rog să nu-mi mai trimiteţi e-mailuri în care spuneţi că-n 2030 o să fiu Preşedintele Statelor Unite; mi-au inundat căsuţa poştală.

Ştiu c-o să fiu preşedinte – şi, când o s-ajung la putere, o să trimit IRS-ul[26] în inspecţie la toată lumea care-mi mai spune asta…

*

Islamabad, Pakistan (traducere automată din limba urdu a originalului): În viziunea mea, am două braţe – însă în prezent nu am decât unul (sunt veteran din războiul dintre India şi Pakistan). În viziune n-am avut senzaţia că era o proteză. Aş fi interesat să primesc veşti de la oricine deţine informaţii despre membrele artificiale sau poate chiar despre regenerarea membrelor peste douăzeci şi unu de ani.

*

Changzhou, China (traducere automată din limba mandarină a originalului): După toate aparenţele, peste douăzeci şi unu de ani voi fi mort, ceea ce nu mă surprinde, fiindcă acum sunt foarte bătrân. Dar sunt interesat de orice veşti despre succesele copiilor, nepoţilor şi chiar strănepoţilor mei. Numele lor sunt…

*

Buenos Aires, Argentina: Aproape toată lumea cu care am vorbit celebra o sărbătoare sau avea o zi liberă în timpul *Flashforward*-ului. Ei bine, a treia zi de miercuri din octombrie nu e zi de sărbătoare în nici unul dintre locurile din America de Sud pe care le ştiu, de aceea mă gândesc că poate o s-ajungem la săptămâna de lucru de patru zile, cu miercurea liberă. Ştie cineva ceva sigur?

*

Auckland, Noua Zeelandă: Ştiu patru dintre numerele câştigătoare la extragerea din 19 octombrie 2030 a loteriei Super Opt din Noua Zeelandă – în viziunea mea, încasam 200 de dolari pentru un bilet cu aceste patru numere câştigătoare. Dacă ştiţi alte numere câştigătoare de la aceeaşi loterie, mi-ar plăcea să ne punem informaţiile cap la cap.

*

Geneva, Elveţia (postat în paisprezece limbi): Oricine deţine informaţii despre uciderea lui Theodosios (Theo) Procopides, este rugat să mă caute la…

14

Ziua a şasea: duminică, 26 aprilie 2009

Lloyd şi Theo îşi luau prânzul împreună în vastul bufet cu autoservire din centrul de control al LHC. În jurul lor, alţi fizicieni discutau în contradictoriu, emiţând teorii şi interpretări ale *Flashforward*-ului – o pistă promiţătoare, legată de presupusa defectare a unuia dintre cuadripolii magnetici, fusese torpilată în ultima oră. Se dovedise că magnetul funcţiona foarte bine; defectul fusese al aparaturii de testare.

Lloyd avea în faţă o salată; Theo mânca un chebap pe care-l pregătise cu o seară înainte, încălzit la microunde.

– Oamenii par să facă faţă evenimentelor mult mai bine decât mi-aş

[26] Internal Revenue Service (Fiscul).

fi imaginat, spuse Lloyd.

Fereastra dădea în curtea interioară, unde se deschideau florile de primăvară.

– Atâta moarte, şi toate distrugerile. Însă oamenii se scutură de praf, se întorc la muncă, îşi continuă vieţile.

Theo dădu din cap.

– În dimineaţa asta am ascultat un tip, la radio. După cum spunea el, s-a dovedit că serviciile de consiliere psihologică sunt mult mai puţine decât se prevăzuse. De fapt, s-ar părea că, după *Flashforward,* o mulţime de oameni şi-au anulat programările la şedinţele de terapie.

Lloyd înălţă din sprâncene.

– De ce?

– El spunea că din cauza catharsisului. Theo zâmbi. Îţi spun eu, bătrânul Aristotel ştia foarte bine despre ce vorbea: dă-le oamenilor o şansă să-şi descarce emoţiile, după care vor sfârşi prin a fi mult mai sănătoşi. Atât de mulţi oameni au pierdut în timpul *Flashforward*-ului pe câte cineva la care ţineau; din punct de vedere psihologic, răbufnirea durerii le-a făcut bine. Tipul de la radio spunea că acum doisprezece ani, când a murit prinţesa Diana, s-a petrecut ceva similar: în întreaga lume s-a constatat o scădere imensă a numărului şedinţelor de terapie, timp de câteva luni după eveniment. Catharsisul s-a manifestat, fireşte, în cea mai mare măsură în Anglia, dar, imediat după uciderea lui Di, chiar şi douăzeci şi şapte la sută dintre americani au avut senzaţia că pierduseră pe cineva pe care-l cunoşteau personal. Făcu o pauză. Bineînţeles că nu poţi trece uşor peste pierderea soţului, a soţiei sau a unui copil, dar când e vorba de un unchi? De un văr de departe? De un actor care-ţi plăcea? De un coleg de serviciu? E o mare eliberare.

– Dar dacă toată lumea trece prin aşa ceva…

– Tocmai asta e esenţa, zise Theo. Vezi, în mod normal, dacă pierzi pe cineva într-un accident, eşti zdrobit, şi asta continuă vreme de câteva luni, sau chiar de ani… cu toată lumea din jur întărindu-ţi convingerea că ai dreptul să suferi. „E nevoie de ceva timp”, spun toţi. Toată lumea te susţine din punct de vedere emoţional. Însă când toţi ceilalţi se confruntă cu câte o pierdere, nu mai apare acelaşi efect de cârjă, nu mai are cine să-ţi spună cuvinte mângâietoare. Şi n-ai de ales, trebuie să-ţi vii în fire şi să te-ntorci la muncă. E ca atunci când supravieţuieşti unui război – în linii mari, orice război e cu mult mai devastator decât orice tragedie personală izolată, dar, după ce se termină, cea mai mare parte a oamenilor îşi continuă vieţile. Toată lumea a trecut prin aceleaşi suferinţe; trebuie pur şi simplu să te rupi de ele, să le uiţi şi să mergi mai departe. După câte s-ar părea, asta se întâmplă acum.

– Nu cred că Michiko o să treacă vreodată peste pierderea lui Tamiko.

Michiko urma să se-ntoarcă din Japonia în seara aceea.

– Nu, nu, sigur că nu. Nu în sensul că va înceta vreodată să doară. Dar îşi continuă viaţa. Ce altceva ar putea face? Pur şi simplu nu există altă opţiune.

În momentul acela, Franco della Robbia, un fizician bărbos, de vârstă mijlocie, îşi făcu apariţia la masa lor, cu o tavă în mâini.

– Vă deranjează dacă stau cu voi?

Lloyd îşi ridică privirea.

– Salut, Franco. Nu, nicidecum.

Theo îşi târşâi scaunul către dreapta şi della Robbia se aşeză.

– Ştii, te înşeli în privinţa lui Minkowski, spuse acesta din urmă, uitându-se la Lloyd. Viziunile nu pot fi dintr-un viitor real.

Lloyd luă o furculiţă de salată.

– De ce nu?

– Păi, uite: să luăm premisa ta. Peste douăzeci şi unu de ani de acum înainte, o să existe o conexiune între sinele meu viitor şi sinele meu din trecut. Adică sinele meu din trecut vede exact ce face sinele meu din viitor. Acum, poate că sinele meu din viitor n-o să primească un semn clar care să-i indice începerea conexiunii, dar asta n-are nici o importanţă, o să ştiu cu o precizie de ordinul unei secunde când începe şi când se termină. Nu ştiu ce ţi-a arătat viziunea ta, Lloyd, dar într-a mea mă aflam într-o localitate care cred că era Sorrento, stând pe un balcon şi privind de sus Golful Neapole. Foarte frumos, foarte plăcut – dar nicidecum ceea ce aş fi făcut pe 23 octombrie 2030 dacă aş fi ştiut că sunt în contact cu mine, cel din trecut. Aş fi fost mai degrabă într-un loc unde să nu existe nimic care să distragă atenţia sinelui meu din trecut – să zicem într-o cameră goală, sau holbându-mă pur şi simplu la un perete gol. Şi, în ziua aceea, exact la 19h21, ora meridianului Greenwich, aş fi început să recit cu voce tare fapte pe care aş fi vrut să le afle sinele meu din trecut. „Pe 11 martie 2012, fii atent când traversezi Via Colombo, ca nu cumva să te-mpiedici şi să-ţi rupi un picior.” „În timpul tău, acţiunile Bertelsmann se vând cu patruzeci şi doi de euro bucata, dar în 2030 o acţiune va valora şase sute nouăzeci de euro, prin urmare cumpără foarte multe acum, ca să-ţi asiguri pensia.” „Uite care sunt câştigătorii Campionatului Mondial, în toţii anii dintre timpul tău şi al meu.” Lucruri de genul ăsta; aş fi scris totul pe o bucată de hârtie şi aş fi citit pur şi simplu, îngrămădind cât mai multe informaţii utile cu putinţă într-un minut şi patruzeci şi trei de secunde. Fizicianul italian făcu o pauză. Faptul că nimeni n-a raportat o viziune în care să se fi întâmplat ceva de genul ăsta înseamnă că tot ceea ce am văzut noi nu poate fi viitorul real de pe linia de timp pe care ne aflăm.

Lloyd se încruntă.

– Poate unii chiar au făcut-o. Adevărul e că publicul nu cunoaşte decât conţinutul unui procentaj infim de viziuni din miliardele care

trebuie să fi existat. Dacă aş fi vrut să-mi dau un sfat legat de piaţa de capital şi nu aş fi ştiut că viitorul e imuabil, primul lucru pe care i l-aş fi spus sinelui meu din trecut ar fi fost: „Nu dezvălui asta nimănui." Poate aceia care au făcut ceea ce sugerezi păstrează pur şi simplu tăcerea.

– Aşa ceva ar fi fost posibil, zise della Robbia, dacă numai câteva zeci de oameni ar fi avut viziuni. Dar când e vorba de miliarde? Cineva ar fi povestit că o făcea. De fapt, sunt ferm convins că aproape toată lumea ar fi încercat să comunice cu propriul sine din trecut.

Lloyd se uită la Theo, apoi din nou la della Robbia.

– Nu şi dacă ar fi ştiut că e inutil; nu şi dacă ar fi ştiut că, indiferent ce ar fi spus, nu putea schimba lucruri deja dăltuite în piatră.

– Sau poate că toată lumea a uitat, spuse Theo. Poate, între momentul de faţă şi 2030, amintirea viziunilor se va estompa. La urma urmelor, amintirea unui vis păleşte. Ti-l poţi aduce aminte imediat ce te-ai trezit, dar peste câteva ore dispare cu desăvârşire. Poate amintirea viziunilor se va şterge în următorii douăzeci şi unu de ani.

Della Robbia scutură din cap cu vehemenţă.

– Chiar dacă lucrurile ar sta aşa – dar nu există nici un motiv care să mă facă să cred asta – toate relatările din mass-media despre viziuni vor supravieţui până în anul 2030. Toate ştirile, toate reportajele televizate, tot ce scriu oamenii despre ei înşişi în jurnalele intime şi în scrisorile către prieteni. Psihologia nu e domeniul meu; n-am de gând să polemizez pe tema imperfecţiunilor memoriei. Dar oamenii vor şti ce se va întâmpla pe 23 octombrie 2030 şi mulţi vor încerca să comunice cu sinele din trecut.

– Staţi o clipă, spuse Theo. Avea sprâncenele înălţate. Staţi o clipă!

Lloyd şi della Robbia se întoarseră spre el.

– Nu vă daţi seama? Acţionează legea lui Niven.

– Ce? zise Lloyd.

– Cine e Niven? întrebă della Robbia.

– Un scriitor american de science-fiction. El a spus că în orice univers în care e posibilă călătoria în timp, nu va fi niciodată inventată o maşină a timpului. A scris şi o scurtă povestire, ca să-şi dramatizeze ideea: un savant construieşte o maşină a timpului şi, exact când o termină, îşi ridică privirea şi vede că Soarele devine novă – universul îl distruge, ca să nu permită apariţia paradoxurilor inerente călătoriei în timp.

– Aşa, şi? zise Lloyd.

– Şi comunicarea cu propriul sine din trecut e o formă de călătorie în timp – înseamnă să trimiţi informaţii înapoi, în trecut. Şi, în cazul celor care au încercat să o facă, universul ar fi putut bloca încercarea – nu prin ceva atât de grandios cum e explozia Soarelui, ci pur şi simplu împiedicând comunicarea. Îşi plimbă privirea de la Lloyd la della Robbia şi înapoi. Nu înţelegeţi? Probabil că asta am încercat eu să fac

în 2030 – am vrut să comunic cu mine, cel din trecut, şi în loc să reuşesc, am sfârşit pur şi simplu prin a nu avea nici o viziune.

Lloyd încercă să-şi pună cât mai multă blândeţe în voce.

– Theo, s-ar părea că viziunile altora dovedesc din plin că în 2030 vei fi mort.

Grecul deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar apoi o închise. O clipă mai târziu vorbi din nou.

– Ai dreptate. Ai dreptate. Scuze.

Lloyd dădu din cap; până atunci nu înţelesese cu adevărat cât de dificil trebuia să fi fost totul pentru Theo. Se întoarse spre della Robbia.

– Păi, Franco, dacă viziunile n-au fost din viitorul nostru, atunci ce anume-au descris?

– O linie de timp alternativă, bineînţeles. Ceea ce este complet rezonabil, dacă ţinem cont de ILM.

Interpretarea lumilor multiple din fizica cuantică susţine că, ori de câte ori un eveniment se poate desfăşura în două moduri diferite, în loc ca una singură dintre cele două versiuni să fie transpusă în realitate, au loc amândouă, fiecare într-un alt univers.

– În particular, viziunile descriu un univers care s-a desprins de acesta în momentul experimentului vostru din LHC; arată viitorul dintr-un univers în care *nu* s-a manifestat efectul deplasării în timp.

Însă Lloyd clătina din cap.

– Nu continui să crezi în ILM, nu-i aşa? IT o distruge. Un argument-standard în favoarea interpretării lumilor multiple este experimentul mental cu pisica lui Schrödinger: puneţi o pisică într-o cutie închisă ermetic, cu un flacon cu otravă care are cincizeci la sută şanse să fie spart într-un interval de o oră[27]. După o oră, deschideţi cutia ca să vedeţi dacă pisica e încă în viaţă. Conform interpretării Copenhaga – versiunea standard a mecanicii cuantice – până în clipa când se uită cineva înăuntru, se presupune că pisica nu e nici vie, nici moartă, ci mai degrabă într-o suprapunere a celor două stări posibile; când cineva intră în acţiune, privind înăuntru – constatând –, se produce colapsul funcţiei de undă[28], silind pisica să aleagă unul dintre cele

[27] Este vorba de un dispozitiv alcătuit dintr-un container plin cu o substanţă otrăvitoare, un contor Geiger, un ciocan şi o mostră de material radioactiv; pe măsură ce acesta suferă fenomenul de descompunere radioactivă (o particulă alfa este emisă), contorul Geiger pune în mişcare „trăgaciul” radioactiv care eliberează în cele din urmă ciocanul; ca urmare a căderii ciocanului se sparge sticla umplută cu o substanţă toxică. (Explicaţie preluată de pe Scientia.ro – http://www.scientia.ro/fizica/50-mecanica-cuantica/270-pisica-lui-schrodinger.html)

[28] Interpretarea Copenhaga reprezintă un model teoretic care încearcă o descriere unitară a conceptelor din mecanica cuantică. O caracteristică foarte importantă a mecanicii cuantice se referă la faptul că fiecare

două rezultate posibile. Numai că, de vreme ce există două posibilităţi, adepţii ILM susţin că, în realitate, universul se divide în momentul când se face constatarea. Un univers îşi continuă existenţa cu o pisică moartă; celălalt, cu o pisică vie.

Lui John G. Cramer, un fizician care a lucrat adesea la CERN, dar care îşi desfăşoară de obicei activitatea la Universitatea Washington din Seattle, i-a displăcut accentul pe care-l pune interpretarea Copenhaga pe observator. În anii 1980, a propus o explicaţie alternativă: IT, interpretarea tranzacţională. În anii nouăzeci şi apoi, IT a căpătat o popularitate din ce în ce mai mare printre fizicieni.

Să luăm în considerare nefericita pisică a lui Schrödinger, în momentul când este închisă în cutie, şi ochiul observatorului, într-un alt moment, cu o oră mai târziu, când se uită la pisică. În IT, pisica transmite efectiv o undă fizică „ofertă”, care călătoreşte în timp, înainte, către viitor, şi înapoi, în trecut. Când unda ofertă ajunge la ochi, acesta emite o undă „de confirmare”, care călătoreşte înapoi, în trecut, şi înainte, în viitor. Unda ofertă şi unda de confirmare se anulează una pe alta oriunde în univers, cu excepţia liniei directe dintre pisică şi ochi, unde se consolidează reciproc, dând naştere unei tranzacţii. De vreme ce pisica şi ochiul comunică în timp, nu există nici o ambiguitate şi nici o necesitate de colaps al fronturilor de undă: pisica există în cutie exact în starea în care va fi observată în final. Şi nici nu se desparte universul în două; de vreme ce tranzacţia acoperă întreaga perioadă relevantă, ramificaţia nu e necesară: ochiul vede pisica aşa cum a fost întotdeauna, fie moartă, fie vie.

– Ţi-ar plăcea IT, spuse della Robbia. Distruge liberul-arbitru. Fiecare foton emis ştie ce anume îl va absorbi în final.

– Sigur, zise Lloyd, recunosc că IT consolidează conceptul de univers-bloc – însă interpretarea lumilor multiple, pe care o susţii tu, distruge de fapt liberul-arbitru.

– Cum poţi să spui aşa ceva? făcu della Robbia, cu o exasperare expresivă, tipic italiană.

– În universul lumilor multiple nu există nici o ierarhie, răspunse Lloyd. Să spunem că ajung la o bifurcaţie a drumului. Pot s-o iau la

---

particulă elementară poate fi descrisă sub forma unei funcţii de undă, o expresie matematică cu ajutorul căreia se poate calcula, simplificând lucrurile, probabilitatea ca o particulă să se afle într-o anumită zonă a spaţiului.

Fizicienii care sunt de acord cu această interpretare susţin că intervenţia observatorului uman face ca acest set de probabilităţi dat de funcţia de undă să se „prăbuşească”, să fie redus la o anume valoare, cea stabilită în urma măsurării. Efectul care apare în urma măsurării este numit „colapsul funcţiei de undă”. (Explicaţie preluată de pe Scientia.ro – http://www.scientia.ro/fizica/50-mecanica-cuantica/270-pisica-lui-schrodinger.html)

stânga sau la dreapta. Ce aleg?

– Orice vrei! exclamă încântat della Robbia. Liberul-arbitru!

– Absurdităţi, ripostă Lloyd. Conform interpretării lumilor multiple, aleg ceea ce *n-a ales* celălalt eu. Dacă el o ia la dreapta, eu trebuie s-o iau la stânga; dacă o iau eu la dreapta, trebuie s-o ia el la stânga. Şi numai aroganţa m-ar putea face să cred că alegerea pe care o fac eu în acest univers e întotdeauna cea luată în considerare, că posibilitatea cealaltă e întotdeauna o simplă alternativă care trebuie să se manifeste în celălalt univers. Interpretarea lumilor multiple creează iluzia alegerii, dar în realitate e deterministă.

Della Robbia se întoarse spre Theo, desfăcându-şi braţele într-un apel la o judecată sănătoasă.

– Dar IT depinde de unde care călătoresc înapoi în timp!

Vocea lui Theo era blajină:

– În momentul de faţă, am demonstrat, cred eu, din abundenţă că deplasarea informaţiei înapoi în timp e o realitate, Franco. În plus, Cramer a spus de fapt că tranzacţia e atemporală – se petrece în afara timpului.

– Şi, adăugă Lloyd, luptând cu mai multă înfierbântare acum, când avea un aliat, versiunea ta despre cele întâmplate e cea care implică o călătorie în timp.

Della Robbia păru uluit.

– Ce? Cum? Viziunile descriu pur şi simplu un univers paralel.

– Orice univers paralel care ar putea exista conform interpretării lumilor multiple ar fi cu siguranţă sincronizat cu al nostru din punct de vedere temporal: dacă ai putea privi într-un univers paralel, ai vedea ziua de azi, 26 aprilie 2009; întregul concept de calcul cuantic se bazează pe universuri paralele perfect sincronizate cu universul nostru. Aşa că, da, dacă ai putea să priveşti într-un univers paralel, ai vedea o lume în care te-ai dus să stai cu Michael Burr, acolo, în loc să stai aici, cu mine şi cu Theo, dar momentul ar fi fost tot cel de *acum.* Ceea ce sugerezi tu este *adăugarea* contactului cu lumile paralele la posibilitatea de a privi în viitor; e suficient de greu să accepţi una dintre acestea două idei fără a trebui s-o mai accepţi pe deasupra şi pe cealaltă, şi…

Jake Horowitz îşi făcuse apariţia lângă masa lor.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, zise el, dar eşti chemat la telefon, Theo. Cică e în legătură cu mesajul tău de pe site-ul web Mozaic.

Theo se grăbi să se ridice, abandonându-şi chebapul numai pe jumătate mâncat.

– Linia trei, spuse Jacob, mergând ca melcul în urma lui.

Chiar lângă bufetul expres era un birou gol; Theo se repezi înăuntru. Interlocutorul era identificat printr-un simplu „din exterior”. Grecul ridică receptorul.

– Alo, spuse el. Aici Theo Procopides.

– Dumnezeule, spuse, în engleză, vocea de bărbat de la celălalt capăt al firului. E bizar – să vorbeşti cu cineva despre care ştii c-o să fie mort.

Theo n-avea nici un răspuns pentru asta, aşa că întrebă, pur şi simplu:

– Aveţi informaţii despre uciderea mea?

– Da, cred că da. În viziunea mea citeam ceva despre asta.

– Ce scria?

Bărbatul îi povesti esenţa articolului pe care îl citise. Nu conţinea fapte noi.

– Era ceva despre supravieţuitori? întrebă Theo.

– Cum adică? N-a fost un accident de avion.

– Nu, nu, nu. Voiam să ştiu dacă scria ceva despre cei care mi-au supravieţuit – ştiţi, dacă aveam soţie şi copii.

– Oh, da. Să vedem dacă reuşesc să-mi aduc aminte…

Să vedem dacă reuşesc să-mi aduc aminte. Viitorul lui era cu totul insignifiant; nimănui nu-i păsa cu adevărat. Nu li se părea important, nu era real. Nu era decât un tip despre care citiseră.

– Da, spuse vocea. Da, or să rămână un fiu şi soţia.

– Ziarul le dădea numele?

Interlocutorul suflă aer în receptor în timp ce se gândea.

– Fiul era… Constantin, cred.

Constantin. Numele tatălui lui; da, Theo se gândise întotdeauna că şi-ar fi putut boteza astfel un fiu.

– Şi mama băiatului? Soţia mea?

– Îmi pare rău. Nu-mi aduc aminte.

– Încercaţi, vă rog.

– Nu, îmi pare rău. Pur şi simplu nu-mi amintesc.

– Aţi putea încerca sub hipnoză…

– Dumneata eşti nebun? N-am de gând să fac aşa ceva. Uite ce e, am sunat ca să te-ajut; mi-am închipuit c-o să-ţi fac un serviciu, ştii? M-am gândit că ar fi fost frumos să procedez aşa. Dar n-am de gând să mă las hipnotizat, sau îndopat cu medicamente, sau orice altceva de genul ăsta.

– Dar soţia mea… văduva mea… Trebuie să aflu cine este.

– De ce? Eu nu ştiu cu cine-o să fiu căsătorit peste douăzeci şi unu de ani; dumneata de ce-ar trebui să ştii?

– Ea mi-ar putea oferi un indiciu în privinţa motivului pentru care am fost ucis.

– Da, cred că da. Poate. Însă am făcut tot ce-am putut pentru dumneata.

– Dar aţi văzut numele! Ştiţi numele!

– Cum spuneam, nu mi-l amintesc. Îmi pare rău.

– Vă rog – o să vă plătesc.

– Serios, omule, nu-mi amintesc. Dar, uite, dacă o să-mi revină în

minte, o să te caut din nou. Însă asta e tot ce pot să fac.

Theo îşi impuse să nu mai protesteze. Îşi ţuguie buzele şi dădu din cap cu un aer solemn.

– Bine. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Totuşi, îmi puteţi spune numele dumneavoastră, pentru notiţele mele?

– Îmi pare rău, omule. Cum spuneam, dacă-mi mai amintesc ceva, o să sun.

Şi legătura se întrerupse.

15

Michiko se întoarse în seara aceea de la Tokio. Părea, dacă nu liniştită, cel puţin în afara pericolului de a se prăbuşi în orice clipă.

Lloyd, care îşi petrecuse după-amiaza trecând în revistă un nou set de simulări pe computer, o luă de la aeroportul din Geneva, conduse doisprezece kilometri, până la apartamentul lui din St. Genis, şi apoi…

Şi apoi făcură dragoste, pentru prima oară în cele cinci zile de după *Flashforward.* Era prima parte a serii; luminile din cameră erau stinse, dar lumina de afară se infiltra din belşug pe lângă jaluzele. Lloyd fusese întotdeauna mai aventuros decât ea, deşi Michiko recupera minunat decalajul. Poate că gusturile lui erau puţin cam prea sălbatice, prea apusene pentru gusturile ei iniţiale, dar sugestiile lui o înfierbântaseră pe măsură ce trecuse timpul, iar el încerca întotdeauna să fie un amant atent. Însă în ziua aceea fusese superficial; poziţia misionarului, nimic mai mult. Cearşafurile erau de obicei ude de sudoare când terminau, dar de data asta rămaseră aproape uscate. Pe o margine continuau chiar să fie îndoite sub saltea.

Lloyd stătea întins pe spate, privind în sus, la tavanul întunecat. Michiko era alături de el, cu un braţ palid peste pieptul lui gol, păros. Rămaseră tăcuţi o vreme, fiecare cu gândurile lui.

– Te-am văzut la CNN când eram la Tokio, spuse într-un târziu Michiko. Crezi într-adevăr că nu avem liber-arbitru?

Lloyd fu surprins.

– Păi, răspunse el în cele din urmă, credem că îl avem, ceea ce cred că e acelaşi lucru. Dar inevitabilul apare constant în toate religiile. Uită-te la Cina cea de Taină. Iisus i-a spus lui Petru – lui Petru, ia seama, piatra pe care a zis că-şi va zidi Biserica – i-a spus c-o să se lepede de el de trei ori. Petru a protestat, spunând că aşa ceva n-avea să se-ntâmple niciodată, dar bineînţeles că a făcut-o. Iar Iuda Iscarioteanul – un personaj tragic, aşa l-am considerat întotdeauna, a fost menit să-l dea pe Hristos pe mâna autorităţilor, indiferent dacă o voia sau nu. Conceptul rolului pe care îl ai de jucat, al destinului pe care îl ai de îndeplinit, e mai vechi decât cel de liber-arbitru. O pauză.

Da, cred într-adevăr că viitorul e la fel de bine stabilit ca şi trecutul. Şi *Flashforward*-ul confirmă cu siguranţă asta; dacă viitorul n-ar fi fost de neschimbat, cum ar fi putut avea toată lumea viziunea unui mâine coerent? N-ar fi fost toate viziunile diferite – sau, mai mult decât atât, n-ar fi fost imposibil să aibă cineva vreo viziune?

Michiko se încruntă.

– Nu ştiu. Nu sunt sigură. Adică, dacă totul e deja stabilit, ce rost are să mergem înainte?

– Ce rost are să citeşti un roman al cărui sfârşit a fost deja scris?

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Conceptul universului-bloc e singurul care are sens într-un univers relativ, spuse Lloyd. Şi într-adevăr nu e nimic altceva decât relativitate, cât se poate de clară: relativitatea spune că nici un punct din spaţiu nu e mai important decât altul; nu există nici un sistem de coordonate de referinţă faţă de care să masori alte poziţii. Ei bine, universul-bloc spune că nici un timp nu e mai important decât altul – „acum” e o iluzie totală, desăvârşită, şi, dacă nu există un „acum” universal, dacă viitorul e deja scris, atunci liberul-arbitru e, evident, tot o iluzie.

– Eu nu sunt atât de sigură ca tine, spuse Michiko. Se pare că am totuşi un liber-arbitru.

– Chiar şi după asta? întrebă Lloyd, şi vocea îi devenea ceva cam ascuţită. Chiar şi după *Flashforward?*

– Există alte explicaţii despre coerenţa viziunilor din viitor, zise ea.

– Da? Ca de exemplu?

– Cum ar fi faptul că nu e decât *un* viitor posibil, o aruncare a zarurilor. Dacă *Flashforward*-ul s-ar repeta, s-ar putea să vedem un viitor cu totul diferit.

Lloyd clătină din cap, cu părul foşnindu-i pe pernă.

– Nu, spuse el, nu există decât un singur viitor, aşa cum nu există decât un singur trecut. Nici o altă interpretare n-are sens.

– Dar să trăieşti fără liber-arbitru…

– Aşa stau lucrurile, e bine? se răsti Lloyd. Fără liber-arbitru. Fără a avea de ales.

– Dar…

– *Nici un dar.*

Michiko amuţi.

Pieptul lui Lloyd sălta şi cobora rapid, şi ea îi simţea, fără nici o îndoială, inima bătând cu putere. Între ei se lăsă tăcerea pentru foarte multă vreme, şi apoi, într-un târziu, Michiko spuse:

– Ah.

Lloyd înălţă din sprâncene, cu toate că Michiko nu putea să-i vadă expresia feţei. Dar ea trebuia să-şi fi dat cumva seama că muşchii lui faciali se mişcau.

– Înţeleg, spuse.

Lloyd era iritat, şi îşi lăsă vocea să-i arate iritarea.

– Ce?

– Înţeleg de ce eşti inflexibil în privinţa viitorului imuabil. De ce crezi că nu există liber-arbitru.

– Şi de ce, mă rog?

– Din cauza celor întâmplate. Din cauza tuturor oamenilor care-au murit, a tuturor oamenilor care-au avut de suferit. Tăcu, ca şi cum ar fi aşteptat să spună el restul. Şi, fiindcă nu o făcu, ea continuă. Dacă am avea liber-arbitru, atunci ar trebui să te simţi vinovat pentru ceea ce s-a petrecut; ar trebui să-ţi asumi responsabilitatea. Tot sângele ar fi pe mâinile tale. Dar dacă nu avem… dacă nu avem, atunci nu e vina ta. *Que sera es.* Indiferent ce va fi, este deja. Ai apăsat butonul care a pornit experimentul pentru că întotdeauna l-ai apăsat şi îl vei apăsa întotdeauna; momentul e îngheţat în timp, ca oricare altul.

Lloyd nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Ea avea dreptate, bineînţeles. I se împurpurară obrajii.

Era chiar atât de superficial? Atât de disperat?

În nici o teorie a fizicii nu exista nimic care ar fi putut să prezică *Flashforward*-ul. El nu era un medic care nu fusese în stare să se menţină la curent cu efectele secundare; nu era vorba de malpraxis în domeniul fizicii. Nimeni – nici Newton, nici Einstein, nici Hawking – nu ar fi putut prezice rezultatul experimentului din LHC.

Nu greşise nimic.

Nimic.

Şi totuşi…

Şi totuşi ar fi dat orice ca să schimbe cele petrecute. Orice.

Ştia că, dacă ar fi admis măcar pentru o singură secundă că rezultatul *putea* fi schimbat, că experimentul putea evolua în alt mod, că ar fi putut evita toate accidentele de maşină şi de avion, toate intervenţiile chirurgicale făcute varză şi toate căderile de pe scări, că ar fi putut împiedica moartea micuţei Tamiko, atunci şi-ar fi petrecut restul vieţii fiind copleşit de vinovăţie pentru cele întâmplate. Minkowski îl absolvise de asta.

Şi el avea nevoie de absolvirea aceea. Avea nevoie de ea ca să poată merge înainte, ca să-şi poată urmări traseul luminos în susul cubului fără să se simtă torturat.

Cei care doreau să creadă că viziunile nu descriau adevăratul viitor speraseră că, privite în ansamblu, aveau să fie contradictorii: că în viziunea cuiva, preşedintele Statelor Unite avea să fie un democrat, în timp ce în a altcuiva, Biroul Oval avea să fie ocupat de un republican. Că, într-o viziune, maşinile zburătoare aveau să se afle pretutindeni, pe când într-alta toate vehiculele personale fuseseră interzise, în favoarea transportului în comun. Că, poate, într-o viziune extratereştrii veniseră să viziteze Pământul; iar în alta descoperiserăm că eram cu

adevărat singuri în Univers.

Dar Proiectul Mozaic al lui Michiko era un succes imens, cu peste o sută de mii de postări în fiecare zi, şi toate se combinau ca să descrie un 2030 logic, coerent şi plauzibil, fiecare viziune raportată fiind o dală dintr-un întreg grandios.

În 2017, la vârsta de nouăzeci şi unu de ani, murise Elisabeta a II-a, regina Angliei, a Scoţiei, a Irlandei de Nord, a Canadei, a Arhipelagului Bahamas şi a nenumărate altor teritorii. Fiul ei, Charles, la data aceea în vârstă de şaizeci şi nouă de ani, era nebun de legat, şi, îmboldit de consilierii săi, alese să nu urce pe tron. William, fiul cel mai mare al lui Charles, următorul succesor, şocase pe toată lumea renunţând la tron şi îndrumând Parlamentul să declare monarhia dizolvată.

Québecul continua să facă parte din Canada, secesioniştii fiind reduşi la o minoritate infimă, dar care se făcea întotdeauna auzită.

În 2019, Africa de Sud încheiase, în cele din urmă, toate procesele post-Apartheid care judecau crimele împotriva umanităţii, condamnând peste cinci mii de oameni. Preşedintele Desmond Tutu, în vârstă de optzeci şi opt de ani, îi graţiase pe toţi, un act, spusese el, nu doar de iertare creştinească, ci de încheiere.

Nimeni nu pusese piciorul pe Marte – viziunile care sugerau contrariul se dovediseră a fi simulări din realitatea virtuală, de la Disney World.

Preşedintele Statelor Unite era un bărbat, un afroamerican; după toate aparenţele, funcţia nu fusese ocupată între timp de nici o femeie. Însă Biserica Catolică hirotonisea într-adevăr femei.

Cuba nu mai era comunistă. Ultima ţară comunistă existentă era China; şi, la douăzeci şi unu de ani distanţă în viitor, îşi ţinea populaţia într-o strânsoare la fel de fermă ca în prezent.

Împuţinarea ozonului era substanţială; oamenii purtau pălării şi ochelari de soare chiar şi în zilele noroase.

Maşinile nu puteau zbura – dar puteau levita la circa doi metri distanţă de sol. Pe de-o parte, lucrările legate de construcţia şi întreţinerea drumurilor fuseseră reduse în toate ţările. Maşinile nu mai aveau nevoie de o suprafaţă netedă şi dură; în unele locuri, drumurile erau chiar desfiinţate, fiind înlocuite cu zone verzi. Pe de altă parte, drumurile se uzau atât de puţin încât cele rămase intacte aproape nu mai aveau nevoie decât de reparaţii infime.

Hristos nu venise a doua oară.

Inteligenţa artificială era un vis încă neîmplinit. Deşi exista o adevărată abundenţă de computere vorbitoare, nici unul nu demonstra că ar fi avut vreun strop de conştiinţă.

Degenerarea vertiginoasă a spermei continuase pe tot globul; în lumea dezvoltată, inseminarea artificială devenise o practică obişnuită şi era susţinută prin programe de ajutor social în Canada, în Uniunea

Europeană şi chiar în Statele Unite. În ţările din lumea a treia, rata natalităţii era pentru prima oară în scădere.

Pe 6 august 2030 – la a optzeci şi cincea comemorare a bombardamentului atomic de la Hiroshima – în acest oraş se desfăşurase o ceremonie care anunţa interzicerea construirii armelor nucleare în întreaga lume.

Deşi vânătoarea lor era interzisă, în 2030 extincţia caşaloţilor era deplină. Mai bine de o sută se sinuciseseră în 2022, eşuând pe plaje din diverse zone ale lumii, din motive necunoscute.

Ca o victorie a raţionalităţii pe plan mondial, paisprezece dintre cele mai prestigioase ziare din America de Nord încetaseră simultan să mai publice horoscoape, declarând că tipărirea unor asemenea absurdităţi venea în contradicţie cu scopul lor fundamental, difuzarea adevărului.

În anul 2014 sau 2015 fusese descoperit un tratament anti-SIDA. La nivel mondial, numărul deceselor provocate de această molimă era estimat la şaptezeci şi cinci de milioane, similar cu numărul victimelor făcute de ciuma neagră cu şapte sute de ani înainte. Leacul cancerului continua să fie necunoscut, dar cele mai multe forme de diabet puteau fi diagnosticate şi vindecate din uter, înainte de naştere.

Nanotehnologia încă nu dădea rezultate.

George Lucas încă nu terminase cea de a noua parte din epopeea *Războiul Stelelor.*

Fumatul era acum ilegal în spaţiile publice, inclusiv în cele aflate în aer liber, din Statele Unite şi Canada. O coaliţie a ţărilor din lumea a treia dăduse în judecată Statele Unite la Tribunalul Internaţional de la Haga pentru promovarea intenţionată a folosirii tutunului în ţările în curs de dezvoltare.

Bill Gates îşi pierduse averea: acţiunile Microsoft avuseseră o cădere urâtă în 2027, determinată de o nouă versiune a crizei Y2K. Programele Microsoft vechi stocau datele în şiruri de treizeci şi doi de biţi, bazându-se pe numărul de secunde scurse de la 1 ianuarie 1970; în 2027 rămăseseră fără spaţiu de stocare. Încercările angajaţilor companiei aflaţi în poziţii-cheie de a scăpa de propriile stocuri de acţiuni conduseseră la o şi mai mare scădere a preţurilor. În final, în 2029, compania ceruse oficial înscrierea în Capitolul Unsprezece[29].

Venitul mediu în Statele Unite părea să fie de 157 000 dolari pe an. O pâine costa patru dolari.

Cel mai bine vândut film al tuturor timpurilor părea să fie un remake din 2026 al *Războiului Lumilor.*

Învăţarea limbii japoneze era obligatorie pentru toţi studenţii care

---

[29] Parte a Legii Falimentului din Statele Unite, care permite reorganizarea activităţii şi protecţia împotriva creditorilor. Se referă la societăţi comerciale care propun un plan de reorganizare ce permite menţinerea afacerii şi eşalonarea plăţii datoriilor.

îşi obţineau masteratul în Administrarea Afacerilor la Şcoala de Afaceri Harvard.

Culorile la modă în 2030 aveau să fie galbenul pal şi portocaliul violent. Femeile purtau din nou părul lung.

Rinocerii erau crescuţi în ferme, special pentru cornurile lor, încă la mare preţ în Est. Nu se mai aflau în pericol de extincţie.

În Zair, uciderea unei gorile era un delict pasibil de pedeapsa capitală.

Donald Trump construia în deşertul Nevada o piramidă pentru rămăşiţele sale pământeşti. Odată terminată, avea să fie cu trei metri mai înaltă decât Marea Piramidă din Gizeh.

Campionatul Mondial de baseball din 2029 avea să fie câştigat de Vulcanii din Honolulu.

Insulele Turks şi Caicos se uniseră cu Canada în 2023 sau 2024.

După ce testele ADN dovediseră fără drept de apel existenţa a o sută de cazuri de execuţie a unor nevinovaţi, Statele Unite aboliseră pedeapsa cu moartea.

Pepsi câştigase „războaiele cola”.

Bursa avea să sufere o altă cădere dezastruoasă; cei care ştiau în ce an urma să se petreacă intenţionau, după toate aparenţele, să păstreze informaţia pentru ei.

Statele Unite adoptaseră în cele din urmă sistemul metric.

Guatemala şi Ecuadorul erau în plin război.

În 2030, populaţia lumii avea să fie de unsprezece miliarde; dintre care patru miliarde se născuseră după 2009, deci nu putuseră avea vreodată vreo viziune.

Michiko şi Lloyd luau o cină târzie în apartamentul lui. Lloyd făcuse *raclette* – brânză topită turnată peste cartofi fierţi –, o mâncare elveţiană tradiţională pe care ajunsese s-o aprecieze foarte mult. O însoţeau cu o sticlă de *Blauburgunder*[30]; Lloyd nu fusese niciodată un mare băutor, dar vinul curgea atât de liber în Europa, iar el se afla la vârsta la care un pahar sau două pe zi reprezentau o binefacere pentru inimă.

– N-o să ştim niciodată cu certitudine, nu-i aşa? spuse Michiko, după ce mâncase o bucăţică de cartof. N-o să ştim niciodată cine era femeia cu care erai tu, sau cine era tatăl copilului meu.

– Oh, ba da, o să ştim, răspunse Lloyd. Probabil că, peste vreo treisprezece sau paisprezece ani, tu o să ştii cine e tatăl, înainte de a se naşte copilul. Iar eu o să ştiu cine e femeia indiferent când o s-o-ntâlnesc – o s-o recunosc cu siguranţă, chiar dacă o să fie cu mulţi ani mai tânără decât în viziunea mea.

Michiko dădu din cap, ca şi cum tot ce spusese el ar fi fost evident.

---

[30] Pinot Noir produs în Austria sau în Germania.

– Voiam să spun că n-o s-o aflăm în timp util pentru căsătoria noastră, zise ea, cu voce firavă.

– Nu, încuviinţă Lloyd. N-o s-o aflăm.

Ea oftă.

– Ce vrei să faci?

Lloyd îşi ridică ochii din farfurie şi o privi. Buzele ei erau strânse cu putere; poate încerca să le împiedice să tremure. Purta inelul de logodnă – cu atât de mult mai puţin decât ar fi dorit el să-i ofere şi cu atât de mult mai mult decât îşi putea de fapt permite.

– Nu e corect, spuse el. Adică, Hristoase, probabil că până şi Elizabeth Taylor s-a gândit, de fiecare dată când s-a măritat, că o să fie „până când moartea ne va despărţi”; nimeni n-ar trebui să se căsătorească ştiind că mariajul e menit să eşueze.

Ştia că Michiko se uita la el, ştia că încerca să-i prindă privirea.

– Şi care e decizia ta? întrebă ea. Vrei să anulăm logodna?

– Te iubesc, zise în cele din urmă Lloyd. Ştii asta.

– Atunci care e problema?

Care era problema? Oare divorţul îl speria într-o asemenea măsură – un divorţ murdar, ca acela prin care trecuseră părinţii lui? Cine s-ar fi putut gândi că un lucru atât de simplu cum era împărţirea bunurilor comune se putea ridica la înălţimea unui război deplin, cu acuzaţii mustind de răutate din ambele părţi? Cine ar fi crezut că doi oameni care îşi reduseseră cheltuielile ca să facă economii şi se sacrificaseră an după an ca să-şi cumpere unul altuia daruri generoase de Crăciun, ca dovezi ale iubirii lor, aveau să sfârşească prin a folosi ghearele legii ca să recupereze acele daruri smulgându-le din mâinile singurei persoane din lume pentru care însemnau ceva? Cine ar fi crezut că un cuplu care alesese cu atâta drăgălăşenie pentru copiii săi nume ce reprezentau fiecare anagrama celuilalt – Lloyd şi Dolly – avea să se schimbe într-o asemenea măsură încât să folosească aceiaşi copii drept pioni şi drept arme?

– Îmi pare rău, iubito, răspunse el. Mi se sfâşie inima, dar pur şi simplu nu ştiu ce vreau să fac.

– Părinţii tăi şi-au rezervat cu mult timp înainte bilete de avion ca să vină la Geneva, aşa cum a făcut şi mama, zise Michiko. Dacă nu mai facem nunta, e cazul să anunţăm oamenii. Trebuie să iei o hotărâre.

Ea n-a înţeles, se gândi Lloyd. Nu înţelesese că decizia lui era deja luată, că indiferent ce ar fi făcut era deja trasat, odată pentru totdeauna, în universul-bloc. Nu *trebuia* să ia o hotărâre; ci, mai degrabă, hotărârea care existase dintotdeauna trebuia scoasă pur şi simplu la lumină.

Aşa că...

16

Pentru Theo venise timpul să plece acasă. Nu în apartamentul din Geneva pe care-l considerase căminul lui în ultimii doi ani, ci acasă, la Atena. Acasă, la rădăcinile sale.

Şi, sincer, era totodată mai înţelept din partea lui să nu se afle o vreme în apropierea lui Michiko. Ea apărea în gânduri nebuneşti, care îi alergau întruna prin minte.

Theo nu bănuia pe nimeni din propria-i familie că ar fi avut vreo legătură cu moartea lui – deşi, de când începuse să citească despre astfel de lucruri, descoperise că se întâmplau de obicei, de când îl omorâse Cain pe Abel, de când îl otrăvise Livia pe Augustus, de când îşi ucisese O.J.[31] soţia, de când fusese arestat un astronaut aflat la bordul unei staţii spaţiale, fiindcă, în ciuda unui alibi aparent perfect, îşi omorâse sora.

Dar nu, Theo nu îl suspecta pe nici unul dintre membrii propriei familii. Totuşi, dacă existau viziuni care ar fi putut arunca lumină asupra morţii sale, oare acestea nu ar fi fost, cu siguranţă, ale rudelor apropiate? Oare nu se putea spune că, peste douăzeci şi unu de ani de atunci încolo, unele dintre ele făceau cu siguranţă investigaţii pe cont propriu asupra morţii sale?

Theo plecă spre Atena cu un avion al companiei Olympic Airlines. Toate biletele se vânduseră; fiind asiguraţi că deplasările în timp ale conştientului lor n-aveau să se mai repete, oameni reîncepuseră să călătorească pe calea aerului la fel ca mai înainte. Îşi petrecu timpul făcând şvaiţer un model al *Flashforward*-ului care fusese transmis prin e-mail de o echipă de la DESY, *Deutsches Elektronen-Synchrotron,* un alt accelerator de particule de importanţă majoră din Europa.

Theo nu mai fusese acasă de patru ani, şi regreta asta. Hristoase, ar fi putut să moară peste douăzeci şi unu de ani – şi el lăsase să treacă un interval egal cu o cincime din timpul acela fără să-şi vadă mama şi fără să-i guste mâncărurile, fără să-şi vadă fratele, fără să se bucure de frumuseţea incredibilă a locurilor sale de baştină. Da, Alpii îţi tăiau răsuflarea, dar aveau ceva steril, pustiu. În Atena puteai să te uiţi oricând în sus, puteai să vezi oricând Acropolele conturându-se deasupra oraşului, sclipirile soarelui amiezii reflectate de marmura lucioasă a Partenonului restaurat. Locuri în care oamenii locuiau de mii de ani; milenii de gândire, de cultură, de artă.

Bineînţeles că în prima tinereţe vizitase multe dintre siturile arheologice celebre. Se revăzu la şaptesprezece ani: un autobuz şcolar îl dusese, împreună cu toţi colegii lui de clasă, la Delphi, locul oracolului antic. Ploua, şi nu voise să coboare din maşină. Dar profesoara lui, doamna Megas, insistase.

---

[31] O.J. Simpson, celebru jucător american de fotbal.

Se căţăraseră pe pietroaie alunecoase, de culoare întunecată, din pădurea luxuriantă, până ce ajunseseră în locul unde se presupunea că se aflase cândva oracolul, împrăştiindu-şi viziunile criptice asupra viitorului.

Genul acela de oracol fusese mai bun, se gândi Theo: profeţii care făceau obiectul interpretărilor şi al dezbaterilor, în locul realităţilor reci şi crude pe care le văzuse de curând lumea.

Fuseseră şi la teatrul antic din Epidaurus, imensul bol adâncit în pământ, cu scaune pe inele concentrice. Văzuseră acolo *Oedipus Tyrannos* – Theo refuza să-i spună *Oedipus Rex,* cum o numeau turiştii; „Rex” era un cuvânt latin, nu grecesc, şi reprezenta o bastardizare enervantă a titlului piesei.

Spectacolul era în greaca veche; pentru Theo, era ca şi cum ar fi fost în chineză, replicile aveau tot atât de puţin sens. Dar studiaseră povestea în clasă; ştia ce se petrecea pe scenă. Şi lui Oedip i se dezvăluise viitorul: o să te-nsori cu mama ta şi o să-ţi ucizi tatăl. Iar el se gândise, ca şi Theo, că putea înşela destinul. Înarmat cu cunoaşterea lucrurilor pe care se presupunea că avea să le facă, nu trebuia decât să le evite şi să trăiască o viaţă îndelungată şi fericită alături de regina lui, Iocasta.

Numai că…

Numai că, după cum avea să se dovedească, Iocasta îi era mamă, iar bărbatul pe care-l omorâse cu ani în urmă, în timpul unei certe de pe drumul către Teba, fusese într-adevăr tatăl lui.

Sofocle scrisese acea versiune a poveştii lui Oedip cu două mii patru sute de ani în urmă, dar elevii continuau s-o studieze ca pe cel mai important exemplu de ironie dramatică din literatura occidentală. Şi ce putea fi mai ironic decât faptul că un grec din lumea modernă se confrunta cu dilema anticilor – o profeţie despre viitor, o prezicere tragică, o soartă inevitabilă? Bineînţeles că toţi eroii tragediilor din Grecia Antică aveau o *hamartia* – un viciu fatal – din cauza căreia căderea lor era inevitabilă. Pentru unii, această *hamartia* era evidentă: lăcomia, sau desfrâul, sau inabilitatea de a respecta legea.

Dar ce viciu fatal avusese Oedip? Ce trăsătură a caracterului său îl condusese la ruină?

Discutaseră pe larg despre asta în timpul orelor de curs; forma narativă folosită de autorii tragediilor greceşti era inviolabilă – exista întotdeauna o *hamartia.*

Şi a lui Oedip era… care?

Nici lăcomia, nici prostia, nici laşitatea.

Nu, dacă exista vreuna, atunci era aroganţa lui, convingerea lui că putea înfrânge voinţa zeilor.

Dar, protestase Theo, era vorba de un cerc vicios; Theo fusese întotdeauna un logician, chiar şi în privinţa studiilor umanistice. Aroganţa lui Oedip, spusese el, era evidenţiată numai prin încercarea

de a-şi evita soarta; dacă n-ar fi avut parte de una atât de cruntă, nu s-ar fi revoltat niciodată împotriva ei şi, ca urmare, n-ar fi fost considerat arogant.

Nu, îl contrazise profesoara, aroganţa era acolo, într-o mie de lucruri mărunte făcute de Oedip în piesă. Şi, într-adevăr, glumise ea, deşi Oedip însemna „Picior Umflat” – o aluzie la rana cu care se alesese în copilărie, când tatăl lui îi legase picioarele şi îl lăsase să moară – s-ar fi putut numi, cu aceeaşi uşurinţă, şi „Cap Umflat”.

Dar Theo nu putea s-o vadă – nu putea să-i vadă aroganţa, nu putea să-i vadă condescendenţa. Pentru el, Oedip, care găsise răspunsul ghicitorii exasperante a Sfinxului, reprezenta un intelect impozant, un mare gânditor – exact aşa cum simţea că era el însuşi.

Ghicitoarea Sfinxului: ce umblă în patru picioare dimineaţa, în două la prânz şi în trei seara? Păi, omul, bineînţeles, care se târăşte la începutul vieţii, merge drept la maturitate şi are nevoie de un baston la bătrâneţe. Ce mostră de raţionament incisiv oferise Oedip!

Dar Theo n-avea să trăiască suficient de mult ca să aibă nevoie de al treilea picior, n-avea să vadă niciodată apusul firesc al vieţii sale. În schimb, avea să fie ucis la vârsta mijlocie – exact ca adevăratul tată al lui Oedip, regele Laios, care rămăsese, mort, pe marginea unui drum bătut de prea mulţi paşi.

Asta, fireşte, dacă nu cumva reuşea să schimbe viitorul; dacă nu reuşea să păcălească zeii şi să-şi evite destinul.

Aroganţă? se gândi Theo. Aroganţă? E o ironie.

Avionul îşi începu coborârea către peisajul nocturn al Atenei.

– Părinţii tăi şi-au rezervat cu mult timp înainte bilete de avion ca să vină la Geneva, aşa cum a făcut şi mama, spusese Michiko. Dacă nu mai facem nunta, e cazul să anunţăm oamenii. Trebuie să iei o hotărâre.

– Tu ce vrei să faci? o întrebă Lloyd, încercând să câştige timp.

– Ce vreau eu să fac? repetă ea, părând uluită de întrebare. Vreau să ne căsătorim; nu cred într-un viitor imuabil. Viziunile se adeveresc numai dacă le faci să se adeverească – dacă le transformi în profeţii care se autoîmplinesc.

Mingea era din nou în terenul lui. Lloyd ridică din umeri.

– Îmi pare atât de rău, iubito. Îmi pare sincer rău, dar…

– Ascultă, zise Michiko, împiedicându-l să pronunţe cuvinte pe care ea nu voia să le audă. Ştiu că părinţii tăi au făcut o greşeală. Dar ei sunt ei şi noi suntem noi.

– Viziunile…

– Noi *suntem noi,* repetă ea, cu hotărâre. Ne potrivim unul cu altul. Suntem meniţi unul altuia.

Lloyd păstră o vreme tăcerea. Pe urmă spuse, cu blândeţe:

– Ai zis mai înainte că poate eu am îmbrăţişat prea repede ideea

unui viitor imuabil. Dar nu e aşa. Nu caut pur şi simplu un mod de a scăpa de vinovăţie – şi cu siguranţă nu caut un mod de a evita căsătoria cu tine, iubito. Dar faptul că viziunile sunt reale e singura concluzie posibilă, bazată pe fizica pe care o ştiu. Matematica e absconsă, sunt de acord cu tine, dar e o bază teoretică excelentă pentru susţinerea interpretării lui Minkowski.

– Fizica se poate schimba în douăzeci şi unu de ani, spuse Michiko. În 1988 fizicienii credeau o serie de chestii despre care acum ştim că nu sunt adevărate. O paradigmă nouă, un model nou, le-ar putea înlocui pe cele create de Minkowski sau de Einstein.

Lloyd nu ştia ce să spună.

– S-ar putea întâmpla, adăugă cu sinceritate Michiko.

El încercă să-şi îndulcească tonul.

– Am nevoie… am nevoie de ceva mai mult decât dorinţa ta arzătoare. Am nevoie de o explicaţie raţională; am nevoie de o teorie fundamentată, care să poată explica de ce viziunile ar fi altceva decât unicul viitor imuabil. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Un viitor în care nu ne este menit să fim împreună.

În vocea lui Michiko începea să se simtă disperarea.

– Ei, OK, foarte bine, poate că viziunile sunt ale unui viitor real – dar nu din 2030.

Lloyd ştia că n-ar fi trebuit să forţeze lucrurile; ştia că era vulnerabilă – la naiba, ştia că *el* era vulnerabil. Dar Michiko trebuia sănfrunte realitatea.

– Dovezile din ziare par suficient de convingătoare, spuse, cu blândeţe.

– Nu… nu, nu e aşa. Michiko părea din ce în ce mai fermă pe poziţie. Viziunile ar putea fi dintr-un viitor mult mai îndepărtat.

– Ce vrei să spui?

– Ştii cine e Frank Tipler[32]?

Lloyd se încruntă.

– Un beţiv franc?

– Cum? Oh, am înţeles – dar e Tipler cu un singur „P”[33]. A scris *Fizica Nemuririi.*

– A *cui* fizică?

– A nemuririi. A vieţii veşnice. Asta e ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna, nu-i aşa? Tot timpul din lume; tot timpul de care ai nevoie ca să faci tot ceea ce ţi-ai dori să faci. Ei bine, Tipler susţine că în Punctul Omega – sfârşitul timpului – vom învia cu toţii şi vom trăi veşnic.

– Ce soi de absurditate mai e şi asta?

– Admit că e o minciună gogonata, spuse Michiko. Dar el ştie cum

[32] Frank Jennings Tipler (n. 1947), matematician, fizician şi cosmolog american.

[33] În limba engleză, *tippler* înseamnă beţiv.

să-şi susţină cauza.

– Da? făcu Lloyd, cu tot scepticismul care încăpea într-o singură silabă.

– Tipler susţine că viaţa bazată pe computere va înlocui în final viaţa biologică şi că posibilităţile de procesare a informaţiilor vor continua să se dezvolte an de an, până la un anumit moment din viitorul îndepărtat, când orice problemă de calcul matematic imaginabilă va fi rezolvabilă. N-o să mai existe nimic care să nu poată fi calculat cu puterea şi resursele de care va dispune viitoarea viaţă mecanică.

– Presupun că aşa va fi.

– Acum, să luăm în considerare o descriere exactă, specifică, a fiecărui atom dintr-un corp omenesc: de ce tip este, unde e localizat şi în ce mod interacţionează cu ceilalţi atomi din organism. Dacă ştii asta, poţi reînvia în totalitate o persoană: poţi obţine un duplicat identic, mergând până la amintirile sale unice, stocate în creier, şi la secvenţa exactă de nucleotide care constituie ADN-ul său. Tipler spune că, într-un moment destul de îndepărtat din viitor, un computer suficient de avansat va putea să te recreeze cu uşurinţă, construind pur şi simplu un simulacru care va conţine aceleaşi informaţii – aceiaşi atomi, în aceleaşi locuri.

– Dar nu există nici o înregistrare a mea. Nu pot fi reconstruit fără – cum să spun – să trec printr-un soi de scanare… ceva de genul ăsta.

– N-are importanţă. O să poţi fi reprodus fără nici o informaţie specifică despre tine.

– Ce tot spui?

– Tipler afirmă că există în jur de 100 000 de gene active din care este alcătuită o fiinţă omenească. Ceea ce înseamnă că toate permutările posibile ale acestor gene – toate fiinţele umane distincte din punct de vedere biologic care se presupune că pot exista – sunt în număr egal cu circa zece la puterea a zece totul la puterea şase. Aşa că, dacă simulezi toate aceste permutări…

– Să simulezi un număr de fiinţe umane egal cu zece la a zecea totul la a şasea? zise Lloyd. Ei, haide!

– Totul rezultă din ipoteza că ai la dispoziţie capabilităţi în esenţă infinite de procesare a informaţiilor, spuse Michiko. Probabil că există o multitudine de fiinţe umane posibile, dar e vorba totuşi de un număr finit.

– E aproape infinit.

– Există de asemenea un număr finit de amintiri. Având o capacitate de stocare suficientă, poţi nu numai să reproduci orice fiinţă omenească posibilă, ci şi orice set de amintiri pe care le-ar putea avea fiecare dintre ele.

– Dar ai avea nevoie de câte un om simulat pentru fiecare amintire, preciză Lloyd. Un simulacru al meu care a mâncat aseară pizza – sau cel puţin îşi aminteşte că a mâncat. Un altul care a mâncat un

hamburger. *Et cetera, et cetera, ad nauseam*[34].

– Exact. Dar Tipler spune că s-ar putea reproduce toţi oamenii care au existat vreodată, plus toate amintirile pe care e posibil să le fi avut, în zece la puterea zece totul la puterea a douăzeci şi trei de biţi.

– Zece la a zecea totul la…

– Zece la a zecea totul la a douăzeci şi treia.

– E o nebunie, spuse Lloyd.

– E o cantitate finită. Şi totul ar putea fi reprodus pe un computer suficient de avansat.

– Dar de ce-ar face cineva aşa ceva?

– Ei, Tipler spune că Punctul Omega ne iubeşte şi…

– Ne *iubeşte?*

– Adevărul e că ar trebui să citeşti cartea; el reuşeşte să facă totul să sune mult mai rezonabil decât sunt în stare eu.

– Ar fi cazul să fie aşa, spuse impasibil Lloyd.

– Şi nu uita că timpul se va scurge din ce în ce mai încet pe măsură ce universul se va apropia de sfârşit, dacă în cele din urmă va ajunge la Marele Colaps…

– Conform majorităţii studiilor, asta nu se va întâmpla, ştii, chiar luând în considerare şi materia întunecată[35], nu există suficientă masă pentru închiderea universului.

– Dar dacă se va ajunge la colaps, insistă Michiko, timpul se va extinde într-o asemenea măsură încât va părea să dureze o veşnicie. Ceea ce înseamnă că oamenii resuscitaţi vor părea să trăiască o veşnicie: vor fi nemuritori.

– Oh, haide. Dacă sunt norocos, poate într-o bună zi o să iau un Nobel. Ceea ce reprezintă singura formă de nemurire la care poate spera cineva.

– Nu şi după părerea lui Tipler.

– Şi tu crezi asta?

– Eiiii, nu, nu întru totul. Dar chiar şi dacă respingi conotaţiile religioase din afirmaţiile lui Tipler, nu-ţi poţi oare imagina un viitor foarte, foarte îndepărtat în care… ştiu şi eu, în care un elev de liceu plictisit o să se hotărască să simuleze toate fiinţele umane şi toate amintirile posibile?

– Ba cred că da. Poate.

– De fapt, nici nu e nevoie să simuleze toate amintirile posibile – ar putea alege doar una, la întâmplare.

– Oh, înţeleg. Vrei să spui că tot ceea ce am văzut noi – viziunile – nu reprezintă adevăratul moment situat la douăzeci şi unu de ani în viitor,

---

[34] Repetat până când ţi se face greaţă (lb. latină).

[35] Materia întunecată (o substanţă cosmică foarte puţin cunoscută) şi energia întunecată nu au fost încă detectate, dar dovezile teoretice ale existenţei lor au fost descoperite recent.

ci mai degrabă acest experiment din viitorul foarte îndepărtat. O simulare, una dintre încercările posibile. Unul dintre infinitele – scuzămă, *aproape* infinitele – viitoruri posibile.

– Exact.

Lloyd clătină din cap.

– E destul de greu de acceptat.

– Oare? Chiar aşa să fie? E mai greu de acceptat decât ideea că am văzut viitorul, şi că acest viitor e imuabil, şi că nici măcar faptul că l-am văzut nu va fi suficient ca să-l putem împiedica să se adeverească? Adică, uite: dacă ai o viziune care spune că peste douăzeci şi unu de ani o să fii în Mongolia, tot ce trebuie să faci ca să nu se realizeze e să nu te duci în Mongolia. Cu siguranţă că n-o să spui că vei fi forţat să te duci acolo, împotriva voinţei tale? Avem cu siguranţă voinţă.

Lloyd încercă să-şi păstreze blândeţea vocii. Era obişnuit să discute în contradictoriu pe teme ştiinţifice cu alte persoane, dar nu cu Michiko. Până şi o dezbatere intelectuală avea ceva personal.

– Dacă în viziune apari în Mongolia, vei sfârşi prin a ajunge acolo. Oh, s-ar putea să ai intenţia să nu te duci nici în ruptul capului, dar se va întâmpla şi, la momentul respectiv, va părea cât se poate de firesc. Ştii la fel de bine ca mine că oamenii sunt lamentabili când e vorba să-şi realizeze dorinţele. Poţi să promiţi azi că o să ţii regim şi să ai toate intenţiile să-l continui şi peste o lună, dar, cumva, fără să ţi se pară că eşti lipsit de liberul-arbitru, o să renunţi între timp la regimul respectiv.

Michiko păru să se îngrijoreze.

– Crezi că ar fi necesar să ţin regim? Însă pe urmă zâmbi: Glumeam.

– Dar înţelegi ce vreau să spun. Nu există nici o dovadă că, fie şi pe termen scurt, putem evita o serie de lucruri printr-un simplu act de voinţă; de ce ne-am imagina că după un interval de câteva decenii vom fi capabili de autodeterminare?

– Pentru că *trebuie,* răspunse ea, din nou serioasă. Fiindcă altminteri nu mai există nici o cale de scăpare. Îi căută privirea. Nu înţelegi? Tipler *trebuie* să aibă dreptate. Sau, dacă nu are, atunci trebuie să existe o altă explicaţie. Ăla nu poate fi viitorul. Tăcu o clipă. Nu poate fi viitorul *nostru.*

Lloyd oftă. O iubea, dar – la naiba, la naiba, la naiba. Se pomeni clătinând din cap.

– Nici eu nu vreau să fie viitorul nostru, spuse el, blând.

– Atunci nu-l lăsa să fie, zise ea, luându-i mâna, împletindu-şi degetele cu ale lui. Nu-l lăsa.

17

– Alo?

O voce plăcută, de femeie.

– Ah, alo, eşti… eşti doctorul Tompkins?

– La telefon.

– Ah, salut. Sunt… Jake Horowitz. Ştii, de la CERN?

Jake nu ştia ce se aşteptase să audă la celălalt capăt al firului. Afecţiune? Uşurare fiindcă făcuse el primul pas? Surpriză? Dar vocea lui Carly nu transmitea nici una dintre aceste emoţii.

– Da? spuse ea, pe un ton egal.

Atât şi nimic mai mult; un simplu „da”.

Jacob simţi o strângere de inimă. Poate-ar fi trebuit să-nchidă pur şi simplu, să plece naibii de la telefon. N-ar fi stricat nimic; dacă Lloyd avea dreptate, le era *sortit* să fie până la urmă împreună. Dar nu se putu convinge s-o facă.

– Îmi… îmi cer scuze că te deranjez, se bâlbâi el.

Nu se pricepuse niciodată să le telefoneze femeilor. Şi, de fapt, nu mai dăduse nici un telefon – nu unul ca acela – din liceu, din vremea când se străduia să-şi adune curajul ca s-o sune pe Julie Cohan şi să-i propună o întâlnire. Avusese nevoie de zile întregi ca să se pregătească şi încă îşi mai aducea aminte cum îi tremurase degetul când apăsa tastele telefonului din subsolul casei părinţilor săi. Îl auzea pe fratele lui mai mare mergând încoace şi-ncolo la parter, podeaua de lemn scârţâia la fiecare pas apăsat, ca al lui Ahab pe punte. Se gândise cu groază că David ar fi putut încerca să coboare în timp ce vorbea el la telefon.

Îi răspunsese tatăl lui Julie, apoi îi strigase ei să vorbească la un alt aparat – nu acoperise microfonul receptorului şi i se adresase cu asprime. Nicidecum aşa cum ar fi tratat-o el pe Julie. Şi pe urmă ea ridicase receptorul şi tatăl ei îl lăsase pe al lui să cadă la loc în furcă, şi ea spusese, cu vocea ei minunată:

– Alo?

– Ah, bună, Julie. Sunt Jake… ştii, Jake Horowitz.

Tăcere, nimic.

– Suntem în aceeaşi clasă la istoria americană.

Un ton perplex, ca şi cum tocmai i-ar fi cerut să calculeze ultima cifră a numărului *pi.*

– Da?

– Mă întrebam, spusese el, străduindu-se să pară nonşalant, străduindu-se să nu lase impresia că întreaga lui viaţă depindea de asta, că inima era gata să-i explodeze, mă întrebam dacă nu ţi-ar plăcea, ştii, să ieşi cu mine, poate sâmbătă… dacă nu ai alt program.

Din nou tăcere; îşi amintise că, în copilăria lui, pe liniile telefonice se auzeau pârâind paraziţi. În clipa aceea le simţise lipsa.

– Poate la un film, spusese, umplând golul.

Alte câteva bătăi de inimă, şi apoi:

– Ce te face să crezi că aş vrea să ies cu tine?

I se înceţoşase vederea, stomacul i se zvârcolise, plămânii i se goliseră de aer. Nu-şi amintea ce spusese după aceea, dar plecase cumva de la telefon, reuşise cumva să nu plângă, stătuse cumva pur şi simplu acolo, la subsol, ascultând paşii fratelui său mai mare care se foia deasupra.

Fusese ultima dată când sunase o femeie ca să-i ceară o întâlnire. Oh, nu era virgin – sigur că nu, sigur că nu. Cincizeci de dolari îl scăpaseră de acel handicap, într-o noapte petrecută la New York. Pe urmă se simţise cumplit, ieftin şi murdar, dar într-o bună zi avea să fie cu femeia dorită şi era dator faţă de ea, indiferent cine ar fi fost – ei bine, nu neapărat să pară experimentat, dar cu siguranţa să nu se poarte cu stângăcie, să ştie măcar ce avea de făcut.

Iar acum, acum se părea că avea să fie cu o femeie, cu Carly Tompkins. Îşi amintea că era frumoasă, că avea părul castaniu-roşcat şi ochii verzi sau cenuşii. Îi plăcuse s-o privească şi îi plăcuse s-o asculte la conferinţa Societăţii Americane de Fizică atunci când îşi prezentase lucrarea. Dar amănuntele exacte ale înfăţişării ei îi scăpau. Îşi aducea aminte de pistrui – da, avea cu siguranţa pistrui, deşi nu la fel de mulţi ca el, ci doar câţiva, delicaţi, risipiţi pe şaua nasului mic şi pe obrajii plini. Nu erau rodul imaginaţiei lui, cu siguranţă…

„Da?”-ul ei perplex continua să-i răsune în urechi. Trebuia să ştie de ce o suna. Trebuia…

– O să fim împreună, spuse, lăsând prosteşte să-i scape cuvintele şi dorindu-şi să şi le retragă imediat ce i se desprinseseră de pe buze. Peste douăzeci de ani o să fim împreună.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi:

– Cred că da.

Jake se simţi uşurat; se temuse că avea să-şi nege viziunea.

– Aşa că mă gândeam, spuse el, mă gândeam că poate-ar trebui să ne cunoaştem. Ştii, poate să mergem la o cafea.

Inima îi bătea cu putere; i se zvârcolea stomacul. Avea din nou şaptesprezece ani.

– Jacob, zise ea.

Jacob, îi rostise numele – nimeni nu începe să-ţi dea o veste bună rostindu-ţi numele. Jacob, reamintindu-i cine era de fapt. Jacob, ce te face să crezi că aş vrea…

– Jacob, continuă ea, mă văd cu cineva.

Bineînţeles, se gândi el. Bineînţeles că se vede cu cineva.

O frumuseţe cu părul şaten şi cu pistruii ăia. Bineînţeles.

– Îmi pare rău, spuse el.

Ar fi vrut ca ea să înţeleagă că îi părea rău c-o deranjase, dar el simţea şi una, şi alta. Îi părea rău că ea se vedea cu cineva.

– În plus, adăugă ea, eu sunt aici, la Vancouver; tu eşti în Elveţia.

– O să vin la Seattle către sfârşitul săptămânii; îmi pregătesc doctoratul aici, dar specializarea mea e modelarea computerizată a reacţiilor HEP[36], şi CERN mă trimite la Microsoft, la un seminar. Aş putea… ei, aşa m-am gândit, ştii, să vin în America de Nord cu o zi sau două mai devreme, poate trecând prin Vancouver. Am tone de puncte de fidelitate; n-o să mă coste nimic.

– Când? întrebă Carly.

– Aş… aş putea să ajung acolo cel mai devreme poimâine, încercă să vorbească pe un ton degajat. Seminarul meu începe joi; lumea o fi fiind în criză, dar Microsoft merge înainte.

Cel puţin pe moment, se gândi.

– S-a făcut, zise Carly.

– S-a făcut?

– S-a făcut. Vino la TRIUMF, dacă vrei. O să-mi facă plăcere să ne-ntâlnim.

– Şi tipul… prietenul tău?

– Cine-a zis că e un tip?

– Oh. O pauză. *Oh.*

Dar ea râse.

– Nu, glumeam. Da, e un tip – îl cheamă Bob. Dar nu e ceva chiar atât de serios şi…

– Da?

– Şi, ei, cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine.

Jacob se bucură că zâmbetul cu gura până la urechi nu implica nici un sunet. Stabiliră ora întâlnirii, apoi îşi spuseră la revedere.

Inima îi bătea cu putere. Ştiuse întotdeauna că femeia potrivită o să-şi facă în cele din urmă apariţia; nu renunţase niciodată la speranţă. N-avea să-i ducă flori – nu le-ar fi putut trece niciodată prin vamă. Nu, avea să-i ofere ceva decadent, de la Chocolats Micheli; Elveţia era, la urma urmelor, ţara ciocolatei.

Însă, cu norocul lui, n-ar fi exclus să afle că ea era diabetică.

*

Fratele mai mic al lui Theo, Dimitrios, locuia împreună cu alţi trei tineri în suburbiile Atenei, dar, când îl vizită Theo, seara târziu, era singur acasă.

Dim studia literatura europeană la Universitatea Naţională Kapodistrian din Atena; îşi dorise încă din copilărie să fie scriitor. Ajunsese să stăpânească alfabetul înainte de a merge la şcoală şi scria fără încetare poveşti pe computerul familiei. Theo îi promisese cu ani în urmă că avea să-i transfere toate poveştile de pe dischetele de 3,5 inchi pe discuri optice; nici un computer personal nu mai era dotat cu unitate de dischete, dar centrul de calcul de la CERN avea câteva

[36] *High energy particles,* particule de înaltă energie.

calculatoare vechi, încă aflate în uz. Se gândi să-şi repete oferta, dar nu ştia dacă era mai bine ca Dim să creadă că uitase, sau să-şi dea seama că toţi acei ani – ani! – trecuseră fără ca fratele lui să găsească trei minute în care să-i ceară o asemenea favoare cuiva din departamentul de calcul.

Dim îi deschisese uşa purtând blugi – ce retro! – şi un tricou galben cu logoul serialului *Anaheim,* popular la televiziunea din Statele Unite; se părea că nici măcar un student la Literatură europeană nu se putea împiedica să cadă în robia culturii pop americane.

– Bună, Dim, spuse Theo.

Nu-şi îmbrăţişase niciodată fratele mai mic, însă acum se simţea îmboldit să-l strângă în braţe; recunoştea că acceptarea propriului caracter muritor dăduse naştere unor astfel de sentimente. Însă se întreba dacă Dim ar fi ştiut cum să răspundă la un asemenea gest; tatăl lor, Constantin, nu era un bărbat afectuos. Chiar şi atunci când lichiorul de anason curgea în cantităţi mai mari decât ar fi trebuit, se putea întâmpla să ciupească o chelneriţă de fund, dar nu ciufulea niciodată părul băieţilor săi.

– Sal’, Theo, răspunse Dimitrios, ca şi cum de când nu se mai văzuseră n-ar fi trecut decât o zi.

Se trase într-o parte ca să-şi lase fratele să intre.

Casa arăta exact aşa cum te-ai fi aşteptat să arate locuinţa a patru tipi între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani – o cocină cu haine aruncate pe mobile, cutii de semipreparate stivuite pe masa din sufragerie şi tot soiul de gadgeturi, inclusiv aparatură stereo sofisticată şi console de realitate virtuală.

Era bine să poată vorbi din nou greceşte; se săturase de franceză şi de engleză, cea dintâi cu excesul ei de verbiaj, iar cea de-a doua cu sunetele sale aspre, neplăcute.

– Ce mai faci? întrebă el. Cum merge şcoala?

– Vrei să spui cum merge facultatea, îl corectă Dim.

Theo dădu din cap. Se referise la propriile sale studii de după liceu numindu-le facultate, dar fratele lui, care studia arta, era doar la şcoală. Desconsiderarea fusese probabil intenţionată; îi despărţeau opt ani, un timp îndelungat, dar care nu reuşea totuşi să fie un amortizor destul de puternic ca să asigure lipsa rivalităţii dintre fraţi.

– Scuze. Cum merge facultatea?

– E OK. Întâlni ochii lui Theo. Unul dintre profesorii mei a murit în timpul *Flashforward*-ului, iar unul dintre prietenii mei cei mai buni a trebuit să renunţe la studii ca să se ocupe de familie, după ce-au fost răniţi părinţii lui.

Nu era nimic de spus.

– Îmi pare rău, zise Theo. A fost ceva imprevizibil.

Dim dădu din cap şi îşi feri privirea.

– I-ai văzut pe mama şi pe tata?

– Încă nu. Mai târziu.

– Le-a fost greu, să ştii. Toţi vecinii lor ştiu că lucrezi la CERN – „fiul meu, omul de ştiinţă”, obişnuia tata să spună. „Băiatul meu, noul Einstein.” Dimitrios făcu o pauză. Acum n-o mai spune. S-au ales cu multe vorbe rele din partea celor care-au pierdut pe cineva.

– Îmi pare rău, repetă Theo.

Îşi roti privirea prin camera dezordonată, căutând ceva care să-l ajute să schimbe subiectul.

– Bei ceva? întrebă Dimitrios. Bere? Apă minerală?

– Nu, mulţumesc.

Dimitrios păstră tăcerea pentru câteva clipe. Trecu în camera de zi; Theo îl urmă. Dim se instală pe canapea, împingând nişte hârtii şi nişte haine pe podea ca să-şi facă loc. Theo găsi un scaun cu ceva mai puţine obiecte învălmăşite pe el şi se aşeză.

– Mi-ai distrus viaţa, spuse Dimitrios, întâlnind şi apoi evitând privirea fratelui său. Vreau să ştii asta.

Theo îşi simţi inima zvâcnind.

– Cum?

– Viziunile… viziunile astea. La naiba, Theo, nu ştii ce greu e să înfrunţi tastatura în fiecare zi? Nu ştii ce uşor e să te descurajezi?

– Dar tu eşti un scriitor fantastic, Dim. Ţi-am citit scrierile. Jonglezi cu cuvintele într-un mod superb. Povestea aia pe care ai scris-o despre vara petrecută în Creta – ai surprins perfect Knossosul.

– N-are importanţă, nimic din toate astea nu contează. Nu înţelegi? Peste douăzeci de ani de acum înainte n-o să fiu celebru. N-o să reuşesc. O să lucrez într-un restaurant, servind turiştii cu *souvlaki*[37] şi *tzatziki*[38].

– Poate-a fost un vis – poate visai în 2030.

Dim clătină din cap.

– Am găsit restaurantul; e în apropiere de Turnul Vânturilor. L-am întâlnit pe administrator; e acelaşi tip care-o să se-ocupe de local în 2030. M-a recunoscut din viziunea lui, aşa cum l-am recunoscut eu dintr-a mea.

Theo încercă să fie amabil.

– Mulţi scriitori nu-şi câştigă traiul din scris. Ştii asta.

– Dar câţi ar continua, an după an, dacă nu şi-ar închipui că într-o bună zi – poate nu azi, poate nu peste un an, dar în cele din urmă – vor ieşi la lumină? Că vor reuşi?

– Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– E un vis care îi ajută pe artişti să meargă mai departe. Câţi actori aflaţi la început de carieră nu renunţă la ea azi – chiar acum – fiindcă viziunile lor le-au dovedit că nu vor reuşi niciodată? Câţi pictori de pe

---

[37] Şiş chebap.

[38] Sos de salată grecesc, răcoritor şi picant.

străzile Parisului nu şi-au aruncat paletele în ultima săptămână fiindcă ştiu că nici măcar peste câteva decenii de acum înainte nu vor fi recunoscuţi? Câte formaţii rock care exersau în garajele părinţilor nu s-au destrămat? Ne-ai lăsat pe milioane dintre noi fără visuri. Unii au fost norocoşi – dormeau în viitor. Fiindcă visau atunci, visurile lor din realitate nu s-au sfărâmat.

– Nu... nu am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta.

– Bineînţeles că nu. Eşti atât de obsedat de descoperirea celui care te-a ucis, încât nu mai raţionezi. Dar am veşti pentru tine, Theo. Nu eşti singurul care-o să fie mort în 2030. Şi eu o să fiu mort – un chelner într-un local piperat pentru turişti! Şi eu voi fi mort şi sunt sigur că tot aşa vor fi şi alţii, milioane. Şi tu i-ai ucis: le-ai ucis speranţele, visurile, viitorul.

18

Ziua a opta: marţi, 28 aprilie 2009

Jake şi Carly Tompkins s-ar fi putut întâlni la TRIUMF, dar hotărâseră să n-o facă. Se întâlniră în schimb la supermarketul Chapters din Burnaby, o suburbie a Vancouverului. Magazinul continua să dedice jumătate din spaţiul său cărţilor tipărite aflate în vânzare: bestselleruri garantate, de Stephen King, John Grisham şi Coyote Rolf. Dar restul era ocupat de exemplare unice ale volumelor care puteau fi tipărite la cerere. Era nevoie de numai cincisprezece minute pentru realizarea unui singur exemplar din orice carte, fie broşată, fie în ediţie cartonată in-octavo. Se puteau obţine şi ediţii tipărite cu font mare şi, de asemenea, ediţii traduse de computer în douăzeci şi patru de limbi, după o aşteptare suplimentară de numai câteva minute. Şi bineînţeles că nici un titlu nu se epuiza vreodată.

Ca mostră strălucită de preadaptare la o viitoare evoluţie, supermarketurile cu cărţi incluseseră deja de douăzeci de ani cafenele în incintele lor – oferindu-le clienţilor ocazia să-şi petreacă în mod plăcut timpul necesar pentru tipărirea cărţilor personalizate. Jake ajunse la Chapters devreme, intră în localul Starbucks ataşat, îşi comandă o cafea Sumatra mare, fără cofeină, şi îşi găsi un loc.

Carly sosi cu vreo zece minute întârziere. Purta un trenci London Fog, cu un cordon şic; pantaloni largi, albaştri; şi pantofi cu tocul jos. Jake se ridică s-o întâmpine. Când se apropie, constată cu surprindere că nu era atât de frumoasă cum şi-o aducea aminte.

Dar era ea, fără nici o îndoială. Se uitară o clipă unul la altul, el întrebându-se, după cum se aştepta să se întrebe şi ea, cum trebuia să saluţi pe cineva cu care ştii sigur că o să faci sex într-o bună zi. Erau

deja cunoştinţe vechi; Jake se întâlnise de mai multe ori cu persoane pe care nu le cunoştea atât de bine şi le sărutase pe obraz, sau fusese sărutat – mai ales în Franţa, fireşte. Însă Carly decise, întinzându-i mâna dreaptă. El reuşi să zâmbească şi i-o luă; strângerea ei era fermă şi pielea era rece la atingere.

Un angajat de la Chapters îşi făcu apariţia şi o întrebă pe Carly ce voia să bea; Jake îşi aduse aminte de vremurile când la Starbucks erai servit numai la tejghea, însă fireşte că era nevoie de cineva care să-ţi aducă volumele tipărite. Ea comandă o cafea mare, Ethiopia Sidamo.

Apoi deschise geanta să-şi pescuiască portofelul. Jake îşi lăsă privirea să se strecoare în interior. În cafenea nu se fuma; în zilele acelea, aşa stăteau lucrurile în toate localurile din America de Nord; reguli similare începeau să fie aplicate chiar şi la Paris. Dar se simţi uşurat văzând că în geantă nu se ascundea nici un pachet de ţigări; nu ştia ce-ar fi făcut dacă ea ar fi fost fumătoare.

– Ei, spuse Carly.

Jake se sili să zâmbească. Situaţia era stânjenitoare. Ştia cum arăta dezbrăcată. Bineînţeles – bineînţeles că într-un moment aflat la douăzeci de ani în viitor. Acum era cam de vârsta lui, avea douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Două decenii mai târziu, avea să aibă între patruzeci şi patruzeci şi cinci; nicidecum scofâlcită, nicidecum o babă. Şi totuşi…

Fusese frumoasă atunci, când avea cu douăzeci de ani mai mult; însă era cu siguranţă mai frumoasă acum Cu siguranţă…

Da, da, încă mai exista anticipare, încă mai exista uimire, încă mai exista tensiune.

Bineînţeles că şi ea îl văzuse gol, tot peste douăzeci de ani de atunci încolo. Ştia cum arăta ea – culoarea părului castaniu-roşcat era naturală, sau cel puţin era vopsit în ambele locuri; sfârcurile erau de culoarea vinului roşu; aceiaşi pistrui încântători îi desenau pe piept constelaţii. Dar el? Cum arăta el peste douăzeci de ani? Nici măcar acum nu avea înfăţişarea unui atlet. Dacă se îngrăşase? Dacă îi încărunţise părul de pe piept?

Poate ezitarea ei din prezent se baza pe ceea ce văzuse din el, cel din viitor. Nu putea să promită că avea să facă gimnastică, nu putea să promită că o să rămână suplu, nu putea să promită nimic – ea ştia cum urma să arate el în 2030, iar el însuşi n-avea habar.

– Îmi pare bine că te revăd, spuse el, încercând să pară calm, prietenos.

– Şi mie, zise ea.

Apoi zâmbi.

– Ce e?

– Nimic.

– Ei, haide. Spune-mi.

Ea zâmbi din nou, apoi îşi lăsă ochii în jos.

– Tocmai îmi închipuiam cum arătăm dezbrăcaţi, spuse.

El îşi simţi trăsăturile destinzându-se într-un zâmbet larg.

– Şi eu.

– E straniu, adăugă ea. Şi apoi: Ştii, nu mă culc niciodată cu nimeni la prima întâlnire. Adică…

Jake îşi ridică mâinile de pe tăblia mesei.

– Nici eu.

Ea îi răspunse cu un zâmbet. La urma urmelor, poate era exact la fel de frumoasă cum şi-o aducea aminte.

Proiectul Mozaic nu dezvăluia numai viitorul individual al fiecărei persoane. Avea multe de spus şi despre viitorul guvernelor, al companiilor, al organizaţiilor – inclusiv despre însuşi CERN.

Se părea că, în 2022, o echipă de la CERN – din care făceau parte Theo şi Lloyd – avea să creeze o unealtă cu totul nouă pentru fizicieni: Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. Tahionii erau particule care se deplasau cu o viteză mai mare decât a luminii; viteza lor scădea, tinzând către valoarea acesteia din urmă, pe măsură ce se încărcau cu mai multă energie. Însă mişcarea li se accelera pe măsura reducerii energiei – până la viteze aproape infinite.

Tardionii, pe de altă parte, erau materie obişnuită: se deplasau cu viteze mai mici decât a luminii. Cu cât pompai mai multă energie într-un tardion, cu atât se mişca mai repede. Însă, după cum spusese bătrânul Einstein, un tardion devine cu atât mai masiv cu cât se deplasează mai repede. Acceleratoarele de particule de tipul LHC-ului de la CERN lucrau distribuindu-le tardionilor energii imense, aducându-i astfel la viteze mari şi izbindu-i unii de alţii, cu eliberarea întregii cantităţi de energie în momentul impactului. Instalaţiile necesare erau gigantice.

Dar imaginaţi-vă că luaţi un tardion care stă pe loc – un proton, să zicem, imobilizat cu ajutorul unui câmp magnetic, şi faceţi un tahion să intre în coliziune cu el. Nu aveţi nevoie de inelele enorme ale unui accelerator ca să aduceţi tahionul la viteza dorită – se deplasează de la sine cu viteze superluminice. Nu trebuie decât să vă asiguraţi că se ciocneşte cu tardionul.

Şi aşa s-a născut Coliziunatorul TT.

Nu avea nevoie de un tunel circular lung de douăzeci şi şapte de kilometri, ca LHC-ul.

Construcţia nu costa miliarde de dolari.

Şi nu era nevoie de mii de oameni pentru întreţinere şi pentru operare.

Un CTT era de dimensiunile unui cuptor mare cu microunde. Primele modele – cele disponibile în 2030 – costau în jur de patruzeci de milioane de dolari americani, şi în întreaga lume nu existau decât nouă bucăţi. Dar previziunile spuneau că în cele din urmă aveau să se

ieftinească suficient de mult pentru ca fiecare universitate să dispună de câte unul.

Efectul asupra CERN-ului era devastator: fuseseră concediaţi mai bine de două mii şapte sute de oameni. Impactul asupra oraşelor St. Genis şi Thoiry era de asemenea imens – peste o mie de case şi de apartamente deveniseră brusc disponibile, fiind părăsite de ocupanţi. După toate aparenţele, LHC rămăsese funcţional, dar era utilizat extrem de rar; experimentele erau mult mai simplu de făcut, şi de refăcut, cu un CTT.

– Ştii că e o nebunie, spuse Carly Tompkins, după ce sorbi din cafeaua etiopiană.

Jake Horowitz se uită la ea, cu sprâncenele înălţate.

– Ceea ce s-a întâmplat în viziunea aia, spuse Carly, lăsându-şi ochii în jos, a fost pătimaş. Nu era vorba de doi oameni care sunt împreună de douăzeci de ani.

El ridică din umeri.

– Nu mi-a plăcut niciodată să fie ceva răsuflat, să se învechească. Oamenii pot avea o viaţă sexuală frumoasă timp de mai multe decenii.

– Dar nu aşa. Nu rupându-şi unul altuia hainele la serviciu.

Jake se încruntă.

– Nu se ştie niciodată.

Ea rămase o vreme tăcută, apoi:

– Vrei să vii la mine? Ştii, doar pentru o cafea…

Dar fireşte că se aflau într-o cafenea, aşa că invitaţia părea destul de lipsită de sens. Inima lui Jake bătea cu putere.

– Desigur, răspunse el. Mi-ar face plăcere.

19

O altă noapte în apartamentul lui Lloyd, cu Lloyd şi Michiko stând pe canapea, fără să schimbe nici un cuvânt.

Lloyd strânse din buze, meditând. De ce nu putea pur şi simplu să meargă înainte şi să se lege de femeia asta? O iubea *cu adevărat.* De ce nu putea să ignore ceea ce văzuse? La urma urmei, milioane de oameni o făceau – pentru cea mai mare parte a lumii, ideea unui viitor imuabil era ridicolă. Văzuse asta de mii de ori, în spectacole televizate şi în filme. Jimmy Stewart îşi dă seama că viaţa e minunată după ce vede lumea continuându-şi existenţa fără el. Înfuriat de moartea lui Lois Lane, Superman zboară în jurul Pământului atât de repede încât îl face să se rotească în sens invers şi să-i permită astfel să se întoarcă în timp, înainte de decesul ei, şi s-o salveze. Caesar, fiul cimpanzeilor savanţi Zira şi Cornelius, aduce lumea pe o cale a frăţiei dintre specii,

sperând să evite astfel distrugerea Pământului într-un holocaust nuclear.

Până şi oamenii de ştiinţă vorbeau în termenii unei evoluţii neprevăzute. Preluând o metaforă din filmul cu Jimmy Stewart, Stephen Jay Gould[39] îi spusese lumii că, dacă ai putea să depeni timpul înapoi, lucrurile ar evolua fără îndoială altfel, având drept produs final ceva cu totul diferit de fiinţele omeneşti.

Însă Gould nu era fizician; experimentul mental propus de el era imposibil. Cel mai bun lucru pe care-l puteai face era o variaţiune a celor petrecute în timpul *Flashforward*-ului – mutarea cursorului din clipa numită „acum” într-o alta. Timpul era imuabil; toate cadrele peliculei de pe rolă erau deja expuse. Viitorul nu reprezenta o lucrare în progres; era o afacere încheiată şi, indiferent de câte ori s-ar fi uitat Stephen Jay Gould la filmul *O viaţă minunată,* Clarence avea să îşi primească de fiecare dată aripile…

Lloyd mângâie părul lui Michiko, întrebându-se ce era scris deasupra acelei secţiuni din blocul spaţiu-timp.

Jake stătea întins pe spate, cu un braţ îndoit sub cap. Carly era lipită de el, jucându-se cu părul lui de pe piept. Erau dezbrăcaţi amândoi.

– Ştii, spuse ea, avem o şansă să primim ceva într-adevăr minunat.

Jake ridică din sprâncene.

– Oh?

– Câte cupluri au aşa ceva, în vremurile astea şi la vârsta asta? O garanţie că vor fi împreună încă douăzeci de ani? Şi nu doar împreună, ci punând pasiune în…

Vocea i se stinse; să discuţi despre viitor era una, dar, după toate aparenţele, să pronunţi cuvântul care începea cu litera „I” era cu totul altceva.

Rămaseră o vreme în tăcere.

– Nu există altcineva, nu-i aşa? întrebă în final Carly, cu glas firav. La Geneva?

Jack clătină din cap, cu părul lui roşu foşnind pe pernă. Pe urmă înghiţi în sec, adunându-şi curajul.

– Dar există altcineva aici, nu-i aşa? Prietenul tău… Bob.

Carly expiră zgomotos.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Ştiu că e cumplit să-ncepi o relaţie cu o minciună. Nu… uite, nu ştiam nimic despre tine. Şi fizicienii sunt agresivi ca nişte păsări de pradă, chiar aşa e. Mi-am făcut rost până şi de o verighetă veche, pe care-o port uneori la conferinţe. Nu există nici un Bob; l-am inventat ca să mă pot retrage cu uşurinţă, înţelegi, dacă aş fi avut impresia că lucrurile nu merg cum ar trebui.

Jake nu ştia dacă să se simtă ofensat sau nu. Cândva, când avea

[39] Paleontolog şi biolog evoluţionist american (1941–2002).

şaisprezece sau şaptesprezece ani, sporovăise într-o seară de iulie cu prietena vărului său Howie, în faţa casei acestuia, în jurul lor era un grup de oameni; făceau friptură la grătar în spatele casei. Era întuneric, şi era senin, şi fata începuse o discuţie cu el după ce îl văzuse uitându-se la stele. Ea nu le ştia nicidecum numele şi era uluită fiindcă Jake îi putea arăta Polarisul, plus cele trei colţuri ale Triunghiului Verii, Vega, Deneb şi Altair. El începuse să-i arate Cassiopeia, dar era greu de desluşit, copacii din spatele casei o ascundeau pe jumătate, însă ar fi vrut ca ea s-o vadă – W-ul imens de pe cer, una dintre constelaţiile cel mai uşor de observat odată ce îţi era arătată. Aşa că spusese, uite, hai să traversăm strada, şi-o s-o poţi vedea din partea cealaltă. Era o stradă frumoasă din suburbii, necirculată la ora aceea, cu case luminate dincolo de peluzele tunse cu grijă.

Ea se uitase la el şi spusese:

– Nu.

Jake nu înţelesese – nu în prima jumătate de secundă. Fata se gândise că ar fi putut să-i facă vânt în spatele unui tufiş, să-ncerce s-o violeze. Emoţiile îl străbătuseră în goană: ofensă fiindcă ea se gândise la aşa ceva – la urma urmei, era vărul lui Howie! Dar şi o tristeţe: regretul pentru ceea ce trebuia să însemne să fii femeie, întotdeauna cu ochii în patru, întotdeauna speriată, întotdeauna asigurându-te că există căi de scăpare.

Ridicase uşor din umeri şi se îndepărtase, atât de uluit încât nu-i trecuse prin minte ce-ar mai fi putut spune. La scurt timp după aceea apăruseră norii, ascunzând stelele.

– Oh, îi spuse lui Carly; nu-i venea în gând nici un alt răspuns la minciuna ei despre Bob.

Ea dădu din umeri.

– Îmi cer scuze. O femeie trebuie să fie prudentă.

Jake nu se gândise să se însoare, însă… ce chilipir! Era acolo, o femeie frumoasă, inteligentă, lucrând în acelaşi domeniu ca el, plus certitudinea că, peste două decenii de acum înainte, aveau să fie încă împreună, încă fericiţi.

– La ce oră trebuie să te duci mâine la lucru? o întrebă.

– Cred c-o să dau un telefon, să anunţ că m-am îmbolnăvit, răspunse Carly.

Jake îşi schimbă poziţia, întorcându-se cu faţa spre ea.

*

Dimitrios Procopides stătea pe canapeaua plină de obiecte în dezordine, holbându-se la un perete. Se gândea la asta de două zile, de când îl vizitase fratele lui, Theo. Faptul că mii – poate chiar milioane – de oameni meditau la acelaşi lucru nu-l făcea mai uşor de suportat pentru el.

Trebuia să fie atât de simplu: cumpărase somnifere fără reţetă şi nu-

i fusese greu să afle, de pe World Wide Web, cât de mare trebuia să fie doza ca să ai certitudinea că e fatală. Pentru cineva care cântărea, ca el, şaptezeci şi cinci de kilograme, şaptesprezece pastile trebuiau să fie suficiente, dar douăzeci şi două rezolvau cu siguranţă problema, însă treizeci ar fi produs voma, anulându-i tentativa.

Da, putea face să se întâmple asta. Şi ar fi fost fără durere – doar o cădere într-un somn adânc, care ar fi durat o veşnicie.

Dar exista un Alineat 22[40] – unul dintre puţinele romane americane pe care le citise îl familiarizase cu acest concept. Comiţând sinuciderea – nu-i era frică să rostească în gând cuvântul – putea dovedi că viitorul lui nu era predestinat; la urma urmelor, apărea, viu, peste douăzeci de ani, nu numai în viziunea lui, ci şi într-a managerului restaurantului. Prin urmare, dacă se sinucidea în ziua aceea, dacă înghiţea pastilele chiar atunci – demonstra, în mod concludent, că viitorul nu era prestabilit. Dar ar fi fost ceva de genul înfrângerii romanilor de către Pirus la Heraclea şi Asculum, genul de victorie care îi poartă încă numele, obţinută contra unui preţ îngrozitor[41]. Fiindcă, dacă reuşea să se sinucidă, viitorul care îl deprima atât de mult nu era inevitabil – însă el unul, fireşte, n-avea să mai existe ca să-şi urmărească visul.

Probabil că existau şi metode mai puţin drastice de a testa realitatea viitorului. Putea să-şi scoată un ochi, să-şi taie un braţ, să-şi facă un tatuaj pe faţă – orice i-ar fi modificat permanent înfăţişarea, făcând-o să difere de cea apărută în viziune.

Dar nu. N-avea să meargă.

N-avea să meargă fiindcă nici unul dintre aceste lucruri nu era permanent. Un tatuaj putea fi îndepărtat; un braţ putea fi înlocuit cu o proteză; un ochi de sticlă ar fi umplut orbita goală.

Nu: nu putea avea un ochi de sticlă; în viziunea din restaurantul ăla blestemat avea vedere normală, stereoscopică. Prin urmare, scoaterea unui ochi ar fi fost un test convingător, dovedind dacă viitorul era sau nu imuabil.

Numai că…

Numai că atât crearea protezelor, cât şi genetica, făceau tot timpul progrese. Cine putea spune dacă peste două decenii nu avea să existe cumva posibilitatea de a i se clona un ochi sau un braţ? Şi cine putea spune că avea să refuze aşa ceva, şansa de a repara răul provocat de un act impetuos din tinereţe?

Fratele lui, Theo, îşi dorea cu disperare să creadă că viitorul nu era imuabil. Însă colegul lui – tipul înalt, canadianul – cum îl chema? Simcoe, asta era. Simcoe spusese exact contrariul – Dim îl văzuse la

---

[40] *Catch 22,* roman de Joseph Heller, ecranizat în 1970.

[41] Pirus a suferit pierderi atât de grele încât a spus apoi: „Încă o asemenea victorie şi voi fi pierdut” – de aici, expresia „victorie à la Pirus”.

televizor, susţinându-şi teoria, care afirma că viitorul era dăltuit în piatră.

Şi dacă era aşa – dacă el unul nu avea să fie niciodată un scriitor de succes – Dim nu voia să meargă mai departe. Cuvintele erau iubirea lui, singura lui pasiune – şi, ca să fie sincer, singurul lui talent. La matematică se descurca mizerabil (cât de greu îi fusese să treacă în urma lui Theo prin aceleaşi şcoli, unde profesorii se aşteptau să împărtăşească talentul fratelui său mai mare!), nu era bun la sport, nu era în stare nici să cânte, nici să deseneze, şi se dădea bătut când era vorba de computere.

Bineînţeles că, dacă avea să se simtă nefericit în viitor, se putea sinucide atunci.

Dar, după toate aparenţele, n-o făcuse.

Sigur că nu. Zilele şi săptămânile se scurg destul de uşor; oamenii nu realizează neapărat că viaţa lor nu înaintează, că nu face progrese, că nu devine aşa cum au visat întotdeauna să fie.

Nu, era prea uşor să o sfârşeşti trăind astfel – ducând viaţa deşartă care îi apăruse în viziune – dacă o lăsai să te cuprindă pe furiş, o zi mohorâtă după alta.

Însă i se oferise un dar, ocazia de a arunca o privire. Simcoe vorbise despre viaţă comparând-o cu un film deja expus – numai că operatorul pusese din greşeală o altă bobină în proiector şi avusese nevoie de două minute ca să-şi descopere eroarea. Fusese o discontinuitate, un transfer brusc într-un mâine îndepărtat, şi apoi o reîntoarcere. Perspectiva fusese diferită de cea a vieţii derulate de la un cadru la altul. Putuse să vadă, foarte clar, că viaţa care i se aşternea înainte nu era aceea pe care şi-o dorea – că, într-un sens foarte real, servea musaca grecească şi flamba brânză *saganaki* fiind deja mort.

Se uită din nou la flaconul cu pastile. Da, nenumăraţi alţii, din lumea întreagă, îşi contemplau fără îndoială viitorul întrebându-se dacă acum, când ştiau ce le rezerva ziua de mâine, merita să meargă mai departe.

Dacă unul dintre ei chiar o făcea – dacă îşi lua într-adevăr viaţa – asta ar fi dovedit, cu certitudine, că viitorul se putea schimba. Ideea trecuse, fără nici o îndoială, şi prin mintea altora. Fără îndoială că mulţi aşteptau s-o facă altcineva – aşteptau anunţul care avea să inunde cu siguranţă reţelele de televiziune: „Bărbat văzut de alte persoane în 2030 găsit mort.” „Sinuciderea dovedeşte fluiditatea viitorului.”

Dim ridică din nou flaconul de culoarea chihlimbarului, îl roti într-o parte şi într-alta, auzi pastilele zornăind când se loveau una de alta în interior.

Avea să fie atât de uşor să-i scoată capacul, să şi-l apese în palmă – ceea ce şi făcu – şi să-l răsucească, forţând mecanismul de siguranţă şi lăsând pilulele să se reverse.

Oare ce culoare aveau? se întrebă. Ce nebunie: voia să-şi ia viaţa, însă nu ştia ce culoare avea instrumentul potenţial al decesului său. Scoase capacul. Înăuntru era nişte vată, dar nu destul de multă ca să imobilizeze pastilele. O scoase afară.

Ei bine, voi fi…

Pastilele erau verzi. Cine s-ar fi gândit la asta? Pastile verzi; o moarte verde.

Înclină flaconul, îi înclină fundul, până când îi căzu în palmă o pastilă. Avea o crestătură în mijloc, unde o apăsare a degetului mare ar fi putut probabil s-o rupă în două, pentru obţinerea unei doze mai mici.

Dar el nu voia o doză mică.

Avea la îndemână apă îmbuteliată; era neacidulată – în contrast cu preferinţele lui obişnuite – ca nu cumva acidul carbonic să interfereze cu acţiunea somniferelor. Îşi aruncă pastila în gură. Se aşteptase să aibă aromă de lămâie sau de mentă, dar nu avea absolut nici una. Era acoperită cu o peliculă subţire – aşa cum au aspirinele de calitate superioară. Ridică sticla cu apă şi luă o înghiţitură. Pelicula îşi făcu datoria; pastila îi alunecă lin pe gât.

Înclină din nou flaconul, îl lovi uşurel ca să scoată încă trei tablete, şi le azvârli pe toate trei în gură şi le trimise la vale cu o înghiţitură generoasă de apă minerală.

Adică în total patru; doza maximă pentru un adult, trecută pe flacon, era de două pastile, şi consumatorul era avertizat să nu le folosească în două nopţi consecutive.

Trei alunecaseră, cu uşurinţă, cu o singură înghiţitură de apă. Îşi plasă un alt trio în palmă, şi le lăsă să cadă în gură şi sorbi din nou din apă.

Şapte. Un număr norocos. Aşa se spunea.

Chiar voia să facă asta? Încă mai avea timp să se oprească. Putea să sune la salvare. Sau îşi putea vârî un deget în gât.

Sau…

Sau putea să se mai gândească. Să-şi mai ofere câteva minute în care să reflecteze.

Probabil că şapte pastile erau prea puţine ca să-i facă rău cu adevărat. Sigur că n-aveau cum. Se întâmpla cu siguranţă tot timpul să ia câte cineva o mică supradoză. Da, pe site-ul web scria că ar fi trebuit să mai înghită cel puţin încă zece…

Îşi răsturnă alte pastile în palmă şi se holbă la ele, un morman de zece pietricele verzi.

20

Ziua a noua: miercuri, 29 aprilie 2009

– Vreau să-ţi arăt ceva, zise Carly.

Jake zâmbi şi o îndemnă cu un semn al mâinii s-o facă. Se aflau la TRIUMF, Tri-University Meson Facility[42], cel mai important laborator de fizica particulelor din Canada.

Ea o porni de-a lungul unui coridor; Jake o urmă. Trecură pe lângă uşi identificate cu denumiri ştiinţifice scrise pe cartonaşe lipite cu bandă adezivă. Trecură şi pe lângă câţiva oameni, putând fiecare câte un dozimetru cilindric care servea aceluiaşi scop, dar nu semăna nicidecum cu insignele subţiri pe care le avea toată lumea la CERN.

În cele din urmă, Carly se opri. Ajunsese în faţa unei uşi. Într-o parte era un furtun pentru stingerea incendiilor, încolăcit în spatele unui capac de sticlă; în partea cealaltă se afla un dozator de apă. Ea bătu în uşă cu încheieturile degetelor. Nu se auzi nici un răspuns, aşa că răsuci mânerul şi o deschise. Intră şi îl invită pe Jake s-o urmeze, făcându-şi degetul cârlig şi adresându-i un zâmbet. El se supuse şi, odată ce ajunse înăuntru, Carly închise uşa.

– Ei? spuse ea.

Jake ridică neajutorat din umeri.

– Nu recunoşti locul? întrebă Carly.

El se uită în jur. Era un laborator de mărime potrivită, cu pereţi bej şi…

– *Oh, Doamne!*

Da, pereţii erau bej, dar cândva, în următorii douăzeci de ani, aveau să fie revopsiţi în galben.

Era încăperea din viziune. Tabelul periodic al elementelor se afla acolo, exact aşa cum îl văzuse. Şi bancul ăla de lucru – era cel pe care o făcuseră.

Jake îşi simţi obrajii împurpurându-se.

– Frumos, nu? zise Carly.

– Aici e, spuse el.

Bineînţeles că nu puteau inaugura încăperea atunci; erau la jumătatea zilei de lucru…

Dar în viziunea lui… ei bine, dacă timpul fusese corect estimat, atunci era 7:21 P.M., ora Genevei, ceea ce însemna – cât? – 2:21 P.M. În New York – să vedem – 11:21 A.M. acolo, în Vancouver. Unsprezece douăzeci şi unu dimineaţa… într-o zi de miercuri. TRIUMF era cu siguranţă şi atunci în plină activitate. Cum de fusese posibil să facă dragoste acolo, la ora aia, într-o zi de lucru? Oh, fără îndoială că moravurile sexuale aveau să devină tot mai lipsite de constrângeri în

---

[42] Fabrica de mezoni a celor trei universităţi.

următorii douăzeci de ani, exact aşa cum se întâmplase în ultimii cincizeci, dar cu siguranţă că nici măcar în îndepărtatul *Anno Domini* 2030 nu aveai să-ţi întrerupi programul de lucru pentru o partidă de sex cu iubita. Dar poate 23 octombrie era o sărbătoare; poate toţi ceilalţi erau liberi. Jake îşi amintea vag că, în Canada, ziua de Thanksgiving era în octombrie.

Se plimbă în jurul încăperii, comparând realitatea din prezent cu viziunea. Exista o cabină de duş pentru urgenţe, fapt destul de obişnuit în laboratoarele unde se foloseau substanţe chimice, şi câteva dulapuri pentru echipamente, şi un mic computer. Şi în viziune existase, plasat exact în acelaşi loc, un computer personal, dar un cu totul alt model, fireşte. Iar alături de el...

Alături se aflase un dispozitiv de formă cubică, cu latura cam de o jumătate de metru, cu două plăci plate înălţându-i-se din capac, faţă în faţă.

– Obiectul ăla care era aici, spuse Jake. Adică obiectul ăla care-o să fie aici. Ai idee ce-o fi fost?

– Poate un Coliziunator de Tahioni-Tardioni?

Jake înălţă din sprâncene.

– Asta ar putea...

Uşa se deschise şi intră un canadian masiv.

– O, scuzaţi-mă, zise el. N-am vrut să vă deranjez.

– Nu e nici un deranj, răspunse Carly. Îi zâmbi lui Jake. O să ne-ntoarcem mai târziu.

– Vrei o dovadă? întrebă Michiko. Vrei să ştii sigur dacă ar trebui să ne căsătorim sau nu? Există un mod în care te poţi convinge.

Lloyd fusese singur în biroul lui de la CERN, unde examina o serie de liste cu date referitoare la experimentele făcute cu un an în urmă în LHC, cu energii de 14 TeV, căutând orice indiciu de instabilitate dinaintea primei activări la nivelul de 1150 TeV – cea care produsese deplasarea în timp. Michiko abia intrase şi acelea erau primele ei cuvinte.

Lloyd o privi cu sprâncenele înălţate.

– Un mod de a obţine o dovadă? Cum?

– Repetaţi experimentul. Vezi dacă dă aceleaşi rezultate.

– Nu putem face asta, ripostă el, uluit.

Se gândea la toţi oamenii care muriseră ultima oară. Lloyd nu crezuse niciodată în preceptul filosofic „există unele lucruri pe care omenirea nu e menită să le cunoască”, dar, dacă exista vreo experienţă care nu trebuia repetată, era cu siguranţă aceea.

– Va trebui s-anunţaţi noua tentativă în avans, bineînţeles, continuă Michiko. Avertizaţi pe toată lumea, asiguraţi-vă că nu zboară nici un avion, că nu conduce nimeni maşina, că nu înoată nimeni, că nu e nimeni pe vreo scară. Asiguraţi-vă că întreaga specie omenească stă

pe scaun sau în poziţie orizontală când se-ntâmplă.

– N-avem cum.

– Ba da, îl contrazise ea. Există CNN, NHK, BBC, CBC.

– În lume sunt locuri unde nu există televizoare, ba nici chiar aparate de radio. N-am reuşi să avertizăm pe toată lumea.

– N-o să fie uşor să avertizăm pe toată lumea, spuse Michiko, dar se poate face, cu o rată a succesului de nouăzeci şi nouă la sută.

Lloyd se încruntă.

– Nouăzeci şi nouă la sută, eh? Sunt şapte miliarde de oameni. Dacă ne scapă un singur procent, e vorba totuşi de şaptezeci de milioane care nu vor fi avertizaţi.

– Putem face mai mult decât atât. Sunt sigură că putem. Putem reduce numărul celor neanunţaţi la câteva sute de mii – şi, să recunoaştem, aceştia vor fi oricum în zone netehnologizate. Nu există riscul să conducă maşini sau să zboare cu avioanele.

– Ar putea fi mâncaţi de animale.

Michiko încremeni o clipă.

– Oare? Interesantă problemă. Cred că animalele nu şi-au pierdut cunoştinţa în timpul *Flashforward*-ului, nu-i aşa?

Lloyd se scarpină în creştet.

– E sigur că n-am văzut pământul presărat cu păsări moarte, picate din cer. Şi, judecând după reportajele de la ştiri, nimeni n-a găsit girafe care să-şi fi rupt picioarele căzând. Fenomenul pare să aibă legătură cu zona conştientă a creierului; am citit în *Tribune* că gorilele şi cimpanzeii cărora li s-au pus întrebări prin limbajul semnelor au vorbit despre un soi de efect – mulţi au spus că se aflau în alte locuri – dar le lipseşte vocabularul şi cadrul psihologic de referinţă ca să confirme sau ca să nege că şi-au văzut de fapt propriul viitor.

– N-are importanţă. Oricum majoritatea animalelor sălbatice nu mănâncă prăzi inconştiente; vor crede că sunt morţi şi selecţia naturală a exclus carnea putredă din hrana majorităţii speciilor. Nu, cu siguranţă că nu vom putea ajunge la toată lumea, dar probabilitatea ca puţinii oameni neanunţaţi să se afle în vreo postură riscantă e oricum infimă.

– Toate bune şi frumoase, spuse Lloyd, dar nu putem anunţa pur şi simplu c-o să repetăm experimentul. Dacă n-o va face altcineva ne vor opri autorităţile franceze sau elveţiene.

– Nu şi dacă obţinem permisiunea lor. Nu şi dacă obţinem permisiunea tuturor.

– Oh, haide! Savanţii ar putea fi curioşi să vadă dacă rezultatul e reproductibil, dar de ce i-ar păsa oricui altcuiva? De ce şi-ar da întreaga lume acordul – bineînţeles în afara cazului că ar avea nevoie de reproducerea rezultatelor ca poată trage concluzia că vina îmi aparţine mie, sau CERN-ului.

Michiko strânse din pleoape.

– Nu gândeşti, Lloyd. Toată lumea vrea să arunce încă o privire în viitor. E extrem de puţin probabil să fim noi singurii care-au rămas cu amănunte decisive nelămurite. Oamenii vor să afle mai multe despre ceea ce ascunde ziua de mâine. Dacă le spui că îi poţi face să vadă din nou viitorul, n-o să-ţi stea nimeni în cale. Dimpotrivă, vor muta munţii din loc pentru ca să fie posibil.

Lloyd tăcea, digerându-i spusele.

– Crezi asta? o întrebă în cele din urmă. Eu îmi imaginez că vom întâmpina foarte multă rezistenţă.

– Nu, categoric! Toată lumea e curioasă. Tu nu vrei să ştii cine e femeia? Făcu o pauză. Nu vrei să ştii, cu certitudine, cine era tatăl copilului cu care mă aflam eu? În plus, dacă te-nşeli cumva în privinţa imuabilităţii viitorului, poate vom vedea un mâine cu totul diferit, în care Theo nu moare. Sau poate vom arunca o privire într-un alt moment: peste cinci ani de acum înainte, sau peste cincizeci. Dar esenţa e că pe planetă nu există nici măcar o singură persoană care să nu-şi dorească o altă viziune.

– Nu ştiu, spuse Lloyd.

– Bine, atunci priveşte lucrurile altfel: te chinuieşti singur, crezându-te vinovat. Dacă încerci să generezi din nou *Flashforward*-ul şi nu reuşeşti, atunci înseamnă că, la urma urmelor, n-are nici o legătură cu LHC. Şi că te poţi relaxa.

– Poate ai dreptate, admise Lloyd. Dar cum obţinem permisiunea de a reproduce experimentul? Cine ne-o poate da?

Ea ridică din umeri.

– Cel mai apropiat oraş e Geneva. Şi pentru ce e celebru?

Lloyd se încruntă, derulând în minte o litanie a posibilelor răspunsuri corecte. Şi găsi unul: acolo fusese fondată, în 1920, Liga Naţiunilor, predecesoarea Naţiunilor Unite.

– Sugerezi că trebuie să ne adresăm Naţiunilor Unite?

– Bineînţeles. Te poţi duce la New York, să-ţi susţii cauza.

– Naţiunile Unite nu reuşesc niciodată să cadă de acord, în nici o privinţă.

– De data asta vor reuşi, spuse Michiko. Propunerea e prea seducătoare ca să fie refuzată.

Theo stătuse de vorbă cu părinţii lui şi cu vecinii familiei, dar nici unul dintre ei nu părea să fi întrezărit ceva semnificativ legat de moartea lui din viitor. Aşa că prinse un 7117 al companiei Olympic Airlines şi se întoarse la Cointrin, Aeroportul Naţional din Geneva. La plecare, îl adusese la aeroport Franco della Robbia, însă Theo luă acum un taxi până la campus – la preţul piperat de treizeci de franci elveţieni. Fiindcă în avion nu-i oferiseră nimic de mâncare, se decise să meargă, pentru o gustare, direct la bufetul din centrul de control al LHC-ului. Spre surpriza lui, imediat ce intră o zări pe Michiko Komura,

singură la o masă din fundul sălii. Îşi luă o sticluţă cu suc de portocale şi o porţie de cârnaţi *longeole*[43] şi se îndreptă spre ea, trecând pe lângă mai multe grupuri de fizicieni preocupaţi să aducă, printre îmbucături, argumente în favoarea teoriilor care ar fi putut explica *Flashforward*-ul. Şi înţelese de ce stătea Michiko singură; orice gând la evenimentul care dusese la moartea fiicei sale era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

– Bună, Michiko, spuse el.

Ea îşi ridică privirea.

– Oh, bună, Theo. Bine-ai revenit.

– Mulţumesc. Te deranjează dacă stau la masa ta?

Michiko îi arătă locul gol din faţa ei cu un gest al mâinii.

– Cum a fost călătoria? îl întrebă.

– N-am aflat mare lucru.

Se gândi să nu-i mai povestească nimic altceva, dar, ei bine, ea îl întrebase.

– Fratele meu, Dimitrios – spune că viziunile i-au distrus visul. Vrea s-ajungă mare scriitor, dar s-ar părea că n-o să reuşească niciodată.

– Ce trist, spuse Michiko.

– Tu ce mai faci? Cum te descurci?

Ea îşi desfăcu vag braţele, ca şi cum nu i-ar fi fost uşor să răspundă.

– Supravieţuiesc. Trec literalmente minute întregi în care nu mă gândesc ce s-a-ntâmplat cu Tomiko.

– Îmi pare atât de rău, zise Theo, pentru a o suta oară. Făcu o pauză, apoi: Altminteri, cum merge?

– OK.

– Doar OK?

Michiko mânca o quiche cu brânză *Bleu de Gex,* de dimensiunea unei tarte. Şi avea o cană cu cafea, din care băuse jumătate; sorbi din ea, adunându-şi gândurile.

– Nu ştiu. Lloyd… nu e sigur că vrea să facem nunta.

– Serios? Dumnezeule.

Ea se uită în jur, apreciind intimitatea de care se bucurau; cea mai apropiată persoană se afla la patru mese distanţă, aparent absorbită de ceea ce citea pe un datapad. Oftă, apoi ridică uşor din umeri.

– Îl iubesc pe Lloyd – şi ştiu că şi el mă iubeşte. Dar nu reuşeşte să treacă peste posibilitatea eşuării căsniciei noastre.

Theo înălţă din sprâncene.

– Ei, el e dintr-o familie destrămată. Şi s-ar părea că despărţirea a fost destul de urâtă.

Michiko dădu din cap.

– Ştiu, şi încerc să-nţeleg. Mă străduiesc cu adevărat. Tăcu pentru o clipă. Cum e mariajul părinţilor tăi?

---

[43] Cârnaţi de porc cu fenicul.

Întrebarea îl surprinse pe Theo. Se gândi la un răspuns, încruntându-se.

– Excelent, aşa cred; par încă fericiţi. Tata n-a fost niciodată foarte expansiv, dar se pare că asta n-a deranjat-o nicidecum pe mama.

– Tatăl meu a murit, zise Michiko. Dar presupun c-a fost un japonez tipic pentru generaţia lui. Nu s-a exteriorizat niciodată şi munca a fost viaţa lui. Tăcu pentru o clipă. Atac de cord; la patruzeci şi şapte de ani. Când aveam eu douăzeci şi doi.

Theo îşi căută cuvintele potrivite.

– Cred că ar fi fost foarte mândru dacă ar fi trăit să vadă ce ai devenit.

Ea păru să-i ia spusele în considerare cu toată seriozitatea, în loc să le respingă ca pe o platitudine.

– Poate. În concepţia lui tradiţională, femeile nu urmăresc reuşita în cariera inginerească.

Theo se încruntă. De fapt, nu ştia prea multe despre cultura japoneză. În Japonia se ţineau conferinţe la care-ar fi putut aranja să ia parte, dar, deşi fusese în toată Europa, o dată în America şi, în adolescenţă, în Hong Kong, nu se simţise niciodată tentat să călătorească în Japonia. Însă Michiko era atât de fascinantă – fiecare dintre gesturile ei, fiecare expresie a feţei, felul în care vorbea, zâmbetul, modul în care îşi încreţea nasul mic, râsul cu note înalte perfecte. Cum putea să fie fascinat de ea, dar nu şi de cultura din care provenea? N-ar fi trebuit să-şi dorească să afle cum era poporul ei, cum era ţara ei, să descopere toate faţetele creuzetului în care se formase ea?

Sau era cazul să fie sincer? Să recunoască adevărul, să admită că interesul lui era de natură pur sexuală? Michiko era cu siguranţa frumoasă, dar la CERN lucrau trei mii de oameni, dintre care jumătate erau femei; ea nu era nicidecum singura femeie frumoasă.

Şi totuşi avea ceva – ceva exotic. Şi, ei bine, bărbaţii albi îi plăceau cu siguranţă...

Nu, nu era asta. Fascinaţia ei nu consta în asta. Nu şi atunci când evalua situaţia cu atenţie; nu şi atunci când privea totul drept în faţă, fără să caute scuze. Michiko îl fascina mai ales fiindcă îl alesese pe Lloyd Simcoe, colaboratorul lui. Amândoi erau necăsătoriţi, amândoi erau disponibili. Lloyd era cu zece ani mai bătrân decât Michiko; el era cu opt mai tânăr.

Nu se putea spune nici că Theo era preocupat exclusiv de munca lui, în timp ce Lloyd găsea când să se bucure de frumuseţea lumii. Theo închiria adesea câte o barcă şi ieşea pe Lacul Leman; juca badminton şi crochet în echipele CERN-ului; îşi făcea timp să asculte jazz la restaurantul Au Chat Noir din Geneva şi să savureze un spectacol de teatru alternativ la L'Usine, când ajungea ocazional la Grand Casino.

Însă femeia aceasta fascinantă, frumoasă, inteligentă, îl alesese pe

seriosul şi tăcutul Lloyd.

Iar acum, după toate aparenţele, Lloyd nu era pregătit să i se dedice întru totul.

Bineînţeles că ăsta nu era un motiv ca s-o vrea el. Dar inima n-avea legătură cu fizica; n-avea reacţii previzibile. O voia într-adevăr şi, ei bine, dacă Lloyd avea s-o lase să-i scape printre degete…

– Totuşi, ţi-ar fi admirat cu siguranţă inteligenţa, răspunse el, în sfârşit, comentariului lui Michiko despre tatăl ei, care nu ar fi aprobat-o fiindcă-şi alesese cariera inginerească.

Ea ridică din umeri.

– Presupun că da, în măsura în care buna lui reputaţie ar fi avut de câştigat. Făcu o pauză. Dar n-ar fi aprobat căsătoria mea cu un bărbat alb.

Lui Theo îi stătu inima, dar n-ar fi putut spune dacă se gândise la Lloyd sau la el însuşi.

– Oh.

– N-avea încredere în Occident. N-am idee dacă ştii asta, dar printre tinerii din Japonia, hainele pe care sunt inscripţionate fraze în limba engleză se bucură de o mare popularitate. Mesajul n-are nici o importanţă – important e să fie văzuţi adoptând cultura americană. De fapt, sloganurile sunt de-a dreptul amuzante pentru cei care vorbesc fluent limba engleză. „Cu Partea Asta în Sus”, „A se consuma înainte de data de pe fund”, „Cu scopul de a forma o ceapă cât mai perfectă”[44]. Îi adresă zâmbetul ei frumos, încreţindu-şi nasul. „Ceapă.” Prima dată când am văzut-o pe asta, nu mă mai puteam opri din râs. Dar într-o zi am venit acasă cu o cămaşă pe care erau scrise cuvinte englezeşti – doar cuvinte, nici măcar o singură frază, cuvinte de diferite culori pe fond negru: „căţeluş”, „ketchup”, „hochei” „foarte” şi „scop”. Tata m-a pedepsit fiindcă purtam o cămaşă de genul ăla.

Theo încercă să pară compătimitor în timp ce se întreba ce formă ar fi putut lua o asemenea pedeapsă. Suprimarea banilor de buzunar – oare şi copiii japonezilor îi primeau de la părinţi? Fusese trimisă în camera ei? Se hotărî să nu întrebe.

– Lloyd e un om bun, spuse.

Rostise cuvintele fără să le gândească mai întâi; poate izvorâseră dintr-un simţ interior al cavalerismului, şi se bucură să afle că îl poseda.

Şi Michiko se gândi la asta; avea stilul ei de a căuta adevărul din spatele fiecărui comentariu.

– Oh, da, răspunse. E un om foarte bun. Îşi face griji din cauza acelei viziuni stupide, care spune că mariajul nostru nu va dura la nesfârşit – dar sunt atâtea lucruri pentru care ştiu că, fiind cu el, *eu* nu va trebui

---

[44] Citat din Constituţia SUA în care cuvântul *union* (uniune) a fost înlocuit cu *onion* (ceapă).

să-mi fac niciodată griji. Nu o să mă bată niciodată, de asta sunt sigură. N-o să mă umilească niciodată, n-o să mă pună niciodată în situaţii jenante. Şi ţine foarte bine minte detaliile. Acum câteva luni i-am spus, în treacăt, numele nepoatelor mele. Săptămâna trecută a venit din nou vorba despre ele, şi le-a ştiut fără ezitare. Aşa că pot fi sigură că n-o să uite niciodată aniversarea noastră sau ziua mea de naştere. Am mai avut relaţii cu bărbaţi – şi japonezi, şi străini – dar n-a mai existat nici unul care să mă facă să fiu atât de sigură, atât de convinsă că va fi întotdeauna politicos şi tandru.

Theo se simţi stânjenit. Se considera el însuşi un om bun şi cu siguranţă n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra unei femei. Dar, ei bine, avea temperamentul tatălui său; da, ca să fie sincer, într-o ceartă ar fi putut spune lucruri menite să rănească. Şi poate că-ntr-o bună zi cineva ar fi ajuns într-adevăr să-l urască suficient de mult ca să-l omoare. Oare Lloyd – Lloyd cel bun – i-ar fi trezit vreodată asemenea sentimente unei alte fiinţe omeneşti?

Clătină uşor din cap, împrăştiindu-şi gândurile.

– Ai făcut o alegere bună, spuse.

Ea îşi aplecă fruntea, acceptând complimentul. Apoi adăugă:

– Aşa cum a făcut şi Lloyd.

Replica îl surprinse pe Theo. Nu stătea în firea ei să fie lipsită de modestie. Însă următoarele cuvinte lămuriră lucrurile:

– N-ar fi putut alege pe cineva mai potrivit drept cavaler de onoare.

De asta nu sunt chiar atât de sigur, îşi spuse Theo, dar nu-şi lăsă gândul să capete glas.

Bineînţeles că nu putea s-alerge după Michiko. Era logodnica lui Lloyd.

În plus…

În plus, aici nu era vorba de ochii ei frumoşi, ochii ei captivanţi, de japoneză.

Nu era vorba nici măcar de gelozie, sau de fascinaţia creată de faptul că îl alesese pe Lloyd şi nu pe el.

În adâncul fiinţei sale, ştia care era adevăratul motiv al interesul lui subit pentru Michiko. Bineînţeles că ştia. Îşi imagina că, aruncându-se într-o viaţă nouă, nebunească, dând o turnură demenţială existenţei sale, făcând o mutare cu desăvârşire imprevizibilă – de exemplu, fugind cu logodnica lui Lloyd şi căsătorindu-se cu ea – avea să-i dea cumva cu tifla sorţii, schimbându-şi atât de radical viitorul încât să nu sfârşească niciodată având în faţa ochilor ţeava unei arme încărcate.

Michiko era copleşitor de inteligentă, şi era foarte frumoasă. Dar n-avea s-alerge după ea. Ar fi fost o nebunie.

Theo fu surprins când se auzi chicotind – dar, într-un fel, era amuzant. Poate Lloyd avea dreptate – poate universul era un bloc solid, cu timpul imuabil. Oh, Theo se gândise să întreprindă ceva de-a dreptul nebunesc, însă apoi, după ceea ce păruse o luare atentă în

considerare a situaţiei, cântărindu-şi opţiunile şi reflectând asupra propriilor motive, sfârşise prin a face exact ceea ce ar fi făcut dacă o asemenea problemă n-ar fi apărut niciodată.

Filmul vieţii lui continua să se deruleze, cadru după cadru, toate deja expuse.

21

Michiko şi Lloyd plănuiseră să se mute împreună abia după nuntă, dar, cu excepţia timpului petrecut de ea la Tokio, Michiko sfârşise prin a sta la Lloyd în toate nopţile de după moartea lui Tamiko. Şi, în cele opt zile de după *Flashforward,* chiar nu trecuse pe acasă decât de două ori, pentru foarte scurt timp. Tot ce văzuse acolo o făcuse să izbucnească în lacrimi: pantofii minusculi ai lui Tamiko pe rogojina de la uşă; păpuşa ei Barbie, cocoţată pe un scaun din camera de zi (Tamiko o lăsa întotdeauna într-o poziţie confortabilă); picturile făcute de ea cu degetul, agăţate cu magneţi de uşa frigiderului; chiar şi pata rămasă pe perete în locul unde îşi scrisese cu carioca numele, pe care Michiko nu reuşise niciodată să-l şteargă pe deplin.

Aşa că stăteau la Lloyd, evitând amintirile.

Cu toate acestea, ea adormea adesea după ce privea îndelung în gol. El nu mai putea îndura s-o vadă atât de tristă, dar ştia că nu era nimic de făcut. Avea să jelească – ei bine, probabil la nesfârşit.

Şi bineînţeles că el nu era un ignorant; citise o mulţime de articole de psihologie şi despre relaţii, îşi văzuse chiar şi porţia lui din emisiunile lui *Oprah* şi *Giselle.* Ştia că n-ar fi trebuit s-o spună, dar cuvintele izvorau uneori singure, rostogolindu-se, rostite fără să fi fost mai întâi gândite. Încercase pur şi simplu să umple tăcerea dintre el şi Michiko.

– Ştii, spusese el, o să ai o altă fiică. Viziunea ta…

Dar ea îl amuţise cu o privire.

Nu pronunţase nici un cuvânt, dar îi citise răspunsul în ochi. Fiecare copil e special.

Lloyd ştia asta; o ştia, deşi nu fusese – încă – niciodată părinte. Cu ani în urmă, văzuse un film vechi, numit *Comedia umană,* dar nicidecum amuzant şi, în final, se gândi el, nici foarte uman. În film, un soldat american, pe nume Marcus, pleacă peste ocean în Al Doilea Război Mondial şi primeşte o mulţime de scrisori de la familie şi de la iubita rămasă acasă. Îi arată scrisorile colegului lui de buncăr, un orfan pe nume Tobey, care, prin ele, ajunge să-i cunoască indirect familia. Marcus e ucis în luptă şi Tobey le duce rudelor lucrurile lui. Când îl întâlneşte pentru prima oară pe fratele mai mic al lui Marcus, interpretat de Mickey Rooney, e ca şi cum acesta l-ar fi cunoscut de-o

viaţă. Rooney intră în casă strigând:

– Mamă – s-a-ntors soldatul!

Şi pe ecran începe să se deruleze genericul de la sfârşitul filmului.

Şi se aşteaptă ca publicul să accepte că acel Tobey, străinul, o să ia cumva locul fiului mort al femeii, al fiului împuşcat mortal în Europa.

Era o amăgire; până şi ca adolescent – avea probabil şaisprezece ani când văzuse filmul la televizor – ştiuse că era un truc, ştiuse că un om nu-l poate înlocui niciodată pe altul.

Iar acum sugerase prosteşte, pentru o scurtă clipă, că viitoarea fiică a lui Michiko putea să ia cumva locul sărmanei Tamiko.

– Îmi cer scuze, spusese el.

Michiko nu zâmbise, dar dăduse din cap, aproape imperceptibil.

Lloyd nu ştia dacă era momentul potrivit – inabilitatea de a simţi acest lucru îl chinuise toată viaţa: nu ştiuse care era momentul potrivit pentru o mişcare decisivă în relaţia cu o colegă de liceu, momentul potrivit ca să ceară o mărire de salariu, momentul potrivit ca să se prezinte, întrerupând discuţia altor două persoane la o petrecere, momentul potrivit pentru retragere când alte două persoane voiau evident să rămână singure. Unii aveau un simţ înnăscut care-i ghida în asemenea cazuri, dar nu şi Lloyd.

Şi totuşi…

Şi totuşi problema trebuia rezolvată.

Lumea se scuturase de praf; oamenii îşi continuau vieţile. Da, mulţi mergeau în cârje; da, o serie de companii de asigurare intraseră deja în faliment; da, exista un număr colosal de morţi. Dar viaţa trebuia să meargă înainte, şi oamenii trebuiau să se ducă la lucru, să se întoarcă acasă, să mănânce, să se uite la filme şi să se străduiască să facă progrese, bucurându-se de succes într-o mai mare sau mai mică măsură.

– În legătură cu nunta…, zise el, şi lăsă vocea să i se stingă, lăsă cuvintele să plutească între ei.

– Da?

Lloyd expiră pe îndelete.

– Nu ştiu cine e femeia – femeia din viziunea mea. N-am idee cine e.

– Şi crezi că ar putea fi mai presus decât mine, asta e?

– Nu, nu, nu. Sigur că nu. Doar că…

Tăcu. Dar Michiko îl cunoştea mult prea bine.

– Te gândeşti că pe planetă sunt şapte miliarde de oameni, nu-i aşa? Şi că simplul fapt că ne-am întâlnit a fost un noroc chior.

El dădu din cap; accepta acuzaţia.

– Poate, adăugă Michiko. Dar, când iei în considerare sorţii care erau potrivnici întâlnirii noastre, cred că e mai mult decât atât. Nu e ca şi cum tu te-ai fi îndrăgostit pur şi simplu de mine, sau eu de tine. Tu locuiai la Chicago; eu locuiam la Tokio – şi am sfârşit prin a ne afla împreună, aici, la graniţa franco-elveţiană. E un fapt aleatoriu, sau e

destin?

– Nu sunt sigur că poţi să crezi în destin, crezând în acelaşi timp în liberul-arbitru, spuse Lloyd, cu blândeţe.

– Cred că nu. Ea îşi lăsă ochii în jos. Şi, ei, poate că de fapt nu eşti încă pregătit pentru căsătorie. De-a lungul anilor, atât de mulţi prieteni de-ai mei s-au căsătorit numai fiindcă s-au temut că era ultima lor şansă. Înţelegi: ajunseseră la o anumită vârstă şi îşi închipuiau că, dacă nu se căsătoreau cât mai curând, n-aveau s-o mai facă niciodată. Dacă viziunea ta a demonstrat ceva, atunci a arătat că eu *nu* sunt ultima ta şansă. Cred că asta îndepărtează presiunea, nu? Nu mai e nevoie să te mişti repede.

– Nu e vorba de aşa ceva, o contrazise Lloyd, dar vocea îi tremura.

– Nu e? spuse Michiko. Atunci hotărăşte-te. Acum. Ia-ţi un angajament. Ne căsătorim?

Ea avea dreptate, Lloyd o ştia. Credinţa lui într-un viitor imuabil îl ajutase să scape de vinovăţie în privinţa celor întâmplate – dar, cu toate acestea, era vorba despre poziţia pe care o adoptase întotdeauna, ca fizician: spaţiul-timp e un cub Minkowski imuabil. Ceea ce urma să facă era deja făcut; viitorul era tot atât de imposibil de şters ca şi trecutul.

Din câte ştia el, nimeni nu relatase vreo viziune care să confirme că Michiko Komura şi Lloyd Simcoe fuseseră vreodată căsătoriţi; nimeni nu povestise că s-ar fi aflat într-o cameră care conţinea o fotografie de nuntă în ramă costisitoare, înfăţişând un bărbat alb înalt, cu ochi albaştri, şi o femeie asiatică frumoasă, mai scundă.

Da, indiferent ce ar fi spus acum fusese întotdeauna spus. Dar nu avea cum să vadă ce răspuns fusese înregistrat în spaţiu-timp. Atunci, în momentul acela, în acea secţiune, în acea pagină, în acel cadru de film, răspunsul lui era necunoscut, nedezvăluit. Indiferent ce cuvinte ar fi urmat să-i iasă printre buze, nu îi era uşor să le dea glas, chiar ştiind că orice avea să spună/ spusese era inevitabil.

– Ei? întrebă Michiko. Care e hotărârea ta?

Theo era încă la lucru, seara târziu, rulând o altă simulare a experimentului său şi al lui Lloyd, când primi telefonul.

Dimitrios era mort.

Frăţiorul lui. Mort. Se sinucisese.

Îşi reprimă lacrimile, îşi reprimă furia.

Prin minte îi trecură amintiri despre Dim. Momentele în care fusese bun cu el, când era copil, şi cele în care fusese răutăcios. Şi cât de îngrozită fusese întreaga familie cu atâţia ani în urmă, când merseseră în Hong Kong şi Dim se pierduse. Theo nu fusese niciodată mai fericit la vederea cuiva decât atunci când îl zărise pe Dim cocoţat pe umărul unui poliţist care străbătea trotuarul aglomerat, venind către ei.

Dar acum, acum murise. Theo avea de făcut o altă călătorie la Atena,

pentru înmormântare.

Nu ştia ce ar fi trebuit să simtă.

O parte din el – imensă – era incredibil de întristată de moartea fratelui său. Şi o altă parte…

O altă parte era în culmea fericirii. Nu fiindcă murise Dim, fireşte. *Dar faptul că murise schimba totul.*

Pentru că Dimitrios avusese o viziune, o viziune confirmată de a unei alte persoane – şi ca să ai o viziune trebuia să fii viu peste douăzeci şi unu de ani de atunci înainte.

Dar, dacă era mort atunci, în 2009, n-avea cum să fie viu în 2030.

Aşa că universul-bloc se spulberase. Ceea ce văzuseră oamenii alcătuia într-adevăr o imagine coerentă a zilei de mâine… dar nu era decât un mâine posibil şi, într-adevăr, de vreme ce îl inclusese pe Dimitrios Procopides, nu mai era nici măcar atât – nu mai era nici măcar posibil.

Teoria haosului spunea că schimbările minore ale condiţiilor iniţiale trebuiau să aibă efecte majore în decursul timpului. Cu siguranţă că acum lumea anului 2030 nu mai putea să fie aşa cum o descriau miliardele de priviri fugare aruncate deja de oameni în viitor.

Theo străbătu coridoarele centrului de control al LHC: trecu pe lângă marele mozaic, pe lângă placa pe care era înscris numele original, întreg, al instituţiei, pe lângă birouri, pe lângă laboratoare, pe lângă toalete.

Dacă viitorul era acum nesigur – fireşte, cu siguranţă nu mai putea să fie exact aşa cum îl descriseseră viziunile – poate că trebuia să renunţe la cercetările lui. Da, într-un viitor cândva posibil, cineva fusese hotărât să îl ucidă. Dar în următorii douăzeci de ani urmau să se petreacă atât de multe schimbări încât cu siguranţă n-avea să se mai ajungă la acelaşi rezultat. Era foarte posibil să nu-l cunoască niciodată pe omul care îl omorâse, să nu se întâlnească unul cu altul niciodată. Sau persoana respectivă ar fi putut să moară înainte de 2030. În ambele cazuri, uciderea lui Theo nu mai era nicidecum inevitabilă.

Şi totuşi…

Şi totuşi, încă s-ar mai fi putut întâmpla. O serie de lucruri aveau să se dovedească a fi aşa cum le indicase viziunea. Durata vieţii celor pe care nu-i aştepta o moarte nenaturală avea să fie aceeaşi; cei care ocupau posturi sigure şi le puteau păstra până atunci; căsniciile bune, solide, bazate pe sinceritate, nu aveau de ce să nu reziste.

Nu.

Destule îndoieli, destul timp irosit.

Theo se hotărî să-şi continue viaţa, să renunţe la cercetările lui prosteşti, să înfrunte cu capul sus ziua de mâine, indiferent ce i-ar fi adus. Bineînţeles că avea să fie prudent – nu-şi dorea, cu siguranţă, ca unul dintre punctele de convergenţă dintre anul 2030 din viziuni şi

anul 2030 care avea să vină să fie propria lui moarte. Dar avea să meargă înainte, încercând să obţină tot ce se putea de la timpul, indiferent cât de scurt, care-i rămânea la dispoziţie.

Măcar dacă şi-ar fi propus şi Dimitrios acelaşi lucru.

Plimbarea îl adusese înapoi, în biroul lui. Trebuia să-i telefoneze cuiva, cuiva care trebuia să afle asta de la un prieten, înainte de a i-o arunca în faţă mass-media din întreaga lume.

Cuvintele lui Michiko atârnau între ei: „Care e hotărârea ta?”

Sosise timpul, Lloyd o ştia. Timpul iluminării cadrului predestinat; momentul adevărului, clipa în care avea să fie dezvăluită decizia deja înregistrată în spaţiu-timp. Se uită în ochii lui Michiko, deschise gura şi…

Ţrrrrrrrrr! Ţrrrrrrrrr!

Lloyd înjură, aruncând o privire spre telefon. Identitatea afişată a apelantului era „CERN LHC”. Nimeni n-ar fi sunat de la serviciu la o oră atât de târzie dacă n-ar fi fost o urgenţă. Ridică receptorul.

– Alo?

– Lloyd, sunt Theo.

Se pregăti să-i spună că nu era un moment potrivit, să-i spună să sune mai târziu, dar, înainte de a apuca s-o facă, Theo se grăbi să continue:

– Lloyd, tocmai am primit un telefon. Fratele meu Dimitrios a murit.

– Oh, Doamne, spuse Lloyd. Oh, Doamne.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Michiko, cu ochii măriţi de îngrijorare.

Lloyd acoperi receptorul.

– A murit fratele lui Theo.

Michiko îşi duse o mână la gură.

– S-a sinucis, continuă Theo, la telefon. O supradoză de somnifere.

– Îmi pare atât de rău, Theo, zise Lloyd. Pot să… te pot ajuta cu ceva?

– Nu. Nu. Cu nimic. Dar m-am gândit că e bine să te-anunţ imediat.

Lloyd nu înţelese unde voia să ajungă Theo.

– Ah, mulţumesc, spuse, cu o tentă de nedumerire în glas.

– Lloyd, Dimitrios a avut o viziune.

– Cum? Oh. Apoi, după o pauză prelungită: *Oh.*

– Mi-a povestit-o chiar el.

– Probabil c-a inventat-o.

– Lloyd, vorbim despre *fratele meu;* n-a inventat nimic.

– Dar n-ai cum să…

– Ştii că nu e singurul caz; au mai fost anunţate şi altele. Dar de data asta… de data asta există o confirmare. Era la lucru, într-un restaurant din Grecia; tipul care administra restaurantul în 2030 îl administrează şi acum, în 2009. Dim a fost în viziunea lui, şi el într-a lui Dim. Când vor da asta la televizor…

– Păi… ah, rahat, zise Lloyd, şi inima îi bătea cu putere. Rahat.

– Îmi pare rău, spuse Theo. Presa o să aibă o zi bogată. O pauză. Cum spuneam, m-am gândit că ar trebui să ştii.

Lloyd încercă să se calmeze. Cum se putuse înşela într-o asemenea măsură?

– Mulţumesc, zise în cele din urmă. Apoi: Uite, uite, asta nu contează. Cum te simţi tu? Eşti OK?

– O să-mi revin.

– Fiindcă, dacă nu vrei să fii singur, eu şi Michiko putem veni acolo.

– Nu, e OK. Franco della Robbia e încă aici, la CERN; o să-mi petrec o parte din timp cu el.

– OK. OK. O altă pauză. Uite, eu trebuie să…

– Ştiu, spuse Theo. La revedere.

– La revedere.

Lloyd puse receptorul în furcă.

Nu-l întâlnise niciodată pe Dimitrios Procopides; de fapt, Theo nu-l pomenea prea des. Ceea ce nu părea surprinzător; nici el nu amintea prea des la serviciu despre Dolly, sora lui. Dacă se gândea mai bine, nu era vorba decât de un alt deces dintr-o săptămână în care muriseră nenumăraţi alţi oameni, dar…

– Bietul Theo, spuse Michiko. Clătină încet din cap, înainte şi înapoi. Şi fratele lui – bietul om.

Lloyd o privi. Îşi pierduse propria fiică, dar atunci, în clipa aceea, găsea în sufletul ei loc să se întristeze pentru un om pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Inima lui continua să bată în ritm alert. Cuvintele pe care avusese de gând să le rostească înainte de a suna telefonul continuau să-i răsune în minte. La ce se gândea acum? Că nu voia încă să se dedice unei singure femei? Că nu era pregătit să se însoare? Că trebuia s-o cunoască pe femeia aceea albă, s-o găsească, s-o întâlnească, să aleagă în mod raţional, echilibrat, între ea şi Michiko?

Nu.

Nu, nu era asta. Nu putea fi asta.

Prin gând îi trecea altceva: Sunt un idiot.

Şi: Ea are incredibil de multă răbdare.

Şi: Poate avertizarea că mariajul lui s-ar fi putut să nu dureze de la sine era cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Ca orice cuplu, avea să presupună că se uneau până când avea să-i despartă moartea. Însă el aflase, încă din prima zi, aşa cum n-o mai aflase nimeni vreodată, nici măcar cei care erau, ca el, copii dintr-o familie destrămată, aflase că nu era neapărat pentru totdeauna. Că avea să dureze numai dacă se lupta, se zbătea şi se străduia pentru asta în fiecare clipă a vieţii sale. Aflase că, dacă se căsătorea, asta urma să fie prima lui prioritate. Nu cariera, nu al naibii de nesigurul premiu Nobel, nu evaluarea activităţii profesionale a colegilor, nu prietenii.

Ci ea.
Michiko.
Michiko Komura.
Sau… sau Michiko Simcoe.
În anii 1970, în adolescenţa lui, se părea că femeile aveau să se lipsească pentru totdeauna de prostia care era preluarea numelui altcuiva. Însă cele mai multe încă mai continuau să adopte numele de familie ale soţilor; discutaseră deja despre asta şi Michiko spusese că avea într-adevăr intenţia să preia numele lui. Bineînţeles că Simcoe nu suna tot atât de melodios precum Komura, dar sacrificiul era minor. Dar nu.
Nu, nu trebuia să ia numele lui. Cât de multe femei divorţate nu mai purtau numele familiei în care se născuseră, ci pe al familiei cuiva care aparţinea unui trecut rămas cu decenii în urmă, un memento zilnic al greşelilor tinereţii, al unei iubiri care se sfârşise prost, al unor vremuri dureroase? De fapt, numele de fată al lui Michiko nu era Komura – ci Okawa; Komura era numele de familie al lui Hiroshi.
Însă trebuia să-l păstreze. Trebuia să rămână o Komura pentru ca Lloyd să-şi amintească astfel, zi şi noapte, că ea nu-i aparţinea; că trebuia să se ocupe de căsnicia lor; că ziua de mâine nu se afla în mâinile lui.
Se uită la ea – la tenul fără cusur, la ochii ademenitori, la părul atât de negru.
Toate aveau să se schimbe cu timpul, fireşte. Dar el voia să fie de faţă, să savureze fiecare clipă, să se bucure de toate anotimpurile vieţii alături de ea.
Da, alături de *ea.*
Lloyd Simcoe făcu ceva pe care nu-l făcuse prima oară – oh, de gândit, se gândise şi atunci, dar respinsese ideea, considerând-o prostească, de modă veche, de prisos.
Însă era ceea ce voia să facă, ceea ce trebuia să facă.
Se lăsă într-un genunchi.
Şi luă mâna lui Michiko într-a lui.
Şi îşi ridică privirea spre faţa ei frumoasă, răbdătoare. Şi spuse:
– Vrei să te măriţi cu mine?
Şi momentul se prelungi, cu Michiko evident uluită. Şi apoi pe faţa ei înflori încet un zâmbet. Şi ea răspunse, aproape în şoaptă:
– Da.
Lloyd clipi cu iuţeală, cu ochii înceţoşându-i-se. Viitorul avea să fie superb.

22

Zece zile mai târziu: miercuri, 6 mai 2009

Gaston Béranger fusese surprinzător de uşor de convins că ar trebui să-ncerce o repetare a experimentului LHC. Dar intuise, fireşte, că n-aveau absolut nimic de pierdut şi totul de câştigat dacă tentativa eşua; dacă a doua încercare nu genera nici o deplasare în timp, ar fi fost extrem de greu de dovedit responsabilitatea CERN-ului pentru pagubele produse prima oară.

Şi acum sosise momentul adevărului.

Lloyd se îndreptă spre podiumul din lemn lustruit. În spatele lui se lăţea sigla imensă a Naţiunilor Unite, globul şi frunza de laur. Aerul era uscat; Lloyd avu un şoc când atinse marginea metalică a podiumului. Inspiră adânc, liniştindu-se. Şi se aplecă spre microfon.

– Vreau să vă mulţumesc…

Fu surprins când îşi auzi vocea răguşită. Dar, la naiba, le vorbea unora dintre cei mai puternici politicieni din lume. Înghiţi în sec şi încercă din nou.

– Vreau să-i mulţumesc domnului Secretar General Stephen Lewis fiindcă mi-a permis să vă vorbesc astăzi.

Cel puţin jumătate dintre delegaţi ascultau traduceri ale cuvintelor lui, cu ajutorul căştilor fără fir.

– Doamnelor şi domnilor, mă numesc Lloyd Simcoe şi sunt doctor în fizică. Sunt canadian, locuiesc în prezent în Franţa şi lucrez la CERN, centrul european de fizică a particulelor. Tăcu, înghiţi în sec După cum aţi aflat deja, fără nici o îndoială, cauza fenomenului de deplasare în timp a conştiinţei a fost, după toate aparenţele, un experiment efectuat la CERN. Şi, doamnelor şi domnilor, ştiu că în prima clipă sună nebuneşte, dar am venit aici să vă cer dumneavoastră, în calitate de reprezentanţi ai guvernelor dumneavoastră, permisiunea de a repeta experimentul.

Urmă o erupţie de cuvinte – o babilonie de limbi mult mai diverse chiar şi decât ceea ce se poate auzi în bufetele cu autoservire de la CERN. Bineînţeles că delegaţii aflaseră, în avans şi în linii mari, despre ce avea să vorbească Lloyd – nimeni nu ajungea să ia cuvântul în plenul Naţiunilor Unite decât după o serie de discuţii preliminare. Sala Adunării Generale semăna cu o cavernă; ochiul lui nu reuşea să desluşească prea multe feţe. Cu toate acestea, zări furia de pe chipurile delegaţilor ruşi şi ceva care părea groază pe ale nemţilor şi pe ale japonezilor. Simcoe se uită la Secretarul General, un bărbat alb frumos, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani. Lewis îi adresă un zâmbet încurajator, şi el continuă:

– Poate nu avem nici un motiv s-o facem. S-ar părea că acum există dovezi clare că viitorul descris de primul set de viziuni nu se va

îndeplini – cel puţin nu cu exactitate. Cu toate acestea, nu există nici o îndoială că acele priviri fugare au ajutat un număr foarte mare de oameni să afle multe despre ei înşişi.

Urmă o pauză, apoi:

– Îmi aduc aminte de *Colind de Crăciun,* nuvela scriitorului englez Charles Dickens. Personajul său, Ebenezer Scrooge, a avut o viziune a Crăciunului ce urma să vină, viziune în care acţiunile lui aveau drept urmare nenorocirile multor alţi oameni, iar el ajungea să fie detestat şi despreţuit după moarte. Şi fireşte că o asemenea viziune ar fi fost îngrozitoare – dacă ar fi fost a unui viitor unic, cu adevărat imuabil. Dar lui Scrooge i s-a spus că nu, că viitorul pe care-l văzuse nu era decât o extrapolare logică a vieţii sale, continuată aşa cum se desfăşura în prezent. Putea schimba, în bine, existenţa lui şi pe a tuturor celor din jur; acea întrezărire a viitorului s-a dovedit a fi un lucru minunat.

O înghiţitură de apă, apoi continuă.

– Dar viziunea lui Scrooge a fost dintr-un moment cu totul aparte – ziua de Crăciun. Noi nu am avut, nu cu toţii, viziunea unor evenimente semnificative; mulţi au văzut lucruri banale, frustrant de ambigue, iar unii, aproape o treime dintre noi, au văzut fie nişte vise, fie doar beznă – dormeau în intervalul de două minute plasat la douăzeci şi unu de ani în viitor. Tăcu şi înălţă din umeri, ca şi cum el unul n-ar fi ştiut care era opţiunea corectă. Credem că putem reface experimentul care a generat viziunile; îi putem oferi omenirii o altă ocazie de a întrezări viitorul. Ridică o mână. Ştiu că o serie de guverne privesc cu suspiciune lucrurile astfel dezvăluite, dar acum, când ştim că viitorul nu e de neschimbat, sperăm că ne veţi îngădui să le facem încă o dată oamenilor din întreaga lume acest dar, însoţit de binefacerile efectului Ebenezer. Bucurându-ne de cooperarea dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, şi de a guvernelor dumneavoastră, credem că putem acţiona fără nici un risc. Decizia rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Lloyd ieşi prin uşile înalte de sticlă ale clădirii Adunării Generale. Ochii începură să-l usture la contactul cu aerul New Yorkului – la naiba, trebuia făcut ceva în legătură cu asta, cât de curând; viziunile spuneau că în 2030 avea să fie mai rău. Pe cerul cenuşiu se intersectau dârele lăsate de avioane. Un grup de reporteri – probabil vreo cincizeci în total – se grăbi să-i iasă în întâmpinare, întinzând spre el camerele de televiziune portabile şi microfoanele.

– Doctore Simcoe! strigă o femeie albă, de vârstă mijlocie. Doctore Simcoe! Ce se-ntâmplă dacă nu mai revine conştienţa în prezent? Ce se întâmplă dacă rămânem cu toţii blocaţi la douăzeci şi unu de ani în viitor?

Lloyd era obosit. Nu mai fusese într-o asemenea tensiune nervoasă în timpul unui discurs public de când îşi susţinuse teza de doctorat.

Singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat era să se întoarcă în camera lui de hotel, să-şi toarne un pahar de scotch şi să se strecoare în pat.

– N-avem nici un motiv să credem că s-ar putea întâmpla aşa ceva, răspunse el. Pare să fie un fenomen pe de-a-ntregul temporar, care începe în momentul coliziunii particulelor şi se încheie în momentul când punem capăt acestei coliziuni.

– Şi cum rămâne cu familiile oamenilor care s-ar putea să moară de data asta? Vă asumaţi personal responsabilitatea?

– Şi cum rămâne cu aceia care-au murit deja? Nu credeţi că aveţi o datorie faţă de ei?

– Nu e doar o încercare de a obţine gloria fără prea mare efort?

Lloyd inspiră adânc. Era obosit şi capul îl durea atât de tare încât îi zvâcneau tâmplele.

– Domnilor şi doamnelor – şi folosesc această expresie eliberând-o din forma sa rigidă – s-ar părea că sunteţi obişnuiţi să intervievaţi politicieni, care nu-şi permit să fie văzuţi ieşindu-şi din fire, aşa că le puteţi adresa întrebări apelând la tonul virulent. Ei bine, eu nu sunt politician; sunt, printre altele, profesor universitar, şi sunt obişnuit cu discuţiile civilizate. Dacă nu puteţi formula întrebări politicoase, punem capăt acestei discuţii.

– Dar, doctore Simcoe – nu este adevărat că toate decesele şi distrugerile s-au petrecut din vina dumneavoastră? N-aţi realizat de fapt un experiment care a mers anapoda?

Lloyd îşi păstră tonul egal.

– Nu glumesc, oameni buni. Am avut deja parte de o doză suficientă de expunere în faţa mijloacelor de informare în masă; încă o întrebare care denaturează astfel adevărul, şi am plecat.

– Dar toate decesele..., începu cineva.

– Asta a fost, se răsti Lloyd. Am plecat.

Începu să se îndepărteze.

– Aşteptaţi! strigă un reporter.

– Opriţi-vă! ţipă un altul.

Lloyd făcu stânga împrejur.

– Numai dacă puteţi formula întrebări inteligente, civilizate.

După o clipă de ezitare, o americancă melanică ridică mâna, aproape cu sfială.

– Da? spuse Lloyd, înălţând din sprâncene.

– Doctore Simcoe, ce decizie credeţi că vor lua Naţiunile Unite?

Lloyd dădu din cap, recunoscând că întrebarea era acceptabilă.

– Sincer, nu ştiu. Eu, unul, am senzaţia că ar trebui într-adevăr să încercăm o reiterare a rezultatelor – dar eu sunt om de ştiinţă şi reproducerea experienţelor e meseria mea. Cred într-adevăr că populaţia lumii îşi doreşte acest lucru, dar nu am de unde să ştiu dacă liderii popoarelor sunt dispuşi să-i îndeplinească dorinţa.

Şi Theo venise la New York şi, în seara aceea, el şi Lloyd savurară o cină extravagantă, cu preparate din peşte şi moluşte, la Ambassador Grill, în hotelul UN Plaza-Park Hyatt.

– Se apropie ziua lui Michiko, spuse Theo, rupând cleştele unui homar.

Lloyd dădu din cap.

– Ştiu.

– Ai de gând să pregăteşti o petrecere-surpriză pentru ea?

Lloyd rămase o clipă nemişcat.

– Nu, răspunse apoi.

Theo îi aruncă o privire gen „dacă ai iubi-o cu adevărat, ai face-o”. Dar Lloyd n-avea dispoziţia necesară ca să-i ofere explicaţii. De fapt, nu se mai gândise niciodată la asta, dar răspunsul îi veni în minte pe deplin justificat, ca şi cum l-ar fi ştiut dintotdeauna. Petrecerile-surpriză erau o înşelăciune. Lăsai pe cineva care-ţi era drag să creadă că uitaseşi de ziua lui. Îl dezamăgeai cu bună ştiinţă, îl făceai să se creadă neglijat, dat uitării, lipsit de dragoste şi de apreciere. Şi îl minţeai – îl minţeai! – săptămâni de-a rândul, în timp ce pregăteai terenul pentru eveniment. Toate astea ca să se simtă iubit în clipa când invitaţii strigau „Surpriză!”.

În mariajul lui cu Michiko, Lloyd nu intenţiona s-o facă să se simtă iubită apelând la situaţii prefabricate. Avea să simtă dragostea lui în fiecare zi – în fiecare minut; încrederea ei în dragostea lui n-avea să se zdruncine niciodată. Avea să fie fără încetare perechea lui, dragostea lui, până în ziua morţii ei.

Şi bineînţeles că n-avea s-o mintă niciodată – nici măcar când s-ar fi putut spune că o făcea pentru binele ei.

– Eşti sigur? întrebă Theo. Te-aş ajuta cu plăcere s-o organizezi.

– Nu, răspunse el, clătinând din cap; Theo era atât de tânăr, atât de naiv. Nu, mulţumesc.

23

Dezbaterile Naţiunilor Unite continuau. În timp ce se afla la New York, Theo primi un alt e-mail ca reacţie la anunţul prin care solicita informaţii despre propria moarte. Avea de gând să trimită un răspuns scurt, politicos – intenţiona să renunţe la cercetări, era intenţia lui sinceră – dar, fir-ar să fie, mesajul era, pur şi simplu, atât de incitant: „N-am luat iniţial legătura cu dumneavoastră, pentru că ajunsesem să cred că viitorul e imuabil şi că tot ce urma să se întâmple, inclusiv rolul meu în povestea asta, era inevitabil. Dar acum am aflat contrariul, aşa că trebuie să vă solicit ajutorul.”

Mesajul era din Toronto – la o distanţă de numai o oră de zbor din Big Apple[45]. Theo decise să facă drumul şi să se-ntâlnească faţă-n faţă cu bărbatul care îi trimisese scrisoarea. Era prima lui vizită în Canada şi nu se aşteptase la o asemenea căldură în timpul verii. Oh, după standardele mediteraneene nu era cald – temperatura se ridica rareori la peste treizeci şi cinci de grade Celsius. Dar îl surprinse.

Ca să obţină un bilet de avion mai ieftin, trebuia să rămână peste noapte, în loc să facă drumul dus-întors în aceeaşi zi. Aşa că era nevoit să-şi omoare timpul într-o seară petrecută în Toronto. La agenţia de voiaj i se sugerase că ar fi putut savura şederea la un hotel de pe Danforth – o porţiune a axei est-vest a oraşului; acolo se afla centrul celei mai mari comunităţi greceşti. Theo fusese de acord şi, spre încântarea lui, descoperi că, în acea parte a metropolei, numele străzilor erau scrise atât cu alfabetul latin cât şi cu cel grecesc.

Însă întâlnirea la care trebuia să ajungă nu era în Danforth. Avea să aibă loc în North York, după toate aparenţele cândva un oraş de sine stătător, inclus apoi în Toronto, a cărui populaţie se ridica la trei milioane de oameni. A doua zi, ajunse acolo cu metroul. Se amuză descoperind că sistemul de transport public din Toronto era numit CTT (de la Comisia de Transport din Toronto); o prescurtare fără îndoială valabilă pentru Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni, pe care se presupunea că avea să-l coordoneze într-o bună zi.

Vagoanele metroului erau spaţioase şi curate, deşi auzise că deveneau supraaglomerate la orele de vârf. Dar peste măsură îl impresiona, printre altele, trecerea peste Don Valley Parkway – pe nişte şine speciale, suspendate peste Danforth, la vreo sută de metri deasupra solului. Peisajul era spectaculos – dar cel mai memorabil aspect era podul de peste Don Valley, construit cu decenii înaintea primei linii de metrou din Toronto, însă conceput în aşa fel încât să poată găzdui două rânduri de şine. Nu vedeai prea des un asemenea exemplu de proiectare a oraşelor în perspectiva viitorului îndepărtat.

Schimbă metroul în staţia Yonge şi se îndreptă spre North York Centre. Descoperi cu surprindere că nu trebuia să iasă din staţie ca să intre în blocul de apartamente în care era aşteptat; accesul se făcea direct. Acelaşi complex adăpostea o megalibrărie (din lanţul numit Indigo), un multiplex şi un magazin alimentar imens, a cărui specialitate părea să fie o linie de produse numite Preferinţele Preşedintelui. Şi asta îl surprinse pe Theo; în ţara aceea, s-ar fi aşteptat să se numească Preferinţele Prim-Ministrului.

Se duse direct la portar, care îl călăuzi prin holul de marmură până la lifturi, după care urcă până la etajul treizeci şi patru. Acolo găsi cu uşurinţă apartamentul căutat şi bătu la uşă.

Aceasta se deschise şi în cadrul ei apăru un asiatic bătrân.

---

[45] Mărul cel Mare, denumire argotică a oraşului New York.

– Salut, spuse el, într-o engleză perfectă.
– Vă salut, domnule Cheung, răspunse Theo. Vă mulţumesc că aţi fost de acord să ne întâlnim.
– Nu vreţi să intraţi?
Bărbatul, care trebuia să fi avut vreo şaizeci şi cinci de ani, se trase într-o parte şi îl lăsă să treacă. Theo îşi scoase pantofii şi pătrunse în apartamentul superb. Cheung îl conduse în camera de zi. Avea vedere spre sud. Theo zări în depărtare centrul oraşului Toronto, cu zgârie-norii săi, cu acul zvelt al Turnului CN[46] şi, dincolo de el, Lacul Ontario, întinzându-se spre orizont.
– Am apreciat faptul că mi-aţi scris, spuse Theo. După cum vă puteţi imagina, îmi este foarte greu să trec prin asta.
– Nu mă îndoiesc, zise Cheung. Serviţi un ceai? O cafea?
– Nu, nimic, mulţumesc.
– Cum doriţi, spuse bătrânul. Luaţi loc, vă rog.
Theo se aşeză pe o canapea tapisată cu piele portocalie.
La capătul mesei era un vas de porţelan pictat.
– E superb, comentă el.
Cheung încuviinţă cu o înclinare a capului.
– Din timpul Dinastiei Ming, fireşte, de acum aproape cinci sute de ani. Sculptura e cea mai grandioasă artă. Un text îşi pierde înţelesul odată ce limba iese din uz, dar un obiect care dăinuie de secole sau de milenii – e ceva care poate fi apreciat. În zilele noastre, oricine poate savura frumuseţea artefactelor chinezeşti, egiptene sau aztece; eu le colecţionez pe oricare dintre ele. Meşteşugarii care le-au făurit continuă să trăiască prin munca lor.
Theo scoase un sunet nedefinit şi se lăsă pe spătarul canapelei. Pe peretele opus se afla un tablou înfăţişând portul Kowloon. Dădu din cap în direcţia lui.
– Hong Kong, spuse.
– Da. Cunoaşteţi oraşul?
– În 1996, când aveam paisprezece ani, părinţii mei ne-au dus acolo în vacanţă. Voiau să-l vedem – eu şi fratele meu – înainte de a reintra în mâinile Chinei Comuniste.
– Da, acei ultimi doi ani au fost excepţionali pentru turism, zise Cheung. Dar au fost şi foarte potriviţi pentru a părăsi ţara; eu însumi am plecat atunci şi am venit în Canada. Peste două sute de mii de nativi din Hong Kong s-au mutat aici înainte ca Marea Britanie să le-napoieze chinezilor ţara noastră.
– Îmi imaginez că şi eu m-aş fi mutat, spuse Theo, cu toată înţelegerea.
– Toţi cei care şi-au putut permite au făcut-o. Şi, judecând după viziunile pe care le-au avut oamenii, în China lucrurile nu se vor

[46] Turnul Naţional Canadian.

îmbunătăţi în următorii douăzeci şi unu de ani, aşa că mă bucur într-adevăr că am plecat; nu suport ideea de a-mi pierde libertatea. Bătrânul făcu o pauză. Dar dumneavoastră, tinere prieten, riscaţi să pierdeţi mult mai mult, nu-i aşa? În ceea ce mă priveşte, mă aşteptam să fiu mort peste douăzeci şi unu de ani de acum înainte; am fost încântat să aflu că, dacă am avut o viziune, înseamnă că mă voi afla încă în viaţă. Într-adevăr, fiindcă mă simt rezonabil de agil, încep să bănuiesc că mi-a mai rămas de trăit chiar mai mult de atât. Însă timpul vieţii dumneavoastră ar putea fi scurtat – aşa cum vă spuneam în e-mail, în viziunea mea v-a fost rostit numele. Nu mai auzisem de dumneavoastră până atunci – iertaţi-mă că o spun. Dar numele a fost suficient de melodios – Theodosios Procopides – ca să mi se întipărească în minte.

– Aţi spus că, în viziunea dumneavoastră, cineva v-a vorbit despre planurile sale de a mă ucide.

– Pe un ton de rău augur, cu siguranţă. Dar, tot după cum am spus, în afară de asta nu mai ştiu mare lucru.

– Nu mă îndoiesc de dumneavoastră, domnule Cheung. Dar, dacă aş putea găsi persoana cu care stăteaţi de vorbă în viziune, evident că aş putea afla mai multe.

– Însă, aşa cum vă spuneam, nu ştiu cine era.

– Mi-o puteţi descrie?

– Bineînţeles. Era alb. Alb, ca un european din nord, nu cu pielea măslinie, ca a dumneavoastră. În viziunea mea nu avea mai mult de cincizeci de ani, ceea ce înseamnă că sunteţi cam de aceeaşi vârstă. Vorbeam în engleză şi el avea accent american.

– Sunt mai multe feluri de accente americane, zise Theo.

– Da, da, încuviinţă Cheung. Vreau să spun că vorbea ca în New England – poate ca în Boston.

Viziunea lui Lloyd îl plasa, aparent, tot în New England; bineînţeles că n-avea cum să fie el interlocutorul lui Cheung – în momentul respectiv făcea sex cu baba...

– Ce altceva îmi mai puteţi spune despre modul în care vorbea? Părea un tip educat?

– Ei, acum, după ce aţi pomenit de asta, cred că da. A folosit cuvântul „aprehensiv” – nu e un termen extrem de elevat, dar e puţin probabil să fie folosit de un incult.

– De fapt, ce-a spus? Îmi puteţi reda discuţia?

– O să-ncerc. Ne aflam undeva, în interior. În America de Nord. Asta se poate spune după forma prizelor; întotdeauna mă gândesc că acolo seamănă cu nişte bebeluşi miraţi. Oricum, individul ăla mi-a spus: „El l-a ucis pe Theo.”

– Bărbatul cu care discutaţi m-a ucis?

– Nu. Nu. Am citat cuvintele lui. A spus: „el” – adică altcineva – „l-a ucis pe Theo.”

– Sunteţi sigur că a spus „el”?
– Da.
Ei, asta însemna oricum ceva: patru miliarde de suspecţi potenţiali fuseseră eliminaţi dintr-o lovitură.
Cheung îşi reluă povestea.
– A spus: „L-a ucis pe Theo”, iar eu am întrebat: „Care Theo?” Şi el a răspuns: „Ştii, Theodosios Procopides.” Iar eu am spus: „Oh, aha.” Mă tem că engleza mea spontană încă n-a ajuns la un asemenea grad de familiaritate, dar s-ar părea că în următorii douăzeci şi unu de ani o s-ajungă. În orice caz, era clar că vă cunoşteam – sau că măcar numele dumneavoastră îmi era cunoscut – în anul 2030.
– Continuaţi.
– Ei, şi pe urmă interlocutorul meu a spus: „În privinţa lui, ne-a luat-o înainte.”
– Po… poftim?
– A spus: „În privinţa lui, ne-a luat-o înainte.” Cheung îşi lăsă capul în jos. Da, ştiu cum sună – ca şi cum eu şi asociatul meu am fi plănuit de asemenea să vă ucidem. Îşi desfăcu braţele. Eu sunt un om bogat, doctore Procopides – ba chiar un om foarte bogat. N-o să vă spun că se poate ajunge la nivelul meu fără să dai dovadă de cruzime, fiindcă ştim amândoi că nu e adevărat. Mi-am tratat cu foarte multă duritate rivalii de-a lungul anilor şi probabil că acţiunile mele au încălcat uneori legea. Dar nu sunt doar om de afaceri. Sunt şi creştin. Îşi ridică o mână. Vă rog, nu vă alarmaţi; n-o să vă ţin o predică – ştiu că, în anumite cercuri occidentale, creezi o situaţie stânjenitoare declarându-ţi pe faţă credinţa, ca şi cum ai aduce în discuţie un subiect pe care e de preferat să nu-l abordezi niciodată în compania persoanelor bine-crescute. Am făcut aceasta menţiune numai ca să subliniez un aspect important: poate că sunt un om dur, dar sunt şi un om cu frica lui Dumnezeu – şi n-aş aproba niciodată o crima. Şi vă puteţi imagina că, la vârsta mea înaintată, am obiceiuri rigide; nu-mi vine să cred că, în ultimii ani ai vieţii, o să încalc un cod moral după care am trăit încă din copilărie. Ştiu la ce vă gândiţi – înţelesul evident al cuvintelor „în privinţa lui, ne-a luat-o înainte” este că altcineva v-a ucis înainte de a o fi făcut eu şi asociatul meu. Însă repet că nu sunt un criminal, în plus, ştiu că dumneavoastră sunteţi fizician, iar eu fac foarte puţine afaceri în acest domeniu – în afară de proprietăţile imobiliare, în care bineînţeles că ar trebui să investească toată lumea, investiţiile mele se îndreaptă în principal către cercetarea biologică: domeniul farmaceutic, ingineria genetică, şi aşa mai departe. Înţelegeţi, eu unul nu sunt om de ştiinţă – doar capitalist. Dar cred că sunteţi de acord că un fizician nu poate fi un obstacol pe calea către genul de lucruri pe care le urmăresc, şi, cum spuneam, nu sunt criminal. Totuşi, acestea au fost cuvintele, pe care vi le redau întocmai: „În privinţa lui, ne-a luat-o înainte.”

Theo se uită la el, luând în considerare totul.

– Dacă aşa stau lucrurile, spuse în cele din urmă, alegându-şi cu grijă cuvintele, de ce-mi povestiţi mie toate astea?

Cheung dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebare.

– Fireşte că, în mod normal, nimeni cu discută despre planurile unei crime tocmai cu victima. Dar, cum vă spuneam, doctore Procopides, eu sunt creştin; de aceea, cred că în pericol nu se află numai viaţa dumneavoastră, ci şi sufletul meu nemuritor. N-am nici un interes să mă văd implicat, fie şi numai periferic, într-un păcat de genul comiterii unei crime. Şi, de vreme ce viitorul poate fi schimbat, vreau să se schimbe. Dumneavoastră vă aflaţi pe urmele celui care o să vă ucidă; dacă reuşiţi să vă descurcaţi cumva şi să nu muriţi de mâna acelui individ, indiferent cine ar fi, ei bine, atunci respectivul n-o să ne-o mai ia înainte, mie şi asociatului meu. V-am făcut această mărturisire cu speranţa că veţi evita nu doar să fiţi împuşcat – era vorba de moarte prin împuşcare, nu-i aşa? – de această altă persoană, ci şi să fiţi ucis de oricine altcineva care ar avea legătură cu mine. Nu vreau să am mâinile pătate de sângele dumneavoastră – sau de al oricui altcuiva.

Theo expiră zgomotos. Gândul că, într-o bună zi, cineva avea să-i dorească moartea, era suficient de cutremurător – dar să afle acum că mai multe grupuri voiau să-l vadă mort era şocant.

Poate bătrânul era nebun – deşi nu părea. Totuşi, peste douăzeci şi unu de ani avea să fie… ei bine, cât de bătrân?

– Iertaţi-mi impoliteţea, spuse el, dar pot să vă întreb când v-aţi născut?

– Fireşte: pe 29 februarie 1932. Ceea ce înseamnă că am nouăsprezece ani.

Theo se simţi făcând ochii mari. Stătea de vorbă cu un smintit…

Dar Cheung zâmbi.

– Pentru că m-am născut pe 29 februarie, înţelegeţi – o dată care nu există decât din patru în patru ani. Serios vorbind, am şaptezeci şi şapte de ani.

Ceea ce însemna că era mult mai bătrân decât apreciase Theo şi că – Dumnezeule! – în 2030 avea să fie în vârstă de nouăzeci şi opt de ani.

Lui Theo îi trecu prin minte un alt gând: discutase cu destul de mulţi oameni care visau în 2030; de obicei nu era greu să distingi visul de realitate. Dar, dacă în viitor Cheung avea nouăzeci şi opt de ani, nu era oare posibil să sufere de Alzheimer? Ce fel de gânduri treceau printr-un asemenea creier?

– O să vă scutesc de întrebare, zise Cheung. Nu am gena care favorizează apariţia bolii Alzheimer. Sunt la fel de surprins ca dumneavoastră când mă gândesc că voi fi încă în viaţă peste douăzeci şi unu de ani şi tot atât de şocat de faptul că, după ce voi fi trăit deja o viaţă întreagă, îi voi supravieţui, după cum s-ar părea, unui om tânăr, ca dumneavoastră.

– V-aţi născut într-adevăr pe 29 februarie? întrebă Theo.

– Dar, dar nu e nicidecum o caracteristică unică; în prezent, sunt în viaţă în jur de cinci milioane de oameni care îşi sărbătoresc ziua de naştere la această dată.

Theo îi luă în considerare spusele, apoi i se adresă:

– Deci bărbatul acela a spus: „În privinţa lui, ne-a luat-o înainte.” Şi dumneavoastră ce aţi mai spus?

– Am spus, şi vă rog din nou să-mi iertaţi cuvintele: „E bine şi aşa.”

Theo se încruntă.

– Pe urmă, continuă Cheung, am adăugat: „Cine urmează?” La care asociatul meu a răspuns: „Korolov.” Korolov, care cred că se scrie K-O-R-O-L-O-V. Un nume rusesc, nu? Vă spune ceva?

Theo clătină din cap.

– Nu. Făcu o pauză. Aşa că urma – urmează – să-l eliminaţi şi pe acest Korolov?

– E o interpretare evidentă, da. Dar n-am idee cine ar putea fi – el sau ea.

– El.

– Parcă spuneaţi că nu-l cunoaşteţi.

– Nu-l cunosc – dar Korolov e numele de familie al unui bărbat. La ruşi, numele de familie ale femeilor se termină cu *-ova.* Ale bărbaţilor se termină cu *-ov.*

– Ah, zise Cheung. În orice caz, după ce bărbatul cu care vorbeam a spus „Korolov”, eu am ripostat: „Ei, nu-mi pot imagina că mai e şi altcineva pe urmele lui”, iar asociatul meu a răspuns: „Nu e necesar să fii aprehensiv, Ubu…”, Ubu fiind o poreclă pe care nu le îngădui s-o folosească decât celor mai apropiaţi prieteni ai mei, deşi, cum vă spuneam, nu l-am mai întâlnit niciodată pe bărbatul acela, sau cel puţin nu încă. „Nu e necesar să fii aprehensiv, Ubu”, a zis el. „Tipul care l-a lichidat pe Procopides n-are de ce să fie interesat de Korolov.” Şi pe urmă eu am spus: „Foarte bine. Ocupă-te de asta, Darryl” – presupun că Darryl era numele bărbatului cu care vorbeam. El a deschis gura să mai spună ceva, însă în clipa următoare am ajuns deodată înapoi aici, în 2009.

– Prin urmare, asta e tot ce ştiţi? Că un bărbat pe nume Darryl va încerca să ucidă mai mulţi oameni, inclusiv pe mine şi pe cineva pe nume Korolov, însă altcineva, un alt bărbat, care nu va pune la cale nimic împotriva acestui Korolov, mă va ucide înaintea lui?

Cheung ridică din umeri cu părere de rău, dar Theo nu putea spune dacă regreta că în informaţiile lui erau goluri frustrante sau că, într-o bună zi, avea, după toate aparenţele, să-i dorească moartea.

– Aşa e.

– Acest Darryl – arăta cumva ca un boxer? Ştiţi, ca unul profesionist?

– Nu. Aş zice că era prea burtos pentru orice soi de atlet.

Theo se lăsă uluit pe spătarul canapelei.

– Vă mulţumesc că m-aţi anunţat, spuse, într-un târziu.

– Era tot ce puteam să fac, zise Cheung. Se întrerupse, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă era sau nu prudent să spună mai mult, apoi adăugă: Sufletele sunt legate de viaţa veşnică, doctore Procopides, pe când religia are legătură doar cu recompensele. Eu bănuiesc mai degrabă că vă aşteaptă lucruri măreţe şi că veţi fi răsplătit în mod corespunzător – dar, fireşte, numai dacă reuşiţi să rămâneţi în viaţă suficient de mult. Faceţi-vă o favoare – faceţi-ne amândurora o favoare – şi nu renunţaţi la cercetările dumneavoastră!

24

Theo se întoarse la New York şi îi povesti lui Lloyd despre întâlnirea sa cu Cheung. Spusele bătrânului îl uluiră pe canadian la fel de mult cum îl uluiseră pe Theo. Cei doi rămaseră la New York încă trei zile, timp în care Naţiunile Unite îşi continuară cu aprindere dezbaterile legate de propunerea lor.

China luă cuvântul în favoarea moţiunii de autorizare a replicării experimentului. Deşi acum era clar că viitorul se putea schimba, faptul că în timpul primului set de viziuni guvernul său totalitar continua evident să conducă ţara cu mână de fier îşi adusese o contribuţie enormă la liniştirea disidenţilor. Pentru China, asta era problema-cheie. Existau numai două versiuni posibile ale viitorului: dictatura comunistă fie continua, fie înceta. Prima viziune arătase că într-adevăr continua. Dacă a doua arăta acelaşi lucru – dacă arăta că, în ciuda maleabilităţii viitorului, comunismul nu avea să cadă – atunci spiritul disidenţei ar fi fost zdrobit: o exemplificare perfectă a ceea ce *New York Times* numise, apelând la un calambur de un gust îndoielnic, *„taking a Dim view of the future”*[47], în onoarea lui Dimitrios Procopides, care, cu spiritul zdrobit de ceea ce văzuse din ziua de mâine, renunţase la ideea că ar mai fi putut schimba ceva.

Şi dacă a doua viziune arăta căderea comunismului? Atunci China nu s-ar fi aflat într-o situaţie mai proastă decât înainte de *Flashforward,* cu viitorul sub semnul întrebării. După părerea guvernului de la Beijing, merita să rişte.

Ambasadorii Uniunii Europene aveau de asemenea de gând să voteze în bloc în favoarea replicării, şi asta din două motive. Dacă replicarea eşua, atunci nesfârşitul şuvoi de procese intentate CERN-ului şi a ţărilor sale membre ar fi putut fi oprit. Iar dacă replicarea era un succes, ei bine, atunci această a doua ocheadă aruncată în viitor avea să fie gratuită, însă următoarele urmau să-i fie vândute omenirii

---

[47] A avea o perspectivă Dim asupra viitorului – unde cuvântul *dim,* care înseamnă „sumbru”, este în acelaşi timp un diminutiv pentru Dimitrios.

cu câteva miliarde de euro bucata. Era adevărat că şi alte naţiuni ar fi putut să construiască acceleratoare de particule capabile să genereze tipurile de energie eliberate de LHC, dar cu toate că primul set de viziuni arătase o lume plină de Coliziunatoare de Tahioni-Tardioni, se părea că viziunile nu puteau fi invocate cu uşurinţă. Dacă purta răspunderea, atunci CERN era unicul responsabil – o combinaţie specifică de parametri, puţin probabil reproductibilă într-un alt accelerator, făcuse posibilă apariţia *Flashforward*-ului.

Obiecţiunile împotriva replicării erau mai puternice în emisfera vestică – în ţările unde oamenii fuseseră în marea lor majoritate în stare de veghe când le plecase conştienţa în *Anno Domini* 2030 şi, în consecinţă, fuseseră răniţi sau ucişi în număr mare. Obiecţiile se bazau mai ales pe faptul că populaţia fusese scandalizată de răul făcut ultima oară şi se temea că un al doilea set de viziuni ar fi fost acompaniat de un alt carnaj şi de distrugeri similare.

În emisfera estică, stricăciunile produse erau relativ puţine; pe teritoriile mai multor naţiuni, peste nouăzeci la sută din populaţie dormea – sau cel puţin era întinsă în pat, în siguranţă – în momentul petrecerii *Flashforward*-ului; avuseseră loc foarte puţine pierderi de vieţi omeneşti şi se anunţaseră puţine distrugeri de bunuri personale. Era clar, spuneau reprezentanţii statelor din zonă, că o replicare bine organizată şi anunţată în avans n-ar fi pus în pericol prea mulţi oameni. Susţineau că argumentele împotriva replicării erau mai degrabă de natură emoţională decât de natură raţională. Într-adevăr, sondajele efectuate în întreaga lume arătau că persoanele care avuseseră viziuni erau extraordinar de mulţumite, deşi se demonstrase că nu li se dezvăluise un viitor de neschimbat. Mai mult decât atât, acum, după ce omenirea căpătase certitudinea că viitorul se putea modifica, cei care întrezăriseră un viitor personal considerat negativ din punctul lor de vedere, erau, în medie, chiar mai mulţumiţi că li se ivise ocazia să arunce o privire decât cei care îşi descriseseră viziunile ca fiind imagini ale unui viitor pozitiv.

Deşi nu avea o voce oficială în cadrul dezbaterilor, Papa Benedict al XVI-lea se amestecase în dispută, anunţând că viziunile erau pe de-a-ntregul compatibile cu dogmele catolice. Faptul că numărul participanţilor la slujbe înregistrase o creştere enormă după *Flashforward* reprezenta, fără îndoială, unul dintre factorii care influenţaseră poziţia adoptată de pontif.

Şi prim-ministrul Canadei, la data respectivă o femeie, agrea viziunile, de vreme ce arătaseră că, în viitor, Québecul continua să facă parte din ţara ei. Preşedintele Statelor Unite era mai puţin entuziast: deşi ţara lui continua evident să fie, şi peste două decenii, puterea conducătoare a lumii, consilierii preşedintelui erau substanţial îngrijoraţi fiindcă prima privire aruncată în viitor şubrezise deja securitatea naţională, căci oameni – şi mai ales copii – care nu se

angajaseră niciodată prin jurământ să păstreze secretele avuseseră acces la tot felul de informaţii din culise. Şi, bineînţeles, autorităţile democrate erau deranjate de faptul că republicanul Franklin Hapgood, în prezent profesor de ştiinţe politice la Purdue, era, după toate aparenţele, menit să ocupe fotoliul prezidenţial în 2030.

Aşa că delegaţia americană continua să aducă argumente împotriva replicării:

– Încă ne mai îngropăm morţii, spuse un ambasador.

Dar delegaţia japoneză ripostase, susţinând că, deşi viziunile nu descriau un viitor real, reprezentau, cu siguranţă, un viitor funcţional. Iar Statele Unite – o ţară în care majoritatea locuitorilor avuseseră viziuni coerente, în timpul zilei – încercau să stocheze în favoarea lor beneficiile tehnologice spicuite din acele viziuni. *Flashforward*-ul se petrecuse la 11:21 A.M. În Los Angeles şi la 2:21 P.M. În New York, dar la 3:21 A.M. În Tokio, majoritatea japonezilor avuseseră viziuni care nu conţineau nimic mai excitant decât propriile vise din viitor. America fructifica noile tehnologii şi noile invenţii înfăţişate în viziunile cetăţenilor săi; Japonia şi celelalte ţări din emisfera estică fuseseră lăsate în mod inechitabil în urmă.

Ceea ce pusese din nou în mişcare delegaţia chineză; se părea că, de fapt, membrii săi de-abia aşteptaseră să ridice cineva problema. *Flashforward*-ul avusese loc la 2:21 A.M., ora Beijingului; majoritatea chinezilor avuseseră viziuni în care se văzuseră dormind în viitor. Dacă avea să fie provocat un alt *Flashforward,* argumentară ei, atunci trebuia să înceapă într-un moment decalat cu douăsprezece ore faţă de ultima încercare. În acest mod, dacă partea conştientă a minţii făcea acelaşi salt de douăzeci şi unu de ani, şase luni, două zile şi două ore, atunci de data asta majoritatea foloaselor aveau să fie trase de locuitorii emisferei estice, echilibrând balanţa.

Guvernul japonez susţinu imediat China din acest punct de vedere. India, Pakistanul şi ambele Corei, cea de Nord şi cea de Sud, interveniră, spunând că numai aşa era corect.

Probabil că Orientul avea dreptate, America încerca să obţină dominaţia tehnologică: Statele Unite argumentară cu vehemenţă că, dacă avea să existe o replicare, aceasta trebuia să se facă la aceeaşi oră a zilei. Îşi exprimară argumentele în termeni ştiinţifici: replicarea era într-adevăr replicare, aşa că, în măsura în care era omeneşte posibil, toţi parametrii experienţei trebuiau să fie identici.

Lloyd Simcoe fu chemat înapoi, să ia cuvântul în Adunarea Generală pe această temă.

– Avertizez cu tărie împotriva modificării oricărui factor, dacă nu e neapărat necesar, spuse el, dar, de vreme ce nu avem un model funcţional complet al fenomenului, nu pot afirma categoric că efectuarea experimentului noaptea în loc să-l derulăm ziua poate schimba ceva. La urma urmelor, tunelul LHC este foarte bine ecranat

împotriva scurgerii de radiaţii – şi aceasta ecranare are ca efect şi împiedicarea pătrunderii în interior a radiaţiilor solare sau de altă natură. Dar m-aş pronunţa totuşi împotriva schimbării momentului zilei.

Un delegat din Etiopia sublinie că Simcoe era american şi, ca urmare, încerca probabil să protejeze interesele americane. Lloyd ripostă spunând că de fapt era canadian, ceea ce nu-l impresiona pe reprezentantul Africii; şi Canada beneficiase în mod disproporţionat de privirile aruncate în viitor de cetăţenii săi.

Între timp, lumea islamică îmbrăţişase în cea mai mare parte ideea că viziunile erau mai degrabă *ilham* (îndrumare divină exercitată direct asupra minţii şi a sufletului) decât *wahy* (revelaţie divină a adevăratului viitor), de vreme ce, prin definiţie, de cea de-a doua erau capabili numai prorocii. Faptul că viziunile se dovediseră într-adevăr ca fiind întrezăriri ale unui viitor maleabil confirma, în aparenţă, punctul de vedere al lumii islamice şi, cu toate că nu invocară metafora Scrooge, liderii acesteia considerară că oferirea posibilităţii de a-ţi întrezări viitorul pentru a deveni astfel mai bun era un concept aflat în concordanţă deplină cu Coranul.

O parte dintre musulmani îşi exprimară opinia disidentă conform căreia viziunile nu erau divine, ci mai degrabă demonice, făcând parte din procesul de distrugere a lumii, aflat în plină desfăşurare. Dar, oricum ar fi fost, liderii spirituali ai Islamului respingeau fără rezerve ideea că experimentul fizicienilor fusese cauza, considerând-o o interpretare occidentală laică necugetată. Viziunile erau evident de natură spirituală şi aparatura de orice tip era irelevantă pentru astfel de experienţe.

Lloyd se temuse că, pe această bază, naţiunile islamice aveau să se declare împotriva replicării. Dar mai întâi valiul al-Faqih din Iran, apoi şeicul al-Azhar în Egipt şi apoi şeic după şeic şi imam după imam din întreaga lume musulmană se declarară în favoarea încercării de replicare, tocmai fiindcă, dacă tentativa eşua, li s-ar fi dovedit necredincioşilor că prima manifestare a fenomenului fusese într-adevăr de natură spirituală, nu laică.

Bineînţeles că guvernele naţiunilor islamice erau adesea în dezacord cu credincioşii de pe teritoriul lor. Pentru cele care nu se ploconeau către Vest, pronunţându-se în favoarea replicării cu condiţia să reprezinte o compensaţie, fiind deplasată, aşa cum insistau asiaticii, cu 12 ore faţă de primul eveniment, era vorba de un scenariu din care nu aveau decât de câştigat: dacă experimentul eşua, savanţii occidentali primeau o palmă peste obraz, iar viziunea laică asupra lumii suferea o înfrângere; dacă experimentul reuşea, economiile naţiunilor islamice progresau, fiindcă locuitorii lor aveau parte de aceleaşi priviri aruncate asupra tehnologiilor viitorului de care se bucuraseră deja americanii.

Lloyd se aşteptase ca oamenii care nu avuseseră nici o viziune – cei care se părea că aveau să fie morţi în viitor – să fie împotriva replicării, dar de fapt se dovediră a fi, în marea lor majoritate, în favoarea ei. Tinerii fără viziuni – în *Newsweek,* oricare dintre ei era numit *The Ungrateful Dead*[48] – îşi exprimau adesea dorinţa de a dovedi că, în afară de moarte, mai exista şi o altă explicaţie a lipsei viziunii. Bătrânii care nu avuseseră viziune, cei mai mulţi acceptând deja cu resemnare faptul că aveau să fie morţi peste douăzeci şi unu de ani, erau pur şi simplu curioşi să afle, prin intermediul relatărilor altora, mai multe despre viitorul pe care altminteri nu aveau cum să-l vadă.

Câteva ţări – printre care Portugalia şi Polonia – aduseră argumente în favoarea unei amânări a replicării, cu cel puţin un an. Şi apărură trei contraargumente convingătoare. În primul rând, după cum sublime Lloyd, cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai probabil să apară o modificare a unui factor exterior, suficient de importantă pentru a împiedica replicarea. În al doilea rând, pe moment, necesitatea de a se afla în condiţii de siguranţă absolută în timpul replicării era foarte clară în mintea oricui; cu cât pălea mai mult amintirea gravităţii accidentelor petrecute cu precedenta ocazie, cu atât era mai probabil ca oamenii să desconsidere pregătirile făcute în acest sens. Şi, în al treilea rând, toată lumea voia o a doua viziune care să confirme sau să infirme evenimentele descrise de prima, cei cu viziuni neplăcute având astfel ocazia să vadă dacă erau sau nu pe calea cea bună pentru a evita viitorul stânjenitor. Dacă viziunile aveau să se refere de asemenea la un moment aflat la douăzeci şi unu de ani, şase luni, două zile şi două ore distanţă de clipa începerii experimentului replicat, fiecare zi care trecea le micşora şansa ca între prima şi a doua viziune să existe legături suficiente pentru a permite o comparaţie.

Exista, totodată, şi un argument solid, de natură economică, în favoarea unei replicări rapide, dacă avea să existe vreuna. Multe companii operau la capacitate redusă, datorită avarierii echipamentului sau a rănirii personalului în timpul primului *Flashforward.* O încetare a lucrului în viitorul apropiat, pentru a crea condiţiile necesare unui nou *Flashforward,* ar fi condus la o scădere mai mică a productivităţii decât peste câteva luni sau ani, când totul ar fi funcţionat din nou la capacitatea maximă.

Dezbaterile acopereau nenumărate domenii: economia, securitatea naţională (dacă o naţiune lansa un atac nuclear împotriva alteia exact înainte de deplasarea conştienţei?), filosofia, religia, ştiinţa şi principiile democratice. Era corect să se ia o decizie care afecta întreaga planetă în baza unui singur vot din partea fiecărei naţiuni? Numărul voturilor trebuia să fie proporţional cu populaţia fiecărei

[48] *Mortul nerecunoscător;* aluzie la formaţia rock omonimă.

naţiuni, caz în care cel mai tare s-ar fi auzit vocea Chinei? Sau hotărârea trebuia lăsată în baza unui referendum global?

În cele din urmă, după multă acrimonie şi numeroase discuţii în contradictoriu, Naţiunile Unite ajunseră la o hotărâre: experimentul LHC avea să fie repetat, decalat, aşa cum insistaseră foarte mulţi, cu douăsprezece ore faţă de ora primei manifestări a fenomenului.

Ambasadorii Uniunii Europene insistară la unison, cerând îndeplinirea unei condiţii înainte de a fi de acord cu încercarea de replicare a experimentului la CERN: nu avea să mai existe nici un proces intentat, la nivel guvernamental, împotriva CERN-ului, a ţărilor care îl deţineau, sau a oricărui membru al personalului. Urmă adoptarea unei rezoluţii ONU, care interzicea intentarea unor asemenea procese la Tribunalul Internaţional. Bineînţeles că nimic nu putea împiedica deschiderea unor procese civile, cu toate că guvernele Elveţiei şi Franţei declaraseră deopotrivă că tribunalele lor nu vor audia niciodată astfel de cazuri, şi era greu să se ajungă la concluzia că vreun alt tribunal avea jurisdicţia necesară.

Lumea a treia reprezenta cea mai mare problemă de logistică: existenţa zonelor nedezvoltate sau subdezvoltate, unde ştirile ajungeau greu, sau chiar deloc. Se decise că experimentul nu avea să fie replicat în următoarele şase săptămâni; timpul ar fi trebuit să fie suficient pentru ca vestea să fie primită de toată lumea la care se putea ajunge.

Şi aşa începu omenirea să se pregătească pentru o nouă privire aruncată în viitor.

Michiko îi găsi un nume: Operaţiunea Klaatu. În filmul *Ziua în care Pământul s-a oprit,* Klaatu, un extraterestru, anihila pentru treizeci de minute curentul electric pe întreg globul, exact la ora amiezii în Washington, ca să demonstreze că era necesară o lume a păcii, şi făcea asta cu o grijă remarcabilă, ca să nu fie nimeni rănit. Avioanele rămâneau în aer; sălile de operaţie continuau să aibă curent electric. De data asta se străduiau să fie tot atât de prudenţi cum fusese Klaatu, deşi, după cum sublinie Lloyd, în film acesta era împuşcat mortal în schimbul eforturilor depuse. Dar, fiind extraterestru, reuşea bineînţeles să revină la viaţă…

Lloyd era frustrat. La prima încercare, din indiferent ce motiv, experimentul nu dăduse naştere bosonului Higgs; îşi dorea să facă o modificare infimă a parametrilor, cu speranţa că avea să obţină particula aceea derutantă. Însă ştia că trebuia să reproducă totul exact cum fusese înainte. Probabil că n-avea să i se ofere niciodată şansa de a-şi perfecţiona tehnica; n-avea să i se ofere niciodată şansa de a genera Higgs-ul. Iar asta însemna, fireşte, că era foarte posibil să nu primească niciodată premiul Nobel.

Doar dacă nu cumva…

Dacă nu cumva reuşea să explice fenomenul fizic din spatele celor întâmplate. Dar, cu toate că experimentul îi aparţinea şi, după toate aparenţele, provocase un salt înainte în timp, pe o distanţă de douăzeci şi unu de ani, şi cu toate că, la fel ca toată lumea de la CERN, îşi scormonise creierii încercând să afle cauza, nu reuşise să intuiască nimic despre cele petrecute. Era tot atât de probabil ca altcineva să descopere cu exactitate ce se întâmplase – chiar şi fără să fie specialist în fizica particulelor.

25

Ziua Z.

Aproape totul era identic. Bineînţeles că acum, în loc de 5 P.M., era vorba de 5 A.M., o oră de-a dreptul supărătoare, dar, de vreme ce camera de control a LHC nu avea ferestre, diferenţa nu era sesizabilă. Şi de faţă erau mai mulţi oameni. În cazul majorităţii experimentelor din fizica particulelor era dificil să găseşti un grup decent de reporteri care să asiste, iar de această dată Serviciul Media din cadrul CERN fusese realmente nevoit să tragă la sorţi ca să aleagă doisprezece reporteri care puteau avea acces. Camerele de luat vederi transmiteau imaginile în întreaga lume.

Pe întreaga planetă, oamenii stăteau întinşi în paturi, pe canapele, pe podele, pe iarbă sau pe pământul gol. Nimeni nu bea nimic fierbinte. Nici un avion comercial, militar sau particular nu zbura. Circulaţia se oprise în toate oraşele – de fapt, era oprită de câteva ore bune, pentru a exista certitudinea că în timpul replicării nu avea să fie nevoie de nici o operaţie în regim de urgenţă sau de avioane-ambulanţă. Principalele artere de circulaţie din oraşe şi autostrăzile erau fie pustii, fie se transformaseră în parcări gigantice.

Două navete spaţiale – una americană şi alta japoneză – se găseau în clipa aceea pe orbită, dar nu exista nici un motiv care să sugereze că s-ar fi aflat în pericol; astronauţii nu trebuiau decât să intre în sacii lor de dormit pe toată durata experienţei. Cei nouă oameni de la bordul Staţiei Spaţiale Internaţionale urmau să facă pur şi simplu acelaşi lucru.

Nu se desfăşura nici o operaţie chirurgicală; nici o pizza nu era aruncată în aer, nici un mecanism nu funcţiona. De obicei, în orice moment al zilei, o treime din populaţia globului dormea – dar în momentul acela, aproape toţi cei şapte miliarde de oameni de pe Pământ aveau ochii larg deschişi. Însă ironia era că pe planetă nu se mai desfăşurase o activitate atât de redusă în nici un alt moment al istoriei.

La fel ca prima oară, coliziunea era dirijată de computer. Lloyd n-

avea de fapt nimic de făcut. Reporterii îşi montaseră camerele pe trepiede, însă ei se întinseseră pe podea sau pe mese. Şi Theo se întinsese deja, aşa cum făcuse şi Michiko – puţin cam prea aproape de Theo, după gustul lui Lloyd. În faţa consolei principale, pe podea rămăsese o zonă liberă. Acolo se întinse el. Vedea unul dintre ceasuri şi începu numărătoarea inversă urmărindu-l:

– Patruzeci de secunde.

Oare avea să fie transportat înapoi, în New England? Cu siguranţă că viziunea n-avea să continue de unde se încheiase, cu luni în urmă. Cu siguranţă n-avea s-ajungă din nou în pat cu... Dumnezeule, nici măcar nu-i ştia numele. Femeia nu scosese nici un cuvânt; ar fi putut să fie americancă, fireşte, sau din Canada, din Australia, din Marea Britanie, din Scandinavia, din Franţa – era atât de greu de spus.

– Treizeci de secunde, zise el.

Oare unde se cunoscuseră? Cât timp fuseseră căsătoriţi? Aveau copii?

– Douăzeci de secunde.

Fusese o căsnicie fericită? Scurtul moment întrezărit o sugera cu siguranţă. Pe de altă parte, şi pe părinţii lui îi văzuse dând din când în când dovadă de tandreţe unul faţă de altul.

– Zece secunde.

Poate femeia nici măcar n-avea s-apară în următoarea lui viziune.

– Nouă secunde.

Fusese într-adevăr ca şi cum ar fi dormit – nu neapărat visând – timp de douăzeci şi unu de ani de atunci înainte.

– Opt secunde.

Şansele de a se vedea pe sine însuşi din nou erau aproape nule – ar fi trebuit să se afle undeva în apropiere de o oglindă, sau să se urmărească pe monitorul unui circuit TV închis.

– Şapte.

Dar avea să vadă cu siguranţă ceva revelator, ceva important.

– Şase.

Ceva care avea să-i ofere răspunsuri măcar pentru câteva dintre întrebările lui arzătoare.

– Cinci.

Ceva care urma să-i ofere primei viziuni o finalitate.

– Patru.

Pe Michiko o iubea cu adevărat, fireşte.

– Trei.

Şi ei doi aveau să se căsătorească fără să ţină cont de prima viziune, sau de ceea ce ar fi putut oferi a doua.

– Doi.

Dar ar fi fost totuşi frumos să afle numele celeilalte femei.

– Unu.

Închise ochii, de parcă asta l-ar fi ajutat să invoce viziunea.

– Zero.

Nimic. Întuneric. La naiba, dormea în viitor! Nu era corect; la urma urmelor, experimentul îi aparţinea. Dacă merita cineva o a doua viziune, atunci acela era el şi…

Deschise ochii; era încă întins pe spate. Sus, deasupra capului său, era plafonul centrului de control al LHC.

Oh, Hristoase… Oh, Hristoase.

Peste douăzeci şi unu de ani de atunci înainte urma să aibă şaizeci şi şase.

Şi la douăzeci şi unu de ani după acea viziune, câteva luni mai târziu…

Avea să fie mort.

Exact ca Theo.

La naiba. La naiba.

Îşi roti capul pe o parte şi văzu întâmplător ceasul. Cifrele albastre se metamorfozau în tăcere: 05:00:11; 05:00:12, 05:00:13… Nu leşinase.

Nu se întâmplase nimic.

Încercarea de replicare a *Flashforward*-ului eşuase şi… *Lumini verzi. Lumini verzi pe consola ALICE!*

Lloyd sări în picioare. Theo se ridică în acelaşi timp.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă unul dintre reporteri.

– Un nimic mare şi frumos, răspunse altul.

– Vă rog, spuse Michiko. Vă rog, rămâneţi cu toţii pe podea – încă nu ştim dacă e sigur să ne ridicăm.

Theo îl lovi pe Lloyd cu latul palmei pe spate. Canadianul zâmbea cu gura până la urechi. Se întoarse şi-l îmbrăţişa pe grec.

– Băieţi, spuse Michiko, sprijinindu-se într-un cot. Nu s-a-ntâmplat nimic.

Lloyd şi Theo se despărţiră şi cel dintâi traversă încăperea în grabă. Întinse mâna, o prinse pe a lui Michiko şi o ridică în picioare, apoi o strânse în braţe.

– Iubitule, întrebă ea, ce e?

Lloyd arătă către consolă. Ea făcu ochii mari.

– *Sinjirarenai!* exclamă. L-aţi obţinut!

Zâmbetul lui Lloyd se lăţi mai tare.

– L-am obţinut!

– Ce-aţi obţinut? întrebă un reporter. Nu s-a-ntâmplat nimic, fir-ar să fie!

– Oh, ba da, îl contrazise Lloyd.

Şi Theo zâmbea larg.

– Da, într-adevăr!

– *Ce?* vru să ştie acelaşi reporter.

– Higgs-ul! răspunse Lloyd.

– Ce-i ăla?

– Bosonul Higgs! exclamă Lloyd, cu braţul în jurul taliei lui Michiko. Am obţinut Higgs-ul!

Reporterul îşi înăbuşi un căscat.

– Mare brânză, comentă el.

*

Lloyd era intervievat de unul dintre ziarişti.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă acesta, un corespondent morocănos, de vârstă mijlocie, de la *New York Times.* Sau, mai exact, de ce nu s-a-ntâmplat nimic?

– Cum puteţi spune că nu s-a-ntâmplat nimic? Am obţinut bosonul Higgs!

– Nimănui nu-i pasă de asta. Vrem…

– Vă înşelaţi, spuse apăsat Lloyd. E un eveniment major; mai bine de-atât nu se poate. În alte circumstanţe, ar fi fost un reportaj de prima pagină în toate ziarele din lume!

– Dar viziunile…

– N-am nici o explicaţie, nu ştiu din ce motiv nu s-au repetat. Dar evenimentul de azi nu e nicidecum un eşec. Oamenii de ştiinţă speră să găsească bosonul Higgs încă de când i-au prezis existenţa Glashow[49], Salam[50] şi Weinberg[51], cu o jumătate de secol în urmă…

– Dar oamenii se aşteptau să arunce o altă privire în viitor şi…

– Înţeleg, zise Lloyd. Dar descoperirea bosonului Higgs – nu căutarea idioată a unor precogniţii – a fost motivul iniţial al construirii Marelui Accelerator de Particule. Ştiam că trebuia să obţinem o energie de peste zece trilioane de electon-volţi ca să producem Higgs-ul. De aceea cele nouăsprezece ţări care deţin CERN şi-au unit eforturile ca să construiască acceleratorul. De aceea Statele Unite, Canada, Japonia, Israel şi alte state au donat, la rândul lor, miliarde. Asta a fost ştiinţă veritabilă, ştiinţă importantă…

– Chiar şi aşa, îl întrerupse reporterul, *Wall Street Journal* estimează costurile totale implicate de încetarea lucrului pentru efectuarea experimentului dumneavoastră la peste paisprezece miliarde de dolari. Ceea ce face ca Proiectul Klaatu să fie cel mai costisitor din istoria omenirii.

– Dar avem Higgs-ul! Nu vă daţi seama? Nu numai că se confirmă teoria unificării forţei electromagnetice cu forţa slabă, se dovedeşte şi existenţa câmpului Higgs. Ştim ce face ca obiectele – dumneavoastră, eu, biroul ăsta, planeta – să aibă masă. Bosonul Higgs este purtătorul

---

[49] Sheldon Lee Glashow (n. 1932), fizician american, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

[50] Abdus Salam (1926–1996), fizician pakistanez, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

[51] Steven Weinberg (n. 1933), fizician evreu-american, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

unui câmp fundamental care înzestrează cu masă particulele elementare – *şi noi i-am confirmat existenţa!*

– Nimănui nu-i pasă de boson, zise reporterul. Oamenii nici măcar nu pot pronunţa cuvântul fără să-i apuce râsul.

– Atunci spuneţi-i particula Higgs; o mulţime de fizicieni o fac. Dar, oricum l-aţi numi, e cea mai importantă descoperire făcută până acum în secolul al douăzeci şi unulea. Bineînţeles că nici măcar n-am încheiat primul deceniu al acestui secol, dar fac pariu că, la sfârşitul său, oamenii vor privi în urmă şi vor spune că a fost totuşi cea mai importantă descoperire a secolului din domeniul fizicii.

– Asta nu explică de ce nu ne-am ales cu nimic...

– Ne-am ales, spuse exasperat Lloyd.

– Voiam să spun că nu ne-am ales cu nici o viziune.

Lloyd îşi umflă obrajii şi suflă aerul.

– Uitaţi ce este, noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Poate fenomenul original a fost un noroc de care n-ai parte decât o singură dată. Poate că depindea într-o foarte mare măsură de condiţiile iniţiale, care au suferit modificări subtile. Poate...

– Aţi măsluit totul, zise reporterul.

Lloyd fu luat prin surprindere.

– Poftim?

– Aţi măsluit totul. Aţi alterat intenţionat experimentul.

– Nu am...

– Aţi vrut să torpilaţi toate procesele; chiar şi după muzica şi dansul de la Naţiunile Unite, aţi vrut totuşi să fiţi siguri că nimeni n-o să vă poată da vreodată în judecată cu succes şi, ei bine, aţi demonstrat că, prima oară, CERN n-a avut nimic de-a face cu *Flashforward*-ul...

– N-am falsificat nimic. N-am falsificat Higgs-ul. Am făcut un progres, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ne-aţi înşelat, spuse reporterul de la *Times.* Aţi înşelat întreaga planetă.

– Nu fiţi ridicol, protestă Lloyd.

– Oh, haideţi. Dacă n-a fost vorba de o măsluire, atunci de ce n-aţi fost în stare să ne oferiţi o altă întrezărire a viitorului?

– Nu... nu ştiu. Am încercat. Chiar am încercat.

– O să se facă o anchetă, să ştiţi.

Lloyd îşi dădu ochii peste cap, dar reporterul avea probabil dreptate.

– Uitaţi ce e, spuse Lloyd. Noi am făcut tot ce-am putut. Registrele computerului o vor dovedi; vor arăta că toţi parametrii experienţei au fost absolut identici. Bineînţeles că mai există şi problema haosului, şi sensibilitatea dependentă, dar am făcut într-adevăr tot ce se putea face, iar rezultatul n-a fost nicidecum un eşec – în nici un caz.

Reporterul arăta ca şi cum ar fi avut de gând să obiecteze iarăşi – probabil pretinzând că registrele computerului puteau fi modificate. Dar Lloyd ridică o mână.

– Totuşi, poate aveţi dreptate: poate asta dovedeşte că între CERN şi cele întâmplate mai înainte n-a existat de fapt nici o legătură. Caz în care…

– Caz în care sunteţi absolvit de orice vină, spuse cu amărăciune reporterul.

Lloyd se încruntă, cântărindu-i spusele. Bineînţeles, probabil că, din punct de vedere legal, era deja absolvit de orice vină pentru tot ce se petrecuse prima dată. Dar moral? Fără eliberarea de vinovăţie oferită de un univers-bloc, după sinuciderea lui Dim se simţise într-adevăr bântuit de toate morţile şi distrugerile pe care le provocase.

Îşi simţi sprâncenele înălţându-se.

– Presupun că aveţi dreptate, spuse. Presupun că sunt absolvit de orice vină.

26

Ca orice fizician, Theo aştepta în fiecare an cu interes să vadă cine avea să fie onorat cu premiul Nobel – cine avea să li se alăture lui Bohr, Einstein, Feynman, Gell-Mann şi Pauli. De-a lungul anilor, cercetătorii de la CERN câştigaseră premiul de peste douăzeci de ori. Bineînţeles că atunci când văzu care era subiectul e-mailului primit, ştiu, fără să deschidă mesajul, că numele lui nu se afla pe lista fizicienilor onoraţi în acel an. Dar îi plăcea totuşi să afle care dintre prietenii şi colegii săi fuseseră aleşi. Dădu un clic pe butonul OPEN.

Laureaţii erau Perlmutter şi Schmidt, pentru munca pe care o desfăşuraseră cu aproape un deceniu în urmă, demonstrând că universul urma să se extindă la nesfârşit, mai degrabă decât să sfârşească în cele din urmă printr-un Mare Colaps. Era tipic ca premiul să se acorde pentru o activitate încheiată în anii precedenţi; era nevoie de timp pentru replicarea rezultatelor şi pentru a fi evaluate toate ramificaţiile cercetărilor.

Ei, se gândi Theo, amândoi erau o alegere bună. La CERN avea să existe totuşi o doză de amărăciune; se zvonea că McRainey îşi pregătea deja petrecerea de sărbătorire, deşi, fără-ndoială, nu era vorba decât de o bârfă vulgară. Totuşi, Theo se întrebă, aşa cum făcea întotdeauna în acea perioadă a anului, dacă avea să-şi vadă cândva pe listă propriul nume.

Theo şi Lloyd îşi petrecură toate zilele următoare scriindu-şi lucrarea despre Higgs. Cu toate că presa anunţase deja întregii lumi, oarecum fără nici un entuziasm, producerea particulei, trebuiau totuşi să-şi prezinte realizarea, pentru publicare într-o revistă ştiinţifică de profil. Credincios obiceiurilor sale, Lloyd mâzgălea la nesfârşit pe datapadul lui; Theo măsura încăperea cu pasul.

– De ce a apărut diferenţa? întrebă Lloyd, pentru a douăsprezecea oară. De ce n-am obţinut Higgs-ul prima oară, dar l-am obţinut de data asta?

– Nu ştiu, răspunse Theo. Doar n-am schimbat absolut nimic. Dar fireşte că nici n-am putut reface totul exact la fel. De la prima încercare au trecut mai multe săptămâni, aşa că Pământul s-a deplasat cu milioane de kilometri pe orbita lui din jurul Soarelui şi fireşte că şi Soarele s-a deplasat prin spaţiu, aşa cum o face întotdeauna, şi…

– Soarele! strigă triumfător Lloyd.

Theo îl privi fără nici o expresie.

– Nu-ţi dai seama? Ultima dată când am făcut experienţa, Soarele era sus, iar acum era jos. Poate că, prima oară, vântul solar a interferat cu instalaţia noastră?

– Tunelul LHC e la sute de metri sub pământ şi are cea mai bună ecranare antiradiaţii care se poate realiza. N-avea cum să fie penetrată de o cantitate semnificativă de particule ionizate.

– Hmmm, făcu Lloyd. Dar cum rămâne cu particulele împotriva cărora n-avem ecran are? Cum rămâne cu neutrinii?

Theo se încruntă.

– În privinţa lor n-ar trebui să se schimbe nimic dacă ne aflăm sau nu cu faţa către Soare. Din fiecare două sute de milioane de neutrini care trec prin Pământ, numai unul singur se izbeşte efectiv de ceva; ceilalţi ies pur şi simplu prin partea opusă.

Lloyd strânse din buze, dus pe gânduri.

– Totuşi, poate că numărul de neutrini a fost deosebit de mare în ziua când am făcut primul experiment.

Ceva îi veni brusc în minte; ceva pe care i-l spusese Gaston Béranger când enumerase toate celelalte lucruri petrecute la 17h00, în data de 21 aprilie.

– Béranger mi-a povestit că Observatorul de Neutrini de la Sudbury a remarcat o rafală chiar înainte de a ne începe noi experimentul.

– Cunosc pe cineva la ONS, spuse Theo. Wendy Small. Am fost colegi la cursurile postuniversitare.

Observatorul de Neutrini de la Sudbury, plasat sub doi kilometri de rocă din precambrian şi deschis în 1998, era cel mai sensibil detector de neutrini din lume.

Lloyd arătă către telefon. Theo se apropie de el.

– Ştii codul zonal?

– Pentru Sudbury? Probabil e 705; e valabil în Ontario, aproape în toată partea de nord.

Theo formă un număr, vorbi cu o operatoare, închise, apoi formă din nou.

– Alo, spuse el, în engleză. Cu Wendy Small, vă rog. O pauză.

– Wendy, sunt Theo Procopides. Ce? Oh, nostim. Nostimă fată. Theo acoperi microfonul receptorului şi i se adresă lui Lloyd: A zis: „Parcă

erai mort.”

Lloyd îşi suprimă ostentativ un zâmbet.

– Wendy, te sun de la CERN şi mai sunt cu cineva: Lloyd Simcoe. Te deranjează dacă trec pe speaker?

– *Acel* Lloyd Simcoe? se auzi vocea lui Wendy, din speaker. Încântată de cunoştinţă.

– Salut, spuse Lloyd, cu voce slabă.

– Uite despre ce e vorba, spuse Theo, după cum ştii, fără îndoială, ieri am încercat să reproducem fenomenul de deplasare în timp, dar n-a mers.

– Am remarcat, zise Wendy. Ştii, în viziune mă uitam la televizor – cu deosebirea că era tridimensional. Era punctul culminant al unui show poliţist. Muream de curiozitate să aflu cine-a făcut-o.

Şi eu, se gândi Theo, dar spuse altceva:

– Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

– Am înţeles, spuse Lloyd, că Observatorul de Neutrini de la Sudbury a sesizat un influx de neutrini chiar înainte de a face noi experimentul original, pe 21 aprilie. Neutrinii proveneau din petele solare?

– Nu, Soarele era liniştit în ziua aia; am detectat o explozie extrasolară.

– Extrasolară? Adică din afara sistemului solar?

– Exact.

– Care-a fost sursa?

– Vă aduceţi aminte de supernova 1987A? întrebă Wendy.

Theo clătină din cap.

– Asta a fost sunetul scos de Theo când şi-a clătinat capul, rânji Lloyd.

– Am auzit zăngănitul, zise Wendy. Ei, uitaţi despre ce e vorba: în 1987 a fost detectată cea mai mare supernovă din ultimii trei sute optzeci şi trei de ani. O supergigantă albastră de tipul B3, numită Sanduleak-69°202, a explodat în Marele Nor al lui Magellan.

– Marele Nor al lui Magellan! exclamă Lloyd. Asta e la o distanţă al naibii de mare.

– O sută şaizeci şi şase de mii de ani-lumină, ca să dau o valoare exactă, spuse Wendy. Ceea ce înseamnă, bineînţeles, că Sanduleak a explodat de fapt în pleistocen, dar noi am văzut explozia abia acum douăzeci şi doi de ani. Însă neutrinii călătoresc nestânjeniţi, aproape la nesfârşit. Şi, în timpul exploziei din 1987, am detectat o rafală de neutrini care a durat în jur de zece secunde.

– OK, zise Lloyd.

– Şi, continuă Wendy, Sanduleak era o stea foarte stranie; de obicei, te aştepţi ca supernovă să devină o supergigantă roşie, nu una albastră. Oricum ar fi, după explozia supernovei, te aştepţi totuşi ca rămăşiţele stelei să colapseze fie într-o stea neutronică, fie într-o gaură neagră. Ei bine, dacă Sanduleak ar fi colapsat într-o gaură neagră, n-

am fi văzut niciodată neutrinii; n-ar fi reuşit să se desprindă. Dar, la douăzeci de mase solare, Sanduleak era, după părerea noastră, prea mică pentru a forma o gaură neagră, cel puţin în concordanţă cu teoria acceptată la data respectivă.

– Îhî, zise Lloyd.

– Ei, adăugă Wendy, în 1993, Hans Bethe şi Gerry Brown au venit cu o teorie care implică o condensare a kaonilor[52], ceea ce i-ar permite şi unei stele de masă mai mică să colapseze într-o gaură neagră; kaonii nu respectă principiul de excludere al lui Pauli.

Principiul de excludere al lui Pauli spunea că două particule de un anumit tip nu pot avea simultan aceeaşi stare energetică în cadrul aceluiaşi atom.

– Pentru ca o stea să colapseze într-o stea neutronică, continuă Wendy, toţi electronii trebuie să se combine cu protonii ca să formeze neutroni, dar, de vreme ce electronii respectă principiul de excludere, pe măsură ce încerci să-i împingi laolaltă, ei ocupă în schimb niveluri de energie din ce în ce mai înalte, opunând rezistenţă colapsului – şi ăsta este, în parte, motivul pentru care trebuie să pleci de la o stea suficient de masivă ca să obţii o gaură neagră. Dar dacă electronii s-ar transforma în kaoni, atunci ar ocupa cu toţii nivelul cu cea mai mică energie, opunând mult mai puţină rezistenţă şi făcând teoretic posibil colapsul unei stele mai mici într-o gaură neagră. Ei bine, Gerry şi Hans au spus: uitaţi, să presupunem că asta s-a întâmplat cu Sanduleak – să presupunem că electronii ei au devenit kaoni. Atunci ar fi putut colapsa într-o gaură neagră. Şi de cât timp ar fi fost nevoie pentru conversia electronilor în kaoni? Au calculat că era vorba de zece secunde – ceea ce înseamnă că neutrinii puteau evada din supernovă în primele zece secunde, după care aveau să fie înghiţiţi de nou formata gaură neagră. Şi bineînţeles că zece secunde reprezintă durata rafalei de neutrini din 1987.

– Fascinant, spuse Lloyd. Dar ce legătură are cu rafala observată când am făcut noi primul experiment?

– Ei, obiectul care se formează prin condensarea kaonilor nu e tocmai o gaură neagră, se auzi glasul lui Wendy. E mai degrabă o parasingularitate inerent instabilă. Noi le numim acum „găuri maro”, după Gerry Brown[53]. În realitate, o asemenea gaură maro trebuie să se destindă la un moment dat, căci kaonii se retransformă spontan în electroni. Când se întâmplă asta, principiul de excludere al lui Pauli se aplică iarăşi, opunând o rezistenţă masivă degenerării şi silind întregul obiect aproape să se extindă din nou. Odată ajuns în acest punct, neutrinii ar trebui să poată evada iarăşi – cel puţin până se inversează procesul şi electronii redevin kaoni. Sanduleak trebuia să se destindă

---

[52] Mezoni instabili, numiţi şi kappa-mezoni.

[53] *Brown,* adică maro în lb. engleză.

la un moment dat, şi aşa se face că exact cu cincizeci şi trei de secunde înainte de ora evenimentului vostru iniţial de deplasare în timp, detectorul nostru de neutrini a înregistrat o rafală care venea dintr-acolo; bineînţeles că detectorul – aparatura lui de înregistrare – a ieşit din funcţiune imediat ce a început deplasarea în timp, aşa că nu ştiu cât de mult a durat a doua rafală, dar, conform teoriei, ar fi trebuit să dureze mai mult decât prima – poate două sau chiar trei minute. Vocea îi deveni meditativă. De fapt, la început am crezut că destinderea lui Sanduleak a fost cauza deplasării în timp. Eram pe punctul de a-mi lua un bilet de avion până la Stockholm, când aţi apărut voi şi aţi spus că acceleratorul vostru o făcuse.

– Păi, poate a fost rafala, spuse Lloyd. Poate de aceea n-am reuşit să replicăm efectul.

– Nu, nu, îl contrazise Wendy, n-a fost explozia de destindere, cel puţin nu de una singură; nu uitaţi, a început cu cincizeci şi trei de secunde înainte de deplasarea în timp, care a coincis, exact, cu momentul începerii coliziunii voastre. Totuşi, poate coincidenţa asta, rafala care şi-a continuat impactul cu Pământul în timp ce voi vă făceaţi experimentul, a creat condiţiile bizare care au generat deplasarea în timp. Şi, fără o asemenea rafală când aţi încercat o replicare a experimentului, nu s-a întâmplat nimic.

– Prin urmare, conchise Lloyd, în esenţă noi am creat, aici, pe Pământ condiţii care n-au mai existat din fracţiunea de secundă de după Big Bang şi am fost simultan loviţi de ploaia de neutrini expulzaţi de o gaură maro în plin proces de destindere.

– Da, aşa stau lucrurile, încuviinţă Wendy. După cum vă puteţi imagina, şansele de a se mai repeta vreodată sunt incredibil de mici – ceea ce e probabil bine.

– Sanduleak n-o să se destindă din nou? întrebă Lloyd. Nu ne putem aştepta la o altă rafală de neutrini?

– Probabil că da, răspunse Wendy. Teoria spune că o se mai destindă de câteva ori, e vorba de un soi de oscilaţie între o gaură maro şi o stea neutronică, până când se va stabiliza ca stea neutronică permanentă, dar fără mişcare de rotaţie.

– Când se va petrece următoarea destindere?

– N-am idee.

– Dar dacă o aşteptăm, zise Lloyd, şi apoi ne reluăm experienţa, cu precizie, în momentul respectiv, poate reuşim să replicăm efectul deplasării în timp.

– Asta n-o să se-ntâmple niciodată, decretă vocea lui Wendy. Aveţi nevoie de săptămâni întregi de pregătiri ale unei încercări de replicare a experimentului; la urma urmelor, toată lumea trebuie să se afle în siguranţă când începe, însă neutrinii sunt aproape lipsiţi de masă. Călătoresc prin spaţiu realmente cu viteza luminii. N-avem cum să ştim dinainte când vor sosi şi, de vreme ce prima explozie de

destindere n-a durat mai mult de trei minute – se terminase când detectorul nostru a reînceput să înregistreze – n-o să existe niciodată nici o avertizare prealabilă în privinţa apariţiei rafalei şi n-o s-aveţi la dispoziţie mai mult de trei minute ca să vă porniţi acceleratorul.

– Fir-ar să fie, zise Theo. Drăcia dracului.

– Îmi pare rău că nu vă pot da veşti mai bune, spuse Wendy. Ei, am o întrunire peste cinci minute – trebuie să plec.

– OK, spuse Theo. Pa.

– Pa.

Grecul închise speakerul şi se uită la Lloyd.

– Nerepetabil, zise el. Oamenilor n-o să le placă asta.

Se îndreptă spre un scaun şi se aşeză.

– La naiba, zise Lloyd.

– Mie-mi spui, făcu Theo. Ştii, acum, când am aflat că viitorul se poate schimba, cred că nu-mi mai fac griji în privinţa crimei, dar, înţelegi, mi-ar fi plăcut totuşi să văd *ceva.* Orice. Mă simt – Hristoase, mă simt lăsat pe dinafară, înţelegi? Ca şi cum toată lumea de pe planetă ar fi văzut nava-mamă a unor extratereştri în timp ce eu mă dusesem să mă uşurez.

27

În LHC se produceau acum zilnic coliziuni de nuclee atomice la nivelul energetic de 1150 TeV. Unele erau experimente pregătite de mult, acum reprogramate; altele făceau parte din încercarea – în plină desfăşurare – de a găsi o bază teoretică a deplasării în timp. Theo făcu o pauză, lăsând deoparte înregistrările computerizate ale informaţiilor furnizate de ALICE şi de CMS, şi îşi verifică e-mailurile. Subiectul primului mesaj era: „Au fost anunţaţi alţi câştigători ai Premiului Nobel.”

Bineînţeles că premiile Nobel nu erau primite doar de fizicieni. În fiecare an se mai acordau alte cinci, anunţate decalat, pe parcursul câtorva zile: pentru chimie, pentru psihologie sau medicină, pentru economie, pentru literatură şi pentru promovarea păcii mondiale. Pe Theo nu-l interesau cu adevărat decât cele pentru fizică – deşi simţea o oarecare curiozitate şi în privinţa celui pentru chimie. Citi antetul mesajului, să vadă despre ce era vorba.

Nu era Nobelul pentru chimie, era cel pentru literatură. Era cât pe ce să-l închidă şi să-l dea uitării, când îi căzură ochii pe numele laureatului.

Anatoli Korolov. Un romancier rus.

După ce bătrânul Cheung din Toronto îi povestise viziunea sa, Theo căutase numele. Care se dovedise a fi frustrant de comun şi remarcabil

de insignifiant. Se părea că, dintre toţi cei care îl purtau, nimeni nu era deosebit de celebru sau de important.

Însă cineva pe nume Korolov luase un premiu Nobel. Theo se logă imediat la Britannica Online; CERN avea un cont nelimitat în timp. Informaţiile despre Anatoli Korolov erau succinte:

Korolov, Anatoli Sergheevici. Romancier şi polemist rus, născut la 11 iulie 1965 în Moscova, pe atunci făcând parte din URSS...

Theo se încruntă. Afurisitul era cu un an mai tânăr decât Lloyd, pentru numele lui Dumnezeu. Bineînţeles că nimeni nu trebuia să realizeze replicarea rezultatelor experimentale ale unui roman. Continuă să citească:

Primul roman al lui Korolov, *Pered vosbodom solntsa* (înainte de răsărit), publicat în 1992, povesteşte despre primele zile de după prăbuşirea Uniunii Sovietice; protagonistul său, tânărul Serghei Dolonov, un susţinător deziluzionat al Partidului Comunist, trece printr-o serie de ritualuri de maturizare tragicomice, străduindu-se să dea sens schimbărilor petrecute în ţara lui, pentru a deveni, în ultimă instanţă, un businessman moscovit de succes. Printre celelalte romane ale lui Korolov se numără: *Na kulichkah* (La sfârşitul lumii), 1995; *Obiknovennaia istoriia* (O poveste banală), 1999; şi *Moskvitianin* (Moscovitul), 2006. Dintre acestea, singurul publicat în limba engleză este *Na kulichkah.*

Fără îndoială c-o să i se dedice un articol mai amplu, în următoarea ediţie, se gândi Theo. Se întrebă dacă Dim îl citise pe tipul ăla în timpul studiilor sale de literatură europeană.

Era oare posibil să fie acel Korolov din viziunea lui Cheung? Şi, dacă era aşa, ce legătură putea avea cu el însuşi? Sau, din acelaşi punct de vedere, cu Cheung, care părea interesat mai degrabă de comerţ decât de literatură?

Michiko şi Lloyd se plimbau pe străzile din St. Genis ţinându-se de mână şi bucurându-se de vântul cald al serii. După câteva sute de metri în care între ei nu se înfiripă nimic altceva decât tăcerea, Michiko se opri.

– Cred că ştiu ce n-a mers.

Lloyd o privi, cu întreaga sa figură un semn de întrebare.

– Gândeşte-te ce s-a-ntâmplat, continuă ea. Aţi proiectat un experiment care ar fi trebuit să creeze bosonul Higgs. Însă prima dată când l-aţi efectuat n-a făcut-o. De ce?

– Din cauza fluxului de neutrini dinspre Sanduleak, răspunse Lloyd.

– Oh? Asta s-ar putea să fie într-adevăr una dintre cauzele care au provocat deplasarea în timp – dar cum ar fi fost posibil să perturbe crearea bosonului Higgs?

Lloyd ridică din umeri.
– Păi, a… a… Hm, e o întrebare bună.
Michiko clătină din cap. Îşi reluară plimbarea.
– N-ar fi putut avea efect. Nu mă îndoiesc că a existat un flux de neutrini în momentul primului experiment, dar asta nu putea să submineze apariţia bosonilor Higgs. Trebuie să fi luat naştere.
– Dar n-au făcut-o.
– Exact, zise ea. Pentru că n-a fost nimeni acolo să-i observe. Timp de aproape două minute întregi pe Pământ n-a existat nici măcar o singură minte conştientă – nicăieri n-a fost nimeni care să observe crearea bosonului Higgs. Nu numai atât, n-a fost nimeni care să observe ceva. De aceea toate înregistrările par să fie goale. Arată ca şi cum ar fi goale – n-au pe ele decât paraziţi. Dar să presupunem că nu sunt paraziţi – să presupunem că toate camerele de luat vederi au înregistrat, cu fidelitate, ceea ce au văzut: o lume indecisă. Întreaga *enchilada*[54], întreaga planetă Pământ, indecisă. Fără observatori calificaţi – conştienţa tuturor fiind în altă parte – mecanica cuantică a fenomenului în desfăşurare n-a putut fi determinată. N-a avut cine să aleagă una dintre realităţile posibile. Pe benzile alea s-au înregistrat fronturi de undă necolapsate, un soi de depozit de încărcături electrostatice aleatorii – o suprapunere a tuturor stărilor posibile.
– Mă îndoiesc că suprapunerea fronturilor de undă ar arăta ca nişte paraziţi.
– Ei, poate că nu e o descriere realistă; dar, indiferent ce este sau ce nu este, e evident că toate informaţiile despre cele două minute au fost, cumva, cenzurate; fizica fenomenului petrecut a împiedicat orice înregistrare de date din perioada respectivă. Dacă nu există nicăieri o fiinţă conştientă, realitatea se năruie.
Lloyd se încruntă. Era oare posibil să se fi înşelat într-o asemenea măsură? Interpretarea tranzacţională Cramer explica totul, în cadrul mecanicii cuantice, fără să recurgă la observatori calificaţi… dar poate că aceştia aveau într-adevăr un rol.
– Poate, spuse el. Dar… nu, nu, nu e posibil să fie corect. Dacă totul era indecis, cum s-au petrecut accidentele? Prăbuşirea unui avion – asta e o hotărâre, o posibilitate concretizată.
– Bineînţeles, zise Michiko. De fapt, nu s-au scurs două minute în care avioanele, trenurile, maşinile şi liniile de montaj au funcţionat fără intervenţia umană. Cele două minute s-au scurs mai degrabă fără să se fi decis nimic – au existat toate posibilităţile, stocate într-un alb pâlpâitor. Însă la sfârşitul celor două minute, conştienţa a revenit şi lumea a colapsat din nou într-o singură stare. Şi, din nefericire dar inevitabil, a adoptat singura stare care avea sens, dată fiind existenţa

[54] Mâncare mexicană, tortilla umplută cu brânză sau cu carne şi servită în sos de roşii condimentat.

celor două minute din care au lipsit toate minţile conştiente: s-a autoconcretizat într-o lume în care avioanele şi maşinile s-au făcut zob. Însă accidentele nu s-au petrecut în cele două minute; nu s-au petrecut niciodată. Noi am sărit, pur şi simplu, din starea în care se aflau lucrurile înainte în cea în care se aflau după.

– Asta… asta e o nebunie, zise Lloyd. E gândire generată de propriile dorinţe.

Treceau pe lângă un local. Prin uşa grea, închisă, muzica se revărsa cu sonorul la maximum, însoţită de textul în limba franceză.

– Nu, nu este. E fizică cuantică. Şi rezultatul e acelaşi: oamenii sunt tot atât de morţi, sau tot atât de mutilaţi, ca şi când accidentele s-ar fi petrecut efectiv. Nu sugerez că exista vreo cale de a evita toate astea – oricât de mult mi-aş dori să fie aşa.

Lloyd o strânse de mână şi îşi continuară drumul în susul străzii, către viitor.

CARTEA A TREIA

Douăzeci şi unu de ani mai târziu.
Toamna anului 2030

Timpul pierdut nu e regăsit niciodată.
– John H. Augley

28

Timpul trece; lucrurile se schimbă.

În anul 2017, o echipă alcătuită din fizicieni şi din specialişti în studiul creierului omenesc, aflaţi, în marea lor majoritate, la Stanford, pusese la punct un model teoretic complet al deplasării în timp. Modelul, bazat pe mecanica cuantică, al minţii omeneşti, propus de Roger Penrose[55] cu treizeci de ani înainte, se dovedise a fi în general valabil, cu toate că Penrose interpretase greşit multe detalii; astfel stând lucrurile, nu era probabil surprinzător că un experiment de fizică cuantică prin care se degaja o cantitate suficient de mare de energie putea avea efecte asupra percepţiei.

Însă neutrinii erau totuşi un element-cheie. Încă din anii 1960 se ştia că, dintr-un anumit motiv, Soarele Pământului nu revărsa decât o jumătate din cantitatea firească de neutrini – celebra problemă a neutrinilor solari.

Soarele se încălzeşte ca urmare a fuziunii nucleare: patru atomi de hidrogen – fiecare cu câte un singur proton – se unesc pentru a forma nuclee de heliu, alcătuite din doi protoni şi doi neutroni. În timpul procesului de conversie în neutroni a doi dintre protonii furnizaţi de hidrogenul iniţial, ar trebui să fie expulzaţi doi neutrini electronici… dar, cumva, unul dintre aceştia doi dispare înainte de a ajunge pe Pământ, aproape ca şi cum ar fi vorba de o cenzură, aproape ca şi cum universul ar şti că procesele de mecanică cuantică aflate la baza conştienţei ar deveni instabile în prezenţa unui număr prea mare de neutrini.

După ce, în 1998, s-a descoperit că neutrinii au o masă insignifiantă, a devenit credibilă o soluţie posibilă a problemei neutrinilor solari, propusă cu multă vreme în urmă: aceasta sugerează că, dacă au masă, atunci neutrinii de un tip se pot schimba în neutrini de alt tip pe durata deplasării, iar detectorii primitivi nu sunt capabili să constate decât că au dispărut. Însă Observatorul de Neutrini de la Sudbury, capabil să detecteze toate tipurile, continua să indice o diferenţă însemnată între numărul celor care ar fi trebuit să fie produşi şi numărul celor ajunşi pe Pământ.

Principiul antropic tare susţinea că universul trebuia să dea naştere vieţii, iar interpretarea Copenhaga din fizica cuantică spunea că este nevoie de observatori calificaţi; dat fiind faptul că interacţiunea dintre neutrini şi conştienţă era acum cunoscută, problema neutrinilor solari părea să scoată în evidenţă faptul că universul depunea într-adevăr eforturi pentru a proteja existenţa acestor observatori.

---

[55] Sir Roger Penrose (n. 1931), matematician şi fizician englez.

Bineînţeles că, ocazional, îşi făceau apariţia rafale de neutrini extrasolari, dar, în condiţii normale, ar fi fost tolerate, însă atunci când circumstanţele nu erau normale – când un atac violent al neutrinilor se combina cu o serie de condiţii care nu mai existaseră decât imediat după Big Bang – apărea deplasarea în timp.

În anul 2018, Agenţia Spaţială Europeană lansase către Sanduleak-69°202 sonda *Cassandra.* Fireşte că îi trebuiau milioane de ani ca să ajungă la Sanduleak, dar asta nu avea importanţă. Important era că acum, în 2030, *Cassandra* se afla la 2,5 trilioane de kilometri distanţă de Pământ – şi cu 2,5 trilioane de kilometri mai aproape de rămăşiţele supernovei 1987A – o distanţă pe care lumina şi neutrinii o parcurgeau în trei luni.

La bordul *Cassandrei* se aflau două aparate. Unul era un detector de lumină, îndreptat direct către Sanduleak; al doilea era o invenţie recentă – un emiţător de tahioni – şi era îndreptat spre Pământ. Sonda nu putea detecta direct neutrinii, dar când Sanduleak oscila, ieşind din starea de gaură maro, nu emitea doar neutrini, ci şi lumină, care putea fi observată cu uşurinţă.

În luna iulie a anului 2030, *Cassandra* detectă o emisie de lumină dinspre Sanduleak. Şi lansă imediat către Pământ o rafală de tahioni de energie extrem de scăzută (şi prin urmare având o viteză extrem de mare). Patruzeci şi trei de ore mai târziu, tahionii sosiră la destinaţie, dând alarma.

La douăzeci şi unu de ani după prima deplasare în timp, oamenii de pe Pământ erau anunţaţi pe neaşteptate că, dacă doreau să-ncerce iarăşi să arunce o privire în viitor, o puteau face, având şanse rezonabile de succes. Desigur că noua încercare urma să se facă exact în momentul când neutrinii emişi de Sanduleak aveau să-nceapă să străbată Pământul – şi nu putea fi o coincidenţă faptul că asta urma să se întâmple la 19h21, ora meridianului Greenwich, în ziua de vineri, 23 octombrie 2030 – momentul exact în care începuse intervalul de două minute descris de ultimul set de viziuni.

Naţiunile Unite dezbătură problema cu o rapiditate surprinzătoare. Unii se gândiseră că, deoarece prezentul se dovedise a fi cu totul diferit de ceea ce arătaseră primele viziuni, oamenii ar fi putut decide că o nouă viziune era irelevantă. Însă în realitate reacţia generală exprimă exact contrariul – aproape toată lumea voia să tragă cu ochiul la ziua de mâine. Efectul Ebenezer continua să fie puternic. Şi bineînţeles că acum exista o întreagă generaţie de tineri născuţi după 2009. Iar aceştia se simţeau excluşi, cereau să li se ofere o şansă de a avea ceea ce experimentaseră deja părinţii lor: ocazia de a-şi întrezări un viitor aflat în perspectivă.

Ca şi până atunci, CERN era cheia care descuia ziua de mâine. Însă Lloyd Simcoe, în vârstă de şaizeci şi şase de ani, n-avea să mai ia parte

la încercarea de replicare. Se pensionase cu doi ani în urmă, şi refuză să se-ntoarcă la CERN. Dar Lloyd şi Theo împărţiseră într-adevăr un premiu Nobel. Le fusese acordat în 2024, dar se dovedise că nu în onoarea vreunei realizări legate de efectul de deplasare în timp sau de bosonul Higgs, ci mai degrabă datorită invenţiei lor comune, aparatul care încăpea pe o masă şi care scosese din uz acceleratoarele gigantice de particule, începând cu cel de la Fermilab şi terminând cu cel de la CERN. Cea mai mare parte a complexului CERN era acum părăsită, deşi Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni original se afla în campus.

Poate că Lloyd nu voia să fie implicat în acea încercare de replicare a evenimentului iniţial fiindcă mariajul lui cu Michiko se destrămase cu zece ani în urmă. Da, cei doi aduseseră pe lume o fată, dar undeva, în adânc, Michiko avusese întotdeauna senzaţia, la început neconştientizată nici măcar de ea însăşi, că Lloyd fusese cumva responsabil de moartea primei ei fiice. Fusese fără nici o îndoială surprinsă ea însăşi când acuzaţia ieşise prima oară la lumină, într-un moment când se certa cu Lloyd. Însă era o realitate.

Lloyd şi Michiko se iubeau, în privinţa asta nu exista nici un dubiu, dar în cele din urmă deciseseră că pur şi simplu nu mai puteau continua să trăiască împreună, nu cu impresia aceea, oricât de difuză, aruncându-şi umbra peste orice. Cel puţin divorţul nu fusese dureros, ca al părinţilor lui. Michiko se mutase înapoi în Japonia, luând-o cu ea pe Joan, fiica lor. Lloyd se ducea s-o viziteze o singură dată pe an, de Crăciun.

Prezenţa lui nu era de o importanţă crucială pentru replicarea experimentului original, cu toate că ar fi oferit un ajutor cu adevărat valoros. Dar acum avea o căsnicie fericită – şi, da, era căsătorit cu Doreen, femeia care-i apăruse în viziune, şi, da, aveau acum o cabană în Vermont.

Însă Jake Horowitz, care plecase de multă vreme de la CERN ca să lucreze la TRIUMF împreună cu soţia lui, Carly Tompkins, fusese de acord să se întoarcă pentru trei luni. Carly îl însoţise şi suportau amândoi tachinările prieteneşti ale celor care îi întrebau căror laboratoare de la CERN aveau de gând să le facă botezul. Trecuseră optsprezece ani de când erau căsătoriţi şi aveau trei copii minunaţi.

Theodosios Procopides şi încă vreo trei sute de oameni continuau să lucreze la CERN, ocupându-se de Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. El, Jake, Carly şi o echipă redusă la un minim necesar porniră într-o cursă contra cronometru, pregătind Marele Accelerator de Particule, care nu mai fusese folosit de cinci ani, să reintre în funcţiune înainte de impactul cu neutrinii emişi de Sanduleak.

29

Theo, acum în vârstă de patruzeci şi opt de ani, era încântat că realitatea anului 2030 se dovedise a fi atât de diferită de cea descrisă în viziunile din 2009. În ceea ce-l privea, îşi lăsase o barbă frumoasă, care îi acoperea falca proeminentă (şi-l ajuta să nu mai arate la mijlocul după-amiezii ca şi cum ar fi avut nevoie să se bărbierească din nou). Tânărul Helmut Drescher povestise că în viziune îi văzuse bărbia; barba era unul dintre amănuntele prin care îşi afirma Theo liberul-arbitru.

Însă îşi dădu seama că devenea în ce în ce mai neliniştit, pe măsură ce se apropia data replicării. Încercă să se convingă că se temea să nu dezamăgească din nou o lume întreagă dacă s-ar fi întâmplat să nu meargă ceva, însă LHC-ul părea să funcţioneze perfect, aşa că se văzu nevoit să admită că nu era vorba de asta.

Nu, era nervos fiindcă ziua în care spuneau viziunile din 2009 că avea să moară se apropia cu rapiditate.

Descoperi că nu putea să mănânce, nu putea să doarmă. Dacă ar fi aflat vreodată cine anume îi dorise iniţial moartea, i-ar fi fost probabil mai uşor – ar fi fost suficient să evite persoana respectivă. Însă n-avea nici cea mai mică idee cine apăsase/ avea să apese/ ar fi putut să apese pe trăgaci.

În cele din urmă, inevitabil, veni şi ziua de luni, 21 octombrie 2030: data care, cel puţin în una dintre versiunile realităţii, avea să fie gravată cu laserul pe piatra lui de mormânt. În dimineaţa aceea se trezi scăldat într-o sudoare rece.

La CERN mai era încă foarte mult de lucru – mai rămăseseră două zile până când aveau să-i lovească neutrinii din Sanduleak. Încercă să-şi scoată totul din minte, dar chiar şi după ce ajunse la serviciu, descoperi că nu era în stare să se concentreze.

Şi, când trecuse cu puţin de ora zece, nu mai putu suporta. Părăsi centrul de control al LHC, după ce îşi puse o şapcă bej cu cozoroc curbat şi ochelari de soare cu lentile oglindă. Nu era o zi strălucitoare; era frig şi norii acopereau cerul cam pe jumătate. Dar nimeni nu mai ieşea fără să-şi protejeze capul şi ochii. Deşi subţierea stratului de ozon fusese în sfârşit oprită, încă nu se realizase nimic eficient pentru refacerea lui.

Soarele scânteia pe vârfurile stâncoase ale munţilor Jura. În parcare era un autobuz al agenţiei de turism Globus Gateway; CERN-ul aproape pustiu nu reprezenta, fireşte, o atracţie evidenţiată în *Guide Michelin* şi, cu toată babilonia stârnită de încercarea de replicare, accesul turiştilor era oricum interzis. Autobuzul fusese închiriat ca să aducă un grup mare de jurnalişti de la aeroport; veniseră ca să prezinte activitatea de pregătire a replicării.

Theo se îndreptă spre maşina lui, un Ford Octavia roşu – un mijloc

de transport bun, practic. Îşi petrecuse tinereţea jucându-se cu acceleratoare de particule de miliarde de dolari; nu avea nevoie de o maşină sofisticată ca să-şi demonstreze valoarea.

Maşina îl recunoscu când se apropie, iar el dădu din cap, indicându-i că voia într-adevăr să urce. Portiera şoferului glisă, ridicându-se către plafon. Încă se mai găseau maşini cu uşi care se deschideau în lateral, dar, în majoritatea centrelor urbane, spaţiile de parcare erau atât de înguste încât uşile care n-aveau nevoie de spaţiu pentru deschidere deveniseră mult mai convenabile.

Theo se urcă în maşină şi îi spuse unde voia să meargă.

– La ora asta, i se adresă maşina cu o voce masculină plăcută, o s-ajungem mai repede luând-o pe Rue Meynard.

– Perfect, încuviinţă Theo. Conduci tu.

Şi chiar asta începu maşina să facă, ridicându-se de la sol şi îndreptându-se în direcţia dorită.

– Muzică sau ştiri? îl întrebă.

– Muzică, răspunse Theo.

Maşina alese unul dintre grupurile lui instrumentale favorite, o formaţie coreeană de jag, care se bucura de popularitate. Dar muzica nu reuşi să-l calmeze decât într-o foarte mică măsură. La naiba, ştia că n-ar fi trebuit nici măcar să se afle în Elveţia, dar Marele Accelerator de Particule continua să fie cea mai mare instalaţie de acel tip din lume; toate încercările periodice, făcute înainte de inventarea Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni, de a readuce la viaţă proiectul acceleratorului *Superconducting Supercollider,* întrerupt de Congresul Statelor Unite în 1993, fuseseră sortite eşecului. Iar folosirea şi repararea acceleratoarelor de particule era o artă muribundă. Majoritatea constructorilor acceleratorului LEP iniţial – primul montat în tunelul subteran gigantic de la CERN – erau fie morţi, fie pensionari, şi numai câţiva dintre specialiştii care se ocupaseră de LHC, pus pentru prima oară în funcţiune cu un sfert de veac în urmă, mai continuau să lucreze în acelaşi domeniu. Prin urmare, experienţa lui Theo era necesară în Elveţia. Dar el n-avea de gând să fie o ţintă uşoară.

Maşina se opri la destinaţia solicitată: lângă sediul poliţiei din Geneva. Era o clădire veche – de fapt, de peste un secol, şi, cu toate că motoarele cu combustie internă erau ilegale la orice maşină construită după 2021, pe ziduri se mai vedea încă negreala aşternută vreme de decenii de gazele de eşapament; ar fi trebuit să fie sablaţi la un moment dat.

– Deschide, spuse Theo.

Uşa dispăru în plafon.

– Pe o rază de cinci sute de metri nu sunt locuri de parcare disponibile, îl anunţă maşina.

– Atunci continuă să mergi în jurul clădirii, îi ceru Theo. Te anunţ

când sunt gata de plecare.

Maşina emise un ciripit, confirmând că înţelesese. Theo îşi puse şapca şi ochelarii şi ieşi. Traversă trotuarul, urcă treptele şi intră în clădire.

– *Bonjour,* i se adresă un blond voinic, din spatele unui birou. *Je peux vous aider?*

– *Oui,* răspunse Theo. *Detective Helmut Drescher, s'il vous plaît.*

Helmut Drescher ajunsese într-adevăr detectiv; Theo, la momentul respectiv îmboldit doar de curiozitate, verificase cu câteva luni în urmă.

– Moot nu e aici, spuse bărbatul, continuând să vorbească franţuzeşte. Vă poate ajuta altcineva?

Theo se pleoşti. Cel puţin Drescher ar fi putut să-nţeleagă, dar să-ncerce să-i explice cuiva cu desăvârşire străin...

– Speram c-o să-l pot vedea pe detectivul Drescher, spuse. Vă aşteptaţi să se-ntoarcă în curând?

– Adevărul e că nu... oh, ia te uită, probabil e ziua dumneavoastră norocoasă. Moot a apărut.

Theo se întoarse. În clădire intrau doi bărbaţi, ambii de vârsta potrivită; n-avea idee care ar fi putut fi Drescher.

– Domnul detectiv Drescher? întrebă, nesigur.

– Eu sunt, răspunse cel din dreapta.

Helmut crescuse, devenind un bărbat foarte frumos, cu părul castaniu-deschis, cu maxilarul pătrat, puternic, şi cu ochi de un albastru strălucitor.

– Cum vă spuneam, zise poliţistul de la birou, din spatele lui Theo. E ziua dumneavoastră norocoasă.

Numai dacă îi supravieţuiesc, se gândi Theo.

– Domnule detectiv Drescher, spuse el, trebuie să vă vorbesc.

Drescher se întoarse spre bărbatul cu care intrase.

– Te-ajung din urmă, Fritz.

Acesta dădu din cap şi dispăru în adâncul clădirii.

Drescher nu dădea nici un semn că l-ar fi recunoscut pe Theo. Bineînţeles că de la întâlnirea lor trecuseră douăzeci şi unu de ani şi, cu toate că despre apropiata încercare de a replica deplasarea în timp se făcuseră o mulţime de reportaje. Theo fusese mult prea ocupat în ultima vreme ca să fie intervievat prea des la televiziune; lăsase asta, în cea mai mare parte, pe seama lui Jake Horowitz.

Detectivul îl conduse către uşile interioare; era îmbrăcat în haine fără pretenţii, dar Theo nu putu să nu observe că avea pantofi foarte frumoşi. Drescher îşi puse palma pe un detector de amprente şi uşile duble se deschiseră rotindu-se către interior, lăsându-i să intre în încăperea folosită în comun de o brigadă. Platele – computere de grosimea unei foi de hârtie – erau stivuite în teancuri înalte pe unele dintre birouri, în timp ce pe altele se suprapuneau, alcătuind modele

aleatorii. Un perete întreg era acoperit de harta traficului controlat de computer din Geneva, cu fiecare vehicul urmărit de câte un transponder[56] individual. Theo încercă să-şi repereze propria maşină, care se învârtea în jurul clădirii, dar se părea că nu era singura care făcea asta în momentul respectiv.

– Luaţi loc, îl invită Drescher, arătându-i un scaun din faţa biroului său. Luă un plat dintr-un teanc şi îl plasă între ei. Vă deranjează dacă înregistrez?

Cuvintele apărură instantaneu pe plat, ca text atribuit lui „H. Drescher”.

Theo clătină din cap. Detectivul arătă către plat. Theo înţelese că voia să-i răspundă prin viu grai.

– *Non,* zise el.

Platul înregistră cuvântul, dar plasă pur şi simplu un semn strălucitor de întrebare în locul unde ar fi trebuit să se afle numele vorbitorului.

– Şi dumneavoastră sunteţi…?

– Theodosios Procopides, zise Theo, aşteptându-se ca măcar numele să aprindă un beculeţ în memoria lui Drescher.

Cel puţin platul primi un semnal – Theo văzu într-adevăr, într-o mică fereastră apărută pe coală, numele său ortografiat corect, cu litere greceşti, şi câteva date esenţiale despre sine însuşi. Eticheta care atribuia cuvântul *„Non”* şi replica prin care îşi declara numele se schimbară imediat în T. Procopides.

– Şi cu ce vă pot ajuta? întrebă Drescher, încă nerealizând cu cine vorbea.

– Nu ştiţi cine sunt, nu-i aşa? spuse Theo.

Tânărul clătină din cap.

– Aăă, ultima dată când ne-am întâlnit n-aveam barbă.

Detectivul îi privi cu atenţie faţa.

– Păi, nu… oh! Oh, Doamne! Oh, dumneavoastră sunteţi!

Theo se uită în jos. Platul era demn de laudă pentru felul în care punctase izbucnirea detectivului. Când îşi ridică din nou privirea, văzu că acestuia îi pierise culoarea din obraji.

– *Oui,* spuse Theo. *Cest moi.*

– *Mon Dieu,* făcu Drescher. Cum m-a mai obsedat povestea asta de-a lungul anilor. Clătină din cap. Ştiţi, între timp am asistat la o mulţime de autopsii, am văzut o mulţime de cadavre. Dar al dumneavoastră – să vezi aşa ceva când nu eşti decât un copil.

Se cutremură.

– Îmi pare rău. Theo tăcu o clipă, apoi: Vă aduceţi aminte când am venit în vizită, la scurt timp după ce aţi avut viziunea? În casa părinţilor dumneavoastră – cea cu o scară imensă?

---

[56] Emiţător-receptor de semnale prin satelit.

Drescher dădu din cap.
– Mi-aduc aminte. M-aţi speriat de moarte.
Theo ridică uşor din umeri.
– Îmi pare rău şi pentru asta.
– Am tot încercat să-mi scot viziunea aia din minte, zise detectivul. În toţi aceşti ani, am încercat să nu mă gândesc la ea. Dar continuă să revină, înţelegeţi? După tot ce-am văzut, imaginea aia continuă să mă bântuie.
Theo îi adresă un zâmbet plin de scuze.
– N-aveţi nici o vină, spuse Drescher, schiţând un gest de înlăturare. În viziunea dumneavoastră ce-a apărut?
Theo fu surprins de întrebare; Drescher încă mai avea probleme când trebuia să lege imaginea cadavrului din viziune de omul care stătea în faţa lui în realitate.
– Nimic, îi răspunse.
– Oh, da, aveţi dreptate. Îmi cer scuze, spuse tânărul, uşor stânjenit. Şi adăugă, după câteva momente de tăcere jenantă: Ştiţi, n-a fost deloc rea – vorbesc despre viziune. Mi-a trezit interesul pentru munca de poliţie. Nu ştiu dacă altminteri m-aş fi înscris la academie.
– De când sunteţi poliţist? îl întrebă Theo.
– De şapte ani – şi de doi sunt detectiv.
Theo nu ştia dacă era sau nu o avansare rapidă, dar se pomeni făcând un calcul legat de vârsta lui Drescher. Nu putea avea o diplomă universitară. Theo îşi petrecea mult prea mult timp în compania academicienilor şi a savanţilor; se temea întotdeauna să nu spună din întâmplare ceva care ar fi lăsat impresia că-şi dă aere de superioritate faţă de oameni care nu trecuseră mai departe de liceu.
– E foarte bine, sondă el terenul.
Drescher ridică din umeri, apoi se încruntă şi clătină din cap.
– N-ar trebui să vă aflaţi nicidecum aici, în apropiere. Nici n-ar trebui să fiţi în Europa, pentru numele lui Dumnezeu. Probabil c-aţi fost ucis în Geneva sau în împrejurimi, fiindcă altfel n-aş fi investigat eu cazul. Dacă aş fi avut o viziune care mi-ar fi arătat c-o să fiu ucis azi, puteţi paria că aş fi fost acum în Zhongua sau în Hawaii.
Era rândul lui Theo să ridice din umeri.
– N-aş fi vrut să fiu aici, dar n-am avut de ales. V-am spus, lucrez la CERN. Am făcut parte din echipa care a condus experimentul de acum douăzeci şi unu de ani, cu Marele Accelerator de Particule. E nevoie de mine pentru replicarea acestei experienţe, poimâine. Credeţi-mă, dacă aş fi avut de ales, m-aş fi aflat oriunde în altă parte.
– Nu v-aţi apucat de box, nu-i aşa?
– Sigur că nu.
– Fiindcă în viziunea mea…
– Ştiu, ştiu. Aţi spus c-am fost ucis într-un meci de box.
– Tata se uita tot timpul la meciurile de box de la televizor, spuse

Helmut. O preferinţă sportivă ciudată pentru un vânzător de pantofi, aşa cred, dar lui îi plăcea. Iar eu le urmăream împreună cu el, chiar şi când eram foarte mic.

– Uitaţi despre ce e vorba, spuse Theo, dumneavoastră ştiţi, într-un mod în care n-o mai ştie nimeni altcineva, că sunt într-adevăr în pericol. De aceea am venit să vă văd. Înghiţi în sec. Am nevoie de ajutor, Helmut. Am nevoie de protecţia poliţiei. De acum şi până în momentul replicării experimentului…

Se uită la ceasul de pe perete, un alt plat, fixat cu bandă adezivă, pe suprafaţa căruia străluceau cifre de cincisprezece centimetri.

– … peste cincizeci şi nouă de ore.

Drescher arătă către toate platele împrăştiate pe biroul lui.

– Am o mulţime de probleme de rezolvat.

– Vă rog. Dumneavoastră ştiţi ce s-ar putea întâmpla. Mulţi oameni au o zi liberă miercurea viitoare – ştiţi, vor să fie acasă, în siguranţă, în momentul replicării deplasării în timp. Nu-mi place că vă cer aşa ceva, dar aţi putea folosi timpul ăsta ca să ajungeţi la zi cu toate lucrările pe care s-ar putea întâmpla să le neglijaţi azi şi mâine.

– Eu n-am liber miercuri. Arătă către ceilalţi oameni din biroul colectiv. Nici unul dintre noi nu e liber – pentru cazul în care ceva o să iasă rău. Făcu o pauză. N-aveţi idee cine v-ar putea împuşca?

Theo clătină din cap, apoi spuse, cu ochii la platul care înregistra:

– Nu. Nici o idee. Mi-am stors creierii vreme de douăzeci şi unu de ani încercând să descopăr – încercând să-mi dau seama pe cine aş fi putut călca pe bătături atât de tare încât să-mi vrea moartea, sau cine ar avea de profitat înlăturându-mă din calea lui. Dar nu există nimeni.

– Nimeni?

– Ei, ştiţi cum e, înnebuneşti; devii paranoic. Ceva de genul ăsta… te face să bănuieşti pe toată lumea. Sigur, pentru o vreme m-am gândit că poate o fi făcut-o vechiul meu colaborator, Lloyd Simcoe. Dar am vorbit cu el ieri; e în Vermont şi n-are în plan nici o vizită în Europa în viitorul apropiat.

– Zborul durează numai – cât? – trei ore, dacă ia un supersonic, zise Drescher.

– Ştiu, ştiu – dar sunt realmente sigur că nu e el. Dar există cineva, cineva care… cum spuneţi voi, poliţiştii? Care e expresia? O persoană necunoscută, sau mai multe, care ar putea intenţiona să facă azi o încercare de a-mi lua viaţa. Aşa că vă rog – vă implor – să împiedicaţi acea persoană – sau acele persoane – să ajungă la mine.

– Unde-o să vă aflaţi astăzi?

– La CERN. Fie în biroul meu, fie la centrul de control al LHC, fie jos, în tunel.

– În tunel?

– Da. Probabil aţi auzit de el: la CERN există un tunel circular cu lungimea de douăzeci şi şapte de kilometri, îngropat la o sută de

kilometri sub pământ; un inel gigantic, ştiţi? Acolo se află LHC-ul.

Drescher îşi muşcă o clipă buza de jos.

– Lăsaţi-mă să stau de vorbă cu căpitanul meu, spuse.

Se ridică, traversă încăperea şi bătu într-o uşă. Aceasta se deschise glisând în lateral şi Theo zări înăuntru o femeie cu un aer sever şi cu părul de culoare închisă. Detectivul intră şi uşa se închise în urma lui.

Lui Theo i se păru că plecase de o eternitate. Se uită nervos în jur. Pe biroul lui Drescher se aflau holograma unei femei tinere, care ar fi putut fi soţia sau prietena lui, şi o alta, a unui cuplu mai în vârstă. Theo o recunoscu pe femeia mai vârstnică: *Frau* Drescher. Presupunând că era o fotografie recentă – şi chiar trebuia să fie, până cu vreo doi ani în urmă holocamerele avuseseră un preţ inaccesibil pentru un poliţist cinstit – atunci deceniile o trataseră cu blândeţe. Era încă foarte atrăgătoare, deşi nu-şi ascundea părul cărunt.

În cele din urmă, uşa din capătul opus al încăperii se redeschise şi detectivul Drescher ieşi. Traversă biroul aglomerat al brigăzii sale şi reveni la masa lui de lucru.

– Îmi pare rău, spuse, reaşezându-se. Dacă ar fi existat o ameninţare sau altceva de acelaşi gen…

– Daţi-mi voie să vorbesc cu căpitanul dumneavoastră.

Drescher pufni.

– N-o să vă primească; în jumătate din cazuri nu mă primeşte nici pe mine. Îşi îndulci vocea. Îmi pare rău, domnule Procopides. Ştiţi – nu trebuie decât să fiţi prudent, atâta tot.

– Credeam că dumneavoastră – dintre toţi oamenii – o să-nţelegeţi.

– Sunt un simplu poliţist, răspunse Drescher. Primesc ordine. Se întrerupse şi în voce i se strecură o nuanţă de viclenie: în plus, poate aţi greşit venind aici. Adică, dacă tocmai eu sunt tipul care v-a-mpuşcat? N-a scris Agatha Christie o poveste de genul ăsta, în care criminalul era detectivul? Atunci ar fi o ironie că aţi venit să mă vedeţi, nu?

Theo înălţă din sprâncene. Inima îi bătea cu putere şi nu ştia ce să spună. Iisuse Hristoase, fusese împuşcat cu un Glock, arma preferată de poliţiştii din întreaga lume…

– Nu vă faceţi griji, rânji Drescher. Am glumit. M-am gândit că aveam dreptul să vă trag o spaimă, după ceea ce mi-aţi făcut în toţi aceşti ani.

Dar întinse mâna şi lovi de două ori cu degetul ca să şteargă ultimele câteva rânduri ale transcrierii de pe plat.

– Baftă, domnule Procopides. Cum spuneam, e suficient să fiţi prudent. Numărul oamenilor pentru care viitorul diferă de cel descris în viziuni e de ordinul miliardelor. Fiind om de ştiinţă, n-ar trebui să vă spun eu asta, dar nu există realmente nici un motiv care să vă facă să credeţi că se va adeveri tocmai viziunea viitorului dumneavoastră.

Theo îşi folosi celularul ca să-şi cheme maşina, în care se grăbi să se urce.

Drescher avusese fără nici o îndoială dreptate. Se simţi jenat de atacul lui de panică; probabil se datora unui vis urât din noaptea precedentă, suprapus peste grijile pe care şi le făcea din cauza replicării din ce în ce mai apropiate. Încercă să se relaxeze privind ţinutul rural străbătut de automobil pe drumul de întoarcere către centrul de control al LHC. Autobuzul companiei de turism era încă acolo. Fapt care îi aduse un strop de nostalgie. Autobuzele Globus Gateway puteau fi văzute, fireşte, în tot vestul Europei. Nu fusese niciodată în vreo excursie cu vreunul dintre ele, dar, ca adolescent plin de pofte, le privea întotdeauna, alături de vreo doi prieteni, în iulie şi în august. Fetele din America de Nord, în căutare de distracţii pe perioada verii, călătoreau adesea cu aşa ceva; în adolescenţă, Theo avusese parte de mai multe seri romantice în compania unei eleve de liceu din America.

Însă amintirile plăcute păliră, înlocuite de tristeţe; îşi aduse aminte de casă, de Atena. După înmormântarea lui Dim, nu se mai întorsese acolo decât de două ori. De ce nu-şi făcuse timp mai mult pentru părinţii lui? Îşi lăsă maşina să-şi găsească singură un loc liber. El coborî şi se îndreptă spre centrul de control al LHC.

– Oh, Theo, spuse Horowitz, venind spre el din capătul opus al culoarului cu pereţii plini de mozaicuri. Am tot încercat să dau de tine. Ţi-am sunat maşina, dar mi-a spus c-ai fost arestat, sau cam aşa ceva.

– Maşina mea pusă pe glume, zise Theo. De fapt, m-am dus doar să fac o vizită… să fac o vizită cuiva pe care-l consideram un vechi prieten.

– Avem o problemă la LHC şi Jiggs nu ştie cum s-o rezolve.

– Oh?

– Da, ceva la un grup de criostate – numărul patruzeci şi patru, în octantul trei.

Theo se încruntă. LHC nu mai funcţionase la puterea maximă de ani de zile. Jiggs, care n-avea decât treizeci şi patru, era şeful departamentului de întreţinere; de fapt, nu văzuse niciodată acceleratorul folosit la nivelul de 14 TeV.

Grecul dădu din cap; criostatele erau aparate de o mare şi notorie delicateţe.

– Mă duc s-arunc o privire.

În vremurile de demult, când la CERN lucrau trei mii de oameni, Theo n-ar fi coborât niciodată singur în tunelul acceleratorului, dar, cu echipa schematică pe care o avea la dispoziţie, părea cel mai bun mod de repartizare a mâinii de lucru limitate şi, ei bine, era probabil cel mai sigur loc unde s-ar fi putut afla: bineînţeles că un nebun care intenţiona să-l împuşte ar fi putut pătrunde în campusul CERN, dar fără îndoială că un astfel de intrus ar fi fost oprit cu mult înainte de a

ajunge în tunel. În plus, în afară de Jake şi Jiggs – în care avea o încredere deplină – nici măcar n-avea să ştie cineva că el era acolo, jos.

Luă liftul până la nivelul aflat la o adâncime de o sută de metri. Aerul din tunelul acceleratorului de particule era umed şi cald, şi mirosea a ulei de maşină şi a ozon. Lumina era palidă – cea alb-albăstruie dată de lămpile fluorescente de deasupra capului era punctată, la intervale regulate, de galbenul lămpilor de avarie montate pe pereţi. Vibraţiile aparaturii, zumzetul pompelor de aer şi pocnetele cu care loveau tocurile lui podeaua de beton stârneau reverberaţii sonore. Cu excepţia podelei plate, tunelul era circular în secţiune transversală, cu un diametru care varia între 3,8 şi 5,5 metri.

Aşa cum mai procedase adesea până atunci, Theo Procopides se uită în lungul tunelului, mai întâi într-o parte şi apoi într-alta. Urca foarte drept. Putea să vadă până la o mare distanţă, dar în final pereţii se curbau.

De plafon atârna şina monoraiului, o grindă cu profil I, de care atârna, la rândul său, chiar monoraiul. Jiggs îl oprise acolo. Vehiculul era alcătuit dintr-o cabină suficient de mare ca să adăpostească o singură persoană, din trei vagoane mici, proiectate mai degrabă pentru transportul mărfurilor decât pentru al pasagerilor, şi, în încheiere, dintr-o a doua cabină, plasată cu faţa în direcţia opusă. Vagoanele de marfă erau simple coşuri suspendate, din metal vopsit într-un albastru-verzui strălucitor. Cabinele erau carcase deschise, portocalii, cu surse de lumină plasate deasupra parbrizelor în pantă, şi cu un amortizor lat, de cauciuc, montat dedesubt. Parbrizele erau înclinate în unghi ascuţit.

Conducătorul trebuia să stea cu picioarele scoase în afară, în faţa lui; cabina nu era destul de înaltă ca să adăpostească o persoană aşezată în poziţie normală. De-a latul părţii frontale era scris cuvântul ORNEX – numele firmei producătoare a monoraiului. În ambele părţi ale acestuia se aflau reflectoare mici, roşii, iar sub el era o bandă lată, cu marcaje de siguranţă, negre şi galbene; voiau să fie cât se putea de siguri că acolo, în tunel, cabina era vizibilă. Monoraiul fusese modernizat în 2020; acum putea atinge o viteză de circa şaizeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna că putea parcurge întreg tunelul în mai puţin de treizeci de minute.

Theo luă o cutie de scule dintr-un dulap cu materiale de rezervă din zona staţiei monoraiului şi îşi puse casca galbenă de protecţie – deşi cobora rar în tunel, era o persoană suficient de importantă ca să deţină o cască personală. Puse cutia cu scule într-unul dintre vagoanele de marfă, se caţără în cabina orientată în direcţia în care voia să meargă – în sensul acelor de ceas – puse trenul în mişcare şi se pierdu huruind în întuneric.

Detectivul Helmut Drescher încercă să-şi continue munca; avea şapte cazuri deschise cărora trebuia să le studieze dosarele şi *capitaine* Lavoisier îi tot cerea să facă mai multe progrese, însă gândurile i se tot întorceau la situaţia dificilă în care se găsea Theo Procopides. Tipul părea destul de cumsecade; îşi dorea să-l fi putut ajuta. Şi părea să se afle în formă, pentru un bărbat care avea, probabil, aproape cincizeci de ani. Moot găsi platul pe care înregistrase conversaţia purtată mai devreme. Fereastra cu datele biografice ale lui Theo era încă afişată. Născut pe 2 martie 1982 – ceea ce însemna că împlinise patruzeci şi opt de ani. Destul de bătrân pentru un boxer – plus că nici n-avea constituţia potrivită. Poate în acea realitate alternativă redată de viziuni fusese antrenor sau arbitru, mai degrabă decât luptător. Dar nu – asta nu părea să se potrivească. Moot nu avea cartea de vizită pe care i-o dăduse Theo cu două decenii în urmă, deşi o păstrase de-a lungul anilor scurşi între timp şi o privise din când în când; pe ea scria clar CERN. Prin urmare, dacă era deja fizician în 2009, înainte de viziune, părea improbabil să-şi fi schimbat meseria, făcându-şi o carieră în sport. Însă Moot îşi amintea extrem de bine propria sa viziune: bărbatul în halat – medicul legist, acum ştia asta – spusese foarte clar că Procopides fusese ucis în ring şi…

În ring[57].

Ce îi spusese Procopides ceva mai devreme? *Probabil aţi auzit de el: la CERN există un tunel circular cu lungimea de douăzeci şi şapte de kilometri, îngropat la o sută de kilometri sub pământ; un inel gigantic, ştiţi?*

El nu fusese atunci decât un copil – un băieţel care se uita la meciurile de box împreună cu tatăl lui; un băieţel căruia îi plăcea la nebunie filmul *Rocky.* Îşi închipuise că „în ring” însemna „la un meci de box” şi de atunci nu se mai gândise niciodată la asta.

Rahat. Poate Procopides se afla într-adevăr în pericol. Moot se ridică de la biroul lui şi intră iarăşi la *capitaine* Lavoisier.

Grupul de criostate defecte se afla la zece kilometri distanţă; monoraiul îl putea duce pe Theo până acolo în vreo zece minute. Fasciculele luminoase ale farurilor cabinei despicau întunericul. Tuburile fluorescente erau montate pe toată lungimea tunelului, dar era lipsit de sens să luminezi toţi cei douăzeci şi şapte de kilometri.

Monoraiul ajunse în sfârşit în locul unde se afla grupul de criostate defecte. Theo îl opri, coborî, găsi panoul de control al luminilor din zonă şi le aprinse pe o distanţă de cincizeci de metri în faţa şi în spatele lui. Pe urmă îşi luă trusa cu unelte şi se îndreptă spre unitatea defectă.

---

[57] În limba engleză, *ring* înseamnă atât „ring de box” cât şi „inel”.

De data asta, *capitaine* Lavoisier se declară de acord şi îi permise lui Moot să-i servească drept bodyguard lui Theo până la sfârşitul zilei. El luă maşina fără însemnele poliţiei pe care o folosea de obicei şi se îndreptă spre CERN. Bănuia că acolo se putea pătrunde ca în majoritatea altor locuri: semnalul dispozitivului de emisie-recepţie de pe maşina unui membru al personalului îi permitea automat să treacă dincolo de poartă, dar el fu nevoit să se oprească şi să-i arate legitimaţia computerului de pază înainte de a fi ridicată bariera. Îi ceru computerului şi indicaţii; complexul CERN era alcătuit din zeci de clădiri, pustii în marea lor majoritate. Avu nevoie de vreo cinci minute ca să identifice centrul de control al LHC. Îşi lăsă maşina pe asfalt şi se grăbi să intre.

O femeie atrăgătoare, pistruiată, de vârstă mijlocie, venea pe un coridor cu mozaicuri pe pereţi. Moot îi arătă legitimaţia.

– Îl caut pe Theo Procopides, spuse el.

Femeia dădu din cap.

– A fost aici azi, ceva mai devreme; să vedem unde-l putem găsi.

Femeia îl conduse prin clădire; se uită în două încăperi, dar Theo nu era în nici una dintre ele.

– Să-ncercăm în biroul soţului meu, spuse. Lucrează împreună cu Theo.

Străbătură un alt coridor şi intrară într-un birou.

– Jake, domnul e poliţist. Îl caută pe Theo.

– E jos, în tunel, zise Jake. La grupul ăla afurisit de criostate din octantul trei.

– E posibil să se afle în pericol, spuse Moot. Mă puteţi conduce la el?

– În pericol?

– În viziunea lui, a fost împuşcat mortal astăzi – şi am motive să cred că s-a întâmplat în tunel.

– Dumnezeule, zise Jake. Ăăă, sigur, sigur – vă pot duce la el şi… fir-ar să fie! La naiba, dar trebuie să fi plecat cu monoraiul.

– Cu monoraiul?

– Avem un monorai care merge prin inel. Dar a plecat probabil cu el, la zece kilometri de-aici.

– Nu există decât un singur tren?

– Mai aveam încă trei, dar au fost vândute cu ani în urmă. N-a mai rămas decât unul.

– Aţi putea zbura până la cealaltă staţie de acces, zise femeia. Nu există nici un drum, dar puteţi zbura cu uşurinţă peste ogoarele fermierilor.

– Corect… corect! exclamă Jake. Îi zâmbi soţiei sale. Frumoasă şi genială! Se întoarse spre Moot. Haideţi!

Cei doi străbătură în grabă coridoarele, traversară holul şi ieşiră în parcare.

– Luăm maşina mea, spuse Moot.

Se urcară. Poliţistul apăsă butonul de pornire şi automobilul se ridică de la pământ. Urmă instrucţiunile lui Jake şi ieşiră din campus. Fizicianul arătă către partea opusă a câmpului deschis – terenul unui fermier.

Maşina zbură într-acolo.

Theo se uită la carcasa grupului de criostate. Nu era de mirare că Jiggs nu-l putuse repara: nu pătrunsese prin portul de acces corespunzător. Panoul la care lucrase era încă deschis, dar potenţiometrele care trebuiau folosite pentru reglaj se aflau în spatele altui panou.

Theo încercă să deschidă uşa care i-ar fi permis să ajungă la butoanele corecte, dar aceasta nu se clinti. După ani de neutilizare în tunelul întunecos şi umed, se părea că ruginise şi se înţepenise. Cotrobăi prin trusa de scule, căutând un obiect pe care l-ar fi putut întrebuinţa drept pârghie, dar nu avea decât nişte şurubelniţe, care se dovediră cu totul nepotrivite pentru asta. De fapt, îi trebuia o rangă, sau ceva similar, înjură în greceşte. Se putea întoarce cu monoraiul înapoi, în campus, să ia o unealtă potrivită, dar pierderea de timp părea prea mare. Acolo jos, în tunel, se găsea cu siguranţă ceva pe care l-ar fi putut folosi. Se uită înapoi, în direcţia din care venise; pe ultima porţiune de câteva sute de metri a drumului făcut cu monoraiul nu observase nimic care i-ar fi putut fi de folos, dar fireşte că de fapt nu se uitase după aşa ceva. Părea totuşi mai logic să îşi continue drumul pe inel în sensul acelor de ceas, măcar pe o mică distanţă, căutând un obiect care ar fi putut rezolva problema.

Staţia de acces din capătul opus era un buncăr vechi de beton, din mijlocul lanului de rapiţă al unui fermier. Maşina lui Moot coborî pe o alee îngustă – exista un drum de acces, care ducea în direcţie opusă – şi el opri motorul. Apoi ieşi împreună cu Jake.

Era ora amiezii şi, fiind în octombrie, soarele nu urca foarte sus pe cer. Dar cel puţin dispăruseră albinele, o adevărată pacoste în timpul verii. Coasta muntelui era acoperită, fireşte, mai ales de conifere, iar acolo, jos, predominau foioasele. Şi frunzele lor îşi schimbaseră deja în cea mai mare parte culoarea.

– Haideţi, spuse Jake.

Moot ezită.

– Nu riscăm să fim iradiaţi, nu-i aşa?

– Nu, atâta timp cât acceleratorul e oprit. Locul e cât se poate de sigur.

Când se apropiau de buncăr, pe lângă ei trecu în goană un arici, grăbindu-se să se ascundă sub vrejurile de rapiţă de nouăzeci de centimetri. Jake se opri brusc în faţa uşii. Era de modă veche, cu balamale, închisă cu o yală. Însă fusese forţată; în iarba de lângă

buncăr se zărea o rangă.

Moot se apropie de uşă.

– Nu sunt urme de rugină, arătând metalul expus vederii din spărtura yalei. Asta s-a petrecut recent. Împinse uşor ranga cu vârful pantofului său elegant. Iarba de dedesubt e încă verde; trebuie să se fi întâmplat azi sau ieri. Se uită la Jake. Acolo, jos, există ceva de valoare?

– De valoare, da, răspunse Jake. Dar vandabil? Numai dacă ştii o piaţă neagră a echipamentelor demodate pentru experienţe fizice de înaltă energie.

– Spuneţi că acceleratorul n-a mai fost folosit recent?

– Da, de câţiva ani.

– Ar putea fi cineva în căutare de adăpost ilegal, zise Moot. Jos se poate locui?

– Cred... cred că da. E frig şi întuneric, dar ploaia nu pătrunde.

Moot avea o pungă prinsă la şold; o desfăcu şi scoase din ea un mic aparat electronic, pe care-l flutură în direcţia răngii.

– O mulţime de amprente, spuse el.

Jake aruncă o privire; amprentele apăreau, fluorescente, pe afişajul dispozitivului. După câteva secunde, pe ecran se derula un mesaj scris.

– Nici o coincidenţă cu datele înregistrate. Cine-a făcut asta n-a săvârşit niciodată o infracţiune aici, în Elveţia, sau în Uniunea Europeană. O pauză. Cât de departe e Procopides?

Jake arătă cu degetul.

– La vreo cinci kilometri, în direcţia aia. Dar aici ar trebui să fie parcate două carturi pe pernă de aer; o să luăm unul dintre ele.

– Are un celular? Îi putem telefona?

– Tunelul e la o sută de metri sub pământ, răspunse Jake. Celularele nu funcţionează.

Se grăbiră să intre în buncăr.

Theo mersese vreo două sute de metri prin tunel fără să găsească nimic care l-ar fi putut ajuta să forţeze uşa de acces la grupul de criostate. Aruncă o privire în urmă; grupul în cauză dispăruse dincolo de curbura blândă a inelului. Era gata să se dea bătut şi să se întoarcă la monorai, când ceva din faţa lui îi atrase privirea. Era o altă persoană, lucrând alături de unul dintre magneţii sextupoli. Lucra fără cască de protecţie – o încălcare a regulamentului. Theo se gândi să-l strige, dar acustica era atât de slabă în tunel încât învăţase cu mult timp în urmă că n-avea sens să se ostenească încercând să atragă atenţia cuiva aflat la distanţă. Ei, şi nu conta cine era, dacă avea o trusă de unelte mai completă decât cea adusă de el însuşi.

Îi trebui încă un minut ca să se-apropie de celălalt bărbat. Lucra lângă una dintre pompele de aer; gălăgia pe care o făcea acoperea probabil zgomotul apropierii lui Theo. Pe podeaua tunelului se afla un

cart cu pernă de aer, un disc cu diametrul de vreun metru şi jumătate, cu două scaune sub o cupolă. Carturile cu pernă de aer fuseseră create pentru folosirea pe traseele de golf; mergeau mult mai uşor pe iarbă decât carturile motorizate, de modă veche.

Pe vremuri, la CERN existau mii de angajaţi pe care Theo nu-i cunoştea din vedere, dar acum, când personalul nu depăşea câteva sute de oameni, fu surprins să dea cu ochii de cineva pe care nu-l recunoscu.

– Salut! spuse el.

Bărbatul – un alb slab, trecut de cincizeci de ani, cu părul alb şi ochii de un cenuşiu întunecat – se răsuci brusc, evident surprins. Avea o trusă de unelte cu el, dar…

Deschisese un panou de acces din partea laterală a unei pompe de aer şi reuşise să introducă înăuntru un dispozitiv.

Un dispozitiv care semăna cu o servietă mică de aluminiu, cu un şir de cifre de un albastru strălucitor în lateral.

Cifre strălucitoare, care redau o numărătoare inversă.

30

Pe unul dintre pereţii buncărului erau aliniate mai multe dulapuri. Jake se servi cu o cască galbenă de protecţie şi îi făcu semn lui Moot să-i urmeze exemplul. Înăuntru era un lift, precum şi o scară ce cobora spre tunel. Jake chemă ascensorul; şi urmă o aşteptare interminabilă.

– Indiferent cine-o fi forţat uşa e încă acolo, jos, spuse el. Altminteri liftul ar fi aşteptat aici.

– N-ar fi putut s-o ia pe scări? întrebă Moot.

– Cred că da, dar e vorba de o sută de metri – echivalentul a treizeci de etaje dintr-o clădire cu birouri. E istovitor chiar şi la coborâre.

Liftul sosi şi intrară în cabină. Jake apăsă un buton, punând-o în mişcare. Coborârea era frustrant de lentă; avură nevoie de un minut întreg ca să ajungă la nivelul tunelului. Jake şi Moot ieşiră din lift. În apropiere era parcat un cart cu pernă de aer, spre care se îndreptă Jake.

– Nu spuneaţi că ar fi trebuit să fie două carturi?

– Ba da, aşa m-aş fi aşteptat, zise Jake.

Apoi se urcă pe scaunul şoferului, iar Moot se aşeză pe al pasagerului. Jake aprinse farurile şi activă ventilatoarele pentru generarea efectului de sol[58]. Cartul se ridică şi se puseră în mişcare prin tunel în sens invers acelor de ceas, deplasându-se cu viteza

[58] Curentul de aer produs de un ventilator, care devine inelar în apropierea solului; în centrul acestuia, sub rotorul ventilatorului, se formează o pernă de aer.

maximă a micului vehicul.

Trecură printr-o porţiune dreaptă a tunelului; era zona celor patru detectoare mari, unde trebuiau evitate radiaţiile de sincrotron[59]. În mijlocul acestei porţiuni drepte, văzură o încăperea imensă, înaltă de douăzeci de metri, acum goală, care adăpostise Detectorul Solenoidal Compact de Muoni[60], cu magnetul său de 14 000 de tone. La data construirii sale, CMS costase peste o sută de milioane de dolari americani. După punerea la punct a Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni, CERN scosese la vânzare atât CMS, cât şi ALICE, care se aflase într-o încăpere similară a tunelului inelar. Guvernul japonez le cumpărase pe amândouă, pentru acceleratorul său KEK, de la Tsukuba. Michiko Komura supraveghease demontarea celor două detectoare masive şi reasamblarea lor în ţara ei de baştină. Zgomotul motoarelor cartului cu pernă de aer stârni ecouri în încăperea vastă, suficient de mare ca să adăpostească un bloc mic cu apartamente.

– Cât mai avem? întrebă Moot.

– Nu prea mult, răspunse Jake.

Îşi continuară drumul.

Theo se uită la bărbatul încă ghemuit în tunel, în faţa pompei de aer.

– *Mein Gott,* spuse încet necunoscutul.

– Hei, i se adresă Theo, în franţuzeşte. Cine eşti?

– Salut, doctore Procopides.

Theo se relaxă. Dacă tipul îl cunoştea, atunci nu putea fi un intrus. În plus, figura lui îi era vag familiară.

Bărbatul se uită în lungul tunelului, în partea din care venise Theo. Pe urmă îşi duse mâna sub haina de piele neagră şi scoase o armă.

Lui Theo îi sări inima. Cu ani în urmă, după ce micul Helmut îi vorbise despre un Glock de 9 mm, căutase bineînţeles o poză pe Internet. Arma semiautomată pătrăţoasă pe care o privea acum era un asemenea pistol; încărcătorul avea o capacitate de până la cincisprezece gloanţe.

Bărbatul se uită în jos, la revolver, ca şi cum ar fi fost el însuşi surprins să şi-l zărească în mână. Apoi ridică uşor din umeri.

– Un flecuşteţ pe care l-am luat din State – acolo e mult mai uşor să

---

[59] Sincrotronul este o instalaţie de accelerare a electronilor în câmp magnetic. Într-o asemenea instalaţie au fost puse în evidenţă radiaţiile generate ca urmare a mişcării electronilor în câmp magnetic, numite din acest motiv radiaţii de sincrotron.

[60] *Compact Muon Solenoid Detector* (CMS); muonii sunt particule elementare încărcate electric, foarte asemănătoare cu electronii, exceptând masa lor, care este de două sute de ori mai mare. Din acest motiv se descompun după circa două milionimi de secundă în electroni şi neutrini.

faci rost de aşa ceva. Se întrerupse o clipă. A, da, ştiu la ce te gândeşti. Arătă către servieta de aluminiu cu cronometru cu leduri albastre. Te gândeşti că poate e o bombă. Şi chiar asta este. Îmi imaginez că aş fi putut s-o plasez oriunde, dar am mers o grămadă prin tunel căutându-i o ascunzătoare, ca să nu dea cumva cineva peste ea. Interiorul acestei maşinării mi s-a părut un loc potrivit.

– Ce… ?

Theo fu surprins de sunetul propriei voci. Înghiţi în sec, încercând să şi-o ţină din nou sub control.

– Ce-ncerci să faci?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

– Ar trebui să fie evident. Mă străduiesc să vă sabotez acceleratorul de particule.

– Dar de ce?

Celălalt arătă către el cu arma.

– Nu mă recunoşti, nu-i aşa?

– Arăţi într-adevăr familiar, însă…

– Ai venit să mă vizitezi în Germania. Unul dintre vecinii mei luase legătura cu tine; în viziunea mea urmăream înregistrarea unui buletin de ştiri despre moartea ta.

– Aşa e, zise Theo. Îmi aduc aminte.

Nu-şi amintea numele bărbatului, dar îşi amintea într-adevăr întâlnirea cu el, petrecută cu douăzeci de ani în urmă.

– Şi de ce mă uitam la buletinul de ştiri? De ce am derulat înregistrarea ca să văd un singur reportaj din emisiune, cel despre moartea ta? Fiindcă voiam să aflu dacă existau dovezi care să conducă spre mine. N-am avut niciodată de gând să ucid pe nimeni, dar o să te ucid dac-o să fiu nevoit. La urma urmelor, ar fi corect. Tu mi-ai omorât soţia.

Theo începu să protesteze, spunând că nu făcuse aşa ceva, dar apoi îşi aduse aminte. Da, îşi aminti de vizita în casa neamţului. Nevasta lui căzuse pe scări într-o staţie de metrou când se declanşase deplasarea în timp; îşi frânsese gâtul.

– N-aveam cum să ştim ce-o să se-ntâmple – n-aveam cum să-mpiedicăm ceea ce s-a petrecut.

– *Bineînţeles* că puteaţi să-mpiedicaţi asta, spuse bărbatul – Rusch, aşa îl chema.

Theo îşi aduse aminte: Wolfgang Rusch.

– Bineînţeles că puteaţi. Nu era treaba voastră să faceţi ce-aţi făcut. Încercarea de a reproduce condiţiile de la naşterea universului! Încercarea de a forţa expunerea lucrării lui Dumnezeu în lumină! Despre curiozitate se spune c-a omorât pisica însă a fost curiozitatea voastră – şi a murit soţia mea.

Theo nu ştia ce să răspundă. Cum să-i explici ce-nseamnă ştiinţa – nevoia de a şti, căutarea – cuiva care e evident fanatic?

– Uite ce e, spuse el, unde s-ar afla acum lumea dacă n-am fi…

– Crezi că sunt nebun? întrebă Rusch. Mă crezi ţicnit? Clătină din cap. Nu sunt ţicnit.

Îşi duse mâna la buzunarul din spate şi-şi scoase portofelul. Bâjbâi cu o singură mână ca să extragă din el un card plastifiat, galben cu albastru, pe care i-l arătă lui Theo. Grecul îl privi. Era o legitimaţie de la Universitatea Humboldt.

– Profesor titular, zise Rusch. Catedra de chimie. Doctorat la Sorbona.

Aşa era – în 2009 spusese că era profesor de chimie.

– Dac-aş fi ştiut ce rol ai jucat în toate astea, n-aş fi acceptat să stăm de vorbă. Dar ai venit la mine înainte de a-şi dezvălui CERN implicarea.

– Şi-acum vrei să mă ucizi? întrebă Theo; inima îi bătea atât de tare încât credea c-o să explodeze şi îşi simţea sudoare năpădindu-i tot corpul. Asta n-o să-ţi readucă soţia la viaţă.

– Oh, ba da, zise Rusch.

Era nebun. La naiba, înjură Theo, de ce coborâse de unul singur în tunel?

– Sigur că n-o s-o aducă-napoi moartea ta. Ci ceea ce fac eu. Da, o s-o aducă pe Helena înapoi. Datorită principiului de excludere al lui Pauli.

Theo nu ştia ce să spună; tipul delira.

– Cum?

– Wolfgang Pauli, zise Rusch, dând din cap. Îmi place să le spun studenţilor mei că eu am primit numele lui, dar n-a fost aşa – mi s-a dat numele unchiului tatei. Făcu o pauză. Principiul de excludere al lui Pauli li s-a aplicat mai întâi electronilor, oricare doi electroni nu se pot afla simultan pe acelaşi nivel energetic. Ulterior a fost extins ca să includă şi alte particule subatomice.

Theo ştia asta. Încercă să-şi ascundă panica din ce în ce mai puternică.

– Şi?

– Şi eu cred că principiul lui Pauli i se aplică şi noţiunii *acum.* Avem toate dovezile: nu poate exista decât un singur *acum* – în decursul întregii istorii a omenirii, am căzut cu toţii de acord asupra unui anumit moment, care este prezentul. Nu a existat nici un moment despre care o parte a omenirii să creadă că era *acum,* în vreme ce o alta credea că e trecutul, iar o alta considera că ţine de viitor.

Theo ridică uşor din umeri, nereuşind să-şi dea seama unde duceau toate astea.

– Nu-nţelegi? întrebă Rusch. Nu-ţi dai seama? Când aţi mutat conştienţa omenirii cu douăzeci şi unu de ani înainte – când l-aţi mutat pe *acum* din 2009 în 2030 – *acum*-ul care ar fi trebuit să fie trăit de oameni în 2030 s-a mutat altundeva. Principiul excluderii! Fiecare

moment există în starea *acum* pentru cei care sunt încremeniţi în el – nu-l poţi suprapune pe *acum* din 2009 peste cel din 2030; cei doi *acum* nu pot exista simultan. Când l-aţi mutat pe *acum* din 2009 în viitor, *acum* din 2030 a trebuit să elibereze mai întâi locul. Când am auzit că vreţi să replicaţi experimentul, exact în momentul descris de viziunile originale, toate s-au aşezat la locurile lor. Se întrerupse o clipă. Supernova Sanduleak o să mai oscileze de-a lungul multor decenii sau secole care vor veni – şi tentativa de mâine nu va fi cu siguranţă ultima. Crezi că setea oamenilor de a-şi afla viitorul se va potoli numai cu încă o ocheadă? Sigur că nu. În privinţa asta, suntem nesăţioşi. Încă din antichitate, nici un vis n-a părut mai seducător decât cunoaşterea viitorului. *Orice* moment îşi poate schimba starea, devenind *acum,* şi noi o să facem schimbarea – presupunând că experimentul vostru reuşeşte mâine.

Theo aruncă o privire spre bombă. Dacă citea corect afişajul, până la explozie mai erau peste cincizeci şi cinci de ore. Încercă să gândească limpede; n-avusese idee ce deconcertant era să ai o armă îndreptată spre inimă.

– Deci… deci… ce tot spui? Că, dacă aici, în 2030, nu e nici un gol în care să sară conştienţa din 2009, atunci acel prim salt nu va mai avea loc niciodată?

– Exact!

– Dar e o nebunie. Primul salt s-a petrecut deja. De-atunci am trăit cu toţii douăzeci şi unu de ani.

– N-am trăit *cu toţii,* spuse tăios Rusch.

– Bine, nu, dar…

– Da, s-a întâmplat. Dar eu am de gând să anulez asta. O să scriu, retroactiv, ultimele două decenii.

Theo nu voia să se lanseze într-o discuţie în contradictoriu, dar:

– Aşa ceva nu e cu putinţă.

– Ba da, este. Ştiu că este. Nu-ţi dai seama? Am reuşit deja.

– Ce?

– Ce au avut în comun, prima dată, viziunile tuturor? întrebă Rusch.

– Nu ştiu…

– Activităţi specifice timpului liber! Marea majoritate a populaţiei părea să fie într-o zi de sărbătoare, să aibă o zi liberă. Şi de ce? Fiindcă li se spusese tuturor să stea acasă în ziua respectivă, să fie în siguranţă în momentul când urma să-ncerce CERN o replicare a deplasării în timp. Dar s-a întâmplat ceva – ceva a făcut ca replicarea să fie anulată, prea târziu pentru ca oamenii să se mai întoarcă la lucru. Aşa că omenirea s-a ales cu o vacanţă neaşteptată.

– E mult mai probabil ca prima dată să fi văzut pur şi simplu o versiune a realităţii în care precogniţia era un eveniment inexistent.

– Aiureli, zise Rusch. Bineînţeles că au fost văzuţi oameni la lucru, proprietari de magazine, vânzători ambulanţi, poliţişti, şi aşa mai

departe. Dar cea mai mare parte a companiilor erau închise, nu-i aşa? Ai auzit speculaţia lansată – că miercuri, 23 octombrie 2030, o să fie o mare sărbătoare, celebrată pe tot globul. Poate o zi universală a dezarmării, sau o zi a primului contact cu extratereştrii. Dar acum suntem în 2030 şi ştii la fel de bine ca mine că o asemenea sărbătoare nu există. Toată lumea era liberă, pregătindu-se pentru o deplasare în timp care n-a mai avut loc. Dar n-au fost avertizaţi cu mult timp înainte că evenimentul n-o să se petreacă – adică reportajul care anunţa avarierea Marelui Accelerator de Particule trebuie să fi fost difuzat cu puţin timp înainte, în aceeaşi zi. Ei bine, mi-am programat bomba să detoneze cu două ore înainte de sosirea neutrinilor din Sanduleak.

– Dar, dacă aşa ceva s-ar fi anunţat la ştiri, ar fi apărut cu siguranţă în viziunea cuiva. Cineva ar fi povestit despre asta.

– Cine ar fi stat acasă, uitându-se două ore la ştiri, într-o neaşteptată zi liberă? întrebă Rusch. Nu, sunt sigur că scenariul pe care l-am descris e corect. O să reuşesc să scot CERN din funcţiune; conştienţa din 2030 o să rămână acolo unde îi e locul, în punctul din care schimbarea se va propaga în timp, cu douăzeci şi unu de ani înapoi, rescriind istoria. Iubita mea Helena şi toţi ceilalţi oameni care au murit din cauza aroganţei voastre vor reveni la viaţă.

– Nu poţi să mă ucizi, spuse Theo. Şi nici nu poţi să mă ţii în tunel două zile. O să mi se observe lipsa, şi oamenii vor veni aici, jos, să mă caute, îţi vor găsi bomba şi-o vor dezamorsa.

– Bine gândit, admise Rusch.

Ţinându-şi cu mare atenţie pistolul îndreptat către Theo, se retrase mergând cu spatele către bombă. O recuperă din interiorul pompei de aer, ridicând-o de mânerul servietei. Probabil că observă expresia grecului.

– Nu-ţi face griji, îi spuse. Nu e delicată.

O aşeză pe podeaua tunelului şi schimbă ceva la mecanismul de numărare. Pe urmă o întoarse cu latura mai lungă spre Theo. Acesta se uită în jos, spre cronometru. Îşi continua numărătoarea inversă, dar acum afişajul indica 59 de minute şi 56 de secunde.

– Bomba o să explodeze peste o oră, zise Rusch. E mai devreme decât am planificat şi, cu această avertizare mult mai timpurie, vom escroca probabil oamenii, lipsindu-i de ziua lor liberă de poimâine, dar efectul va fi în mare acelaşi. Atâta vreme cât pentru repararea avariei din tunel va fi nevoie de mai mult de două zile, *Der Zwischenfall* nu va fi replicat. Se întrerupse o clipă. Acum noi doi o să ne punem în mişcare. Nu mă încumet să mă urc într-un cart cu pernă de aer împreună cu tine sau… îmi imaginez că ai luat monoraiul, nu? Ei bine, acum n-o să-l luăm. Dar într-o oră putem ajunge într-o zonă destul de îndepărtată a tunelului pentru ca nici unul dintre noi să nu fie rănit. Gesticulă cu arma. Aşa că să-i dăm drumul.

Începură să înainteze în sensul contrar acelor de ceas – către

monorai – dar, înainte de a se îndepărta cu mai mult de doisprezece metri, Theo deveni conştient de un şuier slab, care se auzea din spatele lui. Se întoarse, ceea ce făcu şi Rusch. Un alt cart cu pernă de aer tocmai apărea, în depărtare, de după curbura tunelului.

– La naiba, spuse Rusch. Cine e?

Părul roşu cu şuviţe cărunte al lui Jake Horowitz era destul de uşor de desluşit, chiar şi de la distanţa aceea, dar cealaltă persoană…

Doamne! Semăna cu…

Şi chiar era. Detectivul Helmut Drescher de la poliţia din Geneva.

– Nu ştiu, spuse Theo, prefăcându-se că-şi mijea ochii.

Cartul se apropia cu repeziciune. Rusch se uită în dreapta şi în stânga. Pe pereţii tunelului erau montate atât de multe echipamente încât, fiind avertizat în avans, puteai găsi cu uşurinţă o nişă în care să te ascunzi. Rusch lăsă bomba pe marginea tunelului şi începu să se retragă din calea cartului care se apropia. Dar era prea târziu. Jake arăta evident către ei. Neamţul se apropie de grec şi îi înfipse pistolul în coaste. În toată viaţa lui de până atunci, Theo nu-şi mai dăduse niciodată seama că inima putea să-i bată atât de repede.

Drescher îşi scosese la rândul său arma în timp ce cartul cobora pe podeaua tunelului, la vreo cinci metri distanţă de cei doi.

– Cine eşti? îl întrebă Jake pe Rusch.

– Atenţie! izbucni Theo. E înarmat.

Rusch părea să fi intrat în panică. Plantarea unei bombe era una, iar luarea unui ostatic şi o potenţială crimă erau cu totul altceva. Îndreptă totuşi din nou arma spre coastele lui Theo, cu o zvâcnire bruscă a mâinii.

– E adevărat, spuse, aşa că îndepărtaţi-vă.

Moot stătea acum cu picioarele depărtate, asigurându-şi stabilitatea maximă, şi îşi ţinea cu ambele mâini pistolul aţintit spre capul lui Rusch.

– Sunt poliţist, zise el. Aruncă arma.

– *Nein.*

Tonul lui Moot era absolut egal.

– Aruncă arma sau trag.

Rusch se uită în dreapta şi-n stânga.

– Dacă tragi, doctorul Procopides moare.

Gândurile lui Theo alergau. Oare aşa se întâmplase şi prima oară? Pentru ca realitatea să coincidă cu viziunea, Rusch n-ar fi trebuit să-l împuşte doar o singură dată, ci de trei ori. În situaţia aceea, putea trimite un glonţ în pieptul lui Theo – şi nu se putea spune că ar fi fost nevoie de mai multe – dar Moot i-ar fi zburat cu siguranţă creierii imediat ce apăsa pe trăgaci.

– Înapoi! strigă Rusch. Înapoi!

Jake părea la fel de îngrozit ca Theo, dar Moot rămase ferm pe poziţie.

– Aruncă arma. Eşti arestat.

Panica lui Rusch păru să se risipească pentru o clipă, ca şi cum ceea ce auzise l-ar fi uluit pur şi simplu. Dacă era într-adevăr profesor universitar, nu mai avusese probleme cu legea niciodată, în toată viaţa lui. Dar reuşi cumva să limpezească lucrurile.

– Nu mă poţi aresta.

– Pe naiba nu, zise Moot.

– De la ce poliţie eşti?

– Din Geneva.

Rusch reuşi chiar să emită un râs firav, panicat. Îl înghionti din nou pe Theo cu arma.

– Spune-i unde suntem.

Lui Theo i se învârtejeau măruntaiele. Nu înţelese întrebarea.

– În Marele Accelerator…

Rusch îl înghionti din nou.

– Ţara.

Lui Theo îi stătu inima.

– Oh.

La naiba. Drăcia dracului.

– Suntem în Franţa, spuse. Graniţa se întinde chiar de-a lungul tunelului.

– Aşa că, sublinie Rusch, cu ochii la Moot, nu ne aflăm sub jurisdicţia ta. Elveţia nu face parte din Uniunea Europeană. Dacă mă împuşti în afara jurisdicţiei, e crimă.

Moot păru să ezite o clipă; arma din mâna lui oscilă. Însă o strânse din nou cu hotărâre, îndreptând-o direct spre inima neamţului.

– O să-mi rezolv pe urmă problemele cu legea, spuse el. Aruncă arma sau trag.

Rusch stătea atât de aproape de el încât Theo îi simţea răsuflarea – grăbită, superficială. Era posibil să fi intrat în hiperventilaţie.

– Bine, spuse Rusch. Bine.

Se îndepărtă cu un pas de Theo şi… *Cabuum!*

Zgomotul reverberă în tunel. Inima lui Theo se opri…

… dar numai pentru o clipă.

Gura lui Rusch se deschise larg, de oroare, de groază…

… când înţelese ce făcuse…

… în timp ce Moot Drescher dădea înapoi clătinându-se, cădea şi ateriza pe spate, scăpând arma, cu o pată din ce în ce mai mare de sânge lăţindu-i-se pe umăr.

– Oh, Doamne! strigă Jake. Oh, Doamne!

Se năpusti către pistolul lui Drescher.

Rusch părea absolut uluit. Theo îl înşfacă din spate, îi prinse gâtul într-o strânsoare sufocantă şi îşi propti un genunchi în şalele lui. Cu mâna cealaltă încercă să-i smulgă dintre degete arma cu ţeava încinsă, fumegândă.

Jake avea acum arma lui Drescher. Încercă s-o îndrepte spre trupurile încleştate ale lui Rusch şi Theo, dar mâinile îi tremurau violent. Theo răsuci braţul neamţului, care scăpă arma. El se aruncă într-o parte şi Jake trase. Dar, pornind din mâinile lui neexperimentate, tremurătoare, glonţul îşi rată cu mult ţinta, izbind un tub fluorescent din plafon, care explodă într-o ploaie de scântei şi de sticlă. Şi Rusch se repezi spre arma lui căzută. Nici el, nici Theo nu păreau în stare s-o înşface şi, în cele din urmă, Theo o azvârli cu o lovitură de picior din mâna lui Rusch, care dădea să se strângă în jurul ei. Pistolul alunecă pe o distanţă de peste zece metri în lungul tunelului, în sens contrar acelor de ceas.

Theo n-avea nici o armă, dar nici Rusch nu mai era înarmat. Drescher era înconjurat de o baltă de sânge, însă părea încă în viaţă; pieptul îi tresălta. Jake apăsă din nou pe trăgaci şi rată încă o dată.

Rusch nu se ridicase decât pe jumătate în picioare înainte de a o lua la fugă în direcţia revolverului Glock. Realizând că n-avea nici o şansă să-l depăşească, Theo se hotărî să alerge în partea opusă.

– Are o bombă! strigă când trecea pe lângă Jake. Ai grijă de Moot!

Jake dădu din cap. Rusch îşi recuperase propria armă şi alerga, cu ea îndreptată înainte, către Jake şi Moot, şi către Theo, care se îndepărta.

Grecul fugea cât îl ţineau picioarele, stârnind ecouri zgomotoase la fiecare pas. În faţa lui era servieta de aluminiu cu bomba. Aruncă o privire peste umăr. Jake îngenunchease lângă poliţist, cu arma încă în mână. Rusch trecu pe lângă ei cu pistolul aţintit către cel dintâi, împiedicându-l să tragă iarăşi. Apoi se răsuci şi continuă să alerge cu spatele înainte, ţinându-şi pistolul pe direcţia lui Jake până când ieşi din bătaia armei tremurătoare a acestuia. Pe urmă se răsuci pe călcâie şi continuă să-l urmărească pe Theo.

Grecul ajunse la bombă, o înhaţă cu o mână, apoi…

Se urcă în cartul cu care venise Rusch şi îşi trânti piciorul pe pedala de activare. Se uită în urmă în vreme ce vehiculul accelera în sensul acelor de ceas.

Rusch făcu stânga-mprejur. Părând să fi presupus că neamţul plecase, Jack lăsase jos arma lui Moot şi îşi scotea cămaşa peste cap, cu o parte dintre nasturi încă încheiaţi, vrând evident s-o folosească drept bandaj pentru oprirea sângerării lui Moot. Rusch se urcă nestânjenit în cartul care-i adusese pe cei doi la faţa locului şi o porni pe urmele lui Theo.

Acesta avea un avans bun şi înainta nebuneşte. Dar nu zbura nicidecum în linie dreaptă – pe lângă faptul că trebuia urmărită curbura, era nevoit să ocolească vrând-nevrând şi toate piesele enorme de echipament care se proiectau în afara pereţilor pe toată lungimea tunelului.

Aruncă o privire la afişajul bombei: 41 de minute, 18 secunde. Spera

că Rusch spusese adevărul când afirmase că explozibilul nu era fragil. Alături de afişaj se găseau o serie de butoane neetichetate – n-aveai cum să-ţi dai seama care reseta cronometrul la o valoare mai mare şi care putea declanşa explozia imediată a bombei. Dar, dacă reuşea să ajungă la staţia de acces şi să iasă la suprafaţă, ar fi avut timp berechet să abandoneze bomba în mijlocul unuia dintre ogoarele fermierilor.

Cartul oscila puternic – probabil că îl forţa să meargă cu o viteză prea mare pentru ca giroscoapele sale să facă faţă. Aruncă din nou o privire în urmă. În prima clipă dădu să respire uşurat – Rusch nu se vedea nicăieri – dar imediat cartul urmăritor îşi făcu apariţia de după curbura tunelului.

În faţa lui era întuneric; nu aprinsese decât luminile dintr-o zonă minusculă a circumferinţei. Spera că Jake reuşise să stabilizeze starea lui Moot. La naiba – probabil că n-ar fi trebuit să ia cartul; era cu siguranţă mult mai important să-l ducă pe Moot la suprafaţă decât să protejeze echipamentele din tunel. Dar Jake avea să realizeze că monoraiul se afla în apropiere, spera Theo.

Rahat! Cartul se atinse de peretele tunelului şi începu să se-nvârtească în loc, brăzdând întunericul cu lumina farurilor. Theo se luptă cu maneta de comandă, încercând să-l împiedice să mai dea şi peste altceva. Reuşi să-l readucă pe direcţia corectă, dar Rusch era acum la o distanţă egală cu numai jumătate din porţiunea vizibilă a tunelului, în loc să se afle în capătul acesteia.

Cartul nu mergea destul de repede ca să stârnească un curent de aer, dar crea totuşi impresia că se deplasa cu o viteză ameţitoare. Desigur că Rusch avea încă pistolul – dar un cart cu pernă de aer nu era ca o maşină; nu puteai să tragi în cauciucuri sperând c-o să se-oprească. Singura metodă garantată de a-l pironi locului era să-mpuşti şoferul; Theo apăsa în permanenţă pe pedala de acceleraţie ca să-l menţină în mişcare.

Continuă să înainteze în zigzag, înălţându-se şi coborând atât cât îi permitea tunelul înghesuit; nu voia să fie o ţintă uşoară dacă Rusch încerca să-l ia în bătaia armei.

Se uită la marcajele de pe peretele uşor curbat; tunelul era împărţit în opt octante de câte trei kilometri şi jumătate fiecare, subdivizate în câte treizeci şi ceva de sectoare a câte o sută de metri. Indicaţiile spuneau că se afla în octantul trei, secţiunea douăzeci şi doi. Staţia de acces era în octantul patru, secţiunea treizeci şi trei. Ar fi putut reuşi…

Un impact!

O ploaie de scântei.

Zgomot de metal spintecat.

La naiba, nu era destul de atent; cartul se lovise de o unitate criogenică. Fusese cât pe ce să se răstoarne, ceea ce l-ar fi trântit pe Theo, cu tot cu bombă, pe podea. Se luptă din nou cu comenzile,

străduindu-se cu disperare să-şi stabilizeze vehiculul. O privire furişată peste umăr îi confirmă temerile: coliziunea îl încetinise destul de mult pentru ca Rusch să ajungă la numai vreo cincizeci de metri distanţă. Trebuia să fie un ţintaş al naibii de bun ca să-l nimerească pe Theo de la o asemenea distanţă pe întuneric, însă, dacă ajungea mai aproape…

În faţa lui, tunelul se îngusta din cauza altor echipamente; fu nevoit să coboare cartul la numai câţiva centimetri de podea, dar, la viteza cu care se deplasa, controla prea puţin vehiculul – care aluneca aidoma unei pietre aruncate pe suprafaţa unui lac.

O altă privire spre cronometrul bombei, cu cifrele strălucind albastre în întuneric. Treizeci şi şapte de minute.

Buum!

Un glonţ zbură în viteză pe lângă Theo; el se lăsă în jos din instinct. Glonţul lovi nişte fitinguri de metal de deasupra capului său, iluminând tunelul cu scântei.

Theo spera că Jake şi Moot coborâseră cu liftul în staţia de acces. Dacă ascensorul se afla în partea de sus, nu-şi putea permite să-l aştepte şi trebuia s-ajungă la nenumăratele trepte înainte de a reuşi Rusch să tragă în el.

Viră din nou brusc, de data asta ca să evite o furcă de susţinere a conductei prin care călătorea fasciculul de particule. Se uită în urmă. La naiba, cartul lui Rusch avea probabil bateriile complet încărcate; ajunsese foarte aproape.

Peretele curbat al tunelului continua să alunece pe lângă el şi… da, Doamne, acolo era! Platforma din staţia de acces. Dar…

Dar Rusch ajunsese prea aproape – mult prea aproape. Dacă îşi oprea cartul acolo, neamţul putea să-i zboare creierii. La naiba, la naiba, la naiba.

Trecu pe lângă staţia de acces simţind cum i se năruiau speranţele. Se răsuci în scaun şi o privi pierind din vedere. Ajungând evident la concluzia că n-avea chef să-l urmărească pe Theo prin tot tunelul, Rusch trase din nou. De data asta glonţul nimeri cartul, al cărui corp metalic îi răspunse vibrând.

Theo îşi sili vehiculul să accelereze. Îşi aduse aminte de vechile carturi de golf folosite cândva la CERN pentru deplasările pe distanţe scurte în tunel. Le simţea lipsa. Măcar nu erau tot timpul în pericol să se răstoarne la viteze prea mari.

Îşi continuară drumul, mai departe şi tot mai departe, rotindu-se pe tunel şi…

Zgomotul puternic al unei izbituri, venind din spatele lui. Theo se uită în urmă. Cartul lui Rusch intrase în peretele lateral. Şi încremenise. Grecul scoase un scurt strigăt de triumf.

Îşi imagina că parcurseseră în jur de şaisprezece kilometri – aveau să vadă în curând staţia monoraiului din campus. Acolo putea să coboare şi să ia liftul până la centrul de control. Spera să vadă şi

monoraiul oprit acolo, ca indiciu că Jake şi Moot se aflau în siguranţă, şi…

Fir-ar să fie! Cartul lui murea, cu bateria terminată. Probabil că emisese un semnal de avertizare ceva mai devreme, dar el nu-l auzise din cauza zgomotului motoarelor suprasolicitate. Cartul căzu pe podeaua tunelului, alunecând pe suprafaţa de beton înainte de a se opri definitiv. Theo înşfăcă bomba şi o luă la fugă. În adolescenţă luase o dată parte la o reconstituire a alergării de la Maraton la Atena a mesagerului care anunţase, în anul 490 î.H., victoria grecilor asupra perşilor – dar atunci era cu treizeci de ani mai tânăr. Acum inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să alerge mai repede.

Cabuum!

Un alt foc de armă. Probabil că Rusch îşi repornise cartul. Theo continuă să alerge, cu picioarele mişcându-i-se, cel puţin în imaginaţia lui, ca nişte pistoane. Acolo, în faţă, era staţia principală din campus, cu o jumătate de duzină de carturi parcate de-a lungul peretelui. Încă douăzeci de metri…

Se uită în urmă. Rusch se apropia rapid. Hristoase, nu se putea opri nici acolo – neamţul avea să-l doboare ca pe o ţintă fixă.

Theo îşi forţă trupul să parcurgă ultimii câţiva metri şi…

Urmărirea continuă.

Se lăsă să cadă într-un cart cu pernă de aer şi se propulsă din nou nebuneşte în tunel, tot în sensul acelor de ceas. Rusch îşi abandonă propriul cart, probabil făcându-şi griji din cauza bateriilor, şi se transferă într-unui proaspăt încărcat. Se lansă din nou într-o urmărire febrilă.

Theo se uită la cronometrul bombei. Nu mai rămăseseră decât douăzeci de minute, dar de data asta părea să aibă un avans convenabil. Şi de aceea îşi permise realmente să se oprească o clipă, căzând pe gânduri. Oare era posibil ca Rusch să aibă dreptate? Putea exista o şansă să anuleze toate pagubele făcute, toate decesele petrecute cu douăzeci şi unu de ani în urmă? Dacă viziunile n-ar fi existat niciodată, soţia lui Rusch ar fi putut fi încă în viaţă; Tamiko, fiica lui Michiko, ar fi fost încă în viaţă; aşa cum ar fi fost şi fratele lui, Dimitrios.

Dar bineînţeles că nici un om conceput după viziuni – nici unul dintre cei născuţi în ultimii douăzeci de ani – n-ar mai fi fost acelaşi. Existau o mie de detalii care hotărau ce spermatozoid penetra ovulul; dacă lumea evolua în alt mod, dacă femeile rămâneau gravide în alte zile, sau chiar în alte secunde, copiii lor ar fi fost alţii. Erau – câţi? – în jur de patru miliarde de oameni născuţi în ultimele două decenii. Chiar dacă putea rescrie istoria, avea oare dreptul s-o facă? Oare cei patru miliarde nu-şi meritau ceilalţi şaptezeci de ani care le fuseseră alocaţi, în loc să se stingă pur şi simplu, nici măcar ucişi, ci şterşi cu desăvârşire din făgaşul timpului?

Cartul lui Theo îşi continuă drumul prin tunel. Aruncă o privire în urmă: Rusch îşi făcea apariţia în depărtare, de dincolo de curbă.

Nu. Nu, n-avea să schimbe trecutul, nici măcar dacă putea. În plus, nici măcar nu-l credea pe Rusch. Da, viitorul putea fi schimbat. Dar trecutul? Nu, trecutul *trebuia* să fie imuabil. În privinţa asta fusese întotdeauna de acord cu Lloyd Simcoe. Teoria susţinută de Rusch era o nebunie.

Încă un foc de armă! Glonţul îl rată, izbindu-se de peretele tunelului, undeva, în faţă. Dar aveau să urmeze fără îndoială şi altele, dacă Rusch îşi dădea seama încotro se îndrepta Theo.

Parcurse un alt kilometru. Cronometrul bombei nu mai arăta acum decât unsprezece minute. Theo se uita la marcajele de pe pereţi, încercând să le desluşească în lumina palidă a farurilor sale. Trebuia să se afle chiar în faţă şi…

Iată-l! Exact unde îl lăsase!

Monoraiul, atârnând de plafon. Dacă reuşea să ajungă acolo…

Răsună o altă împuşcătură. De data asta glonţul lovi cartul şi Theo aproape că îi pierdu din nou controlul. De monorai îl mai despărţeau o sută de metri. Se luptă din nou cu maneta de comandă, înjurându-şi vehiculul, pretinzându-i să meargă mai repede, mai repede…

Monoraiul avea cinci componente – câte o cabină în fiecare capăt şi trei vagoane în mijloc. Trebuia să ajungă în cabina din capătul opus; trenul trebuia să plece în direcţia pe care o numea „înainte”.

Era ca şi acolo…

Nu încetini cartul; călcă cu putere frâna. Vehiculul se înclină brusc în faţă, Theo fiind azvârlit odată cu el. Cartul se izbi de podeaua tunelului, alunecând şi azvârlind scântei. Theo coborî, înşfacă bomba şi…

Un alt foc de armă şi…

Doamne!

Un jet din propriul sânge împroşcându-i faţa… Mai multă durere decât simţise în toată viaţa lui… Un glonţ sfâşiindu-i umărul drept. Doamne…

Scăpă bomba, se repezi s-o apuce cu mâna stângă şi se urcă în cabina monoraiului, clătinându-se pe picioare. Durerea… durerea incredibilă…

Apăsă butonul de pornire. Farurile montate deasupra parbrizului înclinat se aprinseră brusc, luminând tunelul din faţa lui. După întunecimea din ultima jumătate de oră, lumina era chinuitor de strălucitoare.

Monoraiul se puse în mişcare cu un şuierat. Theo apăsă pe butonul de reglare a vitezei; trenul începu să înainteze din ce în ce mai repede.

Theo se gândi că avea să leşine de durere. Se uită în urmă. Rusch îşi trecea cartul pe deasupra celui abandonat. Monoraiul se baza pe

levitaţia magnetică[61]; putea ajunge la viteze foarte mari. Bineînţeles că nimeni nu-l testase vreodată, încercând să vadă care era viteza maximă atinsă în tunel… Până atunci.

Afişajul bombei anunţa că mai rămăseseră opt minute.

Răsună o altă împuşcătură, dar îşi rată ţinta. Theo se uită peste umăr exact la timp ca să vadă cartul lui Rusch rămânând în urmă, dincolo de curbura tunelului.

Se apecă, scoţându-şi capul în afara cabinei; îşi simţea faţa izbită de vânt.

– Haide, spuse. Haide.

Pereţii curbaţi ai tunelului fulgerau pe lângă el. Generatoarele de levitaţie magnetică zumzăiau zgomotos.

Iată-i: Jake şi Moot, fizicianul îngrijindu-l pe poliţist, care stătea acum în capul oaselor, din fericire viu. Theo le făcu cu mâna când trecu zbârnâind pe deasupra lor.

Kilometrii rămâneau în urmă unul după altul, şi apoi…

Şaizeci de secunde.

N-avea s-ajungă niciodată la staţia de acces din capătul opus, n-avea s-ajungă niciodată la suprafaţă. Poate-ar fi trebuit s-arunce pur şi simplu bomba; da, ar fi scos acceleratorul din funcţiune indiferent unde exploda, dar…

Nu.

Nu, ajunse prea departe – şi n-avea nici un viciu fatal; căderea lui nu era predestinată. Numai dacă…

Se uită din nou la cronometru, apoi la marcajele de pe pereţi. Da!

Da! Ar fi fost cu putinţă să reuşească. Sili trenul să meargă şi mai repede.

Tunelul deveni drept. Theo călca frâna de urgenţă. O altă ploaie de scântei. Metal frecându-se de metal. Capul zvâcnindu-i înainte… Umărul în agonie…

Coborî din cabina strâmtă şi se îndepărtă de monorai clătinându-se.

Patruzeci şi cinci de secunde… Se împletici pe alţi câţiva metri…

Către intrarea în încăperea imensă, înaltă cât o clădire cu şase niveluri, acum goală, care adăpostise cândva detectorul CMS.

Îşi impuse să meargă mai departe, să intre, să pună bomba în centrul imensului spaţiu pustiu.

Treizeci de secunde.

Se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă cât de repede putea, privind cu uimire râul de sânge pe care-l lăsase în urmă, pe traseul…

… pe care se întoarse la monorai.

---

[61] Levitaţia magnetică, sau efectul Meissner, apare în cazul interacţiunii dintre un superconductor şi un magnet; acestea se resping şi se atrag în acelaşi timp. Combinaţia de forţe de respingere şi de atracţie îi permite magnetului să plutească în mod stabil deasupra supraconductorului.

Cincisprezece secunde.
Urcându-se în cabină, apăsând pe acceleraţie… Zece secunde.
Monoraiul zbârnâind de-a lungul şinei fixate de plafon… Cinci secunde.
Trecând dincolo de curba tunelului… Patru secunde…
Aproape inconştient din cauza durerii… Trei secunde.
Silind trenul să meargă mai repede. Două secunde.
Acoperindu-şi capul cu mâinile, cu umărul protestând violent când îşi ridică braţul drept… O secundă.
Întrebându-se, pentru o clipă, ce ascundea viitorul…
Zero!
Cabuum!
Explozia reverberând în tunel.
Străfulgerarea de lumină venind din urmă ca să azvârle umbra imensă a siluetei insectoide a monoraiului pe peretele curbat…
Şi apoi…
Întunericul victorios, vindecător, trenul accelerând în timp ce Theo se prăbuşea peste bordul minuscul.

Două zile mai târziu.
Theo se afla în camera de control a LHC. O încăpere ticsită, dar nu de savanţi şi de ingineri – aproape totul era automat. Însă erau prezenţi zeci de reporteri, şi toţi se întinseseră pe podea. Jake Horowitz era bineînţeles de faţă, aşa cum erau şi invitaţii speciali ai lui Theo, detectivul Helmut Drescher, cu umărul bandajat, şi tânăra lui soţie.
Theo începu numărătoarea inversă, apoi se întinse la rândul său pe podea, aşteptând să se-ntâmple.

31

Lloyd Simcoe se gândea adesea la fiica lui de şapte ani, Joan, care locuia acum în Japonia. Fireşte că stăteau de vorbă prin video-telefon, din două în două zile, şi Lloyd încerca să se convingă că, văzând-o şi auzind-o, se simţea tot atât de bine cum s-ar fi simţit dacă ar fi strâns-o în braţe, dacă ar fi lăsat-o să-i ţopăie în poală, dacă ar fi ţinut-o de mână în timp ce se plimbau prin parcuri şi dacă i-ar fi şters lacrimile când cădea şi-şi julea genunchii.
O iubea extrem de mult şi era mândru de ea, mai presus de cuvinte. Era adevărat că, în ciuda numelui occidental, nu-i semăna câtuşi de puţin, trăsăturile ei erau complet asiatice, într-adevăr, semăna în cea mai mare măsură cu Tamiko, sora vitregă pe care nu şi-o cunoscuse niciodată. Dar înfăţişarea exterioară nu conta; jumătate din ce era Joan

venise de la Lloyd. *Ea* era nemurirea lui, mai degrabă decât Premiul Nobel pe care-l primise, mai degrabă decât lucrările pe care le scrisese sau cărora le fusese coautor şi mai degrabă decât orice altceva.

Şi, cu toate că provenea dintr-o căsătorie care nu durase, Joan se descurca foarte bine. Oh, Lloyd nu se îndoia că îşi dorea uneori ca mămica şi tăticul ei să fie încă împreună. Cu toate astea, luase parte la nunta lui Lloyd cu Doreen, câştigând toate inimile când îşi îndeplinise rolul de a arunca flori în calea femeii care urma să-i devină în curând mamă vitregă.

Mama vitregă. Sora vitregă. Fosta soţie. Fostul soţ. Noua soţie. Permutări; panoplia interacţiunilor umane, a modurilor în care se constituia o familie. Nunta nu mai era decât rareori o ceremonie importantă, dar Lloyd insistase. În cea mai mare parte a statelor şi a provinciilor din America de Nord, legea spunea că doi adulţi care locuiau împreună destul de multă vreme erau căsătoriţi şi că mariajul lor înceta când nu mai împărţeau aceeaşi locuinţă. Curat şi simplu, fără scandal, fără agitaţie inutilă – şi fără nimic din durerea pe care o suportaseră părinţii lui Lloyd, fără nimic din cabotinismul şi suferinţa la care el şi Dolly asistaseră, privind cu ochi mari, uluiţi cu desăvârşire, cu lumea lor sfărâmându-se în jur.

Dar Lloyd îşi dorise ceremonia aceea; se lipsise de atât de multe de teamă să nu dea naştere unei alte căsnicii destrămate – un termen pe care observase că ultima ediţie a dicţionarului Merriam-Webster îl eticheta drept „arhaic”. Era hotărât să nu se mai lase niciodată descurajat de asta – de trecut. Aşa că el şi Doreen se căsătoriseră în stil mare – o petrecere excelentă, toată lumea o spusese, o noapte de neuitat, cu dans şi muzică şi râsete şi dragoste.

Când îl întâlnise pe Lloyd, Doreen era trecută de menopauză. Bineînţeles că apăruseră diverse proceduri şi tehnici, şi dacă şi-ar fi dorit un copil încă l-ar mai fi putut avea.

Lloyd era mai mult decât dornic; el era deja tată, dar nu i-ar fi refuzat ei şansa de a deveni mamă. Însă Doreen refuzase, înainte de a-l întâlni fusese mulţumită de viaţă şi începuse s-o savureze cu atât mai mult de când erau împreună – dar nu-şi dorea cu înfocare copii, nu-şi căuta nemurirea.

De când se pensionase Lloyd, îşi petreceau o foarte mare parte a timpului în cabana din Vermont. Bineînţeles că ambele lor viziuni îi plasau acolo în ziua aceea. Se distraseră mobilându-şi dormitorul, făcându-l să arate exact aşa cum îl văzuseră prima oară, poziţionând cu exactitate vechea noptieră din plăci aglomerate şi oglinda cu rama din lemn noduros de pin.

Şi acum stăteau în patul lor, întinşi unul lângă altul; ea îşi pusese până şi o cămaşă albastră de la Tilley. Prin geam se vedeau copacii înveşmântaţi în culorile superbe ale toamnei. Ei îşi împletiseră

degetele. Aparatul de radio era deschis, transmitea numărătoarea inversă a secundelor rămase până la sosirea neutrinilor din Sanduleak.

Lloyd îi zâmbi lui Doreen. Erau căsătoriţi de cinci ani. Fiind copilul unui cuplu divorţat, divorţat el însuşi o dată, Lloyd bănuia că n-ar fi trebuit să-şi facă iluzii naive, văzându-se alături de Doreen pentru totdeauna, dar asta era totuşi senzaţia constantă pe care o avea. Lloyd se potrivise cu Michiko, dar el şi Doreen erau perechea ideală. Doreen mai fusese căsătorită, dar mariajul ei se încheiase cu peste douăzeci de ani în urmă. Nu-şi imaginase că avea să se mai mărite vreodată şi se împăca bine cu viaţa de celibatară.

Şi pe urmă ea şi Lloyd se întâlniseră, el fizician laureat al Premiului Nobel, ea pictoriţă, două lumi complet diferite, deosebindu-se sub multe forme mai mult decât se deosebea Japonia lui Michiko de America de Nord a lui Lloyd, şi cu toate acestea se înţelegeau de minune şi între ei înflorise dragostea, iar el îşi diviza acum viaţa în două părţi: înainte de a o cunoaşte pe Doreen şi după. Vocea de la radio număra:

– Zece secunde. Nouă. Opt.

Lloyd se întreba ce avea să vadă în viitor, dar în privinţa unui singur lucru n-avea nici un dubiu, absolut nici unul.

– Două! Una!

Indiferent ce-ar fi ascuns viitorul, el şi Doreen aveau să fie împreună, întotdeauna. Zero!

Lloyd se întrezări alături de Doreen într-o imagine fulgerătoare, un stop-cadru în care erau mult mai bătrâni, mai bătrâni decât s-ar fi gândit vreodată că ar fi putut să fie, şi apoi…

Cu siguranţă nu muriseră. Conştienţa lui mai exista încă, altminteri cu siguranţă n-ar fi văzut nimic.

Poate că trupul lui dispăruse – se lăsase întrezărit o clipă, într-o străfulgerare…

Un corp nou, numai argint şi aur, neted şi strălucitor…

Corpul unui android? Un robot ca adăpost al conştienţei sale omeneşti?

Sau un trup virtual, nimic mai mult – şi nimic mai puţin – decât o reprezentare a ceea ce era el însuşi într-un computer? Perspectiva lui Lloyd se schimbă.

Acum privea în jos, spre Pământ, de la sute de kilometri înălţime. Deasupra planetei se învârtejeau nori albi şi oceanele întinse reflectau lumina soarelui…

Numai că…

Numai că, în scurtul moment în care percepu imaginea, se gândi că poate nu vedea un ocean, ci America de Nord, scânteind, cu întreaga sa suprafaţă continentală acoperită de o pânză de păianjen din metale şi mecanisme, întreaga planetă fiind transformată, literalmente, în

World Wide Web[62].

Şi apoi perspectiva i se schimbă iarăşi, dar întrezări încă o dată Pământul, sau ceea ce credea că era Pământul. Da, da, nu se înşelase, fiindcă apărea Luna, înălţându-se deasupra conturului aparent al planetei. Însă Oceanul Pacific era mai mic, nu acoperea decât o treime din suprafaţa vizibilă, iar forma coastei vestice a Americii de Nord se schimbase radical.

Timpul gonea pe lângă el; continentele avuseseră nevoie de milenii ca să plutească, schimbându-şi poziţiile.

Dar el continua să zboare mai departe…

Văzu Luna alunecând pe o spirală, tot mai departe şi mai departe de Pământ, şi apoi…

Totul părea instantaneu, dar fusese probabil nevoie de milenii…

Luna se spulberă, pierind fără urmă.

O altă schimbare…

Şi Pământul însuşi descrescând, contractându-se, devenind din ce în ce mai mic, o pietricică, şi apoi… Din nou Soarele, dar… Incredibil…

Soarele era acum pe jumătate înconjurat de o sferă metalică, un captator de energie ce reţinea fiecare foton căzut asupra sa. Terra şi Luna nu se spulberaseră, fuseseră sfărâmate. Materii prime.

Lloyd îşi continuă călătoria. Văzu…

Da, fusese inevitabil. Da, citise despre asta cu nenumăraţi ani în urmă, dar nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut trăi să o vadă.

Galaxia Calea Lactee, vârtejul de stele pe care omenirea îl numea căminul său, în coliziune cu Andromeda, vecina sa mai amplă, două vârtejuri intersectându-se, cu gazul interstelar arzând.

Şi el îşi continuă drumul, înainte, către viitor.

Nu era nicidecum ca prima oară – dar oare se întâmpla vreodată în viaţă aşa ceva?

Când apăruse prima viziune, trecerea de la prezent la viitor păruse să se facă instantaneu. Dar, dacă fusese nevoie de a suta milioana parte dintr-o secundă, cine putuse observa? Şi dacă această a suta milioana parte de secundă însemna că pentru un salt de un an era nevoie de 0,0000005 secunde, cine şi-ar fi putut da seama că era aşa? Dar, dacă înmulţeai aceste câte 0,0000005 secunde cu opt miliarde de ani, ajungeai la un interval de timp cam de o oră – o oră petrecută alunecând, plutind peste imaginile înşiruite în timp, niciodată ancorându-te pe deplin în ele, niciodată materializându-te pe deplin, niciodată strămutându-ţi conştienţa într-un moment anume, aşa cum s-ar fi cuvenit, şi totuşi simţind, percepând, văzând cum se derula totul, privind universul materializându-se şi transformându-se,

[62] Internetul, sau o pânză de păianjen mare cât lumea — joc de cuvinte intraductibil.

experimentând pas cu pas evoluţia omenirii, din copilărie până la…
… indiferent ce i-ar fi fost destinat să devină.

*

Bineînţeles că, în realitate, Lloyd nu călătorea câtuşi de puţin. Stătea neclintit în New England şi nu avea mai mult control decât în timpul primei viziuni asupra a ceea ce vedea sau a ceea ce făcea trupul lui înlocuit. Perspectiva se schimba, fără nici o îndoială, datorită repoziţionării a indiferent ce devenise el însuşi pe măsura trecerii mileniilor. Probabil că era un soi de persistenţă a memoriei, analoagă cu acea persistenţă a imaginii care face posibilă vizionarea filmelor. Bineînţeles că venea în contact cu fiecare dintre acele momente pentru cea mai efemeră fracţiune de timp posibilă; conştienţa sa se uita să vadă dacă acea secţiune a cubului era sau nu ocupată şi, când descoperea că era, ceva de genul unui principiu de excludere – Theo îi trimisese un e-mail despre Rusch şi despre aparentele lui aiureli – o împiedica să rămână acolo, aşa că se grăbea să meargă mai înainte, tot mai departe şi mai departe în viitor.

Lloyd era surprins că încă mai avea o individualitate; se gândise că, dacă omenirea reuşea să supravieţuiască milioane de ani de-a rândul, avea s-o facă, fără îndoială, sub forma unei conştiinţe colective, interconectate. Dar nu auzea nici o altă voce în minte; din câte îşi putea da seama, continua să fie o entitate unică, distinctă, cu toate că trupul fizic plăpând în care se aflase cândva îşi încetase de multă vreme existenţa.

Văzuse sfera Dyson[63] care acoperea pe jumătate Soarele, ceea ce însemna că omenirea avea să stăpânească într-o bună zi o tehnologie fantastică, dar deocamdată nu remarcase nici o dovadă a existenţei unei alte inteligenţe în afară de cea umană.

Şi atunci avu revelaţia. Ceea ce se petrecea însemna că nu mai exista nici un alt gen de viaţă inteligentă, nicăieri – pe nici una dintre planetele celor două sute de miliarde de stele care alcătuiau Calea Lactee, sau – se întrerupse ca să se corecteze – ale celor şase sute de miliarde cuprinse în actuala megagalaxie formată prin intersectarea mai micii Căi Lactee cu mai marea Andromeda. Şi pe nici una dintre planetele oricăreia dintre stelele din nenumăratele miliarde de galaxii din care era compus universul.

Fără nici o îndoială că toate conştienţele, de pretutindeni, trebuiau să cadă de acord asupra a ceea ce însemna „acum”. Conştienţa umană sărea de colo-colo, schimbându-şi poziţia, şi asta nu însemna oare că nu mai existau alte conştienţe, că nu exista nici un alt grup care

---

[63] Construcţie sferică plasată în jurul unei stele, cu rolul de a capta în totalitate energia generată de aceasta. Ideea îi aparţine fizicianului american de origine britanică Freeman Dyson (n. 1923), care a făcut-o cunoscută în anul 1959, într-un articol apărut în revista *Science.*

rivaliza pentru dreptul de a decide ce moment reprezenta prezentul?

În cazul acesta, omenirea era absolut, copleşitor şi necruţător de singură în vastul cosmos întunecat, singura scânteie de conştiinţă care se ivise vreodată. Viaţa evoluase fericită pe Pământ vreme de patru miliarde de ani înainte de primele licăriri ale conştiinţei de sine şi, cu toate acestea, până în 2030 nimeni nu reuşise să realizeze un duplicat al acelei conştiinţe într-o maşină. A deveni conştient, a deveni capabil să-ţi dai seama că acela a fost atunci şi acesta e acum, şi că ziua de mâine e o altă zi, reprezenta un noroc incredibil, o pură întâmplare, un incident bizar care nu se mai petrecuse niciodată înainte şi nu se mai repetase niciodată de atunci, în întreaga istorie a universului.

Şi poate că asta explica incredibila absenţă a temerităţii observată de Lloyd în repetate rânduri. Până în 2030, omenirea încă nu se aventurase să treacă dincolo de Lună; nimeni nu plecase spre Marte în cei şaizeci şi unu de ani scurşi de la micul pas al lui Armstrong[64] şi se părea că nici măcar nu se făceau planuri pentru o asemenea realizare. Când cele două planete se aflau în părţi opuse ale Soarelui, distanţa dintre Marte şi Pământ putea ajunge, fireşte, până la 377 de milioane de kilometri. În aceste condiţii, o minte omenească de pe Marte s-ar fi aflat la douăzeci şi unu de minute-lumină distanţă de celelalte minţi omeneşti de pe Pământ. Până şi doi oameni situaţi unul lângă altul erau cumva separaţi în timp – se vedeau unul pe altul nu aşa cum erau, ci aşa cum fuseseră cu o trilionime de secundă înainte. Da, un anumit grad de desincronizare era evident tolerabil, dar probabil că exista o limită superioară. Poate şaisprezece minute-lumină – distanţa dintre doi oameni aflaţi în poziţii diametral opuse pe o sferă Dyson cu raza egală cu a orbitei Pământului – erau încă acceptabile. Sau poate chiar şi aceste şaisprezece minute depăşeau limita admisă pentru fiinţele conştiente. Sfera Dyson remarcată de Lloyd fusese construită fără îndoială de omenire – care se izolase astfel cu un zid de pustietatea vastă din exterior – dar poate că suprafaţa sa interioară nu era populată în întregime. Oamenii ar fi putut locui numai pe o anumită porţiune a suprafeţei. La urma urmei, suprafaţa unei sfere Dyson era de câteva milioane de ori mai mare decât a planetei Pământ; până şi folosirea unei singure zecimi din teritoriul pe care îl putea pune la dispoziţie i-ar fi oferit omenirii cu mult mai mult teren decât cunoscuse ea vreodată până atunci. Sfera putea culege fiecare foton emis de steaua centrală, dar probabil că oamenii nu îi cutreierau întreaga suprafaţă.

Lloyd – sau ceea ce devenise Lloyd – descoperi că pătrundea tot mai departe şi mai departe în viitor. Imaginile se schimbau întruna.

---

[64] Aluzie la cuvintele rostite de astronautul Neil Armstrong (n. 1930) când a făcut primul pas pe Lună, în 1969: „Este un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire."

Se gândi la ceea ce-i spusese Michiko: la Frank Tipler şi la teoria lui, conform căreia toţi oamenii care existaseră, sau ar fi putut exista, aveau să fie reînviaţi în Punctul Omega, pentru a trăi din nou. Fizica nemuririi.

Însă teoria lui Tipler se baza pe presupunerea că universul era închis, că avea suficientă masă pentru ca propria sa atracţie gravitaţională să provoace în final colapsul într-o singularitate. Pe măsură ce treceau eonii, devenea limpede că aşa ceva n-avea să se întâmple. Da, Calea Lactee şi vecina ei cea mai apropiată se ciocniseră, dar până şi aceste întregi galaxii erau minuscule la scara universului în continuă expansiune. O expansiune care se putea încetini până la o valoare infimă, tinzând asimptotic spre zero, dar n-avea să se oprească niciodată. N-avea să existe niciodată un punct omega. Şi n-avea să existe niciodată un alt univers. Acela era singurul, era unica iteraţie a spaţiului şi a timpului.

Bineînţeles că, până atunci, chiar şi steaua inclusă în sfera Dyson trecuse fără îndoială în nefiinţă; dacă astronomii din secolul al douăzeci şi unulea nu greşiseră, Soarele Pământului intrase într-un proces de expansiune, transformându-se într-un gigant roşu şi înghiţind carcasa din jurul său. Omenirea fusese avertizată şi avusese cu siguranţă la dispoziţie miliarde de ani, şi desigur se mutase – în grup, dacă asta impunea fizica conştienţei – altundeva.

Sau cel puţin, se gândi Lloyd, el spera că o făcuse. Era încă deconectat de la indiferent ce s-ar fi derulat în cadrele iluminate individual. Poate momentul morţii soarelui său fusese şi momentul extincţiei omenirii.

Dar el – indiferent ce devenise – era cumva încă în viaţă, încă gândea, încă simţea.

Trebuia să mai existe cineva cu care să împărtăşească totul.

Dacă nu cumva…

Dacă nu cumva universul sigila fisura neaşteptată produsă de ploaia de neutrini din Sanduleak printr-o recreare a primelor momente ale existenţei.

Nimicise toată viaţa care îi era străină. Păstrase un singur observator calificat – omniscient, privind de sus către…

… către toate, decizând ce era real şi ce nu prin observaţiile sale, stabilind un *acum* echilibrat, înaintând cu viteza inexorabilă de o secundă pe secundă.

Un zeu…

Dar zeul unui univers pustiu, lipsit de viaţă şi de raţiune.

Alunecarea sa prin timp se sfârşi în cele din urmă. Ajunsese la destinaţie, la locul vacant; conştienţa din acel an îndepărtat – dacă *an* mai însemna ceva, având în vedere că planeta a cărei orbită o măsura dispăruse cu mult timp în urmă – plecase către tărâmuri încă şi mai îndepărtate, lăsându-i un gol pe care-l putea ocupa.

Bineînţeles că universul era deschis. Bineînţeles că îşi derula existenţa la nesfârşit. Sigurul mod în care conştienţa din trecut îşi putea continua salturile înainte sincronizate era existenţa permanentă a unui punct şi mai îndepărtat în care să se mute conştienţa din prezent; dacă universul ar fi fost închis, deplasarea în timp nu s-ar fi petrecut niciodată. Era nevoie de un lanţ fără sfârşit.

Iar acum, în faţa lui…

În faţa lui era acum viitorul, viitorul îndepărtat.

Lloyd citise în tinereţe *Maşina timpului,* nuvela lui H.G. Wells. Care îl obsedase ani de zile. Nu fusese obsedat de lumea eloilor şi a morlocilor; deşi era adolescent, o recunoscuse drept o alegorie, o dramă de moravuri despre structura de clasă din Anglia victoriană. Nu, acea lume a anului 802701 d.H. nu îi făcuse cine ştie ce impresie. Dar călătorul în timp al lui Wells făcuse o altă incursiune, sărind cu milioane de ani în viitor, către crepusculul lumii, unde forţele mareice încetiniseră mişcarea de rotaţie a Pământului astfel încât rămăsese cu o singură faţă întoarsă către soarele buhav şi roşu, un ochi îndurerat deasupra orizontului, în timp ce nişte creaturi asemănătoare crabilor mergeau încet de-a lungul plajei.

Dar ceea ce se afla acum în faţa lui părea încă şi mai sumbru. Cerul era întunecat – stelele se îndepărtaseră atât de mult una de alta, încât doar câteva mai erau vizibile. Singurul strop de frumuseţe era în aceste stele, bogate în metale forjate în toate generaţiile de sori care apăruseră şi dispăruseră înaintea lor, strălucind în culori niciodată văzute în tânărul univers pe care-l cunoscuse cândva Lloyd: stele verde-smarald, şi stele violet, şi stele turcoaz, ca nişte pietre preţioase pe firmamentul de catifea.

Şi acum, când ajunsese la destinaţie, Lloyd continua să nu aibă control asupra trupului său sintetic; era pasager în spatele ochilor de sticlă.

Da, era încă solid, încă mai avea o formă fizică. Zărea, când şi când, ceea ce părea să fie braţul lui, perfect, imaculat, părând mai degrabă din metal lichid decât dintr-un material biologic, intrând şi ieşind din câmpul lui vizual. Se afla pe suprafaţa unei planete, pe o câmpie întinsă, acoperită cu pulbere albă, care ar fi putut fi zăpadă, sau piatră pulverizată, sau ceva cu totul necunoscut ştiinţei jalnice dintr-un timp rămas cu miliarde de ani în urmă. Nu se zărea nici o clădire; când ai un trup indestructibil, probabil că nu simţi nevoia unui adăpost, nu ţi-l doreşti. Planeta nu putea fi Pământul – care dispăruse cu mult timp în urmă – dar gravitaţia nu părea nicidecum diferită. Nu era conştient de nici un miros, dar auzea sunete – sunete stranii, celeste, ceva între suspinul zefirului şi cântecul unui instrument de suflat.

Descoperi că i se schimba câmpul vizual, în timp ce se întorcea. Nu, nu, nu era asta – nu era de fapt vorba de o întoarcere, ci îşi îndrepta mai degrabă atenţia către un alt set de captatori de date, ochii din

spatele capului. Ei bine, de ce nu? Când te apucai să confecţionezi un trup, te ocupai fără îndoială de eliminarea neajunsurilor originalului.

Iar în noul lui câmp vizual se afla o altă siluetă, o altă încapsulare a unei esenţe umane. Spre surprinderea lui, faţa nu era stilizată, nu era un simplu ovoid. Avea, mai degrabă, trăsături complicate, sculptate cu fineţe şi, dacă trupul lui Lloyd părea să fie din metal lichid, celălalt era marmură verde, unduioasă, brăzdată de vinişoare, lustruită, superbă, o statuie încarnată.

Silueta nu avea nimic masculin – sau feminin – dar ştiu, instantaneu, cine trebuia să fie. Doreen, fireşte – soţia lui, iubita lui, cea alături de care dorea să-şi petreacă eternitatea.

Însă apoi îi studie chipul, trăsăturile sculptate, ochii…

Ochii migdalaţi…

Şi apoi…

În timpul replicării experimentului, Lloyd stătuse întins pe spate, cu soţia lui alături – neavând cum să se rănească, singuri sau unul pe altul, în momentul leşinului.

– A fost incredibil, spuse el când se încheie. Absolut incredibil.

Întoarse capul, căută mâna lui Doreen, îi privi chipul.

– Ce-ai văzut? o întrebă.

Ea îşi folosi cealaltă mână ca să-nchidă aparatul de radio. Lloyd observă că îi tremura.

– Nimic, răspunse.

Lui i se strânse inima.

– Nimic? Nici un fel de viziune?

Ea clătină din cap.

– Oh, iubito. Îmi pare atât de rău.

– Cât de departe în viitor te-a dus viziunea? întrebă ea. Voia probabil să ştie cât timp îi mai rămăsese.

Lloyd nu ştia cum să-şi pună răspunsul în cuvinte.

– Nu sunt sigur, zise.

Călătoria fusese uimitoare – dar îl zdrobea gândul că Doreen n-avea să trăiască destul, că n-avea să vadă totul. Ea încercă să pară curajoasă.

– Sunt bătrână, spuse. Mă gândeam că mai am poate douăzeci sau treizeci de ani înainte, dar…

Vocea i se frânse.

– Nu mă-ndoiesc că îi vei avea, zise Lloyd, străduindu-se să pară convins. Sunt sigur.

– Dar tu ai avut o viziune…, obiectă ea.

El dădu din cap.

– Dar a fost… a fost dintr-un timp foarte îndepărtat.

– Deschide televizorul, spuse Doreen, adresându-i-se aerului; în glas i se simţea neliniştea. ABC.

Unul dintre tablourile de pe perete se transformă în ecran TV. Doreen îşi sprijini capul într-un cot, să vadă mai bine.

– … mare dezamăgire, spuse crainica, o femeie albă, de vreo patruzeci de ani. Până acum n-a anunţat nimeni că ar fi avut vreo viziune în timpul acestei pierderi a cunoştinţei. Replicarea experimentului de la CERN pare să fi reuşit, dar nimeni de aici, de la ABC, sau dintre persoanele care ne-au sunat, nu a povestit că ar fi avut vreo viziune. S-ar părea că toată lumea a leşinat vreme de… primele estimări spun că e vorba cam de o oră în care oamenii au fost inconştienţi. De la CERN ni se alătură Jake Horowitz, aşa cum a făcut-o pe întreaga durată a zilei. Doctorul Horowitz este unul dintre membrii echipei care a generat primul fenomen de deplasare în timp, acum douăzeci de ani. Doctore, ce semnificaţie are asta?

Jake ridică din umeri.

– Ei bine, presupunând că deplasarea a avut într-adevăr loc – şi, fireşte, încă nu avem această certitudine –, a fost probabil vorba de un moment dintr-un viitor destul de îndepărtat pentru ca toţi oamenii aflaţi în prezent în viaţă – ei, n-am cum s-o spun într-un mod plăcut, nu-i aşa? Probabil că, în momentul respectiv, toţi oamenii aflaţi în prezent în viaţă vor fi morţi. Dacă deplasarea a fost de, să zicem, o sută cincizeci şi cinci de ani, presupun că nu e nici o surpriză, dar…

– Fără sonor, comandă Doreen, din pat. Dar tu ai avut o viziune, îi spuse soţului ei. A fost dintr-un viitor atât de îndepărtat?

Lloyd clătină din cap.

– Mai îndepărtat, spuse el, cu blândeţe. Mult mai îndepărtat.

– Cât de îndepărtat?

– Peste milioane de ani. Peste miliarde.

Doreen râse scurt.

– Ei, haide, dragule! Trebuie să fi fost un vis – o să fii în viaţă în viitor, fireşte, dar în momentul ăla o să visezi.

Lloyd se gândi la asta. Era posibil să aibă dreptate? Era posibil să nu fi fost decât un vis? Dar fusese atât de clar – atât de realist…

Şi el avea şaizeci şi şase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Indiferent peste câţi ani ar fi sărit, dacă el avusese o viziune, ar fi trebuit să aibă viziuni şi oameni mai tineri. Iar Jake Horowitz era cu un sfert de veac mai tânăr decât el, şi fără-ndoială că ABC News avea mulţi angajaţi între douăzeci şi patruzeci de ani.

Şi nici unul dintre ei nu anunţase că ar fi avut vreo viziune.

– Nu ştiu, spuse, într-un târziu. N-a semănat a vis.

32

Viitorul putea fi schimbat, descoperiseră asta când realitatea se

abătuse de la ceea ce le apăruse în primul set de viziuni. Evident că şi acest viitor se putea schimba, în aceeaşi măsură.

La un moment dat, relativ curând, avea să fie pus la punct un tratament care oferea nemurirea – sau ceva al naibii de asemănător cu ea – şi Lloyd Simcoe urma să se supună tratamentului respectiv. N-avea să fie ceva atât de simplu ca refacerea capetelor telomerilor[65], dar, indiferent ce-ar fi fost, avea să dea rezultate, cel puţin pentru câteva sute de ani. Pe urmă, trupul lui biologic avea să fie înlocuit cu unul mai rezistent, de robot, şi urma să trăiască destul de mult ca să vadă Calea Lactee şi Andromeda sărutându-se.

Aşa că tot ce-i rămânea de făcut era să găsească un mod de a se asigura că şi Doreen avea să facă acelaşi tratament – indiferent cât ar fi costat, indiferent care ar fi fost criteriile de selecţie, trebuia să se asigure că avea să fie inclusă şi soţia lui.

Fără îndoială că, în afară de el, mai existau şi alţi oameni deja în viaţă care urmau să devină nemuritori. Nu putea fi singurul care avusese o viziune; la urma urmelor, în ultima parte nu fusese singur.

Dar, ca şi el, ceilalţi păstrau tăcerea, încă încercând să înţeleagă ce văzuseră. Poate că, într-o bună zi, toţi oamenii aveau să trăiască la nesfârşit, însă, după toate aparenţele, din actuala generaţie – dintre cei deja în viaţă în 2030 – doar câţiva n-aveau să cunoască niciodată moartea.

Lloyd avea să-i găsească. Poate printr-un mesaj pe net. Dar nu ostentativ, nu cerându-le tuturor celor care avuseseră o viziune să iasă în faţă. Nu, nu – printr-un mesaj subtil. Poate îndemnând toate persoanele interesate de sferele Dyson să ia legătura cu el. Chiar şi aceia care în momentul respectiv nu ştiuseră ce vedeau făcuseră probabil cercetări ca să descopere semnificaţia imaginilor respective, imediat ce conştienţa lor revenise în prezent, şi termenul trebuia să fi apărut în timpul incursiunilor lor pe Internet.

Da, avea să-i găsească – avea să-i găsească pe ceilalţi nemuritori.

Sau aveau să-l găsească ei.

Se gândise că silueta pe care o văzuse pe câmpia albă ca zăpada din viitor fusese Michiko.

Însă apoi veni scrisoarea, invitându-l la Toronto. De fapt, era un mesaj simplu, trimis prin e-mail. „Eu sunt omul de jad care a apărut la sfârşitul viziunii dumneavoastră.”

Jad. Bineînţeles că asta fusese. Nu marmură verde – jad. Nu-i

---

65 Telomerul este porţiunea din capătul fiecărui cromozom liniar alcătuită din secvenţe repetitive de ADN. Există teorii care leagă micşorarea lungimii telomerilor de procesul îmbătrânirii şi de apariţia unor boli specifice bătrâneţii, şi implicit, lungimea telomerilor de durata vieţii.

vorbise nimănui despre acea ultimă parte a viziunii. La urma urmelor, cum i-ar fi putut spune lui Doreen că n-o văzuse pe ea, ci pe Michiko?

Dar nu fusese Michiko.

Lloyd făcu drumul de la Montpelier la Aeroportul Internaţional Pearson, unde străbătu coridorul de debarcare. Venise cu o cursă internaţională, dar paşaportul său canadian îl ajută să treacă repede prin vamă. Dincolo de poartă îl aştepta un şofer, ţinând în mână un plat pe care strălucea cuvântul „SIMCOE”. Limuzina pe care o conducea zbură – literalmente – pe 407, către Yonge Street, îndreptându-se apoi spre sud, către blocul-turn de deasupra librăriei, a magazinului alimentar şi a multiplexului.

– Dacă aţi putea salva de la moarte numai o fracţiune infimă a speciei umane, pe cine aţi alege? i se adresă domnul Cheung lui Lloyd, care stătea acum pe canapeaua de piele portocalie din camera de zi a celui dintâi. Cum v-aţi asigura că aţi ales cei mai mari gânditori, cele mai sclipitoare minţi? Există fără îndoială numeroase metode; eu unul am decis să-i aleg pe laureaţii Premiului Nobel. Cei mai străluciţi doctori! Savanţii proeminenţi! Cei mai buni scriitori! Şi, da, cei mai umanitari dintre oameni – cei care au primit premiul pentru pace. Bineînţeles că oricine poate avea obiecţii în privinţa persoanelor premiate în orice an, dar, în general vorbind, selecţia e meritorie. Aşa că am început să-i abordăm pe laureaţi. Am făcut-o pe ascuns, fireşte; vă puteţi imagina protestele publice la care s-ar ajunge dacă s-ar şti că nemurirea e posibilă, dar acest lucru li se ascunde maselor? N-ar înţelege – n-ar înţelege că procedeul e incredibil de costisitor şi că probabil va rămâne aşa şi în deceniile următoare. Oh, poate că în cele din urmă vom găsi o procedură mai ieftină, dar, pentru început, nu ne putem permite să tratăm mai mult de câteva sute de oameni.

– Inclusiv pe dumneavoastră înşivă?

Cheung ridică din umeri.

– Eu am locuit în Hong Kong, doctore Simcoe, şi am plecat dintr-un motiv anume. Sunt capitalist – iar capitaliştii cred că sudoarea de pe frunţile celor care rezolvă problemele ar trebui să le aducă prosperitate. Procedeul de obţinere a nemuririi n-ar fi existat fără miliardele investite în acest scop de companiile mele. Da, m-am selectat pe mine însumi pentru tratament; era dreptul meu.

– Dacă îi selectaţi pe laureaţii Premiului Nobel, cum rămâne cu colaboratorul meu, doctorul Theodosios Procopides?

– Ah, da. Se pare că e mai prudent să administrăm tratamentul în ordinea descendentă a vârstei. Însă, da, el este următorul de care ne vom ocupa, în ciuda tinereţii sale; în cazul laureaţilor care au împărţit un Nobel, tratăm toţi membrii echipei în acelaşi timp. Făcu o pauză. Ştiţi, m-am mai întâlnit o dată cu Theo – acum douăzeci şi unu de ani. Prima mea viziune avea legătură cu el şi a venit să mă viziteze când

căuta informaţii despre ucigaşul lui.

– Îmi aduc aminte; eram împreună în New York şi el a venit aici cu avionul. Mi-a povestit despre întâlnirea cu dumneavoastră.

– V-a povestit ce i-am spus? I-am spus că sufletele sunt legate de viaţa veşnică, pe când religia are legătură doar cu recompensele. Am bănuit că îl aşteptau lucruri măreţe şi că într-o bună zi avea să primească o recompensă importantă. Bănuiam adevărul încă de pe atunci; la urma urmei, de drept nu ar fi trebuit să am nici o viziune – ar fi trebuit să fiu mort până acum, sau, cel puţin, să nu pot merge fără ajutor în pas vioi. Bineînţeles că nu puteam fi sigur că angajaţii mei vor reuşi într-o bună zi să pună la punct un procedeu care oferă nemurirea, dar asta mă interesa de multă vreme şi existenţa unei asemenea tehnici ar fi explicat de ce, în viziune, mă bucuram de o sănătate atât de bună, în ciuda vârstei înaintate. Am vrut să-i dau de înţeles prietenului dumneavoastră, fără să-mi trădez toate secretele, că, dacă reuşea să supravieţuiască suficient de mult, i-ar fi fost oferită cea mai măreaţă recompensă posibilă – viaţa nelimitată. Făcu din nou o pauză. Vă vedeţi des?

– Acum nu ne mai vedem.

– Mă bucur totuşi – mult mai mult decât vă puteţi da seama – că moartea lui a fost evitată.

– Dacă vă făceaţi griji din cauza asta şi dacă puteaţi oferi nemurirea, de ce nu i-aţi făcut tratamentul înainte de momentul în care arătau primele viziuni că ar fi putut muri?

– Procedeul nostru împiedică îmbătrânirea biologică, dar e sigur că nu te face invincibil – deşi, după cum v-a dezvăluit fără îndoială viziunea, substituirea trupului va elimina în final această problemă. Dacă am fi investit milioane în Theo şi el ar fi sfârşit prin a fi împuşcat, ei bine, ar fi însemnat să irosim resursele noastre extrem de limitate.

Lloyd îi cântări spusele.

– Aţi menţionat că Theo e mai tânăr decât mine; e adevărat. Sunt un om bătrân.

Cheung râse.

– Sunteţi un copil! Eu am cu peste treizeci de ani mai mult decât dumneavoastră.

– Vreau să spun, preciză Lloyd, că, dacă mi s-ar fi oferit asta când eram mai tânăr, mai sănătos…

– Doctore Simcoe, aveţi cu siguranţă şaizeci şi şase de ani – dar v-aţi aflat, pe toată durata vieţii dumneavoastră, în grija medicinii moderne, din ce în ce mai sofisticată. V-am văzut fişa medicală…

– Ce-aţi făcut?

– Vă rog – eu împart aici viaţa veşnică; ţinând cont de poziţia în care mă aflu, credeţi, cu toată seriozitatea, că îmi pot sta în cale câteva restricţii de confidenţialitate? Cum spuneam, v-am văzut fişa medicală: inima dumneavoastră e într-o formă excelentă, tensiunea e perfectă,

nivelul colesterolului e sub control. Serios, doctore Simcoe, sunteţi mai sănătos decât orice om de douăzeci şi cinci de ani născut cu un secol în urmă.

– Sunt căsătorit. Cum rămâne cu soţia mea?

– Îmi pare rău, doctore Simcoe. Oferta mea e numai pentru dumneavoastră.

– Dar Doreen…

– Doreen mai are înainte ceea ce i-a rămas dintr-o viaţă normală – presupun că încă vreo douăzeci şi ceva de ani. Nu i se refuză nimic; vă veţi putea petrece toţi aceşti ani împreună cu ea. La un moment dat, îşi va da obştescul sfârşit. Sunt creştin, doctore Simcoe – cred că ne aşteaptă lucruri mai bune… în fine, pe cei mai mulţi dintre noi. Eu am fost nemilos în viaţă şi mă aştept să fiu judecat cu asprime… motiv pentru care nu mă grăbesc nicidecum să-mi primesc răsplata. Dar soţia dumneavoastră – ştiu multe despre ea şi bănuiesc că şi-a asigurat locul în rai.

– Nu sunt sigur că vreau să continui fără ea.

– Doreen ar dori, vă îndoială, să mergeţi mai departe, chiar dacă ea însăşi n-o poate face. Şi, iertaţi-mi grosolănia, dar nu e prima dumneavoastră soţie, şi nici dumneavoastră nu sunteţi primul ei soţ. Nu denigrez dragostea pe care i-o purtaţi, dar sunteţi, literalmente, simple etape unul în viaţa altuia.

– Şi dacă prefer să nu particip?

– Sunt specializat în domeniul farmaceutic, doctore Simcoe. Dacă preferaţi să nu participaţi, sau dacă pretindeţi că sunteţi de acord, dar ne daţi motive să ne îndoim de sinceritatea dumneavoastră, vi se va injecta un inhibitor de memorie; o să vă şteargă amintirile recente. O să uitaţi pe de-a-ntregul această întâlnire. Dacă într-adevăr nu vă doriţi nemurirea, vă rog să alegeţi această variantă – nu e dureroasă şi n-are efecte secundare remanente. Şi acum, doctore Simcoe, am realmente nevoie de răspunsul dumneavoastră. Ce preferaţi?

Doreen îl luă pe Lloyd de la aeroportul din Montpelier.

– Slavă Domnului că te văd acasă! spuse ea, imediat ce îl zări făcându-şi apariţia, după ce îşi recuperase bagajul. Ce s-a-ntâmplat? De ce-ai pierdut avionul dinainte?

Lloyd îşi îmbrăţişa soţia; Doamne, cât de mult o iubea – şi cât de mult îi displăcea să fie departe de ea. Pe urmă însă clătină din cap.

– A fost cel mai stupid lucru cu putinţă. Am uitat cu desăvârşire că avionul de întoarcere era la ora patru. Ridică uşor din umeri şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Cred că-mbătrânesc.

33

Theo stătea în biroul lui. Care îi aparţinuse cândva, fireşte, lui Gaston Béranger, dar contractul pe cinci ani al acestuia se încheiase cu multă vreme în urmă şi, în zilele acelea, CERN nu mai era destul de mare ca să aibă nevoie de un director general Aşa că, în calitate de director al CIT, Theo preluase biroul, însă bătrânul Gaston rămăsese în apropiere; era profesor emerit de fizică la Universitatea Paris din Orsay. El şi Marie-Claire aveau în continuare un mariaj fericit, aveau un fiu extraordinar, un student excepţional, şi, de asemenea, o fiică.

Theo se pomeni privind pe fereastră. Trecuse o lună de la marele leşin – *Flashforward*-ul în timpul căruia toată lumea îşi pierduse cunoştinţa timp de o oră. Dar până şi Klaatu ar fi fost mândru: nicăieri în lume nu se anunţase că s-ar fi petrecut vreo nenorocire.

Theo era încă în viaţă; evitase crima căreia i-ar fi căzut victimă. Avea să trăiască – ei bine, cine ştia cât? Alte câteva decenii, cu siguranţă. Un nou termen al contractului cu viaţa.

Şi, realiză el cu o tresărire, nu ştia ce-ar fi putut face cu tot acel timp.

Era toamnă; prea târziu ca să se bucure, la propriu, de parfumul trandafirilor, un simbol al frumuseţii lumii. Dar la figurat?

Se ridică, lăsă uşa biroului să gliseze, deschizându-se, o lăsă să se deschidă şi pe a anticamerei, se îndreptă spre lift, coborî la parter, străbătu coridorul, traversă holul şi ieşi din clădire.

Cerul era înnorat; dar îşi puse totuşi ochelarii de soare.

În adolescenţă, alergase de la Maraton la Atena. Când terminase, i se păruse că bătăile nebuneşti ale inimii n-aveau să i se domolească niciodată, că avea să se chinuie la nesfârşit să-şi recapete răsuflarea. Îşi amintea limpede clipa aceea – când trecuse linia de sosire, încheind alergarea istorică.

Mai erau şi alte momente pe care şi le reamintea la fel de clar, fireşte; primul contact sexual; imagini aparte – cărţi poştale ilustrate din memorie – din timpul călătoriei în Hong Kong; absolvirea universităţii; ziua în care îl cunoscuse pe Lloyd; braţul rupt în timpul unei partide de lacrosse. Şi rularea primului lor experiment cu LHC, discontinuitatea…

Dar…

Dar toate acele momente memorate cu precizie, toate amintirile acelea atât de proaspete, vai, toate erau de fapt vechi de cel puţin douăzeci de ani.

Ce se întâmplase pe urmă? Ce experienţe de vârf, ce tristeţi dureroase, ce culmi ameţitoare?

Theo îşi continuă drumul; aerul era răcoros, înviorător. Contura totul, definea lucrurile, le dădea o formă, o claritate care le lipsise încă de când…

De când începuse să-şi investigheze propria moarte.

Douăzeci şi unu de ani, bântuiţi de o singură obsesie.

Oare Ahab avea amintiri exacte? Oh, da – pierderea piciorului, fără nici o îndoială. Dar după aceea – după ce-şi începuse căutările? Sau totul era ca o ceaţă, lună după lună, an după an, înghiţind totul?

Dar nu – nu. Theo nu era Ahab; nu se dedicase cu disperare unui singur lucru. Din 2009 şi până atunci, în 2030, îşi găsise timp pentru multe altele.

Şi totuşi...

Nu-şi îngăduise niciodată să-şi facă planuri de viitor. Oh, continuase să-şi facă datoria la serviciu şi fusese promovat de mai multe ori, dar...

Citise cândva o carte despre un bărbat care aflase, la nouăsprezece ani, că risca să se îmbolnăvească de boala lui Huntington, o maladie ereditară care urma să-l lipsească de toate abilităţile fizice şi mentale când avea să atingă vârsta mijlocie. Omul acela se dedicase misiunii de a realiza ceva marcant înainte de a i se încheia durata de viaţă alocată. Dar Theo nu-şi propusese asta. Oh, făcuse câteva progrese remarcabile în activitatea sa de fizician şi, fireşte, îşi avea Nobelul. Dar până şi momentul acela – primirea medaliei – era neclar.

Douăzeci şi unu de ani, rămaşi în umbră. Chiar şi ştiind că viitorul era schimbător, chiar şi promiţându-şi că n-avea să lase căutarea potenţialului său ucigaş să-i domine viaţa, două decenii alunecaseră pe lângă el, pierdute în cea mai mare parte – poate nu chiar scurtcircuitate, dar cu siguranţa fade, minimalizate, împuţinate. Nici un viciu fatal? Suna hilar.

Îşi continuă plimbarea. În fundal ciripea un cor de păsări.

Nici un viciu fatal?

Ăsta fusese cel mai arogant gând dintre toate. Bineînţeles că avea un viciu fatal; bineînţeles că avea o *hamartia.* Dar era imaginea în oglindă a viciului lui Oedip; Oedip crezuse că putea scăpa de propria soartă. Theo, ştiind că viitorul era modificabil, fusese totuşi urmărit de teama că nu-şi putea păcăli destinul.

Aşa că...

Aşa că nu se căsătorise, nu avusese copii; în privinţa asta era chiar mai prejos decât Ahab.

Nici nu citise *Război şi pace.* Nici Biblia. De fapt, nu mai citise nici un roman de – câţi ani? – poate de zece.

Nu călătorise prin lume, cu excepţia locurilor pe unde îl purtase vechea sa căutare de indicii.

Nu învăţase să gătească sofisticat.

Nu luase lecţii de bridge.

Nu urcase pe Mont Blanc, nici măcar parţial.

Şi acum, incredibil, avea, dintr-odată – ei, dacă nu chiar tot timpul clin lume, măcar mult mai mult timp.

Se bucura de liberul-arbitru; avea de construit un viitor.

Ideea îl îmbăta. *Ce vrei să te faci când o să fii mare?* Vremea în care îşi dorea să intre în pielea personajelor de desene animate trecuse, într-adevăr. Tot aşa cum i se dusese şi tinereţea; avea patruzeci şi opt de ani. Pentru un fizician, era o antichitate. După toate probabilităţile, era mult prea bătrân ca să mai facă vreo descoperire importantă.

Un viitor de construit. Dar cum îl putea defini?

Momente cu strălucirea laserului; amintiri cu tăria unui diamant; proaspete şi clare. Un viitor *trăit,* un viitor savurat, un viitor cu clipe atât de intense şi atât de clare încât să străpungă uneori şi alteori să scânteieze, atât de strălucitoare încât contemplarea lor să fie dureroasă, dar alteori să fie totodată pline de voioşie, de o bucurie absolută, pură, fără umbre, genul de bucurie de care nu avusese parte decât foarte rar, sau poate chiar deloc în aceşti douăzeci de ani.

Dar de acum înainte…

De acum înainte avea să *trăiască.*

Dar ce să facă mai întâi?

Numele ieşi din nou la suprafaţă, din trecutul lui, din subconştientul lui. Michiko.

Era la Tokio, fireşte. Primise o felicitare electronică de la ea de Crăciun, şi o alta de ziua lui de naştere.

Divorţase de Lloyd – al doilea soţ al ei. Dar nu se mai recăsătorise.

Ei, se putea duce la Tokio, s-o vadă. *Ăsta* ar fi fost un moment minunat.

Dar, Dumnezeule, trecuseră atât de mulţi ani. Totul ţinea de trecut.

Şi totuşi…

Totuşi, lui îi plăcuse întotdeauna. Era atât de inteligentă – da, ăsta fusese primul lui gând; ce raţiune încântătoare, ce minte ascuţită. Dar nu putea nega că era, în acelaşi timp, o femeie frumoasă. Poate mai mult decât frumoasă; cu siguranţă încântătoare şi senină, şi întotdeauna îmbrăcată impecabil, într-un stil rafinat, în ton cu moda.

Dar…

Dar trecuseră douăzeci şi unu de ani. Trebuia să fi existat altcineva în tot acel timp, nu?

Nu. Nu fusese; ar fi auzit bârfe. El era mai tânăr decât ea, fireşte, dar asta nu conta cu adevărat. Michiko trebuia să aibă – cât? – cincizeci şi şase de ani.

Dar nu putea să plece pur şi simplu la Tokio.

Sau putea?

O viaţă de trăit…

Ce avea de pierdut?

Absolut nimic, decise. Absolut nimic.

Se întoarse în clădire, preferând să nu ia liftul, ci să urce mai degrabă pe scări, câte două trepte dispărând odată sub paşii lui mari, cu pantofii izbindu-le zgomotos, ascuţit.

Bineînţeles că avea s-o sune mai întâi. Cât era ceasul la Tokio?

Lansă întrebarea în aer.
– Cât e ceasul la Tokio?
– Opt şi douăzeci de minute, răspunse unul dintre numeroasele computere împrăştiate prin încăpere.
– Formează numărul lui Michiko Komura din Tokio, ceru el.
Din speaker se auzi sunetul electronic al telefonului. Inima lui Theo începu să bată cu putere. Din biroul lui se înălţă un monitor plat, cu sigla companiei nipone Telecom.
Şi apoi…
Iat-o, era acolo. Michiko.
Era încă încântătoare şi îmbătrânise cu graţie: ar fi putut spune că era cu vreo doisprezece ani mai tânără. Şi bineînţeles că era îmbrăcată elegant – Theo încă nu văzuse aşa ceva în Europa, dar nu se îndoia că în Japonia era la modă. Michiko purta un blazer scurt pe care unduiau curcubeie.
– Ei, Theo, tu eşti? întrebă ea, în engleză.
Felicitările electronice nu conţinuseră decât grafică şi text; trecuseră ani de zile de când nu mai auzise Theo vocea aceea frumoasă, înaltă, ca un susur de apă. Îşi simţi trăsăturile destinzându-se într-un zâmbet.
– Bună, Michiko.
– M-am gândit la tine, spuse ea, când s-a apropiat data din viziuni. Dar mi-a fost frică să-ţi telefonez. M-am temut să nu crezi că voiam să-mi iau rămas-bun.
El ar fi fost încântat să-i audă vocea mai înainte. Zâmbi.
– De fapt, individul care m-a ucis în viziuni e arestat. A încercat s-arunce în aer LHC-ul.
Michiko dădu din cap.
– Am citit pe Web.
– Cred că nici o viziune nu s-a adeverit.
Ea ridică din umeri.
– Ei, poate nu cu exactitate. Dar fetiţa mea frumoasă e exact aşa cum am văzut-o. Şi, ştii, am cunoscut-o pe noua soţie a lui Lloyd, şi el spune că arată exact aşa cum i-a apărut în viziune. Iar lumea din ziua de azi e într-o foarte mare măsură aşa cum o descria Proiectul Mozaic.
– Cred că da. Dar mă bucur pur şi simplu că nu s-a adeverit ceea ce avea legătură cu mine.
Michiko zâmbi.
– Şi eu.
Între ei se lăsă tăcerea; dar tăcerile erau OK la video-telefon, asta făcea parte din plăcerile pe care le oferea. Oamenii se puteau uita pur şi simplu unii la alţii, îşi puteau simţi căldura privirilor, fără cuvinte. Ea *era* frumoasă…
– Michiko, spuse el, cu tandreţe.
– Hmm?

– M-am… ăăă, m-am gândit mult la tine.

Ea zâmbi.

El înghiţi în sec, încercând să-şi adune curajul.

– Şi mă întrebam, ei bine, ce-ai zice dacă aş veni puţin în Japonia?

Îşi ridică mâna, ca şi cum ar fi simţit nevoia să ofere o cale de ieşire pentru amândoi dacă ea ar fi preferat să-i interpreteze cu bună ştiinţă greşit cuvintele, refuzându-l cu delicateţe.

– La Universitatea din Tokio e un CTT; m-au rugat să vin să le vorbesc despre perfecţionarea procedeului.

Însă ea nu căuta o cale de ieşire.

– Mi-ar face plăcere să te revăd, Theo.

Bineînţeles că era greu de spus dacă între ei avea să se întâmple ceva. Poate din partea ei nu era vorba decât de un strop de nostalgie, poate îşi reamintea trecutul, vremurile când lucraseră împreună la CERN, cu atâţia ani în urmă.

Dar poate, poate, erau pe aceeaşi lungime de undă. Poate lucrurile aveau să meargă bine între ei. Poate, după toţi acei ani, avea să se-ntâmple.

El spera asta, cu siguranţă.

Dar numai timpul o putea spune.